

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE BETRAYAL

ASHLEE ROSE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İHANET

ILLICIT AŞK
ÜÇÜNCÜ KİTAP

ASHLEE ROSE

Ashlee Rose

Telif Hakkı 2024 Ashlee Rose

Birinci Baskı

Yazar, 1988 tarihli Telif Hakları, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca bu eserin yazarı olarak tanımlanmak için manevi haklarını ileri sürmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni alınmaksızın çoğaltılamaz, kopyalanamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez veya yayınlandığı cilt veya kapak dışında herhangi bir şekilde ve sonraki alıcıya benzer bir koşul uygulanmaksızın başka bir şekilde dağıtılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır.

Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İÇİNDEKİLER

[Ashlee Rose Yazarının Diğer](#)

[Kitapları Okuyucu Notu:](#)

[Önsöz Tetikleyici](#)

[Uyarılar](#) -

[Önsöz Bölüm 1](#)

[Bölüm 2 Bölüm](#)

[3 Bölüm 4](#)

[Bölüm 5 Bölüm](#)

[6 Bölüm 7](#)

[Bölüm 8 Bölüm](#)

[9 Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

[Bölüm 55](#)

[Bölüm 56](#)

[Bölüm 57](#)

[Bölüm 58](#)

[Bölüm 59](#)

[Bölüm 60 Bölüm](#)

[61 Bölüm 62](#)

[Bölüm 63 Bölüm](#)

[64 Bölüm 65](#)

[Bölüm 66 Bölüm](#)

[67 Bölüm 68](#)

[Bölüm 69 Bölüm](#)

[70](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür](#)

ASHLEE ROSE'UN DİĞER KİTAPLARI

STANDALONLAR:

[İstenmeyen Bana](#)

[Vahşi Aşk Sözü](#)

[Ver](#)

[İşkence Gören](#)

[Kahraman Çalınmaya Değer](#)

[Bir Şey](#)

[Sevgili Kalbim, Beni Becerdin](#)

[İmzalı, Mühürlü, Bebek](#)

DÜET:

[Way Back When Düet](#)

ROMANLAR:

[Bizi Yeniden Canlandırın](#)

[Senin Küçük Kirli Sırrın](#)

[Vahşi Bir Buluşma](#)

RISQUÉ OKUMALARI

[Hallow'u Aramak](#)

[Hex'i Arzulamak](#)

[Willow'u Baştan](#)

[Çıkarmak Knox'u](#)

[İstemek Hartley'i](#)

[Takip Etmek](#)

[Klaus'u Ayartmak](#)

[Valentine Belle](#)

YASADIŞI AŞK SERİŐ

[Kızgınlık ve Nefret](#)

LOVELOCK KÖRFEZİ SERİŐ

[En Çılgın Aşk](#)

Hepsi Amazon Kindle Unlimited'ta mevcuttur
Kitapların doğası gereği sadece 18 yaş üstü için
uygundur.

OKUYUCU NOTU:

Xavier, Royal, Amora, Reese, Dex ve Sage İngilizdir, belirli kelimeler ve senaryolar için bazı farklı ifadeler ve yazımlar bulabilirsiniz, ancak bunların bir İngiliz için gramer açısından doğru olduğunu lütfen unutmayın.

Titus, Kaleb, Keaton, Nate, Connie ve Arizona Amerikalı.

Yasak Aşk kitaplarının hepsi birbiriyle bağlantılı bağımsız kitaplardır ve gerekli olmasa da sırayla okumanızı tavsiye ederim.

ÖNSÖZ

Okuyucularımın hikayelerime her zaman gözü kapalı girmesini isterim, ancak tetikleyici uyarıları kontrol etmek isterseniz, lütfen bunu bir sonraki sayfada yapın.

TETIKLEYİCİ UYARILAR

Cinsel Saldırı Tasvirleri Tecavüz
Tasvirleri
Geç İkiz Düşük / Ölü Doğum
(ayrıntılı ve sayfa dışı değil)

*Babalarının en iyi arkadaşlarının seksi olmasını dileyenler, sizi yakaladım.
Siyah saçlı, yeşil gözlü, uzun boylu, çok yakışıklı ve öldürücü bir
gülümsemesi var.*

PROLOGUE

vRI\ONv

İÇİMDE BİR HEYECAN KABARCIĞI VAR; BABAM SONUNDA EVE DÖNDÜ.

Haftalar birbirini kovaladı, iş beni meşgul etti ve işte olmadığım zamanlarda Keaton'la evdeydim. Geceleri geçen gemiler gibiydik. Yine de onunla yaşamayı seviyordum, birlikte olmak eğlenceliydi. Evde tek akşam geçirdiğimde oturup dandik aşk filmleri izlerdik. Onlardan nefret ettiğini söylerdi ama gizliden gizliye sevdiğini biliyordum. Her sahnede yüzünün al al oluşu, gözlerini kocaman açışı ve esas çift sonsuza dek mutlu olduklarında yanaklarından süzülen rastgele gözyaşları onu ele veriyordu, ama buna tanık olduğumu ona hiç söylemedim.

Bu da kalbime dikip birlikte gömüleceğime yemin ettiğim bir başka sırdı.

Bara yaklaştığımda kalbim göğsümde biraz daha hızlı atıyor, bir an duraksıyorum ve keskin bir nefes alıyorum. Kapıyı itiyorum, odanın gürültüsü kulaklarımda çınlıyor ve herkesten önce Keaton'ı görüyorum. Gözleri beni arıyor. Elimi kaldırıyorum ve babamın kızıl saçlı birinin yanında durduğunu görüyorum. Tüylerim diken diken oluyor ve onun Amora olup olmadığını merak ediyorum. Dudaklarımda çok belirgin olan gülümseme kaybolmaya başlıyor ve önümdeki boktan fırtınayı izlerken onun arkasında şaşkın şaşkın duruyorum, kelimeler bir kasırga gibi üzerime doğru geliyor ve kendimi korumak için ne kadar barikat kurmaya çalışsam da işe yaramıyor. Onun merhametine kalmış durumdayım.

"Bu Amora, benim karım." Kolunu Amora'nın beline dolayıp onu kendine doğru çekerken babamın sesi yüksek ve gururlu, herkesin gülümsediğini görüyorum, tüm gözler *onların* üzerinde. "Oh, ve Keaton," diye sesleniyor babam, sesine bir kahkaha karışıyor, "Sanırım çantama sahte bir prezervatif koymuş olabilirsin, çünkü Amora da hamile."

Ve işte o zaman herkes beni görüyor. Yüzleri düşüyor ve Keaton'ın koltuğunda kıpırdanışını izliyorum. Gözleri açılıyor ve gerginliğin havada daha da yoğunlaştığını, etrafımı sardığını ve beni yavaş yavaş boğduğunu hissedebiliyorum.

Beni çarpan şokla nefes almak için elimden geleni yaparken hava ciğerlerimden çekiliyor, kaşlarım çatılıyor ve damarlarımdan erimiş lav pompalanırken içimi öfke dolduruyor ve her bir edep zerresi beni terk ediyor.

"Ne oluyor lan!?" Bağırıyorum, çantam parmaklarımın arasından kayıyor ve bir gümbürtüyle yere düşüyor, içindekiler yuvarlanıyor.

"Ari," Connie ayağa kalkıyor, elleriyle ağzını kapatırken gözleri benimkilere takılıyor ve yüzünde şok ifadesi beliriyor.

Hareket edemiyorum. Yere çakıldım. Demir attım.

"Günüşği..." babam arkasını dönüyor ve yüzüne kazınmış endişe ve şoku görebiliyorum, "biz de sana geliyorduk," diye kekeliyor ve Amora'nın babamın yüzünün yan tarafına nasıl baktığını görüyorum.

"Keaton *sana sürpriz* yapmamın hoş olacağını düşündü ama görünen o ki şaşırın ben oldum." İçimden kahkahalar yükselirken başımı iki yana sallıyorum. Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Yine mi şok? Dizlerimin üzerine çöküyorum ve çantamdaki pislikleri toplayıp aceleyle tekrar içine tıktırıyorum.

"Ari... lütfen," babam bana doğru bir adım atıyor ve ben de başımı kaldırıp ona bakıyorum.

"Ari beni *memnun* etme. Sana kızgıyım." Hızla ayağa kalktım ve bana daha fazla yaklaşmasını engellemek için elimi önüme uzattım. Aynı anda hem öfkeli hem de kalbim kırılmıştı.

"Bu... ben ve Amora..." diye ağır ağır iç geçiriyor ve omuzlarını silkerek bir yenilgi duruşuyla öne doğru yuvarlanışını izliyorum.

"Evet, aşık oldun, onu hamile bıraktın, falan filan... her neyse," Başımı iki yana sallıyorum ve bardan çıkmak için dönüyorum, bir kez bile arkama bakmadan ve her adımda göğsüm biraz daha ağırlaşıyor, kalbim biraz daha ağrıyor. Dışarı çıktığımda derin bir nefes çekiyorum, ciğerlerimi umutsuzca yaktıkları havayla dolduruyorum.

Başımın geriye düşmesine izin veriyorum ve gözyaşlarım yüzümün kenarından yuvarlanarak çenemin altında kayboluyor.

"Ari..." Keaton'ın sesi üzerimi örtüyor ve ona dönüyorum, sulu gözlerim onun güzel yeşil gözlerine odaklanıyor.

"Biliyor muydun?" Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, ihanet bir kırbaç gibi tenime vuruyor.

"Hey, bana kızma. Bu benim paylaşacağım bir haber değildi." Sesi biraz sertti ama gerçeklerle doluydu. Temkinli adımlarla ilerliyor ve kalbim göğsümde tekliyor.

"Ne yapacağım ben?" sesim titriyor, çenem sallanıyor ve darmadağın olmaktan nefret ediyorum. Küçük parçalara ayrılmış. Solmuş ve dağılmış.

"Eve gideceksin," sözleri üzerine gözlerim açılıyor ve devam ediyor, "eve değil, Arizona'ya. Birazdan döneceğim ve geceyi konuşarak geçireceğiz."

Konuşmadan başımı salladım. Konuşacak pek bir şey yoktu aslında. Küçüklük dilimi kaplıyor ve bir an için ısıtıyor.

Keaton, "Babanı dışlama, bu şekilde öğrenmen onun niyeti değildi," diyerek açık yaraya yara bandı yapıştırmaya çalışır.

"Bunu becerdi, değil mi? Zavallı bahaneleri duymak istemiyorum. İşim bitti." Geri çekiliyorum ve içimden bir kahkaha yükseliyor.

Bunu

yapamam.

Yapmayacağı

m.

Ona sırtımı döndüm ve uzaklaştım. Dışarı çıkmam gerekiyordu.

Ve o gözden kaybolduğunda, göğsümdeki ağırlık geri geldi.

İhanete uğramış hissettim.

UYUŞMUŞ DURUMDAYIM.

Zaten bir ebeveyn tarafından unutulmuştum ve şimdi yerime bir başkası geçecek. Kimse zavallı küçük Arizona'yı umursamayacak.

Elbette babamın yeniden aşkı bulmasını istiyordum ama benim yaşımda bir kızla değil.

Daha da kötüsü, onunla evlendi ve onu hamile bıraktı.

Bundan daha mı kötü!? *Benden* önce arkadaşlarına anlatmış.

Ama endişelenme baba... Sır saklayan tek kişi sen değilsin.

Dizüstü bilgisayarımı açıp kapının sürgülü olduğundan emin olduktan sonra web sohbetimi açıyorum.

***TallDarkandHandsome* sohbeti katıldı.**

Gülümsüyorum.

En sevdiğim hayranım.

İyi akşamlar yakışıklı.

Aynada kendimi gözden geçirirken klavyemde bir şeyler yazıyorum. Kırmızı, dantelli bir sütyen, ona uygun bir askılı kemer, fildişi çoraplar ve kasıksız külot.

Tam istediği gibi.

Bu gece için uygun bir ruh halinde değildim ama aynı zamanda kafamı dağıtmaya ihtiyacım vardı ve bunun yardımcı olacağı kesindi.

Yatağın üzerine serilmiş oyuncaklarıma bakıyorum ve içimi bir heyecan kaplıyor.

TallDarkandHandome: Evening Vixen.

Tamam, ben doktor değilim.

Hem de hiç değilim.

Tek ortak noktamız her gün bir sürü insanla görüşüyor olmam.

Ama bu kadar yeter.

Şimdi intikam alma zamanıydı ve Bay *TallDarkandHandsome* bunun için mükemmel bir panzehirdi.

Dediğim gibi, sırrı olan sadece onlar değildi.

İHANET EN İYİ BABANIN EN İYİ ARKADAŞININ YANINDA SICAK SERVİS EDİLİRDİ.

BİRİNCİ BÖLÜM

vRI\ONv

BARA DOĞRU EĞİLDİM, SAÇ ÇIZGIMDE BONCUK BONCUK TER VARDI VE BEN omurgamdan aşağı bir damlanın aktığını hissediyorum.

"İyi set," diyor barmen Lance, bir bardak suyu bana uzatırken göz kırpmıyor.

"Teşekkürler," diye gülümsüyorum, gözlerim saate kayıyor. Saat akşam 10'u yeni geçmişti.

Geçen yıldan beri *Prestige*'de çalışıyorum. Kulüp oldukça rahat. Siyah duvarlar ve krom ışıklar mekâna loş bir ambiyans katıyor. Büyük tavan ışıkları asılı, ancak akşamları parlaklık biraz daha artırılıyor, böylece her şey çok daha görünür oluyor. Işıklar açıkken köşelere saklanmak yok. Pahalı takım elbiselerin purolarını tüttürürken oturdukları koltuklar gri deri ile kaplanmış. Ana katın dışında dört kırmızı, metal kapı var. Kapıların ardında yatakların, kanepelerin, oyuncakların ve kameraların olduğu özel odalar var. Çok nadir olsa da bazen çevrimiçi kamera çalışması yapmamız gerekiyor. Ama biri sizi tamamen kendine istiyorsa, sizi oraya götürür. Koridorun sonunda bir puro salonu var. Oraya sadece en zenginler girer. Kızlara ve bana ekstralar sunuyorlar ama ben henüz o eşiği geçecek kadar cesur olamadım. Burada rahatım.

Yaptığım işi seviyorum.

Son altı ayda her şeyin ne kadar değiştiğini düşünerek iç geçiriyorum.

Gerçek şu ki, erken mezun oldum. Tıp fakültesine yaşıtlarımdan çok önce girdim.

Ama ilk yıl sınavlarımda başarısız oldum.

Gözlerimin arkasındaki tanıdık diken bana o zamanlar nasıl hissettiğimi hatırlatıyor. Hayal kırıklığı içimde dalgalanıyor ve babama yalan söylediğim için nefret ediyorum.

Bana da yalan söylediği için şimdi çok fazla, ama hala acıtıyor.

Ama bilmesine gerek yok.

Bir gün geri döneceğim ama henüz değil. Sınıfımın altında stajyer olarak çalışmak zorunda kalma düşüncesi dayanılamayacak kadar fazlaydı.

Utanmışım.

Küçük Arizona

Kralı. Sınıfının en

iyisi.

Okulu arkadaşlarından yıllar önce bitirdi. Tıp

fakültesine girdi.

Dikkatsizce yaptığı bir hata yüzünden stajyerlik sınavında başarısız olur.

Sahneye dönerken başımı iki yana sallıyorum, Roxy çocuklara müthiş bir gösteri sunuyor.

Roxy, Lucy, Autumn ve April. Beni kollarını açarak, zerre kadar yargılamadan kabul edenler.

Beni yanlış anlamayın, Connie ve Reese'i seviyorum, benden biraz daha büyük olsalar da, onlar benim arkadaşlarım ve gerçekleri söylesem yanımda olacaklarını biliyorum.

Ama kızlarım burada?

Her şeyi biliyorlar ve onlarla hiçbir sırrım yok.

Burada olmak istediğim kişi olabiliyorum; Connie ve Reese ile birlikteyken eski Arizona'ya geri dönmek zorunda kalıyorum ve eski benden hoşlanmamaya başlıyorum.

"Hey," yumuşak bir ses beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor ve Sage'i görmek için dönüyorum.

Kaburgalarının altına oturan uzun, siyah düz saçlar, kollarını ve göbeğini kaplayan güzel dövmeler. Siyah bir crop top ve ıslak görünümlü tayt giyiyor. Kıvrımlı ve tek kelimeyle büyüleyici. Delici yeşil gözleri kulüp ışıkları altında safir gibi parlıyor.

"Hey!" diye sesleniyorum, taburesinden kalkıp beni kollarıyla sararken suyum yanındaki barın üzerine koyuyorum. "Buraya geleceğini bilmiyordum!" Geri çekiliyorum ve gülümsemem genişleyerek geri adım atıyorum.

"Son dakika yolculuğu; Dex ve Rhaegar'ın bir işi çıktı..." diye devam edip gözlerini devirdi.

"Ah," diye gülüyorum ve Roxy'ye odaklanan gözlerini takip ediyorum. "O bir şey," diye ıslık çalıyor Sage.

"O, en iyinin en iyisi."

Sage, nişanlısı Dex Rutherford ile İngiltere'de yaşıyor. Bunu ona asla söylemezdim ama Dex günah kadar seksi. Uzun boylu, siyah saçlı,

dövmelerle kaplı ve muhteşem teninin altında dalgalanan kaslar. Onlar cennette yapılmış bir eşleşme.

Kulüp duvarlarından duyduğum kadarıyla Sage eskiden Dex'in kulüplerinden birinde dans ediyormuş ve babası Rhaegar'la çıkıyormuş ama onu Dex için terk etmiş. Yani beni yanlış anlamayın, Rhaegar tam bir gümüş tilki ve eminim ki zamanında oğluna çok benziyordu ama Dex...

"Nasıl gidiyor?" Bana soruyor ve ben de başımı ve düşüncelerimi zihnimin arkasına ittim.

Roxy setini bitirirken gülümsüyorum: "Evet, tamam, işler şimdi biraz daha toparlanıyor gibi görünüyor ki bu iyi bir şey."

"Bu iyi," diyerek uzun bardağından bir yudum alıyor.

Prestige, New York'taki en üst düzey Centilmen Kulüplerinden biridir. Sadece üyelere açıktır ve özel bir dans rezervasyonu yapılmadığı sürece dokunmak yasaktır. Burada birkaç tanıdık yüz görürsünüz ve çoğu saygılıdır.

"Küçüğüm," diye kısık bir erkek sesi duyuyorum ve gözlerim Dex'in iri kollarını Sage'in vücuduna sarıp burnunu saçlarına sokmasına takılıyor. Kıkırdıyor, yanakları kıpkırmızı oluyor.

Gözlerimi kaçırıyorum, aniden kendimi biraz meraklı hissediyorum. Bir sonraki setin zamanı gelene kadar sessizce oturup müziğin tadını çıkarıyorum. Önümüzdeki birkaç saat boyunca yerdeyim ve bu bana uyuyor. Etrafta dolaşmayı ve ortamın tadını çıkarmayı seviyorum.

"Arizona," Dex'in sesi serin bir bahar havası gibi üzerimde esiyor. Hava.

"Selam," diye usulca el sallıyorum ona. Daha önce merhaba diyecektim ama bölmek istemedim.

"Seni tekrar görmek güzel, iyi misin?"

"Ben mükemmelim, teşekkür ederim," diye başımı sallıyorum ve bakışlarımı başka yöne çeviriyorum. Kesinlikle mükemmel değilim. Ama kimsenin ne kadar kırık dökük olduğumu bilmesine gerek yok.

Dex ve Sage ile birkaç ayda bir kontrole geldiklerinde birkaç kez tanıştım ama patronun kışını yalıyor olmanız hiç iyi görünmüyor, öyle değil mi?

Sasha elleri kalçalarında, koşarak geliyor.

"Ari, tatlım. Küçük poponu kaldır ve git, üstünü değiştirip o zemine çıkman gerekiyor bebeğim," diye abartılı bir şekilde gözlerini deviriyor ve ben de ona küçük bir gülümseme veriyorum.

"Özür dilerim," diyerek omuzlarımı silkiyorum ve soyunma odasına doğru yürümeye başlarken Sage ve Dex'e el sallıyorum.

Gümüş bir sütyen ve tanga giyiyorum, görünümü her bir çaprazında elmaslar olan çıplak balık ağlarıyla tamamliyorum. Siyah, öldürücü

platform topuklu ayakkabılar giyiyorum.

görünümümü tamamlıyor. Koyu kahverengi saçlarım doğal kıvrımında. Omuz uzunluğunda ama düz olduğunda kürek kemiklerimin hemen altına oturuyor.

Parlak mat kırmızı ruju dudaklarıma sürerek yuvarlıyorum ve dişlerime bulaşmaması için fazlalıkları atıyorum.

"Hey Arizona," Sage köşeyi dönüp soyunma odasına doğru yürüyor. Kaşlarım çatıldı.

"Her şey yolunda mı?" Dolabımı açıp kontrol etmek için telefonumu alırken nefes alıyorum

O.

"Evet, iyi, sadece seninle bir set yapıp yapamayacağımı merak ediyordum. I

Yıllardır bir direğe çıkmadım ve bilmiyorum, seni ve Roxy'yi yukarıda izlerken, bana birkaç şey gösterebileceğini düşündüm ve tam tersi."

Ağzım bir an için açık kalıyor.

"Benimle dans etmek ister misin?" Şaka yaptığını düşünerek yarı kıkırdıyorum. "Şey, evet," diye sırtıyor, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor.

"Yerde daha iyiyim sanırım, direğimin biraz daha çalışmaya ihtiyacı var." "O zaman sana öğretmeme izin ver? Birkaç haftalığına buradayım. Dex ve babası

Önümüzdeki birkaç gün boyunca arka arkaya toplantılarda olacağım. Eğer istemiyorsan, diğer kızlardan birine sorarım."

"Hayır! Elbette, çok isterim."

"Harika, sana sonra yetişirim," diyerek bana göz kırptı ve odadan çıktı.

"Sage az önce sana asıldı mı?" Lucy kanepeden sesleniyor ve kaşlarım çatılmış bir halde hızla dönüyorum.

"Hayır, şey..." Bir an kekeledim, "hayır," gülerek başımı salladım, "hayır, yapmadı."

Gözlerimin telefonuma kaymasına izin vererek ekrana tıklıyorum ve babamdan gelen bir mesaj görüyorum. Yalvaran ve özür dileyen konuşmasını duymazdan gelerek iç çekiyorum ve telefonumu kilitliyorum. Onun bahanelerini duymak istemiyorum. Onunla işim bitti. Ellerim temizlendi.

Acı tadı yutuyorum ve midemin yuvarlanma şeklini görmezden geliyorum.

Telefonumu dolabıma geri koyarken, niyetlendiğimden biraz daha sert çarpıyorum.

"Hazır," diye dönüyorum ve yüzüme sahte bir gülümseme yerleştiriyorum.

"Öyle mi?" Lucy'nin kaşlarından biri kalkıyor. Uzun, sarı denizkızı dalgalı saçları yanlarından aşağı dökülüyor. Beyaz bir sütyen ve hotpants giyiyor

payetlerle kaplı. Bronzlaşmış ve zayıf. En sevilenlerden biri.

"Öyleyim," diye başımı salladım.

"Dostum, Sage ile dans edeceksin. Ondan çok hoşlanıyorum," diyor Lucy.

"O bir şey... ama Dex de öyle," diye son kısmı fısıldıyorum, belki biri beni duyar diye.

"Yani, evet, seksi biri ama ikisi arasından Sage'i seçerdim, hayır, Dex'i..." Lucy ayağa kalkıyor, elleri kalçalarında, "biliyor musun, ben ikisini de alırdım." Kaşlarını oynatır ve dudaklarını yalar.

"Neden bir üçlü başlatmayı denemiyorsun?" Ana kata doğru ilerlerken sıırıyorum.

"Beni kışkırtma," diyerek bana yetişirken kıcımı tokatlıyor.

Lucy muhtemelen buradaki kızlar arasında en iyi arkadaşım. Geldiğimde beni kanatları altına aldı. Çok gergindim. Yapacağımı düşündüğüm iş bu değildi ama işler değişiyor ve aslında bundan gerçekten keyif alıyorum.

Ben ve Lucy el ele yürüyüp etrafı kolaçan etmeye başladık ve pahalı takım elbiseli adamların oturduğu büyük masalarda durduk. Gürültülü ve sarhoş bir şekilde eğiliyorlar, içlerinden biri bana ulaşıyor ve beni kucağına çekiyor.

"Merhaba tatlım," diye mırıldanıyor ve pahalı kokuyor.

"Hey," diye gülümsüyorum, onu itmeye çalışırken kalbimin göğsümün içinde nasıl çarptığını görmezden geliyorum, ama o beni geri çekiyor.

"Hiçbir yere gitmiyorsun, ikimiz için biraz özel zamana ne dersin?" Elleri kalçalarımın etrafında kıvrılıp tenimi yumuşatırken koyu renk gözleri önce ayırık dudaklarıma, sonra da kabaran göğsüme düşüyor.

"Önce katta çalışmalıyım," diye nefes alıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor.

"Benimleyken bu katta kazanacağından daha fazlasını kazanacaksın tatlım."

Viskisinin kokusu burnuma çarptığında yarı gülüyor, yarı boğuluyorum. Yanaklarım alev alev yanıyor ve doğruyu söylediğini anlıyorum. Eğer teklifini kabul edersem çok para kazanacağım.

"Dokunmak yok," diye gürleyen derin bir ses duyuyorum arkamda ve donup kalıyorum. "Üzgünüm dostum," dedi takım elbise beni hızla düşürdü ve kendimi yeniden dengelemek için ayağa kalktım stilettolarımın üzerinde.

Dönüyorum ve Dex'in orada durduğunu görüyorum, kollarını kavuşturmuş benimle adamın arasına bakıyor. Küçük bir gülümseme veriyorum, sonra başımı öne eğiyorum.

yürüyordum, Lucy de peşimden geliyordu.

"Siktir," diye nefes nefese kaldım ve omzumun üzerinden bakınca Dex'in eğilip adamla konuştuğunu gördüm.

"İyi misin?" Lucy kaşlarını çatarak soruyor.

"Evet, iyiyim," diye başımı sallıyorum ve derin bir iç çekiyorum.

Ben iyi değilim. Tam tersine. Özel görüşmeler için pek aranmıyorum ve açıkçası bu durumdan memnunum. Kendime sakladığım ve iş yerinde vermediğim bazı şeyler var.

"Tamam güzel, gel, devam edelim."

Bir saat yürüdükten ve flört ettikten sonra bir an duruyoruz ve notlarımızı barın arkasındaki çantalarımıza atıyoruz. Küçük notlarla doluyken yürümeye devam etmekten hoşlanmıyoruz. Bunun insanları uzaklaştırdığını düşünüyoruz, ayrıca gerçekten sarhoş olanlar size bahşiş verdiklerini unutuyorlar.

Lance keselerimizi alıyor ve ikimize de su vermeden önce yerine koyuyor.

"Sakin bir gece, değil mi?" Lucy yanaklarını şişiriyor. "Biraz," diye yarı omuz silkiyorum.

"Düzüşmeye ihtiyacım var; geçen hafta sonu barda tanıştığım o güzel kızıyla yattım," diye sırtıyor, "yatak odasında bir roket gibiydi."

"O şimdi miydi?" diye mırıldanıyorum, gözlerim odanın içinde geziniyor.

"Mmhmm, ne yaptığını biliyordu. Barda çok utangaç davrandı, ama yatak odasına girdiğimizde..." diye devam ediyor ve sonra *vay be* diyor.

"Çok ateşli," diye homurdanıyor Lance barın arkasından, "kahretsin, orada olmayı çok isterdim."

Lucy dönüyor, gözlerini Lance'e dikmiş, "Benimle baş edemedin," diye göz kırpmıyor.

"Dene beni," diye karşılık verir Lance.

Lucy bir an için sessizleşir. "Beni kışkırtma, çok azdım ve aletini daha önce de gördüm; yani, daha iyilerini de gördüm ama seninki kesinlikle beni boşaltmaya yetiyor," mavi gözleri Lance'in vücudunda bir aşağı bir yukarı gezinirken yavaşça üst dudağını yalıyor.

İkisinin bir ileri bir geri gidişini izlerken kıkırdıyorum ve birden olduğum yerde donup kalıyorum. Onu görmeden önce duydum.

"Burası komik görünümlü bir hastane."

Kahretsin.

İKİNCİ BÖLÜM

vRI\ONv

HAREKET EDEMIYORUM.

Demir attım ve gözlerim babamın en yakın arkadaşına takıldı.

Son birkaç aydır birlikte kaldığım adam.

Kahretsin.

Gözleri gözlerimin içine bakıyor; çenesi gergin ve ben yerin beni yutmasını istiyorum. Bütün olarak.

Bana doğru adım atıyor ve ben küçüldüğümü hissediyorum. Kalbim göğsümde hızla çarpıyor ve beni babama ispiyonlayacağını biliyorum; beni tüm eşyalarımınla birlikte kaldırırma atacağından hiç şüphem yok.

"Ahem," Sasha boğazını temizliyor, ayağı yere vuruyor, gözleri benimle Keaton arasında gidip geliyor. "Arizona'yla biraz vakit geçirmek istiyorsanız, özel bir oda ayırtmanız gerekiyor. Önümüzdeki otuz dakika için dördüncü odam boş. İster misiniz?" Beklerken uzun tırnaklarını bara vurarak soruyor.

"Hayır, teşekkür ederim, o da tam gidiyordu," diyerek safrayı yutmaya çalışıyorum ve boğazımdaki kalınlığı görmezden geliyorum.

"Sanki öyleydim de," diye homurdanıyor, dişlerini bir an için sıkıyor ve sonunda gözlerini benimkilerden ayırıyor, ben de nefesim kesiliyor. "Bana odayı ver," elini siyah saçlarının yanından geçiriyor ve hayal kırıklığına uğradığını anlıyorum.

"Hayır, gerçekten ihtiyacımız yok." Sasha'ya yaklaşırken başımı iki yana sallıyorum ama buz mavisi gözleri benimkilere kayıyor ve anahtarlara uzanırken suratını asıyor. Ama artık çok geç. Anahtarları Keaton'ın eline bırakıyor ve o da kolumun üstünden tutup beni kendisine doğru çekiyor.

"Hey, ona öyle dokunmayın!" Lucy bizi takip ederek bağırıyor.

"Ben müşteri değilim, o burada *olmamalı*," diye tersliyor Keaton. "Şimdi geri çekil ve beni takip etmeyi bırak." Hırslıyor, tutuşunu sıkılaştırıyor ve beni dar koridorda özel odalara doğru sürüklemeye devam ediyor.

"Keaton," diye tıslıyorum, kolumu kavrayışından çekmeye çalışıyorum ama o sadece sıkıyor. "Bu topuklularla o kadar hızlı yürüyemem," diye kekeliyorum.

"Ama bahse girerim bunların içinde gayet iyi dans edebilirsin, değil mi?" Sesi keskin ve gözlerimin arkasındaki sızıyı görmezden geliyorum. Beni elinden bırakıyor, kapının kilidini açıyor ve arkasından çarpmadan önce beni içeri itiyor, bu da beni zıplattıyor.

Parmaklarım birbirine kenetlenmiş, başım öne eğik, azarlanmayı bekleyen yaramaz bir kız öğrenci gibi duruyorum.

Keaton bir eli takım elbisesinin cebinde, diğeri ağzını kapatarak odada bir aşağı bir yukarı volta atar.

Saatler gibi gelen bir süre sonra volta atmayı bırakıp bana bakıyor. Yüzünün her tarafına yayılmış hayal kırıklığını görebiliyorum. Keskin çene çizgisi, dudakları ve çarpıcı yeşil gözleri. Tom Ford giymiş bir şeytan.

"Ne oluyor Ari!?" diye bağırdı.

Yavaşça başımı kaldırıyorum, geniş mavi gözlerim onunkilerde.

"Lütfen babama söyleme," diye fısıldıyorum, çünkü yüksek sesle konuşursam sesimdeki çatlağı duyacak ve kırılacağım.

Sanki az önce sorduğum istek bu dünyanın dışındaymış gibi ağzı bir karış açık kalıyor. Öyle mi? İri elini parlak, siyah saçlarının arasından geçirini izliyorum, tek tük karamel saç telleri parıldıyor. Bunu yaptığında hep çok ateşli görünür. Dizlerimin bağı çözülüyor.

"Ari..." içinde bulunduğum odaya bakarken duraksıyor. Yani, onları güzelleştirdik ama temelde seks odaları.

"Bunların hepsini kullandın mı?" Yanaklarım kıpkırmızı oldu ve utandım. Sessizliğim ona her şeyi anlatıyor.

"Kahretsin," diye tısladı ve şimdi tekrar volta atmaya başladı.

Gerilim artıyor ama sonunda önümde duruyor, yüzümü büyük elleriyle kavıyor ve kalbim göğsümde tekliyor.

"Babana söylemeyeceğim... ama karşılığında beni Lucy ile tanıştırmamı istiyorum." Dudaklarını yalıyor ve yumuşak bir sırıtışa dönüşüyorlar ve ben titrek bir nefes verirken gözlerim kapanıyor.

Başımı salladım.

"Aferin kızıma," dedi ve alçak, hırıltılı sesi midemi bulandırdı.

Be

n. Beni bıraktı ve kapıya doğru yürüdüm, giderken arkama bakmadım.

Lucy'yi bulmak. Kafamdaki düşünceler hızla dönüyor.

Babamın bütün arkadaşları

seksi. Kör değildim.

Ama Keaton'da her zaman ilgimi çeken bir şey vardı.

İkimiz için de yasak bölge.

Babamın en iyi arkadaşıydı.

Her zaman beş kişiydik. Ben, babam, Nate, Keaton ve Kaleb. Beni yetiştiren adamlar.

Ama Keaton asla bez değiştirmeye ya da bunun gibi şeylere yardım etmezdi. Sadece ara sıra okula bırakma konusunda yardım ederdi ve dans resitalerimde amigoluk yapardı ama bu sadece babam gelemediğinde olurdu ve babamın gelemediği nadir olurdu.

Babam her zaman Keaton'ın *çocuk* gibi bir adam olmadığını söylerdi. Ayrıca, bir cadıyla evliydi ve çoğu zaman onunla birlikteydi, bu yüzden Keaton'ı onlu yaşlarıma kadar çok nadiren gördüm. Karısını kovmuştu, ya da o öyle diyordu, ve daha çok ortalıktaydı.

Uzun, esmer, yakışıklı tanımının tam karşılığıydı.

Bazı ışıklarda mavi görünen güzel yeşil gözler. Çok uzadığında hafifçe kıvrılan koyu renkli, uzun saçları, hafif bronzlaşmış teni ve öldürücü bir çenesi vardı. Açılı ve belirgin. Keskin ve yontulmuş. Mükemmel kalıplanmış. Kızlar her zaman onun ayaklarına kapanırdı. Kendine güvenirdi ve bu ondan sızardı.

Lucy yüzünde bir gülümseme ışıltısıyla bana doğru

koşuyor. "Ne oluyor lan, kimdi o yakışıklı?" diye

yanımdan geçip gidiyor. "Babamın en iyi arkadaşı..."

Sözümü kesiyorum.

"Babanın en iyi arkadaşı..." Kaşlarını bilmiş bir tavırla oynatıyor.

Başımı sallıyorum.

"Şey... kahretsin," diye dudaklarını yuvarlıyor.

"Babama söylemeyeceğini söyledi," diye omuz silkiyorum, "sanırım bu da bir şeydir."

"Öyle."

"Ama..."

"

"Ama ne?" Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor.

"Seni onunla tanıştırmamı istiyor; sırrımı saklaması için, istediği şey bu."

"Küçük piç kurusu," diye usulca gülüyor, "ve senin için sorun yok, öyle mi?"

"Evet, elbette," sesim biraz daha yükseliyor, "devam et. Gel, seni ona götüreyim."

Keaton'ın beklediği yere yaklaştıkça boğazımdaki yanmayı, midemin kıvrılıp sıkılaşmasını görmezden geliyorum.

Kapıyı usulca çalıyorum, iterek açıyorum. Sırtını bize dönmüş bir şekilde duruyor, Lucy yanımdan geçip gidiyor ve Keaton onunla yüzleşmek için dönüyor.

"İşte başlıyoruz." Elimizi uzatıp aşağı yukarı hareket ettirerek Lucy'nin varlığını gösteriyorum.

"Teşekkür ederim Arizona," ismim dilinden kolayca dökülüyor. Bize yaklaşıyor ama gözleri benim üzerimde değil, onun üzerinde.

"Küçük sohbetinizi duymadan edemedim, biseksüel olduğunuzu varsayıyorum?" Keaton doğrudan kızın boğazına yapışarak kişisel bir soru sorar ama Lucy gülüp geçer.

"Vay canına, ne kadar ileri?" Bana bakıyor, gözleri tekrar Keaton'a odaklanmadan önce genişliyor.

"Şey, dilimin ucunda duran soruyu sorabileceğimi düşündüm."

"Yeterince makul. Bir etiket koymayı sevmiyorum," diye omuz silkiyor Lucy. "Sadece birinden hoşlanıyorsam, cinsiyeti ne olursa olsun, onun peşinden giderim." Keaton ona bakarken ben alay ediyorum. "Ama hey, bir tanışma istedin. Ben Lucy, am ve sık severim." Kolunu uzatıyor, küçük eli Keaton'ın tam önünde. Bir an izliyorum ve bir saniye kadar sonra Keaton onun elini sıkıyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum Lucy." Keaton'ın dudakları seğiriyor ve ben de bunu gitmem için bir işaret olarak kabul ediyorum.

Parmaklarım kapının koluna dolanıyor, aşağı doğru çekiyorum ama ayağım eşiği geçer geçmez Keaton'ın "Evine git Arizona, artık burada çalışmıyorsun" diye seslendiğini duyuyorum.

Kaşlarımı kaldırıyorum. Bu ne cüret.

Arkamı dönüyorum ve dudaklarıma geniş bir gülümseme yerleştiriyorum.

"Siktir git Keaton," diye onu tersleyip koridora fırladım. Lanet olası pislik.

Fokur fokur kaynıyorum. Yere geri yürürken öfke beni tamamen tüketiyor.

"Her şey yolunda mı?" Sasha soruyor ve ben de elimi ona doğru kaldırıyorum. "Beni Sage ile sahneye çıkar."

"Pardon?" Bana aval aval bakıyor.

"Beni duydun, beni lanet olası sahneye çıkar."

İleri atılıyorum, devam ederken bacaklarım ağırlaşıyor. Barda oturan ve içkisinden bir yudum alan Sage'i arıyorum, Dex onun yanında oturuyor, iri eli onun sırtının küçük kısmına dayanmış.

"Benimle dans eder misin?" Kulağa çılgınca geldiğinin tamamen farkındayım. Ama kafamdan çıkmam lazım. Keaton'ın Lucy'yi becerdiğini düşünemiyorum.

"Şimdi mi?" Sage omzunun üzerinden Dex'e bakmadan önce bana bakıyor.

"Evet, Sasha sahneyi hazırlıyor. Kafamdan çıkmam lazım, lütfen..." diye yalvarırken sesim çatlıyor.

Yüzümdeki kırılmanlığı görüyor.

"Tamam bebek yüzlü, hadi yapalım şu işi." Tabureden atlıyor ama dönüp güzel sevgilisini öpüyor ve parmaklarını benimkilere geçirip beni soyunma odalarına doğru sürüklüyor.

Sage bir çift siyah platform stiletto ödünç aldı ve yüksek belli ıslak görünümlü taytı ve siyah kırpılmış üstüyle harika görünüyor. Ben hâlâ gümüş sütyenimi ve tangamı giyiyorum. Göğsüm kabarıyor, göğüslerim dayanıksız malzemenin üzerinden taşıyor.

"İyi misin?" Sage ruh halimi hissederek soruyor. "Olacağım," diye gülümsüyorum.

"Tamam," Sasha konuşmaya başlayınca Sage bir an sessiz kalıyor.

"Sadece dans etmek senin için sorun olur mu? Yarın direk üzerinde çalışabilir miyiz?"

Worth It - Fifth Harmony çalmaya başladığında Sasha bizi sahneye çağırırken "Kulağa mükemmel geliyor" diye gülümsüyor.

Tüylerim diken diken oluyor ve kalbim küt küt atıyor ama Sage tarafından sahneye çekilirken tüm bunları yutuyorum.

"Beni takip et," diye fısıldıyor, ben de başımı sallıyorum, "gözler üzerimde." Ağzının kenarından küçük bir gülümseme yükseliyor ve yavaşça göz kırpmıyor. Kalçaları sallanmaya başladığında parmakları benimkilerin arasından geçiyor ve kedi seslerinin başladığını duyuyorum.

Sage sahnenin sahibi. Ne yaptığını biliyor.

Beni kolundan döndürüyor, parmaklarım boğazımdaki yumuşak deride gezinirken kalçalarım yavaşça dönmeye başlıyor, ön sıradaki erkekleri kızdırırken göğüslerimin arasından geçiyor. Sage dört ayak üzerine düşüyor

ve Dex'in ortada durduğu sahnenin kenarına doğru sürünüyor. Bacaklarını sallayarak

yuvarlak, yanlardan sarkıyorlar ve kadın adamın saçlarına uzanıyor, ağzını onunkinin üzerine indirirken onu bacaklarının arasına çekiyor.

Kalbim küt küt atıyor.

Etrafında dönüyor, hızla ayağa kalkıyor ve vücudunu benimkine bastırıyor. Başı boynuma doğru eğiliyor, dudakları tenimde hafifçe geziniyor. Başımın geriye düşmesine izin veriyorum, kolum beline dolanıyor ve liderliği onun almasına izin veriyorum. Sıcak ağzı köprücük kemiğimde, göğsümde geziniyor ve eli göğüs kafesime baskı yapıyor. Geriye yaslanıyorum, onun sessiz komutlarına uyuyorum. Ağzı üzerimden çekiliyor ve ben de kendimi toparlayıp sırtım onun ön tarafına gelecek şekilde dönüyorum. Kızım ona doğru yuvarlanırken Sage'in elleri kalçalarımı kavıyor ve kendimi aşağı indiriyorum, onun üzerinde kıpırdanmaya devam ederken ellerimi yere bastırıyorum. Elini çıplak kışıma sürterek hafifçe tokatlıyor, bu da pahalı takım elbiselerden küçük bir kükreneye neden oluyor ve ben sırtıyorum.

Vücudumu yavaş ve baştan çıkarıcı bir şekilde yukarı yuvarlayan Sage, ona bakmam için beni döndürüyor, nefes alıp verirken başını alnıma bastırıyor. Birbirimizden ayrılıyor, kalçalarımızı yuvarlayarak yere inerken bacaklarımızı hafifçe ayırıyoruz. Dizlerimizi soğuk yüzeye bastırarak dizlerimizi genişletiyoruz, göğüslerimiz aşağıda kalacak şekilde alçalıyoruz, kışlarımız bir anlığına havada kalıyor. Sage aşağı doğru köpek pozisyonunda kalıyor ama ben düz bir şekilde uzanıyorum, bacaklarım düz ve sırtüstü dönüyorum. Dirseklerimin üzerine tüneyerek ona sırtıyorum ve dudaklarının bir gülümsemeye dönüştüğünü görüyorum. Kendini yerde sürüklüyor, başı dönerken dizlerinin üzerine doğru hareket ediyor, gözleri bana dönmeden önce uzun, ipeksi siyah saçları sırtından aşağı dökülüyor. Kalabalığa bakmak için başımı çevirdiğimde tüm gözler üzerimizdeydi. Ama sonra onunkini görüyorum.

İnsanlarla dolu bir odada parlayan ve göze çarpan yeşil gözler ve odaklanabildiğim tek şey onlar.

Sert çene hattı. Sıkı ve yaralı.

Gözleri karanlık ve sıcak bir şeyle parlıyor ve titrediğimi hissediyorum.

"Gözler üzerimde," diyerek beni kendime getiriyor Sage ve ben de sadece onun fark etmesi için başımı usulca ve hızlıca sallıyorum.

Küçük, yumuşak elleri önümde uzanan bacaklarımın üzerinde duruyor, sonra kavrayışını sıkılaştırıp onları göğsüme doğru itiyor ve iyice açıyor. Vücudu üzerimde, kalçaları yuvarlanırken elleri kabaran göğsümü itiyor, böylece sırtım yere dayanıyor. Bir kez daha dönüyorum, gözlerim onu arıyor ve dudaklarım aralanıyor ama parmakları çenemi yumuşakça kavıyor ve yüzümü ona doğru çeviriyor.

"Benimle kal, neredeyse bitti," diye eğiliyor, dudaklarımız birbirine değiyor ve saçları bizi onların açgözlü gözlerinden perdelerken dudaklarımdan bir kıkırtı süzülüyor. "Hepsi bir yanılsama bebeğim, aramızda neler olup bittiğini bilmiyorlar" diye göz kırpmıyor ve baştan çıkarıcı bir şekilde saçlarını yüzümüzden çekiyor, sonra boynunun diğer tarafına doğru sürüklüyor, böylece artık her şeyi görebiliyorlar. Parmağını alt dudağımın üzerine indiriyor, yavaşça takip ediyor, ta ki vücuduma yaslanırken, kıcı titreşiyor ve müzikle twerk yaparken yedek eli boynuma dolanana kadar. Şarkının son nakaratı kulübü sarıyor ve onun vücudu yükseliyor, benimki de öyle. Sırtımı yerden kaldırıyorum ama Sage'in parmakları sütyenimin arasındaki küçük bir parçayı kavrayıp, açılmış bacaklarımın arasına diz çökerken beni sarkıttığı için başımı asılı bırakıyorum. Tutuşu gevşiyor ve kendimi geriye itiyorum, önüme dönerken bacaklarımı makaslıyorum ve Sage orada, arkamda, kalçalarımı kavlıyor ve kıcıyı ona doğru çekiyor. Kıcıyı ona doğru son bir kez yuvarlıyorum ve yavaşça yerden kalkıyorum, ikimiz de dizlerimizin üzerindeyiz, seyirciyle yüzleşmek için dönerken sırtım onun kabaran ön tarafına yaslanıyor, dudaklarını benimkine yaklaştırmak için çenem omzumdan biraz daha kalkıyor. Dudaklarımız birbirine değmeden perde iniyor ve erkekler kedi sesi çıkarıyor, salonu gök gürültüsünü andıran bir alkış dolduruyor ve ben dönüp ona bakıyorum, kahkahalar ikimizi de sarıyor.

"Kahretsin, bu..." Kekeliyorum.

"Sıcak!?" Sage ışıldıyor, ayağa kalkıyor ve elini tutmam için bana uzatıyor, ben de memnuniyetle tutuyorum.

"Çok ateşli," diye kızarıyorum ve alt dudağımı ısırıyorum.

"Evet beyler... Perşembe geceniz için buna ne dersiniz? Hepiniz için ne güzel bir sürpriz!" Sasha'nın sesi mikrofondan yükseliyor.

"Harikaydın, benimle dans ettiğin için teşekkür ederim." Sage beni kucaklamak için kendine çekerken sevinçten uçuyor.

"Benimle dans ettiğiniz için teşekkür ederim" diye gülüyorum, "Daha önce sahnede hiç bu kadar kendime güvendiğimi hissetmemiştim, gerçekten teşekkür ederim."

"Sen harika bir dansçısın," diyerek beni bırakıyor ve yanaklarım çimdikleniyor. Geri çekiliyorum ve derin bir nefes alıyorum.

"Kalabalıkta kimin dikkatini çektin?" diye soruyor ve ağzım bir anda açılıyor, sonra tekrar kapanıyor.

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip yüzümden uzaklaştırırken "Karışık bir durum," diye gülüyorum.

"Ne zaman değil ki?" Kaşlarını kaldırıyor, "Benim ve Dex'in ilişkisi karmaşıktı ama şu halimize bir bakın." Gülümsüyor ve gözleri parlıyor.

Yapmak

Hani birine bakarsınız ve ne kadar aşık olduğunı anlarsınız ya? İşte bu Sage ve Dex.

Perde açılır ve Sasha kolunu uzatır, biz de ona doğru yürürüz.

Onu.

"Bence bunu bir gelenek haline getirmeliyiz. Frisky Thursday? Susamış Perşembe mi?" Heyecan Sasha'yı tüketir, güçlkle kontrol edebilir. "Susamış Perşembe!" Sasha tekrar seslenir, "Sanırım bunu sevdim, Sage ve Arizona'nın bu gece sahneye koyduklarından biraz daha görmek ister misiniz?" ve çocuklar alkışlar. "O zaman anlaştık; Arizona... bana bir şarkı listesi ver, bakalım Perşembe akşamını senin akşamın yapabilecek miyim?" Sasha mikrofonunu kapatmadan ve DJ düşük fon müziğini yeniden açmadan önce bana yumuşak bir baş selamı veriyor.

Sage beni dürtüyor ve omzumu omzuna çarparak, "Kendine bir bak, muhtemelen kendi yerin," diyor.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum ve sonunda gözlerimin Keaton'ın durduğu yere kaymasına izin veriyorum. Kıpırdamamıştı. "Yine de bunu başka biriyle tekrar yapabileceğimden emin değilim," diye itiraf ediyorum.

"Elbette yapabilirsin, ben buradayken pratik yapabiliriz. Eminim kızlardan biri seninle dans etmek ister."

Sadece başımı sallıyorum. Gözleri hâlâ benim üzerimde ve Keaton'la aramızdaki gerilimin hızla arttığını hissedebiliyorum.

Gözlerimi indirip Sage'e doğru döndüğümde Dex'in onu çırparak sahneden çıkardığını, Sage'in bacaklarını beline doladığını görüyorum ve gülümsüyorum.

Derin bir iç çekerek yan sahneye geçtim ve soyunma odasına doğru ilerledim. Nefes almak için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Sahneden uzaklaşana kadar başımı aşağıda tutarak sırtımı duvara yaslıyorum ve serin duvarların tenimi soğuk bir ürpertiyle örtmesine izin veriyorum. Gözlerim kapanıyor, nefeslerim sığılaşıyor ve düzensiz kalbim nihayet yavaşlamaya başlıyor.

Burada olduğunu bilmek için gözlerimi açmama bile gerek yok. Onu hissedebiliyorum.

Nefesim kesiliyor.

"Ne oluyor lan?" diye homurdanıyor ve ses tonunun kızgın mı yoksa şok mu olduğunu bilmiyorum.

Yüzümü çevirip ona bakıyorum, gözlerim aptal vücudunda bir aşağı bir yukarı geziniyor.

"Neden buradasın ki? Bir yıldır buradayım ve seni hiç görmedim," diye tıslıyorum.

"Tanıdığım biri bundan bahsetti, dikkatini çeken bu kıvrıcık saçlı güzelden bahsedip durdu ve nedense ben de merak ettim."

Gözlerimi deviriyorum.

"Ve sen de onu kontrol etmeye geldin, değil mi?" Hiçbir şey söylemiyor.

Başımı iki yana sallayarak alay ediyorum.

"Seni o sahnede görmek hoşuma gitmedi," diyerek bana yaklaşıyor ama temkinli davranıyor.

"Umurumda değil," diyerek omuzlarımı silkiyorum ve yüzümü ona dönüyorum, gözleri üzerimde geziniyor ve birden balık ağı ve iç çamaşırından başka bir şey giymediğimin farkına varıyorum. Dönerek dolabımın kilidini açıyorum ve eşyalarımı alıyorum, çantamı yere bırakıp eşofmanlarımı ve büyük boy tişörtümü çıkarıyorum.

Ben giyinirken sessizlik etrafımızı sarıyor. Eve gitmem gerek. Ondan uzaklaşmalıyım.

"Bunu bir daha yapmayacaksın, Sasha'nın sana yer vermesi umurumda değil. Burada çalışanla ilgili küçük sırrını saklayacağım ama bunu bir daha yapmana izin vermeyeceğim," derken ses tonunda bir ısırik vardı.

Gözlerim açıldı.

Dolabımı kapattığımda, ben ona doğru adım atarken küçük odada büyük bir gürültü yankılanıyor.

"Pardon?" Kaşlarımı başımın üstünde kaldırıyorum. "Beni duydun, tekrarlamama gerek yok."

"Siktir git Keaton," diyerek aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, "sen benim *babam* değilsin. Siktir git!" Koridordan geçip karanlık geceye doğru yürürken bilerek ona çarpıyorum.

Pislik.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

VRİ\ONV

DUŞ ALDIM VE SIYAH UYUMLU BİR İÇ ÇAMAŞIRI GIYDIM. DANTEL

Bralette göğsümü hemen hemen örtüyor, meme uçlarım ince malzemeye karşı daralıyor. Eşleşen tanga külot, tıpkı her zaman istediği gibi kasıksız.

Omuz hizasındaki saçlarımı belime kadar indirirken saçlarımın kökündeki uzantıları çekiştiriyorum. Cildimi tuzlu karamel ve sandal ağacı kokan hafif ışıltılı bir nemlendiriciyle kapladım. Tatlı ve misk gibi. Harika kokuyor.

Dizüstü bilgisayarımı masama bıraktıktan sonra uzanıp yatağımın kenarından fonumu alıyorum, yukarı çekip tavanımdaki küçük kancaya asarak yatak odamın başlığını ve arka duvarını kaplıyorum. Bir zamanlar gri olan duvarı ve siyah metal yatak başlığımı şimdi açık sarı bir renk kaplıyor.

İç çekerek kapıya dönüyorum ve kilidi sessizce açıyorum. Keaton hiç habersiz içeri girmezdi ama belli olmazdı.

Ağır ayak seslerini ve ardından yatak odasının kapısının çarpıldığını duyduğumda bir an hareketsiz kalıyorum.

Ne hıyar ama.

Başımı sallayarak dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve kamerayı yeniden konumlandırıyorum, ardından ekranda olduğumdan emin olmak için yatağımın kenarına geri çekiliyorum.

Mükemmel.

Bir kez daha ayağa kalkarak sessizce yatağımın başucunda duran çekmeceme doğru ilerliyorum ve içinden orta boy deri çantayı alıp yatağımın üzerine bırakıyorum. Fermuarını açıyorum ve oyuncaklarımdan oluşan küçük bir seçki görüyorum.

*Küçük kristal dildo.
Kurşun.
Gözlerini
bağla.
Kelepçeler*

Eğilip yatağımın altındaki büyük çantaya uzanıyorum ve beyaz vibratörümü alıyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve dizüstü bilgisayarım sohbete girdiğini bildirmek için bip sesi çıkarıyor. Tenim karıncalanıyor. Dizüstü bilgisayara doğru adım atıyorum, ekrana tıklıyorum ve ünitelerimin çekmecesini kaydırarak açıyorum, maskeme uzanıyorum, sonra onu dikkatlice dizüstü bilgisayarımın yanına koyuyorum. Bu hep böyleydi. Ben onu göremiyorum. O da beni göremiyor. Kontakt lenslerimi alıyorum, koyu kahverengiyi tercih ediyorum ve gözlerimin gerçek rengini gizleyerek takıyorum.

Siyah maskeyi elime alıp takıyorum ve ipek kurdeleyi saçlarımın altından ve başımın arkasından bağlıyorum. Kenara çekilip boy aynasında kendimi bir kez daha gözden geçiriyorum. Dolgun, yuvarlak göğüslerimi saran siyah dantel sütyen. Belime askı kemeri sarılmış ve ince, saten kurdeleler çoraplara iştirilmiş. Kasıksız, dantel külotumun altında çırpıplaktım ve kendimi seksi ve yüz­süz hissediyorum. Gizli bir kimliğe bürünmek beni çok daha iyi hissettiriyor. Gözlerim kalkıyor ve güzel maskeli balo maskesine odaklanıyor. Yüzümün bir tarafı tamamen kaplanmış, siyah renk, maskenin gözlerinden yanağıma doğru inen simli bir desenle süslenmiş. Maskenin dolgun dudakları simle kaplanmış ve yatak odamın loş spot ışıkları altında parılıyor. Maskenin sağ tarafı açık, ancak gözümü kapatıyor ve yanağımın yarısından fazlasını şekillendiriyor. Güzel ve dikkat çekici.

Titrek bir nefes alarak dizüstü bilgisayarımı yan üniteden alıyorum ve yatağımın masasına koyuyorum, orada oturup akşam için kendimi hazırlıyorum. Bu işi seviyorum, parası iyi ve gizli olması hoşuma gidiyor; yani Lucy biliyor ama başka kimse bilmiyor.

Parmaklarımı klavyenin üzerinde gezdirirken *TallDarkandHandsome'un* mesajını görüyorum.

İyi akşamlar küçük cadaloz, nasılsın?

Yanıt yazarken gülümsüyorum.

Harikayım, seninle biraz zaman geçirmek için

sabırsızlanıyorum. O zaman başlayalım mı? ;)

Yanaklarım sıkıştı ve bu gece işimin çok zor olacağını biliyorum. Her zaman biraz daha fazlası için zorluyor ve dürüst olmak gerekirse buna bayılıyorum. Onun ellerine oynamayı seviyorum, onun baskın olmasını ve benim ona itaatkâr olmamı seviyorum. Odamda tek başıma olsam bile her şeyi kontrol eden o. Öne doğru eğilip web kameramı açıyorum ve devreye girmesi biraz zaman alıyor.

İşte orada. Kızım benim. Diz çök, ne giydiğine bakayım.

O yazıyor ve ben geri çekiliyorum, beni tam olarak görebilmesi için diz çöküyorum.

Tek kelimeyle büyüleyici.

Maskemin altında yanaklarım kıpkırmızı oldu.

Çok güzel, göster bana aşkım, parmakların güzel aminla oynarken ne kadar güzel görüldüğünü göster bana.

Bir dirseğimi yatağa bastırıp bacaklarımı açarak geri çekiliyorum, böylece elimi yavaşça boynumdan aşağıya indirip parmak uçlarımı köprücük kemiğimin üzerinde gezdirirken her şeyi görebiliyor. Parmak uçlarımın braletimin dantel kumaşını zorlayan sertleşmiş meme uçlarımın üzerinden geçmesine izin verirken onu kızdırıyorum ve başım geriye doğru yuvarlanıyor, nefesim kesilirken gözlerim bir anlığına kapanıyor. Parmak uçlarım göğüs kafesimi geçip göbek deliğime dalıyor, ardından kasık kemiğimin önünden hafifçe kayıyor ve klitorisimi yumuşakça ovarken am dudaklarımın arasından geçmelerine izin veriyorum. Başımı kaldırdığımda mesajlarının ping sesini duyuyorum.

Hay sikeyim. Çok güzelsin. Parlıyorsun.

Talimatlarımı dinleyen çok iyi bir kızsın.

Gözlerini benden ayırma Vixen.

Koyu mavi kontak kaplı gözlerim kamerayla birleşiyor ve parmaklarımı ıslak açıklığıma kaydırırken inliyorum.

Bu iyi hissettiriyor mu? Orada seninle olduğumu hayal et, sen bacaklarımın arasında yatarken arkanda diz çökmüşüm, sırtın karnıma dönük. Benim Parmaklarım daracık amcığınla kolaylıkla girip çıkıyor, ben klitorisini ovarken seninle alay ediyor. Aynanın karşısına geçip seni boşaltmamı seyretmeni isterdim.

"Siktir," diye inliyorum. Bu adamın neye benzediğine dair hiçbir fikrim yok ama yine de onunla sohbetlerim beni tahrik edip rahatsız ediyor, beni bir anda azdırıyor ve yerde bir pislik birikintisine neden oluyor.

Göğsüm inip kalkıyor, ekranımdaki her şeyi görebiliyorum ve tenim serin bir ter içinde karıncalanıyor.

Devam et Vixen, o güzel, ıslak amcığın boşalmasını göreyim.

Gözlerimi zorla kapatıyorum ve zihnimin olmaması gereken bir yerde dolaşmasına izin veriyorum, ama bu beni doruğa çıkarmaya yardımcı oluyor, parmaklarım yavaş, tembel daireler çiziyor.

Gelmeni istiyorum küçük Vixen.

Gözlerim ekrana odaklanmış, mesajlarını tekrar okuyor ve yatak odamın kapısına vurulduğunu duyduğumda arzusundan besleniyor, başım yana kayıyor ve gözlerim açılıyor.

"Arizona!" Keaton şimdi biraz daha sert vurarak sesleniyor ve küçük yoldaşımın çevrimdışı olduğunu görüyorum.

Kahretsın.

Dizüstü bilgisayarımın kapağını kapatarak sabahlığımlı alıyorum ve ince vücuduma sarıyorum ve omzumun üzerinden oyuncaklarıma bakmak için geri dönüyorum, battaniyemi üstlerine atıyorum, sonra maskemi yüzümden söküp yatağımın altına atıyorum.

Bang bang bang.

Yatak odasının kapısına doğru koşup kapıyı hafifçe aralıyorum, gözlerim onunkilere takılınca yanaklarım pembenin bir tonuyla kızarıyor.

"Hey, n'aber?" ses tonum sakın. Kaynaştığım biri için fazla soğukkanlı. Gözleri gözlerimin içine bakıyor, savunmaya geçerken çenesi geriliyor.

"Baban..." bir an duraksıyor, iri ellerinden biri başının arkasını ovuşturuyor ve kendini garip hissettiğini anlayabiliyorum.

"İlgilenmiyorum," diyerek kapıyı yüzüne çarpmak üzereydim ki iri, çizmeli ayağı boşluğa girerek beni durdurdu.

"Ari, onu daha fazla donduramazsın..." Keaton duraksıyor ve ben de boğazının düğümlenmesini izliyorum.

"İzle beni," ellerimi göğsüne koyup onu geriye iterken kaşlarım çatılıyor. Yuvarlanıyor ve kapıyı suratına kapatmama yetecek kadar ayağını kaybediyor. "Düzeltmeye çalışmayı bırak Keaton, düzeltmek senin işin değil!" Bizi ayıran kalın bölmenin içinden bağıriyorum.

Döşeme tahtalarını titreten hırıltıyı kaçırmıyorum ve dudaklarımın kenarındaki küçük gülümsemeye engel olamıyorum.

Babamın Keaton'ı arabulucu olarak kullanabileceğini düşünmesine izin vermeyeceğim. Onunla tekrar konuşacağım, ama sadece hazır olduğumda.

Sırtımı kapıya dayıyorum ve göğsümdeki ağrıyı ovuyorum. "Ari,"

Keaton'ın sesindeki bıkkınlığı duyuyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, gözlerimi kapatmaya zorluyorum ve bir damla yaş kaçıyor, yanağımdan aşağı yuvarlanıyor ve altımdaki halıya düşmeden önce çenemden süzölüyor.

"Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

"Yardımını istemiyorum ya da ihtiyacım yok, Keaton." Ben de sinirlenmişim ve onun iç çektiğini duydum. "Yardım etmek mi istiyorsun?" Uzun bir aradan sonra nihayet yatak odamın kapısını açarak söylüyorum. "Babamla aramızı düzeltmeye çalışmayı bırak ve beni rahat bırak." Güzel yüzündeki sert ifadenin nasıl kaybolduğunu fark etmiyorum. Geriye çekiliyor ve beni yalnız bırakmaması için ona ne kadar yalvarmak istesem de yapmıyorum. Kapıyı suratına çarpıyorum ve bu yıkanmış geceyi unutmaya çalışıyorum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KEATON

ARI'YLE SON KONUŞMAMDAN BU YANA ÜÇ HAFTA GEÇTİ. SANKI BİZ konuşmuyorduk ama bir sohbet başlatmak için de yolumuzdan sapmadık. Onunla ters düşmek istemedim, Titus'la da ters düşmek istemedim ve bir şekilde kendimi onların kavgasının arasında buldum.

Yüzümü ovalayarak yan masadan anahtarları alıyorum ve kapıyı arkamdan çarpıyorum. Ari işte mi yoksa üst katta uyuyor mu hiçbir fikrim yok. Merdivenlerden kaldırıma inerken saatime bakıyorum, sabah sekizi biraz geçiyor. Arabamın kilidini açıp içine giriyorum ve motoru çalıştırıyorum. En iyi üç arkadaşımın ofiste monoton bir gün daha. İşler kesattı ve Wolfe'la yaşadığımız destansı rezaletten sonra hepimizin sırtında hedef tahtaları vardı. Titus Amora'yı güvende tutmaya çalışıyor ama aynı zamanda iş konusunda da yanımızda olmaya çalışıyor. Titus olmadan onu bulamayız ve o kafasını tamamen oyuna verene kadar elimizdeki işe odaklanamayız.

Kaleb bu durum düzelene kadar yeni müşteri almak istemediğine karar verdi ve açıkçası ben de onu suçlamıyorum. Wolfe'un Titus ve Amora'ya ulaşmak için ne gibi aşırılıklar planlayacağı konusunda hiçbir fikrimiz yok. Sahte işler, sahte müşteriler... Liste sonsuz.

Sessiz yan yola girip otomatik pilotta ofise doğru sürüyorum, ama bu sırada Arizona aklımı kurcalıyor. Onunla ters düşmek istemiyorum ama onun yüzünden Titus'a da karşı gelmek istemiyorum. Benim sadakatim ona. İşleri yoluna koymak istiyor ve içten içe bunu hak ettiğini biliyorum. Onunla yaşamayı sevdim, kendime karşı dürüst olursam biraz fazla sevdim. Kızları eve özgürce getirememeyi sevmiyorum ama bu kabul edebileceğim bir sonuç.

O bir ışık huzmesi ve hayatıma biraz sıcaklık getiriyor. En iyi arkadaşımın kızlarından biri olduğu için insanların bunu garip bulabileceğini biliyorum ve evet, onu bebekken tanıyordum ama bunların hiçbirine karışmadım. En başından beri onu okula bırakma ve ara sıra bale dersine götürme görevlerini üstleneceğimi ve babası dans resitallerine gelemediğinde ona amigoluk yapacağımı açıkça belirttim. *Ebeveynlik* görevlerim bu kadarla sınırlı kaldı. O zamanlar bir karım vardı, ailem dediğim diğer üç pisliğin aksine.

Zamanımın çoğunu Şeytan aldı, bu yüzden kırk yedi yaşında genç, kaygısız bekar günlerimi yaşıyormuşum gibi hissediyorum.

Kaleb, Connie ile anlaştı.

Titus, Amora ile yakınlaştı.

Bir de ben ve Nate varız.

Yalnız kurtlar olduğumuzu ve bu unvanı koruyacağımızı düşünmeyi seviyorum, ama ben ve Kaleb, Nate'in küçük bir yan işi olduğunu düşünüyoruz, ama asla bilemezsiniz.

Bu çocuk her şeyi kilit altında tutuyor.

Bunu öğrenseniz ve kendi gözlerinizle görseniz bile, yine de inkar edecektir.

Sinsi herif.

Yeraltı garajına girerken bir kahkaha atıyorum, gözlerim yanımdaki üç boşluğu tarıyor.

Kaleb. Nate. Ben. Titus yok.

Muhtemelen geç kalmıştır. Muhtemelen Amora ile çarşafalara dolanmıştır. Büyük ihtimalle ilki.

Arabayı kilitleyerek asansöre doğru ilerliyorum ve tam bir sessizlik içinde ofise gidiyorum.

Uzun bir yolculuk değil ama bir iki dakikalığına sessizliği takdir etmek için yeterli. Sessizliği seviyorum, zihnim çoğu zaman meşgul.

Ayağım eşikten kayar kaymaz Kaleb'in kafasını masamdan kaldırdığını görüyorum, Nate gözlerini ekrandan kaldırmıyor ama elini boktan bir el sallama girişimiyle havaya kaldırıyor.

"Günaydın sıkıklar," dilimi dişlerimin önünde gezdirip onlara şapşal bir sırtış atıyorum, çantamı Kaleb'in yanına bırakıyorum ve yürümeye başlayan bir çocuk gibi sabırla hareket etmesini bekliyorum.

"Günaydın," diye esniyor Kaleb, gerinmesi benim hoşuma gitmeyecek kadar uzun sürüyor. Ona doğru eğilerek kaburgalarına hızlı bir yumruk indiriyorum ve o da öne doğru katlanıp lanet olası bir denizci gibi küfrediyor.

Sandalyemden kalkıp kaburgasını ovuştururken kendi kendime kıkırdıyorum. "Oh, teslim ol seni koca amcık," aynı abartılı ifadeyle gözlerimi deviriyorum

Kaleb'in şakacı bir yumruğa verdiği tepki gibi.

"Sen büyük bir pisliksin," diye tükürür.

"Büyük bir neyim var?" Kardeşime bir göz kırpıyorum ve o da benim aptalca, çocukça yorumuma orta parmağıyla karşılık veriyor.

"Ne var ne yok?"

Nate sonunda bilgisayar ekranından bana baktı ve omuz silkti Yukarı.

"Fazla değil," Nate'in burnu kırıış kırıış, dağınık kahverengi saçları dağınık ve

gözlüklerini burnunun üstüne doğru iter.

"Siz bir avuç sıkıcı piçsiniz; karın nasıl Kaleb?"

"O kadar sıkıldın mı Keaton? Cidden, senin saçmalıklarını dinleyecek havada değilim." Yavaşça dönüp ona bakıyorum.

"Seni yiyip bitiren ne? Connie hâlâ sana çıkmayı reddediyor mu?" Ve Nate'in ekranının arkasından kısık bir kıkırdama duyuyorum.

"Yapma," diye uyarıyor Kaleb, başını iki yana sallayarak, elleri ceplerinde.

"Her şey iletişimle ilgili," diye devam ediyorum, başımın yan tarafındaki yanan gözleri görmezden gelerek, "sormazsan kardeşim, alamazsın." Tam o sırada Titus kapıdan içeri giriyor, eliyle yüzünü ovalıyor, çenesinde ve ağzında kaba kirli sakallar var.

"Bize katılman ne güzel koca adam."

"Ona aldırma, biri ona iki sent koydu ve pisliği yaraladı."

Titus öylece duruyor, gözleri ben ve kardeşim arasında gidip gelirken parmakları çantasına sarılmış.

"Neyin içine girdim ben böyle?" diye homurdanıyor, sandalyesini çekip içine yığılırken başını hafifçe sallıyor.

E-postalarımın yüklenmesini beklerken "Çok mutlu bir işyeri," diyorum. "Sen iyi misin?" Titus'a bakarken kaşlarım çatılmış bir halde soruyorum. Yorgun ve bitkin görünüyor.

"Olacağım," diye inliyor, bir başka eli yüzünü ovuyor.

"Arizona mı?" Adı dilimden döküldüğünde kanımın nasıl yandığını, kalbimin nasıl biraz daha hızlı attığını görmezden gelerek soruyorum. Muhtemelen görmezden gelmeliyim. Kesinlikle görmezden gelmeliyim.

Sessizliği bana sorunun cevabını veriyor.

"Kendine gelecektir."

"Uzun zaman oldu... Amora'nın hamileliğinin yarısındayız ve hala tanışmadılar."

"Teknik olarak yalan, buluştular."

"Keaton," diye uyarıyor Kaleb ama onu duymazdan geliyorum.

"Kastettiğim bu değildi," Titus oturduğu yerde kaskatı kesildi.

"Biliyorum ama henüz hazır değil," diye omuzlarımı silkiyorum. Titus konuşmadan önce aramızda bir süre sessizlik oluyor. "O iyi mi?"

Dudaklarımı yuvarlıyorum.

"Eğer olmasaydı sana söyledim, benim sadakatim sana. Sen benim en iyi arkadaşımsın..."

Kaleb ve Nate'in boğazlarını temizlediklerini duyuyorum.

"Ve siz ikiniz, Tanrı aşkına, ama ikinizle de konuşmuyorum, değil mi?" Kardeşime bakmak için koltuğumda dönüyorum ve ağzının köşesinde bir çekilme görüyorum.

Titus benden bir şey istiyor ama ne olduğunu bilmiyorum.

"O iyi; çalışmakla meşgul, çalışmadığı zamanlarda da ya ders çalışıyor ya da uyuyor." Bu yalanın dudaklarımdan bu kadar kolay dökülmesine sinirlendim.

Titus bana hafifçe başını sallıyor ve ağır bir iç çekiş onu terk ediyor.

"Başka bir şey var mı?" İki kez kontrol etmek istedim; o kadar da mutlu görünmüyordu.

"Bu Wolfe saçmalığından bıktım. Fırsatım varken onu öldürmeliydim ama canını bağışladım ve nedenini anlamıyorum," diyerek elini masaya vurur ve Nate'in sıçramasına neden olur.

"Onu bulacağız," diyerek benden önce davranıyor Kaleb, sadece konuyla ilgili olduğunda sohbete dahil olan yaşlı ve bilge bir baykuş gibi.

"Bebeğimiz doğmadan önce gitmesini istiyorum," derken yüzü eğiliyor ve işaret parmağını alyansının üzerinde gezdiriyor.

"O zaman devam etsek iyi olur." Ona zayıf bir gülümseme verdim. Hiçbirimiz onun nerede olduğunu bilmiyoruz. Xavier de -Titus'un kayınpederi ve Wolfe ile aramızdaki sorunun sebebi- nerede olduğunu bilmiyor. Xavier hiç anlamadığımız bir şekilde çalışıyordu ama polisle çalıştığı için artık bu küçük soruşturmaya normalde olduğu gibi katılamıyor.

Gözden kaçırmış olabileceğimiz bir şeyi bulmak için defalarca kontrol ettiğimiz dosyalarda kendimizi kaybederken odadaki sessizlik bizi örtüyor.

Ama ne yazık ki, her zamanki gibi, şansımız yok.

BEŞİNCİ BÖLÜM

VRİ\ONV

DOLABIMI KAPATTIM VE TITREK BİR NEFES VERDİM. SINIRLERİM DALGALANIYORDU

İçimin derinliklerinde ve herkes ruh halimin biraz bozuk olduğunu söyleyebilirdi.

"Her şey yoluna girecek, bunu başarabilirsin," Luce beni kucaklamak için kendine çekiyor ve bana biraz daha sıkı sarılıyor.

Mesele şu ki, gülmeyin ama ben hâlâ bakireyim. Sadece hiç olmadı. Ve evet, bir *centilmenler* kulübünde çalıştığımı biliyorum, ama gerçekte ne olduğunu söyleyelim, bir striptiz kulübü, giyinmiş ve zümrüt, yeşil bir fiyonkla sarılmış.

Sage, Dex ve Rhaegar'a minnettarım ama doktor kostümü giymiş ve stetoskobu boynuma dolamış küçük bir kızken kendim için hayal ettiğim şey bu değildi.

"Lucy beni bırakırken içimden gergin bir kıkırdama yükseliyor. Başını yana eğdiğinde opal gözlerinin arasından bir hüznün süzüldüğünü görüyorum.

"Oraya gitmek istemiyor musun?" diye soruyor başını çevirip arkasına, arka çıkışa doğru giden dar koridora bakarken.

"İstiyorum... ama istemiyorum," başım ona doğru sallanıyor ama içim endişeden çatlıyor.

"Ross kapıda olacak, üç kere vurursan çıkarsın."

Başımı sallamam biraz daha hızlanıyor, nabzım derimin altında hızla atıyor.

"Haklısın," biraz daha dik durup omuzlarımı geriye atıyorum, "bir şey olmaz," büyük yumruyu yutuyorum ve nefes boruma yerleşirken yakmasını görmezden geliyorum.

Açık pembe bir sutyen ve G-string giyerek, beyaz ipek bir kimonoyu vücuduma çekiyorum ve sanki güvenlik battaniyemmiş gibi kendimi

sarıyorum. İki tane alıyorum

Küçük adımlarla aynada kendime bakıyorum ve akmak üzere olan gözyaşlarımı kırıştırıyorum.

O odada benden ne beklendiğini biliyorum. Gözlerim yukarı kayarak yüzüme odaklanmadan önce vücudumdan aşağıya, gümüş platform topuklarıma doğru iniyor. Ağır makyaj, ela lensler, saçımı belimde sonlandıran uzun uzantılar.

"Hazır mısın?" Lucy yanımda durup bana sıcak bir gülümseme verirken soruyor.

"Olabileceğim kadar hazırım."

"İşte benim kızım, araba arkada bekliyor," diyerek çıplak kık yanağıma cesaret verici bir tokat attı. Dönüp uzaklaşmaya başladığımda yanıma geldi. "Unutma..."

"Üç vuruş, evet hatırlıyorum," diyerek ona güven verici bir gülümseme veriyorum ve koridorda kulübün arka tarafına doğru gözden kayboluyorum.

Karartılmış bir Mercedes bekliyor ve şoför kapıyı benim için açıyor. Yanından geçip koltuğa yerleşirken ona başımla selam veriyorum. Motor çalışmadan önce kapım usulca kapanıyor ve beni şehrin öbür ucundaki bu tür özel seanslara ev sahipliği yapan daha küçük bir kulübe götürüyor.

Yol uzun değil, ama gergin olduğunuzda milyonlarca mil uzakta gibi hissediyorsunuz. Kaldırım kenarına yanaşıyoruz, şoför beni indiriyor ve benimle birlikte hostese doğru yürüyor. Gözlerim bir anlığına ona takılıyor, dudaklarım adımı söylemeye hazırlanıyor ama o elindeki tablete bakıyor.

"Bay Uzun, Esmer ve Yakışıklı size odanıza kadar eşlik etmemi söyledi." Bana gülümsüyor ve arkamda kaybolan şoföre başıyla veda ediyor. Beni ona yaklaştıran her adımda kalbim göğsümün içinde biraz daha sert atıyor ve her vuruşta tüm vücudum titriyor.

Ross'u gördüğümde sinirlerim biraz yatışıyor. İki kulüp arasında gidip geliyor ve ona bayılıyorum.

Öne çıktı ve başını salladı. Uzun boylu, son derece yakışıklı, bir striptiz kulübünde fedai olarak çalışamayacak kadar yakışıklı. Koyu kıvrık saçları, keskin çenesi ve çarpık burnu. Çok lezzetli.

"Ari," bana sıcak bir şekilde gülümsüyor, koyu kahverengi gözleri vücudumda gezinirken parlıyor. Yanaklarım kızarıyor. "Seni dışarı çıkarmama ne zaman izin vereceksin?" diye soruyor tam ona yaklaştığımda.

"Cuma günü saat beşe ne dersin? İzin günüm." Umursamaz görünmeye çalışıp beceremezken omzumu silkiyorum.

"Bakalım vardiyamı değiştirebilecek miyim?"

"Mükemmel," elini kapı kolunun üzerinde gezdirirken ona geniş, dişlek bir gülümseme gösteriyorum.

"Üç vuruş, unuttun mu?"

"Üç kez çaldı," sesim titrerken sinirlerimi yutuyorum. Yüzümü koyu yeşil kapıya dönüyorum, parmakları nihayet altın fırçalı kapı tokmağının etrafında kenetleniyor ve kalbim boğazımda düğümleniyor.

"Hemen dışarıda olacağım."

Başımı sallıyorum, çünkü başka bir şey söyleyemiyorum. Oyun yüzümü takınmalıyım.

Paraya ihtiyacım var, babamın en iyi arkadaşıyla daha fazla yaşayamam.

Yeni bir başlangıç yapmak istiyordum ve bu şekilde o başlangıcı çok daha çabuk yapacaktım.

Kapı kolu dönüyor ve düşük ışıklı, derin zümrüt yeşili odaya adım atıyorum, yatak odanın ortasında ve gözlerim gizemli adamımın nerede olduğunu görmek için tarıyor.

"Merhaba..." ama oda boş. Kapalı kapıya doğru dönüyorum ve şaşkınlıkla bakıyorum.

Ne haltlar dönüyordu?

Yatağa doğru döndüğümde yavaşça yürüyorum ve bir not, siyah, ipek bir göz bağı ve tek bir siyah gül görüyorum.

Nota uzandım, ters çevirip okudum.

9v1 on 1Le b£inb/o£b anb sai1 /oc ce, so,

Karnımda bir endişe dolaşıyor ama notta söyleneni yapıyorum. Göz bağını başımın üzerine yerleştirerek, gözlerimi kapatmadan önce odaya alışıyorum ve beklerken derin nefes alıyorum.

"Demek..." derin sesi odanın içinde süzülüyor, "sonunda tanıştık, küçük Vixen." Yumuşak Amerikan aksanıyla konuşuyor ve bir buz esintisi omurgamda aşağı yukarı dans ederken ürperiyorum.

"Beni nasıl buldun?" Kollarımı kendime sararak odanın içine doğru fısıldıyorum.

"Benim de kendi yöntemlerim var."

Başımı salladım.

"Neden gözlerini bağladın?" diye gergin bir kahkaha atıyorum.

İşte o zaman ayakkabılarının yerde hareket ettiğini duyuyorum ve saniyeler içinde arkamda, elleri kalçalarımda, parmakları kravatu karıştırıyor

kimonomun etrafına sarılmış, dudakları kulağımın yanında. "Duyularından birini kaybettiğinde, geri kalanlar artar."

Parmakları karnımın çıplak teninde dans ederken, parmak uçlarını G-string'imın eteklerinde gezdirirken nefesim boğazımda düğümleniyor.

"O güzel küçük amcığını artık bir ekranın üzerinde görmek istemedim," fısıltıları daha düzensiz hale geliyor, elini iç çamaşırımın önüne sokarken göğsü inip kalkıyor.

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor, kan kulaklarımın etrafında çarpıyor ve pompalanıyor.

"Sadece nefes al, vücudunu çalıştırmama izin ver küçük cadaloz..." parmakları aşağıya inip klitorisime bastırırken törpülüyor.

"Bütün gece bizim, acele etmemize gerek yok." Gözlerimi kısıtıp kapatıyorum ve parmaklarının iyi hissettirdiğini inkâr edemiyorum. Bakire olabilirim ama daha önce kesinlikle dokunulmuştum.

Duruşumu biraz genişleterek, parmakları dudaklarımın arasında kayıyor, bir parmağını açıklığımda gezdiriyor ve bir inilti çıkıyor.

"Baksana daha şimdiden tadını çıkarıyorsun, sana dokunmadım bile... çok hassassın... tam da sevdiğim gibi."

Parmakları açıklığımda alay ederken başım öne doğru yuvarlanıyor, meme uçlarım sütyenimin ipek malzemesine karşı sertleşiyor ve bundan zevk aldığım için utanmıyorum bile.

Elini külotumdan çektiğinde inleyerek beni yatağın ayak ucunda tek başıma bırakıyor.

"İşte sana yapacağım şey..." dudakları tekrar kulağıma değdi, "Parmaklarımı içine gömerken amını yiyeceğim ve tam boşalmanın eşiğindeyken seni sert ve acımasızca becereceğim." Parmak eklemleri tüylerim diken diken olmuş omzuma değdiğinde kaskatı kesiliyorum. "Yumuşak ve kolay gitmem; nasıl sikmek istiyorsam öyle sikerim ve sikimin her yerine boşalacaksın."

Şimdi önümde duruyor, dudaklarını dudaklarıma değdirirken parmakları yanaklarıma batıyor.

"Beni anlıyor musun?"

Ve başımı sallıyorum. İçimde sinirler boşalıyor.

"Güzel," beni yatağa iterken sesindeki hırıltıyı kaçırmadım, elleri dizlerimi kavradı, böylece merhametine kaldım ve saniyeler içinde beni adım adım ilerletti, dilini bastırdı

klitorisime karşı, parmakları içimin derinliklerine gömüldü ve etrafımda gerilmeme ve yanmama neden oldu. Tam içimdeki her şeyin o kadar sıkı sarıldığını hissediyorum ki sırtım yataktan kalkıyor, folyo gözyaşlarının sesi geliyor ve parmaklarını içimden çeker çekmez kalın sikini içimin derinliklerine sokuyor.

Nefesim kesiliyor, ciğerlerim yanıyor ve bekaretimin her bir parçasını sert yumruklarıyla parçalayıp beni yatağın içine soktuğunda benden acımasızca kopardığı havayı almak için yalvarıyorum. Bir eli boğazımın dibine sarılmış, diğeri kalçamdaki deriyi çimdiklerken o kendi kafasını kovalıyor ve ben dilsiz bir şekilde yatıyorum. Tüm zevk bir anda yok oldu ve elimde kalan tek şey bacaklarımın arasındaki yakıcı acı ve yanağımdan aşağı yuvarlanan kaçan gözyaşı.

Üstüme yığılıyor, nefesini tutarken yüzü boynuma gömülüyor.

"Beklediğimden daha iyiydin," diye sırtıyor tenime karşı.

"Teşekkürler," diye sahte bir gülümseme takınarak göz bağına uzanıyorum ama parmaklarını bileğime dolayıp çekiştiriyor.

"Ben gidene kadar olmaz," diye fısıldıyor beni iterken ve bir nefes çektiğini duyuyorum. "Sana dokunulmamış olması bu akşamı daha da güzelleştirdi," diyor ve masumiyetimi aldığı için bedenimin üzerinden sırttığını biliyorum ama bir kez daha içime gömülürken bunun yerleşmesine izin vermek için bir dakikam bile yok.

ARABANIN ARKASINDA TAMAMEN UYUŞMUŞ BİR HALDE OTURUYORUM. BU BİR ŞEY Bir bilgisayar ekranının arkasındayken ve kendinizi tatmin ederken, ama sizi avlamaları ve temelde sizi istedikleri gibi kullanmaları için bulmaları... belki daha deneyimli olsaydım bu kadar acıtmazdı, ama kendimi boş hissediyorum. Kalbim acıyor.

Evet, ilk seferimin özel olmasını istiyordum ama bu tıp fakültesinden atılmadan ve striptizci olmadan önceydi. Bu işe girdikten sonra bekaretim bir şekilde lekелendi ve hala ona sahip olduğum için utandım.

Vücudum koltuğun içinde titrerken şoförün montuna sarılıyorum. İstesem bile kendimi durduramazdım.

"Hanımefendi," şık giyimli şoförün dikiz aynasından bana baktığını görüyorum ama gözlerinin içine bile bakamıyorum. Olanlardan dolayı bir şekilde utanç duyuyorum. "İyi misiniz? Seni doğruca eve götürmemi ister misin?" Sesindeki endişeyi duyabiliyorum. Endişelenmekte sonuna kadar haklı. Belki de.

Başımı iki yana sallayarak gözlerimi kenetlenmiş ellerime odaklıyorum.

Ross odadan çıkar çıkmaz bana doğru koştu ama ona bakmadım. Beni yakaladı, belki biraz fazla sertti? Yüzüm gözyaşlarıyla lekelendi ve izler cildimi lekeledi. Her şeyi gördü. Beni durdurmaya çalıştı ama ona karşı koydum, ellerinden kurtulana kadar onu ittim ve çekiştirdim, bu da onun geldiğim odaya girmesine neden oldu.

Araba durdu ve bu sefer şoför yüzünü bana döndü. "İyi olduğunuza emin misiniz hanımefendi?"

Alt dudağım titriyor ve gözlerimin arkasında biriken yaş dalgasına teslim olmadan önce, gözlerimi zorla açıyorum ve boğazımdaki yanmayı görmezden geliyorum. Titreyen parmaklarım arabadan kurtulmadan önce iç kapı kolunu kurcalıyor ve bir kez bile arkama bakmadan kulübe doğru koşuyorum.

Kargaşayı görmezden geliyorum ve başımı eğip soyunma odasına doğru yürürken ışıkların loş olmasına şükrediyorum. Bu iç çamaşırından kurtulmam lazım.

Geriye pek bir şey kalmadı.

Düşüncelerimle ne kadar uzun süre baş başa kalırsam, kendimi o kadar yıpratıyorum. Bana kötü davranmadı. Zamanım için para ödedi. Beni istediği gibi kullanmak için para ödedi. Yine de bunun beni küçümsemesine izin veriyorum. O yanlış bir şey yapmadı.

Bu düşünce içimde bir bulantıya neden oluyor. Bedenimi soyunma odasının kapısından içeri fırlatıyorum ve Sasha'nın orada durduğunu görüyorum, gözleri bacaklarımın arasına odaklanmadan önce tek bir hareketle beni inceliyor. Lucy koşarak yanıma geliyor, ellerimi kollarımın üstüne koyarak gözlerimde bir şey arıyor, neden böyle davrandığıma dair ona bir sebep verecek herhangi bir şey.

"Arizona?" Sasha bana doğru yürüyor, bunun onun hatası olup olmadığına dair paniği yüzünden okunuyor.

"Ben iyiyim." Sonunda sersemliğimden uyanır gibi oldum. "Ari... Ben..."

"Beni yalnız bırak Sasha, ben iyiyim. Sadece bir duşa ve eve gitmeye ihtiyacım var" derken sesim titriyor ama duymazdan geliyorum. Kıyafetlerimi çıkarıp

Soyunma odasının ortasındaayım ve hepsinin burada durup beni izlemesi ve çıplaklığıma tanık olması umurumda bile değil.

Bacaklarımı hareket ettirmek istiyorum, kaslarım ağrıyor ama sorun değil. Tabii ki sorun yok. Öyle olmasa bile, bu benim işimdi, değil mi?

Ve bu adam bir yabancı değildi. Bir ekran üzerinden defalarca kendimi ona açmıştım; eğer bir şey varsa, onun beni bulmasını ve kullanmasını istiyordum.

Her zaman acıtmaz.

Yakında uzak bir anı olacak.

Duş musluğunu çevirdiğimde, su duşun başından fışkırmadan önce borular patlıyor. Lucy ve Sasha'nın kendi aralarında sessizce konuştuklarını duyabiliyorum ama gözlerimi zorla kapatıyorum ve onları zihnimde susturuyorum. Duşun altına girerek sıcak suyun beni haşlamasına izin veriyorum ve hassaslaşmış cildimdeki yanığı memnuniyetle karşılıyorum. Sabuna uzanarak cildimi kıpkırmızı olana kadar keseliyorum. Sırada saçlarım var, saçlarımdaki klipsli uzantıları çekiyorum ve duş teknesine düşmelerine izin veriyorum. Tırnaklarımı kafa derimin üzerinde gezdirirken, köpükleri saçıma sürüp durulamadan önce köpürmesine izin vermeden önce acı içimin derinliklerine yayılıyor.

Suyu kesip dışarı çıkıyorum ve dolabıma doğru yürüyorum. Şu anda burada Lucy'den başka kimse yok. Tenim hâlâ sabun köpükleriyle kaplı ve sudan dolayı ipeksi. Kahverengi saçlarım sırtımdan aşağı damlıyor ve ürpertinin üzerimi örtmesine izin veriyorum.

Ayağa kalkıyor ve önümden geçerek dolaplara doğru yürüyor ve havlumu çıkarıyor. Beni sıcacık bir battaniyeyle örttüğünde her şeye karşı uyuşmuş bir halde ayakta duruyorum.

"Giyin, seni eve bırakayım."

Ve işte o zaman her şey bana çarpıyor, beni saniyeler içinde yere seriyor.

LUCY BENİ EVE BIRAKIYOR VE İÇTEN İÇE MINNETTARIM. GÜZEL BİR KIZ.

Dalgalı sarı saçları, mükemmel küçük burnu, güzel çilleri ve herkese gururla dolgun olduğunu söylediği öldürücü dudakları. Mükemmel bir suratı var.

Sessiz kalıyor ve bana akşam hakkında soru sormak için can attığını biliyorum ama henüz bir şey söylemeye hazır değilim. Benden biraz daha büyük, sanırım yirmi yedi yaşlarında. Daha çok Reese'in yaşlarında, babamın arkadaşının karısı. Ben en küçüğüydüm. Sonra Connie. Sanırım sadece birkaç ay farkla. Zihnim

Babama gidiyorum ve şu anki hayatımın nasıl olduğunu öğrense ne kadar kızacağını biliyorum.

Çok hayal kırıklığına uğrardı. Ve sonra onun hayal kırıklığına uğradığını görmek beni hayal kırıklığına uğrattı. Evet, hayal kırıklığına uğrattı. Beni gerçekten hayal kırıklığına uğrattı.

Keaton'ın önünde durduğumuzda midem düğümlendi. Üzerimde eski, büyük boy bir sweatshirt ve spor taytı var. Dolabımın arkasına tıktırdığım tek şey buydu. Saçlarım hala ıslaktı ve doğal dalgaları kendini göstermeye başlamıştı.

"İçeri gelmemi ister misin?" Lucy arabayı park ederken teklif eder.

"Hayır, teşekkürler." Kapıyı açıp kaldırıma çıkarken yüzümü buruşturuyorum. "Seni yarın ararım, tamam mı?"

Cevap vermesini beklemiyorum. Keaton'a giden merdivenleri tırmanırken, çantamda ön kapı anahtarlarımı ararken sinirlerim bozuluyor. Boynumu büküp omzumun üzerinden bakıyorum, Lucy hâlâ orada oturuyor, sağ salım içeri girip girmediğini görmek için beklediğini söylemek isterdim ama telefonunda mesajlaştığını görebiliyorum. Muhtemelen Keaton'dır. Kimi kandırıyorum, kesinlikle Keaton olacak.

Yeşilin güzel bir tonuna dönüşüyorum.

Kıskançlık bana yakışmıyor, özellikle de kıskandığım kişi beni öyle görmüyorsa.

İç çekerek ön kapıyı itiyorum ve karanlıkla karşılaşıyorum.

Henüz eve gelmemiştı ve üzgün müyüm yoksa rahatlamış mıyım emin değilim.

Kapıyı usulca kapatıyorum, sırtımı kapıya yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Zihnim çok daha sessizleşiyor ve kalp atışlarım sabit bir ritme yavaşlıyor. Anahtarlarımı yan masadaki kaseye atarak bir adım öne çıkıyorum ki Keaton kapıdan içeri dalıyor, gözleri kocaman ve bana sabitlenmiş.

"Ah, Ari," şaşkın görünüyor, kalın kaşları kıvrılıp derin bir V oluşturuyor ve parmaklarımı ince çizgilerinin üzerinde gezdirip onları yok etmek istiyorum.

"Merhaba," diye nefes alıyorum, parmaklarım birbirine kenetlenmiş. Dehşet beni tüketiyor.

"Seni beklemiyordum... Ben..." gözleri tekrar bana dönmeden önce arkasındaki kapalı kapıya bakıyor. Dolgun dudakları tekrar tekrar açılıp kapanıyor ama hiçbir şey çıkmıyor.

"Bir işim vardı," diye dudaklarımı yuvarlıyorum, dilinin ucunda asılı kaldığına şüphe olmayan soruya bir nevi cevap veriyorum.

"Bu gece çalışacağını sanmıyordum."

"Bir işim çıktı," diye yutkunuyorum boğazımda düğümlenen safrayı, "ya sen?" Mavi gözlerim onunkiler arasında gidip gelirken soruyorum ama telefonu çalmaya başlayınca teması kesiyor.

"Şehrin öbür ucunda özel bir müşteri vardı," diye iç geçirdi, boğazını temizledi ve başka bir şey söylemeden yanımdan geçip gitti.

Özel bir müşteri mi?

ALTINCI BÖLÜM

KEvTON

ARABANIN UZAKLAŞTIĞINI GÖRÜYORUM VE KAŞLARIMI ÇATIYORUM, TANIYAMADIM.

Evime çıkan merdivenleri tırmanırken kapının kilidini açıyorum ve Arizona'nın orada durduğunu gördüğümde ayağımla vurarak açıyorum. Nemli saçlar, kocaman gözler ve kaybolmuş küçük bir kız gibi bekliyor.

"Ah, Ari," ses tonuma şaşkınlık karışıyor ve görünüşüne bakarken gözlerim doluyor. Narin bedenine çok büyük gelen eski, büyük boy bir sweatshirt ve yıpranmış bir tayt.

"Merhaba," parmaklarını önünde birleştirirken sesi zar zor duyuluyor ve itiraf etmekten utanıyorum ki kristal mavisi gözlerine bakarken gözlerimin biraz daha oyalanmasına izin veriyorum.

"Seni beklemiyordum... Ben..." Dönüp kapalı kapıya bakıyorum, onu kim bıraktı? O iyi miydi? Ağzım bir karış açılıp bir kapanıyor. Yani, iyi görünmüyordu ama geçirdiğim günden sonra bunu sormak bile içimden gelmiyor.

"Bir işim vardı," dudaklarını birbirine sürtüyor ve sanki kafamdan neler geçtiğini tahmin etmeye çalışıyor.

Anahtarlarımı kaseye bırakırken "Bu gece çalışacağını düşünmemiştim," diye mırıldanıyorum ve vücudumun gerildiğini hissediyorum.

"Bir işim çıktı," derken sesi acıyla çıkıyor, yutkunurken boğazı düğümleniyor. "Peki ya sen?" diye soruyor, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, ama cebimdeki telefonum çalıyor ve teması kesmemi sağlıyor.

"Şehrin öbür ucunda özel bir müşterim vardı," diye iç geçirirken cebimden telefonumu çıkardım ve bunu gitmek için bir işaret olarak kabul edip arkama bakmadan yanından geçip gittim.

Mutfağa girdikten sonra yavaşça kapıya doğru yürüyorum ve boynumu kapı aralığına doğru uzatarak onun hâlâ orada durduğunu görüyorum.

"Evet," diyorum telefonumun ahizesine.

"Xavier yarın bir toplantı istiyor, senin için uygun mu?" Kaleb soruyor ve Connie'nin arka planda şarkı söylediğini duyabiliyorum. Şakaklarımdaki gerginliği ovuyorum, ama bu sadece boynumun dibine doğru ilerliyor ve sonra başıma doğru yayılıyor.

"Tabii, evet." Dürüst olmak gerekirse, dikkatimi vermiyordum. Ari'ye neler olduğunu anlamaya çalışmakla meşguldüm.

"On, Sarabeth'in mi?"

"Evet, harika," diyerek cümlesini yarıda kestim. Telefonumu tezgâhın üzerine bırakıp yavaş adımlarla koridora dönüyorum ama o gitmiş.

Elimi tırabzanın topuzuna dayayarak, onu takip edip etmemem gerektiğini düşünerek merdivenlerden yukarı bakıyorum. Muhtemelen çıkmamalıyım. Tırmanmaya başlayıp odasına yöneldiğimde ayağım çoktan en alt basamağın üzerindeydi. Duraksıyorum, kapıyı çalmak için elimi kaldırıyorum ama geri çekiyorum.

Belki de onu terk etmeliyim.

Hayır.

Fikrimi değiştirmeden önce kapısını çaldım.

"Git buradan" diyor ve neden bilmiyorum ama bu küçük öfkesi beni gülümsetiyor. Onu görmezden geliyorum, tabii ki öyle yapıyorum.

Kapının kolunu iterek odasına giriyorum ve onu yatağında oturmuş, elinde bir şişe tekila tutarken görüyorum.

"O benim tekilam," diye kaşlarımı çatıyorum, ama ses tonum hafif ve şakacı, ama misilleme olarak aldığım tek şey onun güzel yüzüne küçümseyen bir bakış oluyor.

"Zor," diye omuzlarını silkiyor ve bir yudum alıyor, yüzünü buruştururken burnu kıvrıyor.

Ellerimi takım elbisemin ceplerine sokarak yatağa doğru yürüyorum. Büyük boy sweatshirt'ü bol ve bir omzundan sarkıyor, taytı ise ortalıkta görünmüyor.

Yatağının kenarında dururken gözlerim ona takılıyor ve boynundaki kırmızı lekeleri ve çizikleri fark ediyorum. Sırtım hemen kalktı ve yatağın üzerine diz çöktüm. Bana bakıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış. Farların altında kalmış bir geyik gibi. Çenesinden tutarak yüzünü yukarı kaldırıyorum ve tenindeki lanet izlere biraz daha yakından bakıyorum.

Kanım bir anda kaynıyor, birinin ona zarar vereceği düşüncesiyle öfkem alevleniyor.

"Bunu sana kim yaptı?" diye soruyor ve ona ait olanı koruyan, ele geçirilmiş bir iblis gibi hırlıyorum.

Elimi teninden çekip alıyor ve avuç içini yüzüme doğru iterek beni kendinden uzaklaştırıyor.

"Merak etme," diye başını sallıyor ve şişeyi dudaklarına götürüp bir yudum daha alıyor. "Sadece içmek ve bugünü unutmak istiyorum... Hatırlamak istediğim bir gün değil." Nefesini içine çekerken kekeleyişini kaçırmıyorum. İşte o zaman gözlerinin şiş ve kırmızı olduğunu fark ediyorum.

Kahretsin, ağlıyor muydu?

"Bak..." Yatağın kenarına oturuyorum; gözlerim sadece ona odaklanıyor. "Bana ne olduğunu anlatmak istemiyor olabilirsin ama bir şeyler olduğu çok açık..." Bir an duraksıyorum ve tekila şişesini elinden kapıyorum.

"Hey!" diye bana doğru hamle yapıyor ve şişeyi kapmaya çalışıyor ama ben ayağa kalkıp şişeyi başımın üzerinde tutuyorum ve onaylamaz bir şekilde başımı sallıyorum.

"Ama şunu bil ki," sesim alçalıyor, gözlerim kararıyor, "seni üzen kişinin bunu bir daha yapma şansı bulamayacağından emin olacağım, anlıyor musun?"

Bana göz kırpmıyor.

"Ari..."

"Evet," çenesini indiriyor, gözlerini aşağıya dikeyor.

"Ve eğer konuşmak istersen ben her zaman buradayım..." Ses tonumu yumuşatmaya çalışıyorum ama o kadar kızgınım ki.

"İçkimi geri alabilir miyim?" Bana en iyi köpek yavrusu bakışlarını atıyor ve dudaklarını büküyor, bir tarafı yavaşça sırtıyor.

"Sadece seninle biraz içmeme izin verirsen?"

"İyi," diye abartılı bir şekilde gözlerini deviriyor, "zaten tek başıma içmek istemiyordum, ne ezik herif." İşte o zaman dudaklarında bir gülümseme hayaleti görüyorum.

vR\ONv

"Oh, siktir git," diye bağıyor Keaton ve odayı yüksek sesli bir kahkaha dolduruyor. Gülmekten yanaklarım acıyor ve Tanrım, gülmek çok iyi hissettiriyor.

"Hayır, ciddiym." Kendi tekila şişeme uzanırken bir an burnumu çekiyordum, Keaton viskiye geçmişti. Kötü hamle Keaton. Kötü bir hareket. Hareket.

"Sana inanmıyorum," başını bir o yana bir bu yana hareket ettirirken düştü.

"Sana göstereceğim," meydan okuma içimin derinliklerinde yanıyor.

"Devam et o zaman, göster bana," gözleri bana dikiliyor ve bir zamanlar çok belirgin olan açık yeşil gözlerinin üzerimde dans ederken daha koyu bir zümrüde dönüşmesi midemi bulandırıyor.

"Tamam," diyerek koltuktan kalkıyorum ve önünde dizlerimin üzerine oturuyorum, kaşlarından biri kalkıyor ve dudakları büzülüyor.

"Aklını başına topla, ihtiyar."

Yüksek sesle gülerken başını geriye eğiyor ve yemin ederim, bu şimdiye kadar duyduğum en seksi kahkahalardan biriydi.

"Hadi bakalım, oyalanmayı bırak," diyerek sandalyesinin kenarına doğru kaydı.

Gözlerimi devirerek elimi yumruk

yapıyorum. "Hazır mısın?"

Başını sallayarak soruma verdiği cevabı onayladı.

Elimi dudaklarımın yanına koyarak ağzımı yumruğumun etrafında yavaşça açıyorum ve yumruğumun dişlerimin arkasında kaybolmasını sağlıyorum ve ben ağzımda yumruğumla yerde otururken Keaton gözlerini kocaman açmış, çenesi gevşek bir şekilde öylece oturuyor.

"Lanet olsun," diye kalçasını tokatlıyor, tam da ben yumruğumu ağzımdan çıkarırken çenem tıkırdıyor.

"Ah," yanağımı ovuşturuyorum ve bir kıkırdama patlaması yaşıyorum.

"Sana söylemiştim."

"Tamam," diyerek kanepede yanına oturuyorum ve içkimden bir yudum alıyorum. "Gerçek mi?" Soruyu ona yöneltiyorum ve o da bana dönüyor.

"Ben hiç aşık olmadım," diyerek içkisinden bir yudum alıyor ve ben sadece ona bakıyorum.

"Hadi oradan.... sen evliydin." Bir an duraksıyorum ve başımı kaşıyorum. Adının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, dürüst olmak gerekirse, hayatımın hiçbir zaman önemli bir parçası olmadı. "Şeytan," diye karar veriyorum, zaten Keaton ve Kaleb de ona böyle sesleniyor.

"Yani? Onu sevmek zorunda olduğum anlamına gelmiyordu."

"Yani, sevgisiz bir evlilikte mi yaşıyordun?"

"Öyle görünüyor," diye yanaklarını şişiriyor.

"Bu gerçekten çok acınası," diye omuzlarımı silkiyorum.

"Öyle, ama hepsi geçmişte kaldı. Ben zaten aşk için yaratılmamışım. Sadece sevişmekten mutluyum," diyor ve sözlerindeki kabalık yanaklarını yakıyor.

"Çok fazla bilgi," diye sırtıyorum, bacaklarımı altımdan geçiriyorum.

"Peki ya sen? Gerçek mi?" diye soruyor, viskisinden bir yudum alarak.

"Errrr," diye düşünüyorum bir an, "ilk kez biriyle yattım

Bu gece ve başarısız oldu." Yarı gülüyor, yarı ağlıyorum. Bunu söylememeliydim. Söylememem gerektiğini biliyorum. Kendimi biraz incittim ve Keaton bana tuhaf tuhaf bakıyor.

"Şu kişiyle ilk kez mi yoksa...?" ve bunun garip olduğunu biliyorum, bu akşamın tamamı berbat. Babamın en iyi arkadaşıyla seks hayatım hakkında konuşuyorum.

Yanaklarım yanıyor ve ona bakamıyorum. Bu yüzden içiyorum. Ve içiyorum. "Hayır," diye fısıldıyor ama sesi çok yüksek.

"Mmhm," gözlerim hala aşağı bakıyor.

"Erkek arkadaşın mı?" sorusu sanki çenesi sıkılmış, dişleri gıcırdıyormuş gibi gergin çıkıyor.

"İş," diye ciyaklıyorum ve bunun kargaşaya neden olacağını biliyorum.

"Ari," ama adımın dudaklarından dökülüştü yumuşak ve tatlı, beklediğim gibi hiç de öfkeli değil.

"Sorun değil," diye yutkunuyorum.

"Öyle değil. Ne olduğunu bilmek ister misin?" Parmakları çenemi kavıyor ve başım geriye doğru eğiliyor, böylece ona bakmaktan ve derin yeşil gözlerinde kendimi kaybetmemeye çalışmaktan başka seçeneğim kalmıyor. Nefesinin sıcaklığı yüzümde tozlanıyor, viski kokusu bir şekilde rahatlatıyor.

"Ne?" Fısıldıyorum.

"Bu tam bir rezalet."

Cevap verme şansım olmadı. Önümdeydi, yüzüm ellerinin arasındaydı.

Dudaklarımız kilitlendi, dişlerimiz çarpışıyor ve dillerimiz dans ederken tek tadabildiğim alkolümüzün birbirine karışması.

İşte o zaman her şey birbirine karıştı.

YEDİNCİ BÖLÜM

KEATON

OH.

Beni
m.
Hassi
ktir.

Gözlerimi zorla açıyorum, her şey bulanık ve puslu, lanet olası başım çarpıyor ve o yüksek sesli, tiz çınlama hiç yardımcı olmuyor.

Kendime gelmem ve telefonum olduğunu fark etmem bir ya da üç dakikamı alıyor. Tek söyleyebildiğim "Ughhhhhh," oldu.

Ağzım çölden daha kuru, kalbim hızla çarpıyor ve başım ağrıyor. Yan masama uzandığımda Kaleb'den gelen üç cevapsız aramayı görüyorum, ve sonra saat tutuyorum.

Gözlerim açıldı.

"Kahretsın!"

İnledim.

Telefonum elimde çılgık atıyor ve onu kulağıma tutuyorum.

"Neredesin lan sen?" diye bağılıyor salak kardeşim telefonda.

"Yoldayım," diye homurdanıyorum, telefonu kapatıp yatağın üzerine fırlatıyorum.

Biraz fazla hızlı ayağa kalkıyorum, başım dönüyor ve kendimi sabitliyorum. Elimi alnıma bastırıyorum, çenem düşüyor.

Ne oluyor lan?

Aceyle banyoya gittim ve duş aldım. Aç karnına içmemeliydim.

Havluyu belime dolayarak yatak odasına giriyorum ve işte o zaman onu görüyorum.

En iyi arkadaşımın kızı.

Yatağında yatıyor.

Az önce yattığım yerin yanında.

Güzel dalgalı kahverengi saçları yüzüstü yatarken arkasında dalgalanıyordu.

Sikeyim.

Üç uzun adımda yatağın yanındayım ve tamamen çıplak olduğunu görmek için yorganı nazikçe kaldırıyorum.

Çifte lanet.

Sorun değil.

Kendimle muhakeme ediyorum.

İçten içe bunun iyi olmaktan çok uzak olduğunu bildiğim halde. Telefonumu ve saatimi alıp soyunma odasına koşuyorum.

ON DAKIKA İÇİNDE ARABAMDA TOPLANTIMA GIDIYORUM. SIKTIR ET Hız sınırı. Geç kaldım.

Ari ile aramızda hiçbir şey olmadı. İkimiz de çok içtik ve sızdık.

Hepsi bu kadar.

Kendi yataklarımıza giremeyecek kadar sarhoştuk. Ben de kendiminkini önerdim.

Hayır, hatırlardım.

Hatırladığım son şey bana yumruğunu ağzına nasıl soktuğunu göstermesiydi.

Ondan sonra yatmış olmalıyız. Evet,

güzel, sorun değil.

Daha yeni yattık.

Restoranın dışında bir park yerine çekerken güneş gözlüklerime uzanıyorum. Gözlerim karda çiş deliği gibi. Ve viski kokuyorum.

Yüce İsa.

Kaleb çok kızacak.

Arabamdan inerken kapıyı biraz fazla sert çarptım ve ses yankılandıkça irkildim. Sarabeth'in girişine doğru fırlayarak ev sahibesini görmezden geliyorum ve özel alandaki büyük masaya yöneliyorum.

Kaleb ayağa kalktı ve beni alkışladı.

Küçümseyen amcık.

"Biraz dinlen," diyerek gözlüklerimi başımın üzerine kaldırıyorum.

Titus'un sırttığını görmek için baktım. *Arkamda bıraktığım şeyden sonra senin yerinde olsam sırtmazdım.*

Nate Nate'dir, omuzlarını silkip el sallar. Kaleb öfkeli.

Standart. Tamamen anlaşılabilir.

Ve bir de Xavier var.

"Adam, efsane, mit..." Ona gülümsüyorum, ona doğru yürüyorum ve elimi uzatıyorum. "Ya da ben öyle duydum," diyerek elini benimkinin içine sokuyor ve sıkıca sıkıyor. "Demek kayınpeder sensin," diyerek zihnimi meşgul etmeye çalışıyorum. "Titus bize senin ne kadar yakışıklı olduğunu söylemedi Xavier."

"Hep böyle midir?" Xavier hiç etkilenmeden Titus'a bakar ve Titus sadece başını sallar.

"Ne yazık ki. Ama yine de bana seni çok hatırlatıyor."

"Hiç bu kadar alınmamıştım," diye gürlüyor Xavier yanımda ve ben de yerime oturuyorum.

Ben menüye göz atarken küçük, seksi bir garson kız gelip bir süre etrafta dolaşiyor.

"Siz sikikler çoktan sipariş verdiniz mi?"

Nate gözlerini menüden ayırmadan, "Hayır, sizi bekliyorduk," diyor.

"Bu sabah için özür dilerim, biraz garip bir sabahtı." Başımı sallıyorum.

"Ben Fransız tostunu alacağım," diyor Nate.

"İspanaklı çırpılmış yumurta," diye mırıldanıyor Titus, "sade kahve de olsun."

"Ben bir greyfurt suyu alacağım," diye araya giriyor

Nate.

"Avokadolu tost ve sade kahve," Kaleb menüsünü garsona uzatıyor.

Xavier'e bakıyor, kalemni defterinin üzerinde tutuyor.

"Ayrılan krep ve yanında domuz pastırması alacağım. Beyaz kahve de lütfen."

"*Lütfen* kelimesinin ağzından çıktığını daha önce hiç duymamıştım," derken Titus telefonda kayınpederine küçük bir gönderme yapıyor.

"Kendini beğenmişlik yapma, Titty."

Bir kahkaha atarak garsonun beni beklediğini fark ediyorum.

"Omlet ve Bloody Mary," menüyü kapatıp ona uzatıyorum, "ve bir de sade kahve," ona dişlek bir sırıtış gösteriyorum ama etkilenmiyor.

Muhtemelen kokumu

alabilirsin. Kokumu

alabiliyorum.

Alkol gözeneklerimden sızıyor.

"Mükemmel, bunu sizin için koyduracağım," diyerek masaya gülümser Ka ve yürür.

pal

1. "Peki, tüm bunlar ne hakkında?" Soruyorum, akşamdan kalma halim beni öldürüyor.

"Şey," dedi Kaleb koltuğunda kıpırdanarak, "eğer en son sözümü kesmeseydin

gece açıklardım." "Touché"

"Wolfe'un New York'ta olduğunu düşünüyoruz," derken Titus'un karşımda kaskatı kesildiğini fark etmedim.

"Nasıl olur?" İçkilerim önüme konurken soruyorum. Dilim damağım kurudu.

Bloody Mary'yi bir dikişte içtim.

Kahretsin, buna ihtiyacım vardı.

"Telefonundan bir sinyal aldım."

"Değil mi?" Gözlerim hepsinin arasında dolaşıyor.

"İşte bu kadar," diye tersliyor Kaleb ve ben de basit bir 'huh' çekiyorum.

Bir süre öylece bakıyorum, Ari'nin görüntüsünü gördüğümde etrafımdaki konuşmalar biraz daha sessizleşiyor.

Dudaklar birbirine değiyor, diller dans ediyor.

"Bence otele birini göndermeliyiz," dediğini duyuyorum Titus'un ama duymazdan geliyorum.

Ellerim kenetlendi ve parmaklarım altımda onunkilere dolandı.

"Bence Wolfe düşündüğümüzden çok daha akıllıca oynuyor, öylece ortaya çıkmaz, nerede olduğumuzu biliyor," diye söze girdi Nate.

Vücudum bacaklarının arasında kayarken nefes nefese inliyor, dudaklarım boynunda ve altında nabzının attığını hissediyorum.

"O haklı, Wolfe aptal olmaktan çok uzak. Hesaplıdır ve her yerde gözü vardır. Onun için kimin çalıştığını asla bilemezsiniz, birçok pastada parmağı var," Xavier'in kalın İngiliz aksanı odada dolaşıyor.

Ağızları ve parmakları keşfetmek, nabız atmak ve sürtünmek.

"Neden sadece gözlerinin arasına bir kurşun sıkmadın?" Kaleb Titus'a sorar.

Bedenlerimiz birlikte hareket ediyor, tenimiz ter içinde parıldıyordu.

"Çünkü Amora'nın ağlama şeklini duymadınız. Bu normal bir durum değildi. Hamileliğini düzeltmeye çalışan bir doktoru vardı, sonra da onun yanında yerde ölü yatıyordu..."

İnlemeler; erotik, ilahi inlemeler. Loş ışıklar ama ne yarattığımızı görmemize yetecek kadar. Saf büyü.

"Onun düğün günüydü, bir şeyler yapmalıydım..."

Sırtımı kamburlaştırıyor, tırnakları sırtımı tırmalıyor, adım dudaklarından dökülürken...

"Kahretsin, Arizona'yı yatakta bıraktım," gözlerim açılıyor, farkına vardığımda kalbim güm güm atıyor.

"Ari'yi yatakta bıraktım da ne demek?!" Titus masanın üzerinden kükrer.

"Hayır! Aman Tanrım," diye yüzümü ovaladım, "öyle değil, hayır..." Başımı sallıyorum, "Onu vardiyası için uyandırmam gerekiyordu ama öyle bir..."

Aynen böyleydi.

"Krepler kimde?" diye soruyor yeni bir garson yiyecekleri tutarken.

"Senin yaşında bir adamın kızının yakınında olması berbat bir şey, değil mi Titty..."

Sonunda onu becermiş olabilirim.

Sikeyim.

"Wolfe'a odaklanabilir miyiz?" Titus tersler.

"Elbette," diye başımı sallıyorum, kalınlığı yutuyorum.

Onu lanet yatağında bıraktım. Pis bir tek gecelik ilişki gibi. Ama bu tek gecelik bir ilişki değildi.

"Wolfe'un mu yoksa Titus ve Amora'nın mı senin peşinde olduğunu düşünüyoruz?" Kaleb soruyor ama gözleri sadece bana odaklanmış durumda.

O biliyor.

Aptal ikiz güç saçmalığı.

"Plan ne o zaman?" Bu soruyu daha önce sorup sormadığımdan bile emin değilim, umursadığımdan bile emin değilim.

Bütün gözler üzerimde.

"Gözlerinin arasına lanet olası bir kurşun sıktık," diye inliyor Titus, çocuklar hep bir ağızdan aynı fikirde olmadan önce.

Telefonum bip sesi çıkartıyor, yüzü masaya dönük ve gözlerim ne yazdığına bakıyor.

Arizona

Senin için...

Telefonu kaptığım gibi Titus gök gürültüsü gibi görünüyor.

"Göründüğü gibi değil," diye uyarıyorum masadan kalkıp restorandan çıkmadan önce.

Motoru çalıştırıp sohbet uygulamama giriyorum ve onun birkaç gündür evrimii **o l m a d ı ğ ı n ı** görüyorum. Onun aksine.
Telefonumu sürücü koltuğuna atıp eve gitmem gerekiyor.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

vRI\ONv

TANRIM. BAŞIM ÇARPIYOR, AĞZIM KURU VE VÜCUDUM AĞRIYOR. İZİN VERİYORUM
Gözlerimi yavaşça açıyorum, birkaç kez göz kırpıyorum ve işte o
zaman kendi odamda olmadığımı fark ediyorum.

Çarşafı vücuduma sımsıkı sararak yuvarlanıyorum ve yalnız
olduğumu görüyorum. Keaton'ın odasında.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum, zihnim önceki gecenin bazı parçalarını
bir araya getirmeye çalışırken hızla doğruluyorum.

İçki vardı. Hem de çok.

Geçiriyorum ve tekilanın yakıcılığının boğazıma kadar yükseldiğini
hissediyorum.

İğrenç.

Öpüşme de vardı. Hem de çok fazla.

Parmaklar, eller, dudaklar, yatak çarşaflarının içinde birlikte bükülmeden
önce sadece aşk romanlarımda okuduğum şekilde birlikte hareket eden
bedenler.

Ve yine de yalnız uyandım.

Ne bekliyordum ki? Birlikte uyuduktan sonra babamın en iyi arkadaşının
kollarına sarılmayı.

Çifte bok.

Nasıl bu kadar aptal olabildim.

Yataktan çıkıyorum, çarşafı yanıma çekip vücuduma tutturuyorum,
odama doğru ilerliyorum ve telefonumu buluyorum.

Birden kendimi kızgın

hissettim. Öfkeli.

Dramatik biliyorum, ama işte buradayız.

Telefonumu elime alıp Keaton'ın adına tıklıyorum ve bir mesaj
yazıyorum.

Ben

Koşucu olduğumu düşünmemiştim. Şok edici.

Okumak için tiklerin değişmesini izledim.

Biraz daha iyi hissedeceğimi umuyordum. Ama hissetmedim. Can sıkıcı bir şekilde.

Telefonumu yatağa fırlatıp yorganın içine düştüm. Tam o anda bugün işe gitmeyeceğime karar verdim. Oraya geri dönme ve olanları açıklamak zorunda kalma düşüncesi. Dirseklerimin üzerinde dinlenirken dizüstü bilgisayarına bakıyorum ve midem bulanıyor.

Henüz onu da açmaya hazır değilim.

TallDarkandHandsome ile dün gece beklediğim gibi değildi. Dün geceye kadar kontrol hep bendeydi.

Gözlerimi bağladı ve kendi çıkarları için kullandı. Daha da kötüsü masumiyetimi aldı.

Bu konuda kıymetli değildim, sadece bu şekilde çekilmemesini tercih ederdim.

Ama artık yok.

Buruşmuş ve kırılmış.

Tekrar geriye düşerek kolumu başımın üzerine kaldırıyorum ve telefonumu arıyorum.

Okunmamış mesajlarım olduğunu fark etmemiştim bile.

Lucy. Ross. Sasha.

Ugh.

Önce Lucy'ninkini açtım.

Lucy

Bebeğim, iyi misin? Bugün izinliyim. Takılmak ister misin? Xo.

Ross

O odada ne oldu Ari? Şoför geri geldi ve senin için endişelendiğini söyledi. Yarın çıkıyorum, bir şeyler içmek ister misin?

Sasha

Artık Prestige'de kalıyorsun, o özel kulübe gitmek yok. Her zaman gözüm üzerinde olmalı. O odada her ne oluyorsa olmamalıydı. Seni çağıran her kimse kimliği gizli kalmalı.

Makalesini okumaktan vazgeçtim. Dün gece o odada olanları atlatmışım. Ben iyiydim. Dün o anı yaşadım, sonra babamın en iyi arkadaşının aleti içimdeyken her şeyi unuttum.

Telefonumu bırakıp ellerimi yüzüme kapatıyorum ve başımı sallıyorum.
Çok aptalca ve umursamazca.

Prezervatif kullanıp kullanmadığımı bile bilmiyorum ki bu daha da aptalcaydı.

Duş almam lazım. Evet. Duş alacağım, sonra da bu boktan şovu arkamda bırakıp yoluma devam edeceğim.

İki pervasız karar.

Bundan sonra Keaton'la aramda şiddetli bir baş ağrısı ve garip bir gerilim olacağına şüphe yok.

Çarşafı bırakıp banyoya doğru yürüyorum ve kendimi fırçalayarak temizliyorum. Keaton'la yaşadığımız anılar gözümün önünden geçiyor ve ben buna hiç kızmıyorum. Gözümün önünde canlandıkça tenim ısınıyor, nefesim kesiliyor.

Parmaklarımız birbirine kenetlenmiş, dudakları çenemde, boynumda, köprücük kemiğimde geziniyor, ta ki tekrar ağzıma gelene kadar. Bacaklarımız onun kalçalarına sarılmış, bedenlerimiz bir bütün haline gelmiş. Terler tenimizde parlıyor, her anın tadını çıkarırken dudaklarım aralanıyor. Yavaşça hareket ediyor, verecek bir şeyimiz kalmayana kadar bana biniyor.

Gerginlik had safhada ve ben onun nasıl hissettiğini hatırlayamayacak kadar sarhoş olduğum için kızgınım. Birlikte nasıl *hissettiğimizi*. Keaton'a aşık olduğum bir sır değildi ama o bunu hiç bilmiyordu. Acınası bir sikiciydim, bunu biliyordum. O da biliyordu. Aramızda asla bu sarhoş geceden fazlası olmayacaktı.

Belki de kafamda daha sıcaktı. Belki de bu geçmişe dönüşler sadece bir fanteziydi ve sihir yaratıp beni geçici olarak cennete göndermek yerine, belki de ikimiz de birbirimizin üzerinde uyuyakalmış özensiz bir karmaşaydık.

Muhtemelen daha iyi.

Babamın en iyi arkadaşıyla ilk ve muhtemelen tek kez yattım ve bunu hatırlayamıyorum.

Ne rezalet.

Duştan çıktıktan sonra yatağımın kenarına oturup havluya sarınıyorum ve kurulanıyorum. Temiz külotumu alıp bacaklarımdan geçiriyorum ve havluyu yere atıyorum.

Anılar bir kez daha gözlerimin önünden geçiyor, kalçalarımın arasında bir sıcaklık oluşuyor. Oluşan baskının bir kısmını hafifletmeye çalışmak için kalçalarımı birbirine bastırıyorum ama hiçbir şey onu durdurmuyor.

Titreyen parmaklarım alt çekmeceye uzanıyor ve vibratörümü arıyor. Yatağımın kenarındayım, üzerimde sadece külotum var çünkü bu

Akşamdan kalmalığın şakası yok ve her şey iki kat daha uzun sürüyor. Ama ne istediğim ne de ihtiyacım var.

Oyuncağımın başını külotumla kaplı seksimin üzerinde gezdiriyorum ve serbest kalmak için can atıyorum. Karnım bir düğüm halinde sıkışıyor, kıvrımlarımın arasında kayarken, girişime alay ederken cildim tüylerim diken diken oluyor. Külotumun içinde ıslaklık birikiyor ve yanaklarım kıpkırmızı kesiliyor.

Açma düğmesine basarak külotumu yana kaydırıyorum ve oyuncağın başıyla klitorisime yumuşakça masaj yapıyorum. Başım geriye doğru yuvarlanıyor, vibratörü amımın içinden geçirip klitorisime odaklanmadan önce giriş yerimle dalga geçerken kalçalarım zıplıyor ve yatağın üstünde yuvarlanıyor.

Zihnim Keaton ve benimle ilgili bir fanteziyle gürültülü, ağır ve dağınık. *Saçlarımdan bir avuç, bir dizim yatakta, diğeri arkamda dururken genişledi. Sırtım kavisli, kalın aletini içime sokarken göğüslerim dışarı fırlamış.*

İlk başta yavaşça, beni ısıtarak.

İnliyorum, boştaki elim meme ucumu parmaklarımın arasında yuvarlıyorum. *Bir elini kalçama dolayarak beni sabit tutuyor ve sikini kolaylıkla içime sokup çıkarıyor, beni kabzama kadar doldurmadan önce ucuna kadar çekiyor.*

Gergin ve doluyum, etrafına sıkıca sarılmışım ve her anın tadını çıkarıyorum. Hızı arttıkça parmaklarım klitorisime sürtünüyor, beni sertçe beceriyor ve içimdeki her şeyin gevşemeye başladığını hissediyorum, içimin derinliklerinde patlamaktan başka seçeneği kalmayana kadar baskı artıyor.

Çıglık atıyorum, vibratör içimde, parmaklarım klitorisimde ve boşalıyorum.

Sert.

Vücudum titriyor, başım öne doğru yuvarlanıyor, dudaklarım birbirine sürtünüyor ve kendi elimle yaptığım bir karmaşa havuzundan başka bir şeye dönüşmeden yok oluyorum.

Kullanılmış oyuncağımı yatağın üzerine koyduğumda kendimi çok daha iyi hissediyorum. Başımı yavaşça çevirdiğimde, ağır gözlerim kapı aralığına yaslanmış Keaton'ı görmek için çırpınıyor, kalın, kaslı kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözleri o kadar karanlık ki içimde derin bir korku uyandırıyor.

Ama onun dokunuşunu arzuluyorum. Dudaklarını. Gözleri üzerimde, ruhumun derinliklerinde yanıyor.

"Arizona..." diye hırıldıyor ve sesi odamı doldururken ürperiyorum, "ne yaptın sen?"

DOKUZUNCU BÖLÜM

KEATON

EVE DÖNÜŞ YOLUNDA ZİHNİM DÜN GECEYİ TEKRAR TEKRAR OYNATTI.

Onu aklımdan çıkaramıyordum. Zihnimde canlandırdığım kadar iyi miydi yoksa biz birbiriyle özensizce yatağa düşen sarhoş gençler gibiydik.

Titus beni öldürecekti.

Arizona'yı hiçbir zaman en iyi arkadaşımın kızından başka bir şey olarak düşünmemiştim ve yine de buradayım, eve koşuyorum çünkü onun iyi olduğundan emin olmam gerekiyor. Bizi mahvetmediğimden emin olmalıyım.

Bizi kullanışma
bak. Biz diye bir şey
yok.

Titus uzakta çalışırken onu yanıma taşıdım. Şimdi, her nasılsa, nasıl idare edeceğimi bilmediğim bu dağınık, karmaşık ve berbat durumdayız. İlk hamleyi ben yaptım. Hatayı yapan bendim. Yine de hata değildi, benim gözümde değil.

Kahretsin, bak, bu konuda çok berbat durumdayım.

Doğru ve yanlışın ne olduğunu unuttum, içten içe bunun aslında ne kadar yanlış olduğunu bilsem de. Tabii ki yanlış. Neredeyse hiç doğru değil ama yine de doğru olmasını istemekten vazgeçemiyorum. Bunun için yalvarıyorum aslında.

Tatmak istediğim tek şey o. Arzuladığım tek şey. Dokunmak istediğim tek şey o. Yasak olduğunu bile bile karamel ipeksi tenini parmak uçlarımda hissetmek. Yasak her zaman daha eğlencelidir, değil mi?

Beni yere serecek 1.80 boyunda en iyi arkadaşım varken olmaz. Şaka yapıyorum. O beni gömer.

Hiç tereddüt
etmezdi. Bam.

Öldü.

Gitti.

Kimsenin haberi olmazdı. Onlara bir çiftlikte yaşamaya gittiğim falan söylenirdi, tıpkı köpekleri öldüğünde çocuklara söylediğiniz ama köpeklerinin öldüğünü söylemek istemediğiniz dönüş gibi.

"Sorun yok küçük Jimmy, Fido tüm köpek arkadaşlarıyla birlikte çok çok uzaklarda bir çiftlikte yaşamaya gitti."

Ben hiç anlamadım.

Sanırım hiç zorunda

kalmadım. Hiç köpeğim

olmadı.

Kaldırım kenarına çekerken telefonum titriyor ve Lucy'den bir mesaj görüyorum.

Siktir et.

Motoru durdurarak telefonumu tutucusundan çıkardım ve mesajı okudum.

Luce

Hala akşam yemeğine geliyor musun? Birkaç hafta önce bana verdiğin sözü dört gözle bekliyorum.

Yüzümü fırçalarken içimdeki tedirginlik alevleniyor.

Ben

Ertelemek zorunda kalabilirim, bir sürü iş var.

Bir yalan.

Ama siktir et.

Bugün bunu çoktan aştım, şu anda onun için endişelenmeme gerek yok. İyi bir oral oyun, güzel bir yüz ama daha fazlasını isteyip istemediğimden emin değilim.

Ön kapıdan koşarak geçtim, adımlarımı ikişer ikişer atıyordum çünkü onu bulmam gerekiyordu. Onu kolayca buldum ama kendimi göreceğim şeye hazırlanmamıştım.

Küçük beyaz külotundan başka bir şey giymemiş, tamamen yana çekilmiş, parmakları klitorisini çevreliyor ve bir vibratör onu kenara çekiyor. Yüzü yukarı dönük, başı geriye atılmış ve bir izleyicisi olduğunu bile fark edemeyecek kadar kendini kaybetmiş durumda.

O ilahi inilti dudaklarından dökülüyor ve bedenim daha önce hiç olmadığı bir şekilde tepki veriyor. Onu arzuluyorum. Onu istiyorum.

Kapı çerçevesine yaslanmış, kollarım göğsümün üzerinde çapraz, aletim sert.

Sonunda, başı öne doğru yuvarlanıyor, güzel yüzüne memnuniyet boyanıyor ve orgazm sonrası mutluluğunun tadını çıkardığı bir iki dakikadan sonra gözleri açılıyor ve benimkilere iniyor.

Sahiplenme duygusu beni özel dikim bir takım elbise gibi sarıyor. Kirpiklerimin arasından ona bakarken gözlerim neredeyse siyaha dönüyor. Kalbim göğsümde çarpıyor, adrenalin yüksek.

"Arizona..." Törpülüyorum ve adını beceriyorum, dilimden damlayan ses biraz fazla güzel. Şehvetle parlayan, kocaman ve arzulu gözleri. Pembe dudakları ayırık ve öpülmek istiyor. "Ne yaptın sen?"

"Ben... Ben..." diye kekeliyor, gözleri benimkilerden ayrılıp yatağın üzerindeki kullanılmış oyuncığa bakıyor. Titreyen parmakları üzerini örtmeye çalışıyor ama bunu kaçırma şansım yok.

Üç adımda onun önündeyim. Arayı kapatıyorum.

Elimi bileğine dolayıp elini çekerken başı geriye düşüyor, meraklı gözleri benimkiler arasında gidip geliyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Ne yaptığımın farkına varmadan önce bunun her saniyesinin tadını çıkarıyorum..."

Dizlerimin üzerine çöküyorum, ellerimi kalçalarına koyup tenini çimdikliyorum ve tam o sırada kalçasının kıvrımında koyu mor bir çimdik izi fark ediyorum; homurdanıyorum. Gözlerim vücudunu tarayarak boynundaki izlere ulaşıyor.

Öfke kanımı yakıyor, ellerim kalçalarının içine giriyor, onları daha da ayırıyorum ve dilimi amının içine gömüyorum, beni durdurmaya çalışmasına fırsat vermiyorum. Zaten izin vermezdi.

"Keaton... yapmamalıyız... Oh, kahretsin, evet... kahretsin," diye inleyerek odaya giriyor ve ben sırtıyıyorum.

Klitorisini emerken, dilim yumuşakça ovuşturuyor, bunun her saniyesinin tadını çıkarırken başım bir o yana bir bu yana hareket ediyor.

Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum, dudakları aralanmış, yanakları tıpkı kaldırımları kaplayan kiraz çiçeği ağaçları gibi yumuşak bir pembeye bürünmüş.

Parmağımı açıklığına soktuğumda kalçaları yuvarlanıyor, sessizce onu doldurmam için yalvarıyor.

"Yalvar bana," diye inliyorum, dudaklarımı bir an için ondan kaldırıyorum ve dudaklarımın hala onun amına nasıl bağlı olduğunu görüyorum, onun uyarılmasının bir ipi

bizi birbirimize bağlıyor.

"Yalvarmıyorum," diye fısıldıyor, gözleri niyetle izliyor.

"O zaman gelmiyorsun Blossom." Bu da nereden çıktı şimdi? Yine de buna kızmadım. "Bu kadar basit." Dudaklarım usulca bacağıının iç kısmına değiyor, yumuşak, ıslak öpücükler sıcak tenini kaplıyor.

"Yapma," parmaklarımı şişmiş klitorisinden kaçınarak amında aşağı yukarı kaydırırken sesi titriyor.

"Neyi yapmayayım?" sesime şakacılık karışıyor. Yanakları daha koyu bir pembeye bürünüyor.

"Benimle dalga geç," diye pantolonunu indiriyor, yerinde kıpırdanıyor.

"O zaman bana ne yapmamı istediğini söyle, utangaç olmanın bir anlamı yok bebeğim. Ağzım senin güzel amına birkaç santim uzaklıkta. Utangaçlığı çoktan aştık." Klitorisini nazikçe öpüyorum, parmaklarım narin tenini okşuyor.

Yalan söylemeyeceğim, teslim olmaya çok yakınım. Onun amı benim uyuşturucum.

Son derece bağımlılık yapıcı. Sürekli aşeriyorum.

"Keaton..." diye fısıldıyor, sıcak nefesim hassas klitorisinin üzerinde dans ediyor.

"Yalvar," sesim muhtaç bir şekilde çıkıyor ve dizlerimin üzerinde amını yemeye devam etmeme izin vermesi için yalvaran benim. Açlıktan ölüyorum. "Yalvar bana bebeğim, seni tekrar tatmam *gerek*."

Titriyor, alt dudağı dişleri tarafından içeri çekiliyor.

"Tadıma bak, doldur beni, sadece..." ve yalvarışını bitirmeye fırsat bile bulamıyor çünkü dilim klitorisinin üzerinde, parmaklarım yavaşça dar amcığının içine kayıyor. "Evet," diye bağılıyor, parmakları altındaki alev alev yanan çarşafı sıkıyor.

Kıvrılmış parmaklarımın ucuyla g-noktasını okşayarak orgazm olmasını sağlıyorum, sırtı kamburlaşıyor, göğüsleri dışarı fırlıyor. Diz çöküp ağzımı onun güzel amcığından çektiğime anında pişman olarak dilimi göğüs ucuna kilitliyorum ve parmaklarım hala içine gömülüyken klitorisine gösterdiğim ilginin aynısını ona da gösteriyorum.

"Bu bir daha olamaz," diye fısıldıyor dudaklarıma ve onu becerme ihtiyacı üzerime çöküyor.

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum göğsünün tenine karşı, dudaklarımı boynuna doğru kaydırıyorum.

"Söz vermeliyiz."

"Söz veriyorum," diye mırıldanıyorum ve bu sözü bozacağıma çoktan karar verdim. Büyük ihtimalle çok fazla.

Parmakları fermuarımı karıştırıyor ve ben de parmaklarımı i ç i n d e n çıkarıp dudaklarıma götürerek emerek temizliyorum.

Pantolonumdan sikimi kurtardığında gözleri açılıyor.

"Prezervatif," dudaklarını yalıyor, ben ona hayranlıkla bakmak için bir an ayırırken nefes nefese inilti odayı dolduruyor.

Dönerek yatak odama doğru yürüyorum ve komodinimi yağmalarken aletimin karnıma yaslanmış olmasına aldırımıyorum.

İşten eve dönerken planladığım şey bu değildi. Gerçekten oturup onunla konuşmak istedim.

Ama yine buradayım. Her lanet çizgiyi aşıyorum. Dostum, ben neden bahsediyorum; ortada çizgi falan yok. Çizgi gitti, o çizgiyi saatler önce geçtim. Uzak bir anıdan başka bir şey değil.

Odaya girerken pantolonumu tekmeleyerek çıkarıyorum, gömleğimin düğmelerini karıştırırken prezervatifi ona atıyorum. Küçük elleri göğsümde gezinirken ayağa kalkıyor, dizlerinin üzerinde yatağa uzanıyor ve dokunuşuyla tenimin yanışını kaçırmıyorum. Gerçi iyi anlamda. Gömleğimi omuzlarımdan iterken elleri yukarı doğru hareket ediyor.

Elim yüzünü kavıyor, gözlerim yalvaran dudaklarına kayıyor. Uzun süre yalvarmadılar.

Bu çok samimi. Fazla samimi ama umurumda değil.

Dudaklarım onun dudaklarında, kolları boynuma dolanmış, bedenlerimiz birbirine kenetlenmiş, kalp atışlarımız tenimizin altında gümbürdüyor. Prezervatifi sertleşmiş aletimden aşağı yuvarlayana kadar ellerini vücudumda gezdiriyor ve ben onun içinde olmak için ağzımdan köpükler saçıyorum.

Onu yere yatırıp bacaklarını ayırıyorum, ellerim başının iki yanına düşüyor. "Bu sefer her anın tadını çıkaracağım," diye fısıldıyorum ona karşı

Dudakları, ben hızlı bir kalça hareketiyle ona doğru kayarken. Nefes nefese kalıyor, beni dudaklarına doğru çekerken elleri yanaklarımda, bacakları sırtıma dolanıyor ve ben onu yatağa doğru sürerken içimde sahiplenme duygusu kabarıyor. Sert ve cezalandırıcı ama 'senden nefret ediyorum' tarzında değil.

Hayır. Daha çok 'sana doyamıyorum' tarzında.

En iyi şekilde.

ONUNCU BÖLÜM

vRI\ONv

KEATON İLE KARŞILAŞMAMIN ÜZERİNDEN BİR HAFTA GEÇMİŞTİ. VE BİZ Sözüümüzü tuttuk sayılır. Benden çok o. Ama hiç seks olmadı. Sadece aradaki her şey.

İşten izin aldım ve dürüst olmak gerekirse bu bana çok iyi geldi.

İşimi seviyorum, sevmiyorum ama orada rahatım, ama olanlardan sonra sadece bir molaya ihtiyacım vardı ve geri döndüğümde sadece sahnede ve kızlarla olduğum sürece iyi olacağım.

Jack'in eşi Freda'nın girişine doğru yürürken Connie öğle yemeği ayarlamıştı ve ben de dört gözle bekliyordum. Oturup sohbet etme fırsatı bulmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Sonbahar havası kendini hissettirmeye başladı ve ben şimdiden yazı özledim. Evet, sıcak ve nemli ama yazı her zaman kışa tercih ederim.

Kapıyı iterek içeri giriyorum, hafif trençkotumu çıkarıyorum ve restoranı arıyorum. Siyah bir skort, diz üstü topuklu botlar ve beyaz bir bluz yelek giymiştim. Belki öğle yemeği için biraz abartılı ama adımlarımda bir bahar varmış gibi hissediyordum.

Connie'yi hemen fark ettim.

Beline kadar uzanan uzun kahverengi saçları, güzel koyu ela gözleri ve uğruna ölünecek bir vücudu var. Yanında Reese oturuyor. Bal sarısı saçları, opal gözleri ve parlayan bronz teni var. Uzun boylu, zayıf, neredeyse hiç göğüs yok ama biraz kıskandım. Sütyene ihtiyacı yok ve sorunsuzca ön tarafına uzanabiliyor.

Masaya doğru yürüyen Connie, beni kucaklamak için kendine çekerken gözlerinde bir parıltıyla ayağa kalkıyor.

"Aman Tanrım, Ari harika görünüyorsun!" diye bana iltifat ediyor ve ben de ona sarılıyorum.

"Sen de öyle," diyorum ve o da öyle diyor. Küçük, kapalı kollu, tarak yakalı krem rengi bir tişört, yüksek belli dar bir kot pantolon ve kalın bir Doc Martens giymişti. İyi görünüyordu. Mutluydu. Parlıyordu.

Onun için bunu sevdim.

Reese sandalyesinden kalktı ve kollarını boynuma dolayarak beni kucakladı.

"Kesinlikle muhteşem. Seni çok özledik. Brunch sensiz eskisi gibi olmadı." Benden uzaklaşıp İngiliz aksanıyla karşımdaki koltuğa otururken alt dudağını büküyor. Üzerinde beyaz uzun kollu bir body, yüksek belli mom jean pantolon ve beyaz spor ayakkabılar var.

"Biliyorum, sadece isim başımdan aşkındı."

Teknik olarak yalan sayılmaz.

"Anladık," diyerek ikisi birden başlarını sallarlar.

Reese, Connie'nin babası ve aynı zamanda kocası olan Killian ile birlikte çalışıyor. Düşündüklerim karşısında burnumu kıvırıyorum. Connie de Celeste'nin dadısıydı, yani kız kardeşinin.

"Ee," Reese menüye göz gezdiriyor, mükemmel biçimli kaşları kalkıyor, "işler nasıl?" menünün üstünden bakıyor, burnu kalkık, gözleri aşağı bakıyor.

Başka bir deyişle; *babanızla aranızdaki sorunu çözebildiniz mi?*

"Standart," diye omuz silkiyorum, menümü elime alıp istediğim şeyi arıyorum.

Ne yazık ki, 1.80 boyunda, esmer ve yakışıklı babamın en iyi arkadaşı öğle yemeği listesinde yer almıyor ve ben de bir iç çekiyorum, sanırım prego roll ile yetinmek zorunda kalacağım.

Gerçekten utanç verici.

"Onunla ne zaman oturup konuşacaksın?" Connie, sanki bu soru rutin bir soruymuş ve burnunu sokmak için sorulmamış gibi, gayet soğukkanlı bir şekilde sorar.

"Hiçbir fikrim yok, dürüst olmak gerekirse ilgilenmiyorum."

"Buna inanmıyorum," Reese menüsünü masaya bırakıp birkaç kez göz kırpmıyor ve ben dudağımın içini çiğniyorum.

"Babamı seviyorum, tabii ki seviyorum. Ona tapıyorum. Sadece henüz hazır değilim. Benden bir şeyler sakladı, telefonu açıp 'oh hey, bil bakalım ne oldu...' diyebilirdi."

Connie yanaklarını şişiriyor.

"Beni en çok rahatsız eden ne biliyor musunuz, benden önce *herkese* söylemiş olması. Beni rahatsız eden bu. Amora'yla birlikte olmasıyla ilgili değil. Birini bulduğu için mutluyum, gerçekten. O her şeyi hak ediyor," bir an duraksıyorum, "ama bana söyleyebilirdi, yine de söylememeyi seçti. Ben unutulmuştum."

"Anladım..." Connie uzanıp elini benimkinin üzerine koyuyor. "Ah evet, Reese'in senin arkandan babanı becerdiğini unutmuşum." Reese içtiği suda boğuluyor ve gözlerini kocaman açarak masaya tükürüyor. "Ari," Connie gözlerini deviriyor, elini kaldırıp biraz su alıyor. Reese nefesini tutmaya çalışırken peçeteler suyu siliyor.

"Savunmamda onun babası olduğunu bilmiyordum." Garson kız geldiğinde başımı iki yana sallayarak gülüyorum. "Size ne getireyim?" diye üçümüzün arasına bakıyor ve siparişlerimizi not ederken gülümsüyor.

Yemek yerken daha rahat bir sohbe dalıyoruz ve çok ağır olmadan onlarla hasret gidermek çok güzel. Öğle yemeği yenildiğinde, ikinci margarita sürahimizi içmiş oluyoruz.

"Bir dahaki sefere öğle yemeğini bu kadar uzun tutmayalım, olur mu?" Connie bardağını ağzına kadar doldurduğunu söylüyor.

"İşler canıma okuyor," diyorum kendi içkimi yudumlarken. Yani yalan değil, sadece hastanede değil.

"Biraz nefes aldığından, eğlendiğinden emin olmalısın..." Kaşlarını oynatıyor.

"Çok eğleniyorum, haberin olsun," deyince ikisinin de dikkatini çektim, gözlerini bana diktiler ve ben de yarım bir omuz silktim.

"Ohhhhh, anlıyorum," Connie dudaklarını büzüyor.

"Seksi bir doktor mu?" Reese dirseklerini masaya dayayarak yaklaşıyor. "Kim bilir," cevabımı belirsiz tutuyorum.

"Bu potansiyel bir erkek arkadaş mı yoksa öylesine mi?"

Dudaklarımı büzerek ikisine de bakıyorum. İstedğim şeyi söyleyemiyorum, ki bu da *babamın en iyi arkadaşı kadar ateşli olanını rahatça becermek* olurdu.

"Sadece sıradan bir şey, hızlı takılmalar, o tür şeyler," diyerek sandalyeme yaslanıyorum.

"Ari'nin ateşli, sıradan seks yapmasının şerefine." Connie kadehini kaldırıyor, tam o sırada arkamda Reese'in gözlerinin açıldığını görüyorum. Connie bardağı aniden yerine koyuyor ve ağzını kapatıyor.

Yavaşça omzumun üzerinden bakarken derimin karıncalandığını hissediyorum ve yerin beni yutmasını istiyorum.

Kaleb, Keaton, Nate, Killian ve tahmin ettiğiniz gibi babam. Oh. Benim. Sikeyim.

Sandalyede kayıyorum, yanaklarım kıpkırmızı.

"Kahretsin," diye fısıldıyor Reese ama gergin bir kıkırdama duyuyor ve ben de masanın altından kaval kemiğini tekmeliyorum. Connie menüsünün arkasına saklanıyor.

"Saklanmanın bir anlamı yok, bizi zaten gördüler," diye dişlerimin arasından tıslıyorum.

"Bizi nasıl buldular?" Connie Reese'e fısıldıyor, gözleri önündeki adamlardan ayrılmıyor.

"Killian'da şu telefonumu bulma şeyi var."

"Tabii ki öyle," diye gözlerimi deviriyorum, "lanet olası sahiplenici iblis adam."

"Hanımlar," Keaton'ın karanlık, lezzetli sesi bir alev gibi tenimi yalıyor ve yanaklarımı kıpkırmızı yapıyor.

Onu görmezden geliyorum, biraz daha uzun oturuyorum.

"Merhaba," diye ciyaklıyor Connie, tam o sırada Kaleb karşıya geçiyor, eğilip ona gülümsüyor, dudakları onunkilere değişiyor.

"Hey bebeğim," diye mırıldanıyor.

Killian, Kaleb'in omzuna uzanarak onu yukarı çeker ve "Kızım la herkesin önünde yakınlaşmak yok, teşekkürler," der.

Kaleb sadece kıkırdar ve başını sallar.

"Ari..." Babamın sesi karşıdan geliyor ve ben kaskatı kesiliyorum.

"Bu gerçekten güzeldi ama sanırım şimdi paramı çekeceğim," diyerek gülümsüyorum ve masanın ortasına atmak üzere çantamdan birkaç dolar çıkarıyorum.

"Hey, hayır, gitme... Ben giderim," babamın sesi titriyor ve boğazımdaki yanan yumruyu görmezden gelerek gözlerimi kapatıyorum.

Onu görmezden geliyorum. Paramı masanın üzerine koyup sandalyemden kalkıyorum ve arkama bakmadan kapıya doğru yürüyorum.

Kaldırım da durup kolumu uzatarak bir taksi çağırmaya çalışıyorum.

"Hey, hey," Keaton arkamdan koşarak geliyor, dirseğime uzanarak beni kendine doğru çekiyor.

"Bu bir tuzak planı mıydı? Tesadüf gibi öğle yemeği yediğimiz yere mi girdin?" Kolumu tuttuğu yerden çekiyorum.

"Hayır, öyle değildi." Keaton bir an için gözlerini kapatıyor, başı öne eğik. Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

"Biliyor musunuz? Ben yoruldum. Bu akşam işim var, içeri gir ve yemeğinin tadını çıkar." Ses tonumdan bıkkınlığım belli oluyor.

"Blossom..." Keaton'ın gözleri açılır, başı yukarı kalkar ve elini boynuna götürür.

Lakabı duyunca içimdeki sıcaklık arttı. Bana sadece seks sırasında böyle seslenirdi. Keaton'la seks... seks kadar ateşli.

Ugh.

Aptal Keaton ve onun mükemmel

aleti. Tek düşünebildiğim bu.

Belki de aleti beni etkilemiştir.

Bir taksinin geldiğini görüyorum, yavaşlayıp kaldırımı doğru çekerken kolumu uzatıyorum.

"Evde görüşürüz." Taksinin arkasına geçerken ona bakmıyorum bile.

Ellerini takım elbise pantolonunun içine sokmuş öylece duruyor ama biz uzaklaşana kadar gözleri benimkilerden ayrılmıyor.

KEvTON

"Blossom..." lakabı dilimden yuvarlanıyor ve anında pişman oluyorum.

Öyle mi?

Öylece bakıyor, bir anlığına dalgın ve kendini tuzağa düşürülmüş hissetmesinden nefret ediyorum. Yani öyleydi, bu bir tesadüf değildi ama o bunu biliyor. Tabii ki biliyor.

"Evde görüşürüz." Sesi yumuşak, bedenini benden uzaklaştırıp bekleyen taksinin arkasına doğru kayarken ben de onunla birlikte arkaya tırmanmamak için kendimi zor tutuyorum.

Ama ben ne yapıyorum? Ayağa kalktım, ellerimi cebime soktum ve onun uzaklaşmasını izledim.

Ayak parmaklarımı kaldırımı vurarak derin bir nefes alıyorum. İşe yaramayacağını biliyordum. Ama hey, ben ne bilirim ki.

Yüzümü buruşturarak restorana geri dönüyorum ve herkesin masada oturduğunu görüyorum. Titus'un gözleri benimkileri buluyor ve içlerinden sızan çaresizliği görebiliyorum.

Başımı iki yana sallıyorum ve o da başını eğiyor.

"Lanet olası aptal plan," diye homurdanıyorum, kollarını partnerlerine dolamış, kendini beğenmiş bir şekilde oturan Killian ve Kaleb'e doğru.

Killian, "Denemeye değerdi, en azından bir anlığına aynı odadaydılar," deyince ona ters ters baktım.

"Onu pusuya düşürdün. Benim ve lanet olası Muppets oyuncularının ortaya çıkmasının tesadüf olmadığını biliyordu." Yumruğumu sıktım ve Titus'un yanına oturdum.

Hiçbir şey söylemiyorlar.

"Bırak da onunla ben ilgileneyim. Tek yaptığın onu daha da uzaklaştırmak." İçimi çektim, mesaj atıp atmadığına bakmak için telefonumu çıkardım ama atmamıştı.

Titus yanımda gürlüyor.

"Her şey yoluna girecek," diyerek kolumu omzuna doladım ve kürek kemiğine bir şaplak attım.

"Biliyorum," diye usulca başını sallar.

Sessizlik masaya yayılıyor ve ben de bunu gitmem için bir işaret olarak kabul ediyorum.

"Bunun çok güzel olduğunu söyleyebilirim ama..." Omuz silkip ayağa kalkıyorum. "Diğer tarafta görüşürüz pislikler," diyerek elimi kaldırıp restorandan çıkıyorum ve bir taksi bekliyorum.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

vRI\ONv

CHASE ATLANTIC - INTO IT HOPARLÖRLERDEN ÇALIYOR. VÜCUDUM DÖNÜYOR ritimle, yerde ve direğin etrafında. Kendimi müziğin içinde kaybediyorum, rutinimi uygularken herkesi ve her şeyi dışarıda bırakıyorum. Baş aşağı asılı dururken, parmaklarım bebek pembesi G-string'imın içine dolarları sokup çıkarıyor ve her zaman parmaklarını gereğinden fazla daldırmaya çalışan biri oluyor.

Bacaklarımı makasla tekmeleyerek, saksafon enstrümanı için yere yatmadan önce dizlerimi direğin arkasına bağlıyorum. Yerde sürünerek önüme düşüyorum, kışımı kaldırıyorum ve yavaşça sırtüstü yuvarlanıyorum.

Sırtımı serin zemine yaslıyorum, başımın arkasını geriye yatırıyorum, dizlerimi büküyorum ve son vuruşta ışıklar kararmadan önce bedenimi aşağıya bırakıyorum. Kalbim güm güm atıyor, hızla ayağa kalkıyorum ve arka taraftan soyunma odasına koşuyorum.

"Bayıldım, yavaş ve şehvetli, kalabalığı memnun edecek gibi görünüyordu," diyor Sasha kafasını kapı çerçevesinden uzatırken.

"Teşekkürler," diyerek ona gülümsüyorum ve ikinci kıyafetimi bulmak için çantamı karıştırıyorum.

"On dakika içinde katta görüşürüz," diye göz kırpmıyor ve gecenin içinde kayboluyor.

Siyah, dantel bir bodysuit çıkararak soyunma odasına giriyorum ve takımımı çıkarıyorum.

Kızlardan birkaçı izinli, Roxy, Luce ve yeni kız Chloe. April ve Autumn izinde.

Tabii ki burada çalışan başka kızlar da var ama pek konuşmuyoruz. Burada küçük arkadaşlarım var ve ben bundan memnunum.

Aynaya doğru yürüyüp kendime bakıyorum.

Eklentiler saçlarımı uzun ve dalgalı yapıyor, mükemmel plaj dalgaları. Mavi gözlerim vücudumun üzerinde gezinirken parlıyor. Dantel çiçek detayı bedene dikilmiş, file göğüs kupları dantelle tamamlanmış ve sadece meme uçlarımı kapatıyor. Karamel tenimin bir kısmı ortada görünüyor ve hayal gücüne çok az şey bırakan file, denye bir alt yarısı var. Dönerek omzumun üzerinden kendime bakıyorum. Sırtıma dolanan kayışlar, takım elbisenin tangasına takılmadan önce tenimi ortaya çıkarıyor.

"Şu haline bak." Gözlerim döndüğünde Ross'un kapı çerçevesine yaslandığını görüyorum.

"Ross," diye nefes alıyorum, gülünç topuklu ayakkabılarımla ona doğru yürürken parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum.

"İyi misin?

"Evet, teşekkürler," diye nefes alıyorum, önünde duruyorum ve küçük elimi hızla atan kalbimin üzerine koyuyorum.

"Sen mi?" Gözlerim onunkiler arasında gidip geliyor. "Artık iyi olduğunu bildiğim için iyiyim."

Ona tatlı bir gülümseme veriyorum, "Beni kontrol ettiğin için teşekkürler."

"Her zaman," diye eğiliyor ve yüzümü hızla çeviriyorum, dudakları yanağıma yapıyor.

"Gitsem iyi olacak," diye fısıldıyorum, elimi bırakıyorum. "O içkiyi yakında içmek ister misin?" diye soruyor umutla.

"Belki, evet..." Koridorda aşağıya ve zemine doğru yürürken kendimi bırakıyorum. Köşeyi dönerken sert bir bedene çarpıyorum. Başımı kaldırdığımda

Keaton'ın çocuksu sırtışı dudaklarına yayıldı.

"Tanrı aşkına," diyerek elimi göğsüne vuruyorum. "Ne?" diye kıkırdıyor.

"Burada ne işin var senin?" Tışlıyorum. "Defol git," diye şımarık bir çocuk gibi topuklu ayağımı yere vuruyorum.

"Hey, surat asmak yok. Sadece göz kulak oluyorum," derken göz kırpmıyor ve kolu arkamdan dolanıp elini sırtımın küçük kısmına koyuyor. "İznim var, değil mi?" sesi kısık, gözlerim ona yapışmış, dudaklarım aralanmış ve bana böyle hissettirmesinden nefret ediyorum. Baş döndürücü ve sersemletici. Arzulu ve muhtaç. Azgın. Her zaman.

"Elbette," diye sırtıyorum, dudağım dişlerimin üzerinde kıvrılıyor. "Beni *izlemenin* tadını çıkar," diyerek hipnotik bakışlarımdan sıyrılıyorum, onu geri itiyorum ve kalçalarım bir o yana bir bu yana salınarak yanından

geçiyorum.

"Kahretsin, muhteşem görünüyorsun... kıçın..."

"Siktir git Keaton," diye tersliyorum onu ama görmediği şey kocaman gülümsemem.

YATAĞIMA YİĞİLİP KALDIĞIMDA, YATAĞIMI KALDIRACAK ENERJİM BİLE YOKTU.

Makyajımı yapıyorum ve sabah pişman olacağımı biliyorum. Yüzümü yastığa gömdüğümde kendimden geçmiş oluyorum.

İnleyerek, telefonumun uğultusuna doğru yuvarlandım. Uykum hafiftir. Nefret ederim. Telefona uzandım ve Lucy'nin adının yanıp söndüğünü gördüm.

"Ne?" Uykum sesimden anlaşılıyordu.

"Wakey Wakey, bugün bana kahve sözü vermiştin," diye şarkı söylüyor telefonda.

"Kahveni kıçına sok, mahvoldum," diye inliyorum ve vücudum ağrıyor.

"Bu hiç hoş değil, bak, birkaç saat sonra gelip seni alacağım. Bir saat kadar uyu, sonra giyin. Sonra görüşürüz sürtük." Telefonu kapatıyor ve ben yüzümü yastığa gömüyorum.

Neden on bir saatlik bir vardiyadan sonra plan yapıyorum ki? Tüm gücümle tekrar uyumaya çalışıyorum ama yapamıyorum.

"Teşekkürler Luce," hayal kırıklığı içimi dolduruyor ve içim daralıyor.

Yirmi dakika boyunca telefonumda geziniyorum ve babamla Amora'nın fotoğrafını görüyorum. İç geçiriyorum, çok hoş bir çift olmuşlar.

Muhtemelen onunla çok iyi anlaşırdım.

Yazık gerçekten. Oh neyse.

Telefonumu yorganın içine atıp yataktan fırlıyorum, beyaz yastık kılıfındaki makyaj izini fark ettiğimde tüm uzuvlarım titriyor.

Kahretsin.

Üzerimdekileri çıkarıp yatağımı odanın köşesine fırlatıyorum. Giysilerimi yorgun bedenimden sıyrarak ağır adımlarla banyoya doğru ilerliyor ve sıcak suyun altına giriyorum.

Saçlar yıkandı, vücut yıkandı ve nemlendirildi. Kendimi çok daha iyi hissettim.

Ayağımı banyo paspasının üzerine koyduğumda, boş havlu askısını görünce gözlerim açılıyor. Lanet olsun. Banyonun köşesindeki saklama dolabına koşuyorum, kapıyı çekip açıyorum ve hayal kırıklığıyla inliyorum. Boştu.

Ne salak ama.

Keaton'a seslenmek zorundayım.

Yatak odamın kapısını açıp başımı dışarı çıkarıyorum, tenim ipeksi ve ıslak ve daha önce kontrol etmediğim için içimden kendime lanet ediyorum.

"Keat!" Bağıriyorum ve bir an bekliyorum.

Saçlarım vücudumdan aşağı damlıyor, göğüslerimin kıvrımından geçip halıya dökülüyor.

Hiçbir şey.

"Keaton!" Biraz daha yüksek sesle bağıriyorum ve ayak seslerinin yaklaştığını duyuyorum, kafası merdiven korkuluklarının arasından fırlıyor ve gözleri parlıyor. "Siktir git," diye uyarıyorum, kapının arkasına saklanarak.

"Böyle yapma, belli ki beni bir sebepten dolayı çağırmışsın... bebeğim," sesi nefis bir şekilde derin ve içim titriyor.

"Havluya ihtiyacım var." Homurdanıyorum.

"Ah canım, kendini bu hale getirmeden önce kontrol etmeliydin..." Bir an durakladı ve iki adım sonra önümdeydi. Çok yakın. Çok yakın. "Islak," diye hırlıyor ve ben sıkılıyorum.

Islak olan tek şey cildim değil. Can sıkıcı.

Yani, birazcık zayıflık kimseye zarar vermez, değil mi?

Hayır. Hayır.

Keaton'ın mükemmel siki yok artık.

Sen bir bağımlısın.

Daha kötü şeylere de bağımlı olabilirdim, diye karşı çıkıyorum kendime. "Lütfen," diye fısıldıyorum, parmaklarım kapının etrafında kıvrılmış.

Ağır bir şekilde nefes veriyor.

"Peki..." dili üst dudağında yavaş ve baştan çıkarıcı bir şekilde geziniyor ve ben farkına bile varmadan dişlerim alt dudağımda.

"Beni gözlerinle soymayı bırak, beni istiyor musun?" diye kıkırdar, "Sadece kelimeleri söyle."

"Havlu istiyorum, şimdi kışt," diyerek elimle onu fırçalıyorum. üzerinde.

Gözlerini devirerek ortadan kayboldu ve bir dakika içinde sıcak ve kabarık havlular. Onları kaptım, kapıyı çarparak kapattım ve kendimi sardım.

Bir kez ısınıp kuruduktan sonra, onu düşünerek kendimi ıslatıyor ve kirletiyorum.

ON İKİNCİ BÖLÜM

KEATON

SERT.

Rock, lanet, sağlam.

İpeksi teni. Islak saçları güzel yüzünü, dolgun dudaklarını çerçeveliyordu ve tek düşünebildiğim sikimin etrafına sarıldığında nasıl görünecekleriydi.

Yatak odamın kapısını çarparak eşofmanımı ayak bileklerime kadar indiriyor ve saniyeler içinde kendimi yumrukluyorum. Gözlerim kapalı, başım arkaya eğik, sikimi tekrar içine sokmayı hayal ederken kendimi sert ve hızlı bir şekilde boşaltıyorum.

İki dakika içinde
geliyorum. Utanmaz.

Hiç sikimde değil.

Kendimi temizliyorum, o sahanlığa adımını attığında ben de yatak odamın kapısını açıyorum, gözlerimiz buluşuyor ve yanakları o güzel çiçek pembesi rengini alıyor.

"Telaşlı mı?"

"Pek sayılmaz," diye gözlerini deviriyor, elinde yatak takımı.

"Elin ve vibratörünle ortalığı mı karıştıracaksın?" Dilim yanakta, ayaklarımın üzerinde sallanıyorum.

"Rüyada görürsün bebeğim," diye takılıyor, ben de kısık bir kıkırdama çıkarıyorum.

Arkasından takip ediyorum, gözlerim yüksek belli siyah kotunun içindeki şeftali gibi kıçında. Çamaşır odasına giriyor ve nedense ben de onu takip ediyorum.

Yatak takımını çamaşır makinesine atarken kapıya yaslanıp izliyorum.

"Sorun nedir? Çamaşır makinesinin nasıl çalıştırılacağına dair bir ders ister misin?" diye dönüyor, dili ağzının köşesinden dışarı kayıyor, dişleri aletimin alt tarafına doğru uzanmasını istediğim şeyi sıkıştırıyor.

"Ben senin ıslak küçük amını yerken ne kadar güzel görüneceğini düşünüyorum." Riskli bir hareket, biliyorum ama dilimi onun etrafında tutamıyorum.

Gözleri yuvalarından fırladı. Çenesi gevşerken dudakları aralanıyor. "Keat..." diye mırıldanıyor, gözleri üzerimde geziniyor.

Yaklaşıyorum.

"Artık yok demiştik..."

Küçük, sıkı bedenine doğru itilirken boynum ona doğru uzanıyor, gözlerim onunkileri yakıyor.

"Biliyorum, ama çok fazla baştan çıkarıcısın," diye fısıldıyorum, dudaklarım onunkilerin üzerinde geziniyor.

"Söz vermiştik." Parmaklarımı boğazının dibinde dolaştırırken inliyor. Bu hoşuna gidiyor. Nabızı parmak uçlarımin altında dans ediyor.

"Sözler bozulmak için verilmiştir." Ellerimi vücudunda gezdiriyor, her ikisini de kalçalarına doluyor ve onu çamaşır makinesinin üzerine kaldırıyorum.

"Bizim sözümüz değil," diyerek ellerini çamaşır makinesinin soğuk metaline bastırıyor.

"Son bir tat..." Törpülüyorum, bacaklarını aralıyorum ve dudaklarım onunkilere değerken aralarından geçiyorum.

"Son bir..." diye fısıldar ve kapı alar.

Ve gerçekliğe geri dönmesi için gereken tek şey bu. Beni üzerinden iterek aşığı atladı.

"Sen ve o pis ağzın," diye kaşlarını çatıyor ve çamaşır odasından çıkıp kapıya doğru ilerliyor.

Siktir et.

Sikim bacaklarımin arasında ağrıyor ve kendime biraz zaman tanımak için çamaşırhanenin kapısını kapatıyorum.

Ya da beş.

DIŞARI ÇIKIP MUTFAĞA GİRDİĞİMDE LUCY VE ARI'NIN OTURDUĞUNU GÖRDÜM. derin meşe yemek masasında.

"Günaydın," diye selamlıyorum onu ve kahve makinesini çalıştırıyorum. "İçecek?" "Gerçekten..." Ari başlıyor.

Arizona daha sözlerini tamamlayamadan Lucy, "Çok isteriz," diye cevap veriyor. Sırtım onlara dönük olduğu için sırtıyorum.

"Oh, Arizona," omzumun üzerinden yavaşça ona bakıyorum, "çamaşır makinesindeki yatak takımını unutma."

Sessiz kalıyor, masadan uzaklaşıp çamaşır odasına doğru ilerliyor.

"Krema alır mısın? Süt? Şeker?" Lucy'ye soruyorum.

"Krema var, şeker yok," diyor tatlı tatlı.

Ben ona kahve yaparken Ari odaya geri döndü. Biraz süt ve iki şeker. Sadece üç aydır burada yaşadığını düşünmek delilik. Burası onun için bir yuva, ama bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyorum. Gerçek evine geri dönecek. O zamana kadar her dakikanın tadını çıkaracağım.

Dönerek kızlara doğru vals yapıyorum ve onları yere bırakıyorum. Kolay bir sohbete dalıyorlar ve ben de onlara katılıyorum. Arizona bana bakıyor.

"Sakıncası var mı?"

"Hayır,"

Ari'nin sesi sertti ve onu kızdırdığımı biliyordum. Umurumda değil.

Yine de onu yemeye çalışacağım.

Amı çok güzel.

"Lucy, işler nasıl?" Fincanımı dudaklarıma götürürken kaşlarımı kaldırarak soruyorum. Kim derdi ki, ben, Keaton Mills, Cumartesi sabahı burada iki striptizciyle -kaba olacak ama bu da doğru- oturuyor olacağız.

Yani? Bu doğru bir terim mi?

"Fena değil, dün gece tanıdık bir yüz görmek güzeldi," diyerek sırıtıyor, yanakları kızarıyor ve kaval kemiğime hızlı bir darbe hissediyorum.

Hay sikeyim. Dişlerim gıcırıyor.

"Özel dans mı?" Arizona'nın vücudu Lucy'ye doğru dönmüştür.

"Onun gibi bir şey," diyerek yüzünü düşürüyor ve dudaklarındaki sinsî sırıtışı kaçırmıyorum.

Arizona bana ters ters bakıyor. Tanrı aşkına.

"Öyle bir şey değildi," diyerek bir lokma alıyorum, dilimi yakıyorum ve anında pişman oluyorum.

"O zamanlar nasıldı?" Arizona dirseklerini masaya dayamış, ellerini çenesinin altında birleştirmiş ve gözleri benimkilere dikilmiş.

"Dans etti. Ona dokunmadım. Sadece bir danstı; Lucy, söyle ona."

Lucy gözlerini devirir ve Ari'ye bakar.

"Sadece bir danstı," diye homurdandı, "biraz daha zorlamaya çalıştım ama buradaki bay huysuz bunu kabul etmedi," gözlerini tekrar benimkilere çevirdi.

"Gördün mü?"

"Bu senin için neden bu kadar önemli?" diye soruyor ve Ari sessiz kalıyor. "Muhtemelen babasının en iyi arkadaşı olduğum için... eve biraz yakın belki?"

Ari'nin yanakları utanç verici bir pembeliğe büründü.

"Ve ne?" Lucy'nin kaşları çatılır, "*Aşık* olduğun için mi?" diye alay eder. *Oh, Arizona.*

"Luce!" Fincanını masaya çarparak biraz kahve döküyor ve arkadaşının itirafı karşısında gözleri açılıyor.

"Ne? Bu doğru, ona sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir aşk besliyorsunrrrr," diye son kelimeyi uzatır.

"Onu dinleme," diye kollarını göğsünün önünde kavuşturuyor Ari.

Çok geç.

"Vay, vay, vay..." Koltuğumda kıpırdanıyorum, "bunun sadece bir aşk olarak kalabileceğini biliyorsun, değil mi?" Onu kışkırtıyorum ve biliyorum ki içi içini yiyor. "Biz yasak, tabu..." Duraklıyorum ve pantolonumda büyüyen şişkinliği görmezden gelmek zorunda kalıyorum.

"Belli ki," diye geçiştiriyor ama sesindeki çatlağı fark etmiyorum. "Ama benim için yasak ya da tabu değilsin," diye elini uzatıyor Lucy. ve dudağım kıvrılıyor.

"Goldie, çaresiz görünüyorsun. Bu hiç çekici değil." Kaşlarımı kaldırarak ona yan gözle bakıyorum.

"Keaton!"

"Evet," diyorum ve eğer bakışlar öldürebilseydi.

Ölmüş olurdum. Yerin altı metre altında.

Bunun için yapıldı.

"Luce, hadi gidelim," diye homurdanıyor Arizona, sandalye yere sürtünüyor ve Lucy başını sallıyor. Çantasını yerden aldı, yanımdan geçerken başımın arkasına bir şaplak attı ama dudaklarını kulağıma yaklaştırıp 'beni ara' diye fısıldamadan önce değil.

Koltuğumda dönüp koridorda yürümelerini izliyorum ve Arizona'yı arıyorum.

"Hey, Ari... Bir saniye buraya gel." Ayağa kalktım, parmağımı fincanımın etrafına sardım, diğerini cebime soktum.

Bana doğru somurtuyor. Alt dudağı kabarık. Gözleri vahşi. Kalçaları bir o yana bir bu yana sallanıyor.

"Ne?" Bir eli kalçasında, gözleri benimkilerle dans ediyor.

"Benim için asla tabu ya da yasak değilsin... Eve döndüğünde bunu sana kanıtlayacağım," derken nefesi titriyor. "İyi bir öğle yemeği ye, daha sonra seninle eğlenmek için sabırsızlanıyorum," diye sırtıyorum ama o yerinden kıpırdamıyor.

"Eğlenmek için senin değilim... hoşça kal Keaton," topuklarının üzerinde döner ve arkadaşına doğru yürür.

Meydan okuyan küçük madam.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

vRI\ONv

HER FIRSATTA KEATON'DAN UZAK DURMAYA ÇALIŞTIM. ZOR OLDU. I
Yani, bu Keaton.

Bacakları üzerinde seks yapıyor.

Ama o iki sefer dışında artık pes etmedim. Evet, ufak tefek şeyler yaptık ama seks yapmadık.

Prestige'e doğru yürürken paltoma sarınıyorum. Çalışacak halim yoktu ve bugün sadece beşe kadar çalıştığım için minnettarım.

Saati vurur vurmaz, cehennemden çıkmış yarasa gibi oradan kaçacağım. Kendime bakacağım bir akşam istiyorum. Yüz maskesi, banyo tuzları, çikolata ve bir piliç filmi.

Kulağa gerçekten mükemmel bir akşam gibi geliyor.

Kapıdaki Jerry'ye başımı sallıyorum ve koridordan geçerek soyunma odasına gidiyorum. İçeri girdiğimde April koltukta oturmuş telefonunu karıştırıyordu.

"Hey," diye el sallıyorum, çantamı ayaklarımın dibine bırakarak, "tatilin nasıl geçti?" "Oh, mükemmeldi, Bora Bora çok güzeldi. Eğer fırsatın olursa,

Git," diye başını salladı, gözleri kocaman açılmış ve sersemlemişti.

"Bu bir rüya olurdu," diye iç geçiriyorum, dolabımı açıp çantamı içine kaldırıyorum.

"Yine de buraya döndüğüme inanamıyorum," diye sızlanıyor, başı geriye düşüyor.

"Mm, Bora Bora kesinlikle daha çekici." Başını sallayarak onaylıyor. "Hey, bir dahaki sefere baban her şey dahil bir gezi ayarlamak istediğinde beni de götürmeye ne dersin?"

"Elbette," diye göz kırptıyor ve koltuktan kalkıyor. "Şov devam etmeli," diyerek telefonunu dolabına yerleştirir ve odadan çıkıp gider.

meşgul kulübe.

Kıyafetlerimi katlamak ve üstümü değiştirmek için biraz zaman ayırdım. İşim çoktan bitmişti ve birdenbire kendimi tatil için çaresiz hissettim.

Pistte yürürken, bu gece sahnede olmadığım için biraz minnettarım. Dürüst olmak gerekirse bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Kendimi bitkin hissediyorum, başım çatlıyor ve bir süre önce aldığım Advil'in bir an önce etkisini göstermesi için sessizce dua ediyorum. Odayı dolaşırken, gürültücü futbolcuların olduğu bir masada duruyorum ve kaptana biraz ilgi gösteriyorum. Vücudum onun üzerinde yuvarlanırken elleri kalçalarımda ama ona hiç dokunmamaya dikkat ediyorum.

Başını geriye atıyor, eğilirken gözleri benimkilerde.

"İzin ver özel için ödeme yapayım..." diye dudaklarıma fısıldıyor ve ben sertleşiyorum. "Bu gece özel çalışmıyorum," diye ona gülümsedim, sonra dönüp

sırtım onun önüne dönük. İri elleri çıplak tenimde.

Beni kucağına çekerek saçlarımı omzumun üzerinden topluyor ve dudaklarını kulağımın kabuğuna yerleştiriyor.

"İki katını öderim."

Ve vücudum kahkahalarla titriyor.

"O özel çalışmıyor." Derin İngiliz aksanı üzerimde süzülüyor ve tenim çakıl taşlarıyla doluyor.

Dex.

"İyi, iyi, üzgünüm dostum, Tanrım," futbol kaptanı gözlerini deviriyor ve *bu adamın nesi var* der gibi arkasındaki arkadaşlarına işaret ediyor.

"Sana bir kere söyledi, bir daha söyletme," diyerek yaklaşıyor ve beni nazikçe çekerken parmaklarını yumuşak bir şekilde kolumun üst kısmına doluyor.

"Müdahale etmene gerek yoktu," diye yarı gülerek, yarı kızgınlıkla alay ediyorum.

"Yapmadığımı biliyorum ama sarhoş adamların siz konuşurken duymazdan gelmesine dayanamıyorum."

Yorumu özellikle bana yönelikmiş gibi geldi, ki öyle olmadığını biliyorum, ama yine de.

Loş odada ona bakmak için dönüyorum.

Uzun, siyah saçları geriye taranmıştı. Yüksek elmacık kemikleri, içinde kendinizi kaybedebileceğiniz güzel gözler. Geniş, zayıf, tepeden tırnağa dövmeli.

"Bu arada sadece seni hedef almadım," diye kıkırdıyor, iri elini çenesine sürüyor, sol elinin parmaklarında Sage'in adı dövmeli, nikah parmağında bir

ta var.

"Biliyorum," diye iç geçiriyorum ve gözlerimi bir an için ondan ayırıyorum.

"Sadece erkeklerin genç kadınlarla dalga geçmesinden hoşlanmıyorum, bunun biraz aptalca bir ifade olduğunu biliyorum," elini lüks kulübün etrafında dolaştırıyor, "ama yine de biraz korumacıyım."

Sage'in onun yanında dururken gözlerini devirdiğini gördüğümde gülüyorum.

"Sen mi? Dex Rutherford, koruyucu mu?" diye gülerek, "Sen değil bebeğim," diye ekler kolunu Dex'in koluna sıkıştırırken.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diyerek yüzünü aşağı çeviriyor ve ona gülümsüyor.

"Her neyse, gitsem iyi olacak," diyerek zayıf bir gülümsemeyle onların küçük PDA'sından çıkmak istiyorum ve Sage'in yanından geçip gidiyorum.

"Hey, Ari, bekle bir saniye," Sage arkamdan koşup beni dirseğimden yakalıyor.

"Her şey yolunda mı?" Kaşlarım bir anlığına çatıldı.

"Ben ve Dex birkaç hafta içinde Vegas'a uçuyoruz, potansiyel olarak yeni bir kulüp satın alıyoruz ve düşündüm de neden sen de gelmiyorsun? Senin de fikrini almak isterim." Umutla ayağa kalktı, gözleri heyecanla etrafta dönüyordu.

"Ben mi? Gerçekten mi? Peki ya Sasha?" Ellerimi kalçalarımın altına koyuyorum ve o başını sallıyor. Bir anlığına bana doğru yaklaşıp eğiliyor ve dudaklarını kulağımın yanına yerleştiriyor.

"O potansiyele sahip değil... ayrıca, yakında onu değiştirmeyi düşünüyoruz..." geri çekildi ve bana kusursuz bir şekilde şekillendirilmiş kaşlarını oynattı. "Peki, Vegas? Ben ve Dex'le mi? İstersen yanında birini getirebilirsin?"

"Kulağa harika geliyor, tatil talebimi ileteneceğim."

"Gerek yok," diyerek yanımda duruyor ve beni götürürken kolunu koluma doluyor, "zaten onaylandı."

BİR TAKSİ ÇAĞIRMAK İÇİN KALDIRIMA ÇIKTIM VE KEATON'I GÖRDÜM.

park etmiş ve bekliyor. Ona doğru yürürken dudaklarımı yumuşak bir gülümseme süslüyor, ben yaklaşıırken kapının kilidi açılıyor. İçeri süzülürken bana doğru döndü.

"Şey, merhaba sana," kemerimi bağlarken yanaklarım pembeleşiyor.

"Taksiye binmeni istemedim."

"Taksiye binecek kadar büyüğüm, saat sabahın beşi olduğunda normalde aldırılmazsınız..." Kıkırdıyor ve işlek yola çıkmasını işaret ediyor.

"Tamam, iyi... Seni özledim. Bir hafta oldu ve sen her fırsatta kaçıp gittin." Dudaklarını yalıyor, durduğumuzda kaşları bir anlığına çatılıyor.

"Mesafemizi korumamızın en iyisi olduğunu düşündüm... Son zamanlarda bu konuda pek iyi değiliz," diye iç geçirdim.

"Ya mesafemi korumak istemezsem?" diye soruyor, ışıklar yeşile dönerken bir anlığına bana bakıyor.

"İkimiz de bunun biraz eğlence olduğu konusunda hemfikirдик, bundan daha fazlası asla olmayacaktı..." Dudaklarımı birbirine sürtüyorum ve kalbimin göğsümde küt küt atmasını görmezden geliyorum.

"Ari..." adımın onun dilinden yuvarlanış şekli bana yüksek sesle söylemeye utandığım şeyler yapıyor.

"Keaton," dönüp ona bakıyorum, "böyle olması gerekiyor. Eğer yapamıyorsan... belki de bir süreliğine taşınmalıyım. Eminim bir yerlerde bir kanepeye uzanabilirim."

"Ne?" diye tıslıyor başka bir durağa yuvarlanırken. Tanrım. Bu gece ışıklar bizden yana değil.

"Yani..." Omuz silkiyorum, "Bizim için daha iyi olabilir. Sadece aramıza mesafe koymaya *yardımcı olmak* için."

Taşınmak istemiyorum, ama arabayı sessizlik doldurdukça ve düşüncelerimle baş başa kaldıkça, bunun bizim için en iyisi olabileceğini düşünüyorum. Sessizliğini koruyor, parmakları cipinin direksiyonunu sıkıca kavlıyor.

"Yürüyen bir tanrı olmaktan kendini alamıyorsun ve benim kadın ereksiyonum buna dayanamıyor." Dudaklarımdan yavaşça bir sırtıma geçiyor ve onun zaten kocaman olan egosunu şişirmemem gerektiğini biliyorum.

En azından kocaman sikine
uyuyor. Siktir, çok güzel bir siki
var.

"Bunu evde konuşabilir miyiz? Açlıktan ölüyorum ve yemeğe ihtiyacım var," diye inliyor, kalabalık ana yollardan çıkıp ara sokaklara girerken gözleri kararıyor.

"Ne için açsın?" Kendi midem guruldarken soruyorum.

"O güzel ıslak amcığın," derken nefesim kesiliyor, "iştahımı yatıştıracak tek şey bu." Bana ters ters bakıyor ve gözlerim açılıyor.

Kahretsin.

Şaka yapmıyor.

Eve dönüş yolculuğumuz boyunca gerginlik arttıkça parmaklarım koltuğu kavırıyor.

Heyecanlanmadım dersem yalan söylemiş olurum.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KEATON

BU SAĞLIKLI DEĞİL. BUNU BILIYORUM.

En iyi arkadaşımın kızlarından biri.

Ben hastayım. Ve beni iyileştirecek tek şey onun amı. Dürüst olmak gerekirse, eğer ona sahip olamazsam, sanırım öleceğim.

Dramatik mi? Evet.

Ölüm nedeni; Ari'nin kukusunun açlıktan ölmesi.

Bu benim mezar taşım olurdu. Dudaklarım seğiriyor.

Tırnaklarının araba koltuğunun yumuşak derisine battığını görüyorum ve söz konusu tırnakların tenime batması için sabırsızlanıyorum. Boşalıp boşalmamam umurumda bile değil. Dilimin, parmaklarımın, aletimin üzerine boşaldığı sürece, bu benim için yeterli.

Sen hasta, hasta, piçin tekisin.

Evin dışındaki boşluğuma çekerken, onun için açlıktan ölüyorum. Açlıktan. Açlıktan ölüyorum.

O eşiği geçer geçmez dilimin onun küçük güzel amına gömüleceğini düşündükçe ağzımın suyu akıyor. Motoru durdurup eğildim ve kemerini çözdüm.

"Keaton," diye fısıldıyor.

Arabadan iniyorum, kapısını açarken ayaklarım kaldırıma sertçe çarpıyor, neredeyse menteşelerinden sökecektim.

"Sen deli bir adamsın," derken dili yanağında, gözleri benimkiler kadar vahşi. "Ben aç bir adamım Blossom, arada fark var."

Onu arabadan sürükleyerek, iki ayağı da yere değmeden kaldırıyorum. Onu omzuma atıp arabanın kapısını çarparak kapattım ve eve doğru yürüdüm.

Dar bir kot pantolon ve kot ceketin içine sarılmış küçük bir üst giyiyor. Kahretsin, dişlerimi tenine batırmak ve her yerini işaretlemek istiyorum.

Saniyeler içinde eve giriyoruz ve kapı arkamızdan kapanır kapanmaz ayaklarını yere koyuyorum. Benim gözlerim kararıyor, onun gözleri çılgına dönüyor ve göğsünün normalden biraz daha sert bir şekilde inip kalkmasını izliyorum.

"Soyun." Ateşli bakışlarımı onunkilerden ayırmadan emrediyorum. Bir an durdu, gözleri kısıldı.

"Söz dinlemezlik yapma bebeğim, velet gibi davranmak sana yakışmıyor," ellerimi takım elbisemin ceplerine sokarak duruşumu hafifçe genişletiyorum.

Sırıttıyor ve kot ceketini indirirken kalbim göğüs kafesime çarpıyor.

Ayakkabılarını tekmeleyerek çıkarıyor, ardından kot pantolonunun düğmelerini yavaşça açıyor ve koridora atmadan önce bacaklarından aşağı kaydırıyor.

Aç gözlerim onun üzerinde geziniyor. Güzel beyaz külot. İpek.

Malzemenin üzerinde biriken ıslaklık, ne kadar tahrik olduğunu ele veriyor.

Sırada bluzu var, parmakları tişörtünün taraklı etek ucuna dolanıyor ve onu başından kaldırıp top yaparak bana doğru fırlatıyor.

"Kahretsin, sen başka bir şeysin bebeğim," diye inliyorum, külotuyla eşleşen düşük kapaklı sütyenini alıyorum ve ölüp cennete gitmiş olabilirim.

Parmaklarını birbirine düğümleyerek ayağa kalkıyor.

"Külotu çıkar," sesim çakıl t a ş l a r ı y l a dolu ve boğazımı kaplayan kalınlığı yutuyorum.

Başparmakları içlerine giriyor ve güzel, uzun bacaklarından aşağı yavaş ve işkenceli bir hızla kaydırıyor. Ona doğru yaklaşıyorum.

Bir.

İki.

Ve ben onun önündeyim, parmaklarım külotunu onunkinden çekip alıyorum ve burnuma götürüp içime çekiyorum.

"Bunlar artık benim," diye homurdanıyorum, ona doğru eğilerek.

Elimi kalçasının etrafında kıvrarak yukarı doğru kaydırıyorum ve sütyenini çıkarıyorum, sütyenin kollarından aşağıya ve ayaklarına usulca düşüşünü izliyorum.

Onu merdivenlere doğru geri iterek, sonndan ikinci basamağa oturduğunda hafifçe sırtına vuruyorum. Başımı bir o yana bir bu yana sallayarak başımı yukarı kaldırıyorum ve bir üst basamağa çıkmasını işaret ediyorum.

Yapıyor ve ben dizlerimin üzerindeyim, tamamen giyinik ve önümde çırılçıplak duran güzelliğe hayranlık içindeyim.

Öne doğru sığıyorum, dudaklarım onun dudaklarında, ağzımın içinde inlerken dili dudaklarında geziniyor. Parmaklarım klitorisini okşuyor ve sikim pantolonumun fermuarına baskı yapıyor.

"Keat," diye mırıldanarak geri çekiliyor, vücudu titriyor, nefesi kesiliyor.

"Evet Blossom?" Aramıza mesafe koyarak geri çekiliyorum. Kıpırmızı oldu.

"Yemek yemene izin vereceğim..." kırıltılarını kırıltıyor ve bir ama geldiğini hissediyorum, "ama taşınmama izin vereceksin."

Söylediklerini anlamak için bir milisaniye harcadım. Hepsi bu kadar sürdü. Lanet olsun, çok zayıfım.

Zayıf, zayıf bir adam.

"O güzel kalçalarını aç bebeğim ve yememe izin ver, açlıktan ölüyorum."

Ve öyle de yapıyor. Onları güzelce ve genişçe açıyor ve amı ıslak ve hazır.

"Bana doğru sürün," diye sırtıyor, parmakları dilimin olmasını çok istediğim yerlerde küçük daireler çiziyor.

Fuuuuuck.

Benim

var.

Her emrini dinlemeye hazır bir köpek gibi sürünüyorum. "İşte iyi bir çocuk, şimdi ye."

Ve ben sadece çıldırdım.

Pantolonuma tamamen boşaldım.

Utanmıyorum bile. Utanmalıyım ama utanmıyorum.

Sahiplenme duygusu göğsümde yanıyor ve kendimi aşağı indiriyorum, dilimi klitorisine sürterek uyarılmasını sağlıyorum, parmaklarım onu ortaya çıkarmak için dudaklarını aralıyor. Sıcak nefeslerim onu kaplıyor, dilim onu yiyip bitirirken ağzım sabit bir ritimle hareket ediyor.

Parmakları saçlarımda kilitleniyor, ben kendimi onun içine daha derine gömerken kıvranıyor ve çekiştiriyor. Hafifçe öne doğru kayıyor, dilimin onu çözülmeye yaklaştırmasını izlerken kalçaları kalkıyor.

Parmaklarım onun içinde derinlere kayıyor, kıvrılıyor ve istediği yere sürtünüyor.

Ben.

Bana ihtiyacı olduğu yerde. Klitorisini ısıyorum ve inliyor, amı sıkılaşıyor. Ağzımı yavaşça ondan çekerken, dudaklarımdan çıkan tahrik edici tellerle sırtıyorum.

Alt dudağımı ağzıma götürerek önümdeki manzaranın tadını çıkarmak için bir an duruyorum. Elleri göğüslerini sıkıyor ve yoğuruyordu, parmaklarım amına gömülmüştü.

"Kahretsin, çok güzel
görünüyorsun." Gözleri
yuvarlanıyor, iniltileri kaçıyor.

"Seni son bir kez becermeme izin ver. Söz veriyorum... sonra gitmene izin vereceğim."

İçimi yakan acıyı görmezden geliyorum. Evet, bunu kesinlikle görmezden gelmeliyim.

"Amı çok iyi yiyorsun," diyor başını öne doğru çevirirken, "Dilini üzerimde istiyorum." Neredeyse yalvarıyor.

Parmaklarımı ondan çekiyorum, her iki elim de kalçalarının içini kavrarken onları genişletiyorum, amı parlıyor ve dilim onun üzerinde, amından aşağı kayıyor, klitorisine geri dönmeden önce ıslak, sıcak girişinde ucu alay ediyor.

"Evet, oh, lütfen sik." Tekrar yapıyorum. "Evet, oh tanrım, oh tanrım," beni daha derine iterken parmakları başımın arkasına bastırıyor.

Dudaklarım bir anlığına kalktı.

"İşte bu bebeğim, lanet olası adımı söyle," diye inledim, dilimi içine gömdüm

Onu.

"Tam orada, sikeyim evet, sikeyim sikeyim çok iyisin," diye ağlıyor, onun

Boğuk boğuk inliyor.

Sikim sertleşiyor. "Dilinin üzerine boşalmama izin ver Keaton, ortalığı dağıtmama izin ver" diye inliyor.

Yine patlayacağım.

Bana ne yapıyor.

Klitorisini emiyorum, dilim düzleşiyor ve onu yavaşça yalıyorum.

Ellerim altından kayıyor, kıcını yukarı kaldırıyor ve onu dilimle beceriyorum, parmakları klitorisinde ve güzel mavi gözleri mükemmel küçük amını yememe odaklanıyor.

"Evet, kahretsin," başını geriye atıyor ve amcığı dilimin etrafında

sıkılıyor ve sert bir şekilde boşalıyor, ben onun güzel pisliğini temizlerken dilim amcığında yukarı aşağı kayıyor.

Nefes nefese. Ben ayaktaım.

Çok memnunum ama açgözlüyüm.

"Seni becermeme izin ver," diye inliyorum, sikim pantolonumun içinde çelik gibi sertleşiyor, kalbim göğsümde hızla çarpıyor.

"Üst kat; prezervatif," diye nefes alıyor.

Başımı sallıyorum, gözlerim bir anlığına kapanıyor ve üzerine eğilip parmaklarımı ıslaklığında **g e z d i r i y o r u m .**

"Merdivenleri çıkacağınızı garanti edemem..." Dudaklarına fısıldıyorum.

"Yapmamalıydık," diye titriyor, bana sürtünüyor.

"Pek çok şeyi yapmamalıydık bebeğim..."

İki parmağımı içine soktuğumda titriyor. "Üst katta," diye fısıldıyor.

"Üst katta," diye başımı sallıyorum, yavaşça içine ve dışına pompalıyorum.

Bir süre böyle kalıyoruz, ben onu başka bir boşalmaya yaklaştırıyorum ama o oraya varmadan duruyorum.

İçinden sıyrılıp parmaklarımı dudaklarının arasına sokuyorum.

"Tadına bak Blossom, neden sana her zaman bu kadar aç olduğumu gör, dilimde tadının ne kadar güzel olduğunu gör," diye inliyorum parmaklarımı sıcak küçük ağzına emerken.

Sikimi onun ağzına sokmam lazım. "Kemerimi çıkar," diye emrediyorum, yavaşça onun üzerinde duruyorum, ona sırtıtıyorum.

Tokayı açarken parmakları tokayı karıştırıyor ve ben de pantolonumu aşağı iterek sikimi boxerımdan dışarı çıkarıyorum. Dudaklarını sikimin başına doğru büzerek öne doğru eğiliyor.

"Sadece bir anlığına," diye iç geçiriyorum, beni ağzına alıp boğazının arkasına götürüyor ve tıkanıyor. "Siktir, bebeğim," aletimin başını dilinin ucunda döndürdükten sonra düzleştiriyor ve beni tekrar ağzına alıyor.

Kıpırdamadan duruyorum.

Onun sıcak, ıslak ağzını sikmemek ve o güzel boğazını mahvetmemek için kendimle savaşıyordum.

Sikimi amının içinde istiyorum.

Ağzına değil.

Hafifçe eğilip onu izliyorum, o da beni izliyor. Saçlarından bir tutam tutarak onu sikimde yukarı ve aşağı yönlendiriyorum, gözlerim kapanırken çenem geriliyor, sikim boğazının arkasından aşağı kayıyor.

Dudaklarını büzüyor, sikim yastıklı alt dudağının üzerine oturuyor.

"Becer beni," diye fısıldıyor.

"Zevkle, ağzına boşalmak istemiyorum, o güzel amına boşalmak istiyorum," diye fısıldıyorum ve duruyor, gözleri istek ve ihtiyaç dolu.

Bana sırtarak döndü ve merdivenlerden yukarı doğru sürünmeye başladı. Parlayan amcığı benimle alay ediyordu.

"Siktir et," diye inleyerek ona doğru uzandım ve onu durdurdum. "Benimle dalga geçiyorsun Ari," diye inliyorum sırtına yaslanıp dudaklarımı kulağına yaklaştırırken.

Omzunun üzerinden bana bakarak sırtıyor.

"Seni burada, hemen şimdi becermeme izin ver," diye yalvarıyorum, sikim ağlıyor ve ıslak amına bastırıyor.

"Sadece ucu," diye nefes alıyor, kalçaları sıkışmış, kıcı dışarı çıkmış, dirsekleri merdivenlere dayanmış.

"Sadece ucu," diye nefes alıyorum, altındaki merdivende diz çöküyorum, sikimi onun açıklığına hizalıyorum ve ucunu ona bastırıyorum ve inliyorum. Ellerim kalçalarında, ben içine girip çıkarken onu sabit tutuyor.

Onu her çektiğimde vücudu titriyor ve beni çılgına çeviriyor.

Biraz daha içine girdiğimde, onu gerdiğimde inliyor, kalçaları hala birbirine bastırılmış.

"Keaton," diye mırıldanıyor, omzunun üzerinden bana bakarken gözlerini kocaman açıyor.

"Biliyorum, ama çok iyi hissediyorsun," diye itiraf ediyorum, sikimi ona sokup çıkarırken izliyorum. Onu doldurmak ve becermek için çaresizim.

"Yapmamalıyız," diye sızlanıyor, "bu riskli."

"Biliyorum," diye başımı sallıyorum, uca doğru kayıyorum ve hareket etmeyi reddediyorum. Sadece ne kadar güzel görüldüğüne bakıyorum. Kalçalarım hafifçe öne ve arkaya sallanıyor, böylece başım onu hissettirecek kadar geriliyor.

"Siktir," diye haykırıyor, kalçaları benimle birlikte hareket ediyor, onu doldurmam için çaresizce çırpınıyor. "Bebeğim..." Kalçalarını sıkıca kavrayarak yalvarıyorum.

"Lütfen," diye fısıldıyor ve ben hareketsiz kalıyorum. "Lütfen ne?" kaşlarım çatıldı.

"Becer beni Keaton, sabırsızlanıyorum," diye haykırıyor, kalçaları dönüyor ve sikimin ucunda sallanıyor.

"Evet bebeğim, evet," diye homurdanıyorum, onu sertçe becerirken kalçalarımı ona çarpıyorum.

Sikim onun içine girip çıkıyordu.

Kilo üstüne kilo.

"Sana binmeme izin ver lütfen," sesi ben yavaşlayıp kayarken çatlıyor.
Bir basamak aşağı düşüyorum, oturuyorum ve onun üzerime alçalmasını izliyorum, bacaklarımı

Kalçaları, sırtı önüme dönük ve güzel amcığı etrafında uzanırken gözlerim başımın arkasında yuvarlanıyor.

"Çok tahrik edicisin," diye fısıldıyorum. Omzunun üzerinden bana bakıyor, kalçalarını kavrayıp onu sikimde yukarı aşağı yönlendirirken dudaklarımız dağınık bir öpücüğe dönüşüyor. "Seni merdivenlerimde becermek; sen çok fazlasın," alt dudağını ısıyorum, kalçaları üzerimde dönüyor ve sikim onu yavaş, uzun vuruşlarla dolduruyor.

Bana karşı mücadele ediyor, başı bedenlerimizin arasından aşağı bakıyor ve inliyor.

"Birlikte iyi görünmüyor muyuz bebeğim?" diye inlerken gözlerim ön kapının yanında duran aynaya kayıyor ve *her şeyi* görebiliyorum.

"Bize bak Blossom, aynaya bak ve sikimin her santimini doldururken ne kadar iyi görüldüğünü gör."

"Keaton," diye boğuluyor, ellerimden biri boğazının dibini sarıyor, başı göğsüme yaslanıyor.

"Bak ne kadar iyiyiz, bak beni ne kadar iyi alıyorsun."

Bana binerken onu kabzasına kadar doldurmamı izliyor, horozumda yukarı ve aşağı kayıyor.

"Çok büyüksün," diye inliyor ve ben de boynunu ısıyorum. "Ve senin küçük dar amcığın her şeyimi aldı."

Amcığı nabız gibi atıyor.

Parmakları klitorisinin üzerinde, o yavaşladıkça sürtünüyor, ama ben izin vermiyorum. Ellerim tekrar kalçalarında, onu yukarı ve aşağı kaldırırken, sert ve cezalandırıcı itişlerle onu beceriyorum.

"Sikimin her yerine boşalacaksın, sonra ben de seni benimkiyle dolduracağım," diye inliyorum, "anlıyor musun?" Başının arkası benimkine yaslanırken başını sallayarak haykırıyor. "Kontrolü ele almama izin ver, bizi değiştirmeme izin ver" diye yalvarıyorum.

"Kontrol et beni," diye fısıldıyor ben yavaşladıkça ve kalçaları sikimin üzerinde yuvarlanıyor.

"Sabır," diye gülümsüyorum, ayağa kalkarken onu benden kaldırıyorum, sonra onu kucağıma alıyorum, bacaklarını belime doluyorum ve onu yatak odama götürüyorum.

Onu yatağıma bırakıyorum, ters çeviriyorum ve kalçalarını kaldırıyorum, böylece kıcı havaya kalkıyor.

Aletimin başını açıklığına bastırarak onu doldurduğumda nefesini içine çekiyor. Parmaklarım kalçalarına gömülüyor, başı yatağa bastırılıyor, ben onu istediğim gibi sikerken sırtı kavisleniyor. Sert. Hızlı.

"Benim için gel bebeğim, sikimin her yerine gel," diye yalvarıyorum ona, iri ellerim kış yanaklarında, onları ayırıyorum, onu geriyorum ve sikimin ona girip çıkmasını izliyorum.

"Daha derine, kahretsin, evet," diye haykırıyor bana doğru bastırırken ve sikim onun g noktasına sürtünüyor.

"Bu iyi hissettiriyor mu Blossom? Söyle bana."

"Çok iyi," gözleri başının arkasında yuvarlanıyor. "O zaman bana ne kadar iyi olduğunu göster ve benim için gel."

Kıcının yanağını tokatlıyorum ve parmaklarımı tenine sokuyorum, hala onu yayıyorum ve vücutlarımızın arasını izliyorum.

"Beni tekrar tokatla," diye haykırıyor, parmakları klitorisinde ve istediği gibi yapıyorum, horozum daha derin ve daha hızlı delinirken kış yanağını daha sert tokatlıyorum. "Evet, siktir, boşalacağım." Kalçalarını sallarken amcığı sıkılıyor, etrafımda titreşiyor.

"İşte bu bebeğim, sikimin her yerine boşal," dişlerim gıcırıyor ve sikimin onun uyarılmasıyla kaplandığını görüyorum ve onu acımasızca sikerken içinde patlıyorum.

Yavaşlıyorum, nefesimi tutuyorum ve hazır olduğumda ondan çekiliyorum ve dölümüzün onun güzel küçük amından damlamasını izliyorum, sonra tekrar toplayıp içine itiyorum, benimle dolu olduğundan emin oluyorum.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

vRI\ONv

ÇIPLAK YATIYORUZ, BACAKLAR BİRBİRİNE DOLANMIŞ, BAŞIM GÖĞSÜNDE VE BEN

onun sabit kalp atışları.

"Vegas'a gidiyorum," sesim odanın içinde buza saplanmış bir bıçak gibi kayıyor.

"Öyle misin?" boynunu büküp başını yastıktan kaldırıyor ama ben ona bakmıyorum.

"Mmhm," diye mırıldanıyorum, parmaklarım göğüs kıllarının üzerinde geziniyor. "Birlikte mi?" sesi bir anlığına soğuklaşıyor ve ben gülümsüyorum.

"Dex ve Sage; onlarla birlikte potansiyel yeni bir kulübe bakmamı istiyorlar."

"Anlıyorum," parmak uçları omurgamda bir aşağı bir yukarı dans ediyor. "Bir kişi daha getirebileceğimi söylediler..."

"Lucy?"

"Hayır," diye nefes alıyorum.

"Hayır mı?" diye tekrarlıyor ve ses tonundaki şaşkınlığı duyabiliyorum.

Başımı kaldırıp yüzümü ona doğru çeviriyorum. Yeşil gözleri benimkilere yerleşiyor, yumuşak ve uykulu ve o anda bunun, tam buranın en sevdiğim olduğuna karar veriyorum. Gözlerinin şu anki hali, her zaman ve sonsuza dek benim favorim olacak. Sanki en değerli sırlarımı ve anılarımı saklıyorlar, ruhunun pencerelerinin ardına kilitlenmişler ve onlara erişebilecek tek kişi benim. Değerli ve saklı.

"Acaba sen de gelmek ister misin? Bunun bir rica olduğunu biliyorum, iş, babam ve aramızda bir şey olmasını beklemiyorum ama..."

"Ne zaman gidiyoruz?" diye bana gülümsüyor ve kalbim göğsümde güm güm atıyor, kelebek kafesinin içinde sıcıyor ve pirouet yapıyor.

"Yani bu bir evet mi?"

Yanağımı avucunun içine alıyor, başparmağı yanağıma sürtünüyor.

"Evet bebeğim."

KEvTON

Ofise girerken, adımlarımda küçük bir sıçrama var.

Belki de en iyi arkadaşımın kızını anlamsızca sikip ona ayı, yıldızları ve galaksileri gösterdiğim içindir. Ya da belki bana veda saksosu yaptığı içindir.

Ancak, ne yazık ki, bu sabahın kesinlikle son kez olduğu konusunda anlaştık. O kadar çok çizgiyi aştık ki, hepsi bir küreye dönüştü. Büyük, lanet bir küre.

Evrak çantamı masamın üzerine bırakırken "Günaydın," diye şarkı söylüyorum.

Titus sandalyesinde arkasına yaslanır ve kaşlarını kaldırarak, "Kahretsin, birilerinin keyfi yerinde," der.

Çünkü kızını becerdim.

Haddimi biraz aştım. Benim düşüncelerim için bile. Ama artık değil. Artık yasak meyveyi sikmek yok.

İkimiz de kabul ettik.

Yani, tereddütlüydüm... ama o haklı.

Utançtan ağlıyorum. Amcık deliydi.

100/10.

Tavsiye ederim diyeceğim ama etmeyeceğim. Çünkü o zaman kıskanırım ve kıskanmayı göze alamam.

"Çok iyi bir ruh halindeyim," diyerek bilgisayarımı açıyorum ve Titus'un kapımda belirmesini bekliyorum.

"Peki neden?" diye soruyor, kapımın pervazına yaslanarak.

"İyi uyudum, sadece neşeliyim." Omuzlarımı silkiyorum ve kendini göstermeye çalışan gülümsemeyle savaşıyorum.

"Biriyle yattın, değil mi?" diyerek ofisimin eşliğinden adımını atıyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Bir centilmen asla söylemez," diye alay ederek masama oturdum ve dirseklerimi yüzeye dayadım.

"Beyefendi!?" Titus bir kahkaha atarak başını iki yana sallıyor. "Keaton, sen kelimenin anlamını bile bilmiyorsun," diye alay ediyor ve nedense bu beni çok kızdırıyor.

Kan kaynıyor. Kalbim göğsümün derinliklerinde sertçe atıyor.

Soğuk ve yoğun bakışlarımı ona diktiğimde kaşlarını çatıyor.

"Sinirine mi dokundu?"

"Asla," diye sinsi bir sırıtış dudaklarımı çekiştiriyor.

"Sen nasıl istersen kardeşim," diyerek bir kez daha gülüyor ve uzaklaşıyor.

Bilgisayarımı uyandırıp günlüğümü açarken nefesimin altından "Pislik," diye gürlüyorum. Ari'nin bana bahsettiği tarihlere göz atıyorum ve onları bloke ediyorum.

Ofis dışında olmam için bir neden bulmam gerek. Arizona ile Vegas'a gideceğimi söyleyemem.

Siktir et onları. Bilmelerine gerek yok.

Hastalık izni alacağım. Sadece bu haftayı atlatmam lazım, sonra onunla Vegas'ta olacağım.

Sadece ben ve o.

Arkadaş olarak, tabii ki, sadece

arkadaş olarak. Ama yine de

burada her şeyden uzakta.

Gelecek hafta daha erken gelemez.

ON ALTINCI BÖLÜM

vRI\ONv

HAVAALANININ PISTİNDE ARABADAN INEN KÜÇÜK BEYAZ BİR ÖZEL ARAÇ
Jet güzelce oturmuş bizi bekliyor ve kendimi çimdiklemem gerekiyormuş gibi hissediyorum. Hiçbir zaman yokluk çekmenin nasıl bir şey olduğunu bilmeden büyümedim; ayrıcalıklıydım ama topraklandım. Şımartılmadım. Babam rahattı ama sadece bunun için çok çalıştığı için. Hepsi çalıştı. Keaton, Kaleb, Nate ve babam. Neredeyse hiç izin kullanmadılar, ellerinde olanla çalıştılar ve küçük imparatorluklarını kurdular.

"Gelmeyi kabul ettiğin için çok mutluyum," diyerek gülümseyen Sage, jete doğru yürürken kolunu benimkine doladı. Omzumun üzerinden Keaton'a bakıyorum, Dex'le konuşurken gözleri benim üzerimde.

"Sorduğunuz için teşekkür ederim, New York'tan hiç ayrılmamıştım, bu yüzden bu harika bir şey" diyerek kaptanı selamlarken ona gülümsüyorum.

"Bayan James," diye başını sallıyor merdivenleri çıkarken. "Bu sizin uçağınız mı?"

Bana bakıyor ve başıyla küçük bir selam vererek lüks iç mekana adım atıyor.

"Benim ve Dex'in." Onu dört kişilik koltuklara kadar takip ediyorum, Keaton benim yanıma, Dex de onun yanına oturuyor. Hemen elini tutuyor, dudaklarını elinin arkasına bastırıyor ve ona ne kadar taptığını her zerresinden anlayabiliyorsunuz. "Çok fazla bir şey olmadan büyüdüm; iki işte çalıştım ve sadece ben ve annem vardık," gözleri bir an için aşağıya kaydı, "idare ettik, o çalışmıyordu ve parayı ben kazanmak zorundaydım ve bununla da gayet iyiydim. Annem ben okuldayken bana elinden gelen her şeyi verdi, ben de bu iyiliğe karşılık verdim." Yüzü asılıyor, dudaklarında hüzünlü bir gülümseme beliriyor

Sadece bir an. "Sonra Rhaegar'la tanıştım," diye alay ediyor Dex yanında ve o da gözlerini devirerek karşılık veriyor.

Dex, İngiliz aksanıyla, "Onun şeker babasıydı," dedi.

"Kısa bir süre için..." yanakları solgun tenine karşı pembeleşti.

"Bekle," Keaton koltuğunda kıpırdanıyor, eli benimkine çok yakın ve parmaklarının benimkine kilitlenmemesi beni öldürüyor.

"İşte başlıyoruz," diye mırıldanıyorum.

"Eskiden babasıyla çıkıyordun... Bu nasıl oldu? Eski sevgili miydiniz, yoksa sadece bir tesadüf müydü?"

Sage usulca güler ve başını geriye atıp koltuğuna yaslanır.

"Dex benim bir müşterimdi; Rhaegs ile hala çalışacağım ve müşterilerimi yapacağım konusunda anlaştık." Dex sırtıyor.

"Hala müşterilerini *yapıyordu* - ben onun müşterisiyim," diye gülüyor ve elinin tersiyle ona vuruyor.

"Biraz fazla oldu, Dex biraz daha saplantılı hale geldi ve ben onunla resmen tanışmadan önce kendini belli etmeye başladı. İş yerimde karşılaştık, kulüpte buluştuk, biraz tuhaflaştı..." kaşlarını kaldırdı, "sonra Rhaegar'ın oğluyla tanışacaktım. Heyecanlı ama gergindim. O zamanlar gençtim, yirmi üç yaşındaydım ve muhtemelen bu çocuğun üvey annesi olacaktım."

"Vay canına," diye ıslık çalıyor Keaton dişlerinin arasından.

"Daha iyi olacak dostum, güven bana." Dex kaşlarını yukarı kaldırıyor ve ben içimden yükselen kıkırdamayı durduramıyorum.

"Ona bir oyuncak almak istedim, babası trenleri sevdiğini söyledi, ben de ona bu sevimli buharlı treni aldım. Londra'daki evimize döndüğümüzde restorana vardık ve masamıza oturduğumuzda... tahmin edin orada yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle kim oturuyor?" Sesindeki heyecanı fark eden Dex, dudaklarından dökülen her kelimeye asılarak onu izliyor.

"Yok artık," diye bağılıyor Keaton gülerek. "Kahretsin, yani sadece onun babasıyla değil, şeker babanın oğluyla da birlikteydin!"

"Evet, ve şey... o andan itibaren her şey bulanıklaştı. Dex annemin ihtiyacı olan yardımı almasına yardım etti ve bana da yardım etti. Dansçı olmak istemiyordum, kucak dansı yapmak istemiyordum. Bir hayalim vardı ve o da kendi araba garajıma sahip olmak, tamirci olmaktı. Arabaları seviyorum ve Dex bu hayalimi gerçekleştirmeme yardım etti. Tüm bunları ona borçluyum..." Bir an duraksıyor ve

Koltuğunda iki büküm olur. "Bütün bunları sana borçluyum," derken gözleri parlıyor ve Dex çenesini kavrayarak yüzünü hafifçe geriye eğiyor.

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin ufaklık, hepsi senin sayende oldu." Dönüp Keaton'a bakıyorum, dudaklarımda hüzünlü bir gülümseme belirliyor. "Kendi kaderini kendin çizersin..." diyor usulca, "bebeğim" diye fısıldamadan önce.

"Ama kulüplere yardım etmeyi seviyorum. Eğlenceli oluyor ve bir dansçıdan çok daha fazlası olan, bana kendimi hatırlatan insanlarla tanışıyorum." Sage'in gözleri şimdi benimkilere dikilmiş, Dex'in eli kalçalarının arasından kayıyor. "Senin gibi, bana hayalinin egzotik bir dansçı olmak olduğunu söyleme," gözleri jetin içinden gelen ve bize kalkışın yakın olduğunu söyleyen anonsa doğru kalkıyor.

Dudaklarımı birbirine sürtüyorum ve başımı usulca sallıyorum.

"O zaman hayalinin peşinden git, Ari. Kolay olduğu için bir rutine takılıp kalma. Hayallerine ulaşabilirsin, onlar senin elinin altında... sadece pes etmemen gerekiyor."

Başımı sallıyorum ve sonra tekrar sallıyorum.

"Kovalamayla bırakma," diyerek eğiliyor, elini dizime koyuyor ve ben onun sözleriyle teselli buluyorum.

UÇUŞUMUZUN YARISINI GEÇTİK, ÖĞLE YEMEĞİ SERVIS EDİLDİ VE Şampanya akıyor.

"Siz ikiniz evli değil misiniz?" Gözlerim ikisi arasında gidip gelirken kaşlarım çatılıyor ve Sage başını sallıyor. "Kaptan sizi '*bayan*' diye selamladığında öyle düşünmüştüm."

Gülüyor.

"Hayır, henüz evlenmedim. Yani, istiyorum... ama bu benim için her şeyin başı ve sonu değil." Dex'e bakmak için yüzünü çeviriyor, "Bu adam... o - ve şaka yapmıyorum - evimize haftalık düğün dergileri gönderiyor; beni alışverişe götüreceğini söylüyor ve sonra kendimizi bir gelinlik butiğinde buluyoruz..."

"Ne? Ben romantik biriyim." Kirpiklerini kırıştırıyor.

"Evet..." diye duraklar, keyifli bir iç çekiş onu terk eder, "gerçekten öylesin." "Yatak odası dışında tabii ki," diye açıklıyor ve Keaton eğiliyor ve ona vuruyor.

Dürüstçe.
Çocuklar

"Peki ya sen Keaton? Senin yaşında bir adam... evli mi? Çocuğun var mı?"

Ve Keaton'ın yanımda ayaklarını sürüyerek yürüdüğünü hissediyorum, gözlerim onun yan profiline sabitlenmiş durumda, ama bana bakmıyor.

Kahretsin, çok yakışıklı.

"Bir kez evlendim; bir daha asla." Dex'le göz temasını keserek başını sallar.

"Kötü son mu?"

"Sevgisiz bir evlilik. O bir narsistti. Beni yanlış anlamayın, ben bir aziz değildim. Aksine, muhtemelen ben de biraz narsisttim. Ama birbirimizin içindeki kötülüğü ortaya çıkardık. Zehir gibiydik ve bu ne benim ne de onun istediği bir şeydi. Dostça ayrıldık." Hiç etkilenmemiş gibi omzunu silkti. Bu hikâyenin bu tarafını hiç duymamıştım. Sadece kaltağın teki olduğunu. Ona Şeytan derdi. Gerçek adını hiç bilmiyordum. Onu Şeytan Teyze olarak bilirdi. Yine de kaltağın tekiydi. Sonra ben gençken bize ayrıldıklarını söyledi.

"Adil oyun," diye başını salladı Dex birkaç kez.

"Hiç aşık olmadım, böyle bir duyguyu yaşayabileceğimi sanmıyorum..." Bir an duraksıyor ve başını çevirip bana bakıyor, birkaç kez göz kırpmıyor ve ben sahile vuran yumuşak dalgaları, sakinliği görüyorum. Tamamen durgunluk.

"Dex gülerek bir tur daha şampanya sipariş eder.

Bir türbülansa girdik ve kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu, midem bulandı. Alnımda boncuk boncuk terler oluştu ve sadece dakikalar olmasına rağmen bana saatler gibi geldi. Daha önce hiç uçağa binmemiştim; ne bekleyeceğimi bilmiyordum.

Gülümseyerek yerimden kalkıp uçağın arka tarafına doğru yürüyorum ve her adımda sinirlerim beni daha da hasta ediyor. Kapıyı iterek geçiyorum ve tam zamanında tuvalete ulaşım midemdekileri kusuyorum.

Kahretsin.

Bu ideal değildi.

Ayağa kalkıyorum, ellerim hafifçe titrerken musluğu açıyorum ve yüzüme soğuk su sıçratmadan önce ellerimi yıkıyorum. Kendime baktığımda, aniden yıkanmış görünüyorum.

Kapı hafifçe vurulduğunda uzun süre yalnız kalmamıştım.

"Bir dakika," diye sesleniyorum, sesim titreyerek.

"Benim bebeğim..."

Ve cildim çakıl

taşları.

Kilidi kaydırarak kapıyı hafifçe çekiyorum, endişeli gözleri üzerimde, kaşları kırışmış.

"İyi misin?" diye kapıyı itiyor, bakışlarımı tutarken elleriyle yüzümü kavırıyor ve gözlerimin arkasında bir sızı hissediyorum.

"Hareket hastalığı; türbülans onu tetikledi... beni ölümüne korkuttu," diye fısıldıyorum ve beni kendine çekiyor, beni kucaklıyor, kulağımı göğsüne dayıyor, böylece odaklanabildiğim tek şey kalbinin sabit atışı oluyor.

"Sorun yok bebeğim, yanıdayım."

Ben yerime oturmaya hazır olana kadar bu şekilde duracağız.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

KEvTON

BELLAGIO OTELINE YERLEŞTİK VE SAGE İLE

Dex akşamın ilerleyen saatlerinde. Kendimi keyifsiz hissediyorum ve Ari uçaktan beri iyi değil, bu da otele giderken arabada çantasına hasta olmasına neden oldu.

Geniş odaya girdiğimde iki ayrı yatağa bakıyorum ve bu beni rahatsız ediyor. Banyoya giriyorum, ona bir banyo hazırlıyorum ve köpüklerle dolduruyorum.

"Ari," diye sesleniyorum usulca, yatağa uzanmış, top gibi kıvrılmış.

Gülümseyerek yavaşça ona doğru yürüyorum ve tek yapabildiğim ona bakmak oluyor. O gerçekten çok güzel. Çok güzel. Eğilip yanağına yumuşak bir öpücük konduruyorum ve yorganı vücudunun üzerine çekiyorum.

Birkaç saat uyumanın faydası olur. Sonra akşamımızı geçirebiliriz.

Pencerenin kenarında otururken, altımızdaki şerit canlı ve gelişiyor ve ben dizüstü bilgisayarında bu ayın hesapları üzerinde çalışıyorum. Titus ve Kaleb, Wolfe yüzünden haftalardır bir işe girmediler ve bu belli oluyor. Şu an için iyiyiz ama birikimlerimize dalmadan bizi ayakta tutacak bir şeylere ihtiyacımız var.

Arizona'nın kıpırdadığını duyduğumda viskimi kucaklayıp bir yudum alıyorum. Gözlerimi ekrandan kaldırıp bir süre onu izliyorum.

Odada loş bir ışık var ama onun silüetini görebiliyorum. "Keaton?" diye nefes alıyor ve ben yavaşça ayağa kalkıyorum.

"Buradayım
bebeğim." Siktir.

Bebek kulağa çok hoş geliyor.

"Ne zamandır uyuyorum?" Yataktan kalkıp bana doğru yürümeden önce geriniyor.

"Yaklaşık bir saat kadar," diye gülümsüyorum, kollarını bana sarıp derin derin nefes alırken.

"Buna ihtiyacım vardı."

"Daha iyi hissediyor musun?" Dudaklarımı başının tepesine bastırarak soruyorum. "Daha iyiyim."

"Güzel," başını kaldırıyor ve bana bakıp gülümserken hafifçe geriye düşüyor. "Banyo yapmak ister misin? Bir kere doldurdum ama çıktığımda... uyuyordun," dudaklarımdan yumuşak bir kahkaha dökülüyor.

"Bir tane isterdim."

"Gidip senin için halledeyim." İsteksizce ondan uzaklaştım ve banyoya girdim.

BANYODAN KABARIK BEYAZ BİR HAVLUYA SARINARAK ÇIKTI VE BEN anında sertleşiyorum.

Teni ıslak ve ona dokunmam için beni kışkırtıyor. Ama dokunamıyorum.

Ben

yapabilirim.

Ama

yapmayaca

ğım.

"Üstünü mü değiştiriyorsun?" Bavulunun fermuarını açarken saçlarını havluya sarmış bir halde soruyor.

"Daha iyi hissediyor musun?" Sorusunu tamamen görmezden geliyorum.

"Evet," diye ayağa kalkıyor, havlusunu güzel vücuduna doluyor ve ben gizlice kendimi masanın altında avuçluyorum. "Öyleyim."

"Güzel, daha iyi görünüyorsun."

"Şimdi soruma dönelim... üzerini değiştiriyor musun?" Kendime bakıyorum ve bir an için bunu tartışıyorum.

Duş almalıyım.

Muhtemelen kokuyordur.

"Sanırım daha iyiyim," diye inliyorum koltuğu iterken.

"Yaşlı, çelimsiz bir adam gibi konuşuyorsun..." diye alay ediyor ve dudaklarındaki alaycı gülümsemeyi görüyorum, biraz daha uzun dururken omuzları geriye atılmış.

"Bebeğim..." aramızdaki mesafeyi bir, iki, üç adımda kapatırken sesim alçak ve çakıllı. "İkimiz de biliyoruz ki ben yaşlı ya da çelimsiz değilim..."

Bir kahkaha attı.

"Vegas'tan sonra ne yapacağını göreceğiz, sevgilim," diyerek kısa, siyah bir mini elbise çıkarıyor ve havluyu bırakıyor.

Çıkmam lazım.

Ve

mastürbasyon

yapmak için.

Başımı öne eğerek geniş odanın içinden hışımla banyoya geçiyorum ve kapıyı arkamdan çarpmadan önce "Kimse dalga geçilmesinden hoşlanmaz Arizona," diye bağıyorum ve onun kıkırdamasını duyuyorum.

Bir ya da üç kez otuzbir çektikten sonra, bembeyaz bir gömlek, siyah takım elbise pantolonu ve brogues giydim. Bu gece şık bir restorandayız, sonra da kumarhaneye gideceğiz.

Ari'nin makyajını bitirmesini beklerken telefonumu cebimden çıkarıyorum ve Titus'tan bir mesaj alıyorum.

Titus

Bu akşam içki var mı? Bugün cuma ve birkaç tane alabilirim.

Başka bir deyişle, Ari hakkında konuşmak ve benden bir şeyler koparıp koparamayacağınızı görmek istiyorsunuz.

Ben

Üzgünüm dostum, randevum var. Belki haftaya?

Topuklarının yerde çıkardığı sesi duyduğumda hızlıca geri yazıyorum. Gözlerim yerinden fırlıyor ve *beni beceriyor*. Olağanüstü görünüyor.

Her zaman iyi görünüyor.

Özellikle de benim tarafımdan iyice sikildikten sonra. Saçları vahşi. Gözleri parlıyor. Teni parıldıyor.

Ama burada. Şu anda.

O lanet olası bir tanrıça ve tek yapmak istediğim dizlerimin üzerine çöküp onun her parçasına tapınmak. Dalgalı kahverengi saçları şekillendirilmiş ve omuzlarına oturtulmuş, kırmızı mat ruj ve kedi gözü kalemi ile parlayan makyaj.

Mini siyah bir elbise vücudunu sarıyor. Göğüs dekoltesi tatlı bir yakada.

Memeler harika

görünüyor. Her

zaman öyledir.

Bacaklar hiç bitmiyor. Elbisenin etekleri kalçalarının üstüne oturuyor.

Kısa.

Çok kısa. Ama ben kimim ki ona aşağı çekmesini söyleyeyim? Sikerim böyle işi.

Dürüst olmak gerekirse, yeterince kısa olduğunu bile düşünmüyorum.

Bu gece kendimi tutmam gerekecek.

Muhtemelen tutamayacağım.

"Kahretsin, benim ölümüm olacaksın."

Bana doğru adım atıyor, elleri göğsümde ve topuklu ayakkabıları onu 1.80'den 1.80'e çıkarıyor.

"Biliyorum," diye gülümsüyor, dönüp kapıya doğru yürümeden önce gözlerini kapatıyor.

Ve bu sefer dizlerimin üzerine çöküyorum, göğsümü tutuyorum çünkü o kadar güzel görünüyor ki.

O bir kraliçe.

vR\ONv

Asansöre doğru yürüyoruz, ellerimiz yanlarımızda, benimkiler onunkilerden sadece birkaç santim uzakta ama dokunmak çok yakın hissettiriyor. Gözlerimi aşağıya çevirerek parmaklarının gevşemeden önce nasıl esnediğini izliyorum ve ellerimizi birbirine bağlamak için yanıp tutuşuyorum ama hiçbir şey yapmıyorum.

Aramızda yavaşça çatırdayan gerilimi görmezden gelin, ama ikimiz de artık bu çizgiyi aşmayacağımıza dair yemin ettik.

O asansöre doğru ilerlerken sessizce bekliyoruz ve telefonum elimde zil çalıyor. Keaton'ın kaşları bu farklı sesle bir an için kalkıyor ve ben telefonumu çıkarmak için el yordamıyla uğraşırken yanaklarım alev alıyor ve kamera uygulamamda bir mesaj görüyorum.

Kahretsin.

Başparmağımı ekranın üzerinde tutarak gizlice bir önizleme yapmaya çalışıyorum.

TallDarkandHandome: Nerelerdeydin? Ortadan kaybolacaksan ikimiz için de başka bir özel oda ayarlamam mı gerekiyor?

İçimde fokurdayan hastalıklı hissi yutuyorum, ağzım sulanıyor ve bulantı dalgasının geldiği gibi hızla gitmesini dileyerek gözlerimi sıkıyorum.

"Ari?" Keaton'ın sesindeki törpü beni kendime getiriyor, başımı yavaşça çevirip onun endişeli bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"İyiyim," diye gülümsedim, "sadece biraz midem bulandı."

"Geri dönebilir miyiz?" diye teklif ediyor ve ben de onun bu nazik jestine gülümsüyorum.

"Biliyorum, ama iyi olacağım... dürüst olmak gerekirse," diye fısıldıyorum asansör kapıları açılırken.

"Tamam," diye başını sallıyor, ileriye doğru yürüyor ve zemin katın düğmesine basarken ben de onu takip ediyorum.

Küçük alanı sessizlik dolduruyor ve bu sessizlik inişimizde bize katılan misafirlerin yumuşak sesleriyle yavaş yavaş bozuluyor.

Keaton'a gizlice bakarken kalbim göğsümde çarpıyor.

Böyle hissetmemeliyim ama hissediyorum. Babamın en iyi arkadaşı olan yasak bölgeye yavaşça düşüyorum.

Yavaş yavaş ona da aşık oluyorum.

Keşke durabilsem, ama yine de duramıyorum.

"Gel," Keaton elini benimkinin içine sokuyor, parmaklarımız birbirine dolanıyor ve dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor. Yere adım attığımızda Dex ve Sage'in bizi beklediğini görüyoruz. Sage bir hayal gibi görünüyor ve Dex de yakışıklı.

Kıvrımlı vücudunu kırmızı, kışkırtıcı saten bir elbise sararken, Dex hafif kareli gri bir takım elbise ve ceketindeki daha koyu gri çizgiyle uyumlu saten bir gömlek giymiştir.

"Dex gülümseyerek beni yanağımdan öpüyor ve dikkatini Keaton'a çeviriyor, ellerimiz yavaşça birbirinden ayrılıyor.

Sage gözlerini kıyafetimde gezdirmeden önce beni kucaklıyor.

Picasso'ya giderken elimi tutmadan önce "LBD; klasik," diye göz kırptı. Kendimi derinliksiz hissediyordum, böyle restoranlar yapmıyorduk ama işte buradaydım. Bellagio'da, patronlarımla, patronumun nişanlısıyla şık bir Fransız restoranına girmek üzereyim.

Sevdim. Mantıklı olsun.

Çimdikle beni.

Çünkü bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu hissediyorum.

"Bu arada çok hoş görünüyorsun," diyorum usulca, onu takip ederken.

Garsonun bizi kabul etmesini beklerken yavaşça "Teşekkürler bebeğim, sen de öyle," diyoruz.

Bir süre sonra başını kaldırıp bizi süzüyor. "İyi akşamlar, *Picasso*'ya hoş geldiniz, rezervasyonunuz var mı?"

"Evet," Dex'in kalın İngiliz aksanı aramızda dolaşıyor, "Rutherford'un altında." "Ah evet, Bay Rutherford, lütfen beni takip edin. Terastasınız. Nehre bakıyor," diyerek kaşlarını hafifçe oynatıyor ve menüleri alıyor.

Burası muhteşem, sanki Venedik ambiyansı veren kanala bakarken tamamen farklı bir yere taşınmış gibiyiz.

"Lucian içki siparişinizi almak için birazdan orada olacak." Kaba bir şekilde başını sallar, sonra döner ve istasyonuna doğru yürür.

"Vay, bu..."

"Büyüleyici değil mi? Vegas'ın özelliği de bu, hiç ayrılmak zorunda kalmadan dünyanın herhangi bir yerinde olabiliyorsun." Sage gülümseyerek elini Dex'in elinin üzerine koydu.

Lucian birkaç dakika içinde ortaya çıkıyor ve Dex bir şişe şampanya sipariş ediyor ve hepimizi kontrol ettikten sonra hepimiz için tadım menüsü sipariş ediyor, şebekemiz için waguayu tamamlıyor.

Kibarca reddedip bir mocktail'e geçmeden önce sadece bir kadeh şampanya içebildim. Kendimi nasıl hissettiğimi düşününce, alkolün beni çok daha kötü yapacağından endişelendim.

Sage'in bir damla bile alkole dokunmadığını fark ettiğimde kaşlarım çatıldı. Soda ve limon içiyor. Sage yüzünü bana döndüğünde düşüncelerimden sıyrılıyorum.

"Teklifim hakkında daha fazla düşündün mü?" Keaton bardağımı doldururken Sage bardağına uzanıp bir yudum alıyor.

"Ne teklifi bu?" Keaton merak dolu bir ses tonuyla sorar.

"Arizona'nın Prestige'in yöneticisi olması hakkında," gözleri Dex ve Keaton arasında gidip gelmeden önce bana gülümsüyor.

"İstediğin bu mu?" diye soruyor ve sesinin birdenbire keskinleştiğini duyabiliyorum.

"Bilmiyorum... Yani, bir zamanlar kendim için öngördüğüm rüya bu değildi." İtiraf ediyorum, parmaklarım şampanya kadehinin narin sapının etrafında kıvrılıyor.

"Neydi o?" Dex dirseklerini masaya dayayıp bana doğru eğilerek soruyor.

Alay ettim. "Hep doktor olmak istemişimdir..." Bir an duraksıyorum, gözlerim bir an için Keaton'a kayıyor.

"O zaman sen neden değilsin?" Devam ediyor.

"İlk sınavlarımda başarısız oldum. İçimde başka bir şans için yalvaracak güç yoktu..." Burnumu çekiyorum, "zaten bana vereceklerinden değil, yani hayat böyle işlemiyor."

"Birinci sınıfta yaptığın stajı tekrar yapabilir misin?" Sage soruları şimdi soruyor.

"Ve birlikte başladığım akranlarımdan altında mı çalışayım?" Başımı iki yana sallıyorum, "Çok gururluyum." Boğazıma takılan nefesi yarı güler yarı boğulurcasına içime çekiyorum.

"Eğer bu senin hayalinse..." Dex usulca konuşuyor, delici gözleri gözlerimde ve kalbim göğsümde biraz daha hızlı atıyor. Dex, rüya yapma tanrısı.

"Bilmiyorum... belki de yeni bir hayalim vardır," diyerek bir omzumu silkiyorum ve ana yemeğimizin gelmesine sessizce şükrediyorum.

Lucian tepsiyi bir sehpaye yerleştiriyor ve yemeklerimizi servis ediyor, sadece Sage iyi pişmiş biftek alıyor, geri kalanımız orta pişmiş.

Tabağıma bakıyorum, et kokusu yükseldikçe midem sıkışıyor ve ağzım sulanıyor.

Şimdi olmaz.

Suyuma uzanıp büyük bir yudum alıyorum ve bu hissin geçmesini istiyorum.

"Yine kendini hasta mı hissediyorsun?" Keaton bana doğru eğiliyor, gözleri gözlerime yerleşirken sesi alçak çıkıyor.

Başımı sallıyorum ama *'iyiyim'* diyerek el sallıyorum. Kendime ne kadar az odaklanırsam o kadar iyi olacak.

Anlar geçer ve mide bulantısı da geçer.

"İyi misin?" Sage elini elime koyarak bana soruyor.

"Evet, sanırım biraz mide gribi oldum, uçaktan beri böyleyim," diye iç geçiriyorum ve kendimi Dex'in sipariş ettiği yemeği yemeye zorluyorum.

"Odamda midemden rahatsız olanlar var," diye gülümsüyor ve ben de başımla onu onaylıyorum. Keaton Lucian'ın dikkatini çekiyor ve bana bir bardak su daha sipariş ediyor.

Gözlerim parlıyor, ama kendini gösterme tehdidinde bulunan gözyaşlarımı kırıştıyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum ona. "Sorun değil."

Yemek bittikten sonra Dex ve Keaton kalkıp masadan uzaklaştılar ve hesabı ödediler ve ben ve Sage kumarhaneye doğru yürümeye başladık.

Bizi yakalamaları için.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

KEATON

ÇAKIRKEYİF OLDUM.

İtiraf etmekten korkmuyorum.

İyi bir arkadaşla dışarıda olmak ve bir ya da beş içkinin tadını çıkarmak iyi hissettiriyor. Bardan Ari'nin güzelce oturduğu barbut masasına doğru yürürken Dex elime eski moda bir kadeh tutuşturuyor.

Kumar oynamayı sevmem ama Vegas'tayken oynamak zorundaymışsınız gibi hissediyorum.

Krupiye oyunun başlamak üzere olduğunu anons ediyor, tam o sırada ben Ari'nin arkasında duruyorum, elim yavaşça kalçasının kıvrımına kayıyor ve onu kendime çekiyorum.

Oraya bir daha gitmeyeceğimizi söylediğimizi biliyorum, ancak şu anda hissettiklerimle bu sözü bozmaya hazırım.

"İyi misin?" Dudaklarım kulağına değiyor, parmak uçlarım elbisesinin ince kumaşından biraz daha derine inip tenine giriyor.

"Kendimi çok daha iyi hissediyorum," diyerek yüzünü bana çeviriyor ve ben de yanağına yumuşak bir öpücük konduruyorum.

"Güzel," diye itiraf ediyorum, bardağı dudaklarıma götürüyorum ve elimdeki lezzetli kokteylden bir yudum alıyorum.

Krupiyenin son bahisleri istemesini ve genç bir çiftin altı atarlarsa bu gece şapelde evleneceklerine dair bahse girmelerini izliyoruz.

Derim diken diken oluyor.

Düşünebiliyor musunuz... evlenmek için bahse giriyorum. Alay ediyorum, ama sonra düşüncelerim dağılıyor ve bir çarpışmayla yeryüzüne geri dönüyorum.

Çift kendilerini birbirlerine atarken masa patlar, dudaklar kilitlenir ve sert altılı masanın ortasına otururken vücutlar tek bir vücut gibi bükülür.

Masa.

Krupiye usulca güler ve masayı toplarken başını sallar. "Denemek ister misin?" Ari'ye soruyorum, gözleri açılıyor.

"Barbut mu?"

"Hayır, evlenmek için bahse girdim." Ona doğru sallanıyorum, alkol damarlarımda dolaşüyor ve daha fazlasını istiyorum.

"Keaton," diye dönüp bana bakıyor, gözleri bir ileri bir geri gidip geliyor.

"Çocuklar..." Dex'in uyarı sesini duyuyorum ama onu görmezden geliyorum. Karnımdaki ateş çok fazla, beklerken gözlerim onun güzel mavi gözlerine yapışmış durumda.

"Ee, ne düşünüyorsun bebeğim?"

Beni bir alev topunun içine atacağını çok iyi bilerek alay ediyorum.

"Sıra sende," bakışları sabitleşip bana odaklanıyor ve midem kıcımdan dışarı fırlıyor.

Sikeyim.

"Bekle, ne?" Gülüyorum ve bu sinir bozucu. Bunu hiç komik bulmuyorum. Ama daha kötüsü de olabilirdi, değil mi?

"Sorun ne, seni korkak?" Kollarını göğsünde kavuşturup bana meydan okuyor ve lanet olsun, meydan okumaya bayılıyorum.

"Önemli değil bebeğim, mihrapta görüşürüz." Dudaklarım onunkilerin üzerinde gezinirken geri çekilmeden önce fısıltıyla bir öpücükle onu kızdırıyorum.

"Sıra sende," diye uyarıyor beni, oyuna başlamadan önce. "Zor on," diye bağıyorum, fişlerimi yerleştiriyorum ve zarları atıyorum. Ve inanamıyorum.

Sert bir onluk attım.

Krupiye masayı temizleyip fişlerimi dağıtırken Dex alkışlıyor ve sırtıma bir tokat atıyor.

Bakışlarımı bir an için ona sabitliyorum, "Sıra sende." Ve kalbim göğsümde güm güm atıyor.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

vRI\ONv

KUMARHANE KATINDA YÜRÜRKEN, KEATON'IN PARMAKLARI BENİMKİLERİN ARASINDA

Çevremizden tamamen habersiz. Şu anda sadece ben ve o varız. Dex ve Sage iskambil masalarından birindeler ve Keaton'ın barbut oyunundaki küçük galibiyetinden sonra, bu zaferi bara taşıdık.

Bara doğru adım atıp kolunu parlak tezgahın üzerine koyarken ona yaslanıyorum.

Mutluyum. Mutluluktan.

"Size ne ikram edebilirim?" diye soruyor şık giyimli barmen, karşıya doğru eğilerek. "Bir eski moda ve bir..." bir an duraksıyor ve yüzüne dönüyor

Be

n. "Votka soda," diye başımı sallıyorum ve barmenin bana baktığını görüyorum. "Kimliğiniz var mı?"

Başımı sallıyorum, çantamı karıştırıyorum ve ona uzatıyorum. Sonra gözleri yukarı kayd.

kartımı bana geri vermeden önce tekrar aşağıya.

Keaton ona oda kartımızı uzatırken, "Hemen geliyorum," diyor.

Dönüp kumarhanede dolaşan farklı türden insanlara bakıyorum ama burada görmeyi kesinlikle beklemediğim iki kişi Killian ve Reese.

"Keaton," diye fısıldıyorum, kolunun üst kısmına dokunarak.

"Evet bebeğim?" diye mırıldanıyor; çakırkeyif. Çok tatlı ama yakalanmak üzereyken değil.

"Killian ve Reese," diye tıslıyorum ama artık çok geç. Bizi fark ettiler.

Keaton "Kahretsin," diye homurdanıyor ama sonra kahkahalara boğuluyor ve isteyerek Killian'a doğru yürüyüp elini sıkıyor.

"Arizona," diyor Reese kollarını bana dolayarak.

"Reese," birbirimizden uzaklaşırken ben de ona gülümsüyorum.

"Seni ve Keaton'ı Vegas'a getiren nedir?"

Keaton'a bakıyorum, yüzünde bir cevap arıyorum.

"Bir düğün," Keaton'ın dudakları bükülüyor, başı sallanıyor. "Arkadaşlarımızdan birinin, evet, eski bir arkadaşımın," diye araya giriyorum. Keaton'ın sarhoş olmasına lanet olsun.

"Neden buradasınız?" Sage ve Dex'in gelip işi berbat etmemeleri için dua ederken kocaman sırtarak soruyorum.

"Birkaç gece uzaklaşmak istedik ve neden her şeyin başladığı yere geri dönmeyelim diye düşündük," elini Killian'ın göğsüne dayadı ve kocasına bakıp gülümsedi.

"Bu çok hoş. Tamam, bak, romantik kaçamağını bozmak istemeyiz, hadi koca adam, seni odaya çıkaralım," Keaton'a doğru itip onu sıkıştırmaya çalışıyorum, ama Killian beni durduruyor.

"Keaton'ı neden yanında getirdin?" Kaşları çatılıyor ve beni yakalamaya çalıştığını anlıyorum.

Bugün değil Killian.

"Neden olmasın? Bir artı bire ihtiyacım vardı, ben de onu yanımda sürükledim." "Anlıyorum," Killian kirli sakalını ovuştururken Reese gözlerini deviriyor.

"Dedektifçilik oynamayı bırak ihtiyar," diye koluna vuruyor ve içimden bir kıkırdama yükseliyor.

"Bak, neden yarın akşam sen ve arkadaşlarımızla yemeğe çıkmıyoruz? Nasıl olur?" Daha düşünmeye bile fırsat bulamadan ağzımdan kaçırıyorum ama en azından Sage ve Dex'e durumu anlatacak vaktim oluyor.

"Kulağa mükemmel geliyor, rezervasyon için bana mesaj at olur mu?"

"Elbette, evet." Ona gülümsüyorum ve Keaton yanımda kendi kendine kıkırdıyor. Siktiğimin salağı.

Killian Reese'i uzaklaştırıyor ve gözden kaybolduklarında rahat bir nefes alıyorum.

"Bir içkiye ihtiyacım var, hadi kıkırdama, sarhoş olalım. Siktir et."

YİRMİNCİ BÖLÜM

KEATON

BU TIZ SES DE NE?

Homurdanarak yatağın etrafını yokluyorum ve onu susturacak bir şey arıyorum. Tekrar çığlık atmadan önce bir anlığına duruyor.

Gözlerimi zorla açıyorum, günün aydınlığı odayı dolduruyor ve başım çarpıyor, ağzım kuruyor ve gözlerim yanıyor.

Karşıya bakıyorum ve telefonumun başucu ünitesinde dans ettiğini görüyorum.

"Telefonumu havaya uçurmak için biri ölmüş olsa iyi olur."

Elimi uzattığımda, Titus'un adının kesilmeden önce ekranda yanıp söndüğünü gördüğümde kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor.

Yirmi cevapsız arama.

Yirmi.

Kahretsin.

Tekrar çalmaya başlayan telefona cevap verirken ilk aklıma gelen Kaleb, sonra Amora ve bebek oluyor.

"Merhaba Titus," diye mırıldanıyorum ama yine de neşemi korumaya çalışıyorum. "İyi misin?" Kesinlikle iyi değil. "Bak, her ne kadar kulak zarımı delmen hoşuma gitse de, şu anda biraz meşgulüm." Çıplak Arizona'ya bakarken dudaklarım seğiriyor.

Yatağında

.

Tekrar.

Oops.

Hâlâ beni azarlıyor. Ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok. Kendimi kaybettim.

En iyi yol.

"Tamam, seni ararım" diyerek telefonu kapattım ve yorganın içine attım. Elimle yüzümü ovalıyorum ve tenimde bir serinlik hissediyorum ve gözlerim açılıyor. "Oh, kahretsın." Kıkırdıyorum ama gülmenin sırası değil.

Bunu gerçekten yaptık. Hay sikeyim.

"Ari," diyorum usulca, onu dürterek, "Ari!" panik boğazımı tırmalıyor, kıpırdanıyor, sırt üstü yuvarlanırken inliyor.

"Beni rahat bırak," diye bana vuruyor.

"Bir sorunumuz var." Ve oturdu, saçları dağınık, makyajı dağılmış ve kırmızı ruju güzel yüzüne bulaşmıştı.

"Sorun mu var?" diye mırıldanıyor ve hâlâ çok güzel görünüyor. Dün gece porno yıldızları gibi sevişmiş olmalıyız.

Oda darmadağın, kaslarım maraton koşmuşum gibi ağrıyor ve o da iyice boku yemiş görünüyor.

Elimi kaldırıyorum, o da kendi elini kaldırıyor ve işte orada, ortasında gururla duran pembe kalp şeklinde bir mücevher olan ucuz sarı bant.

Yatağın yanındaki çöp kutusuna kusmadan önce, "Hasta olacağım," demeyi başarıyor.

ŞEFTEN BİRİ

TITUS

SABAHIN ALÇAK GÜNEŞİ PARLIYOR, HAVA BERRAK VE BEN güzel karımla birlikte. En mükemmel sabah gibi geliyor.

Kahvemi yudumlarken Amora'nın ayakları kucağımda, ben sosyal medyada geziniyorum.

Kötü bir alışkanlık ama elimde olmadan Arizona'nın hayatına dair şu anda kaçırdığım küçük bir fikir edinme umuduyla bir göz atıyorum.

Amaçsızca Vegas'taki bir şapelde çekilmiş bir fotoğrafın yanından geçerken Ari'yi gördüğüme yemin edebilirim.

Kesin şunu. Bu sadece zihninin sana oynadığı bir oyun.

Devam ediyorum ama sonra aklıma bir şey takılıyor. Tekrar yukarı kaydırıyorum ve işte o zaman gerçekten görüyorum.

Keaton ve Arizona.

Adam onu eşikten geçirmek üzereymiş gibi kollarında tutuyor ve kadın yüzüğünü havaya kaldırıyor, alt yazıda şöyle yazıyor:

Yeni evlilerimiz Keaton ve Arizona'yı tebrik ederiz.

Size ömür boyu mutluluklar dileriz.

VE DAHA DA KÖTÜSÜ, GÖRÜNTÜYÜ YAKINLAŞTIRIYORUM VE ORADA, LANET

OLASI

Arka planda gururla gülümseyen Killian. "NE OLUYOR LAN?!"

ŞAFTÖR on iki

vRI\ONv

"ARI," KEATON'IN UZAKTAN GELEN SESİNİ DUYUYORUM AMA ONU İTİYORUM. ve yorganıma daha sıkı sarılıyorum. "Ari!" Tekrar duyuyorum, bu sefer beni uyandırmak için hafifçe sarsılıyor. Sırt üstü dönüyorum ve kolumu ona doğru savuruyorum.

"Beni rahat bırak," diye inliyorum, lanet olsun, başım çatlıyor. Neden bu kadar çok içmeye karar verdim?

"Bir sorunumuz var," derken ses tonundaki aciliyeti gözden kaçırmıyorum.

Başımın dönmesine aldırmadan doğruluyorum. Saçlarım dağınık, ağzım çölden daha kuru ve kendimi bitkin hissediyorum.

"Sorun mu var?" Mırıldanıyorum, gözlerim yavaşça ağırlaşıyor.

Gözlerimi kısarak ona dönüyorum ve sol elini kaldırdığını görüyorum, yüzünde geniş bir sırıtma var ve parmağının etrafındaki yapışkan sarı banda odaklanıyorum. Yavaşça kendi elimi kaldırdığımda, yüzük parmağımın etrafına sarılmış, üzerinde büyük, pembe kalp şeklinde bir mücevher bulunan sarı bir bant görünce gözlerim açılıyor.

"Sanırım hasta olacağım," diye düşünürken yatağın yanındaki çöp kutusuna uzanıp midemdekileri boşaltmaya çalışıyorum.

Kahretsin.

Yatağa uzanıp çarşafı çeneme kadar çekiyorum. Çırlıçıplaktım. Şoktayım. Dün gece en ateşli seksi yaptığıma şüphe yok ama en ufak bir şey bile hatırlamıyorum.

"Baban telefondaydı," derken yüzümü buruşturuyorum, Keaton bana doğru eğilmiş, şakacı yeşil gözleri, uzun, bakımsız sakalları ve her yöne çekilmiş saçlarıyla.

Kesinlikle düzüştük.

"Harika," ellerimi yorgana vurarak hayal kırıklığı içinde iç geçiriyorum. "Şimdi onunla konuşmam gerekecek, değil mi? Seninle evlenmeyi kabul etmişken ona kızamam. Ne düşünüyorduk ki?"

"Vegas Keaton düşünüyordu," diye başını sallıyor ve telefonum çalıyor.

Başımı çevirip başucumdaki üniteye baktığımda telefonumun ekranı yanıyordu, ben de ona uzandım ve babamdan gelen sayısız mesajı görünce iç çektim.

"Onunla konuşacak enerjim yok."

Keaton parmakları elimin üzerinde dolanmadan önce gülerek, "Bana zaten bağırdı, birkaç saat ver," diyor. Gözlerim bir an için oraya odaklanıyor, parmağına mükemmel bir şekilde oturan alyans kalbimin biraz daha hızlı çarpmasına neden oluyor.

"Ne kadar kötü batırdık?" Fısıltıyla nefes alıyorum, gözlerimi kaldırıp ona dikiyorum.

Babamın en iyi
arkadaşı. *Kocam*.

"Nasıl baktığına bağlı?" başparmağı elimin arkasını ileri geri okşuyor.

"Peki sen nasıl bakıyorsun?" Ne söyleyeceğini gerçekten merak ederek soruyorum.

"Sanki kolumda çok seksi bir karım varmış gibi..." diye sırttı ve ben de küçük bir kahkaha attım, "ama bunun senin için sorun yaratacağını biliyorum."

"Neden benim için?"

"Baban yüzünden. Titus bunu benimle atlatacak, tabii ki kızacak... ama senin onun en seksi arkadaşıyla Vegas'a kaçıp onunla evlenmene daha çok kızacak."

"Birkaç yanlış bilgi var ama bunu görmezden geleceğim."

"Öyle mi? Hangileri?" diye dalga geçiyor, dirseğinin üzerinde yükseliyor ve ben onun dokunuşunu özlüyorum.

"Ateşli en iyi arkadaş..." Kaşları
çatıldı.

"Artık onun en iyi arkadaşı olduğunu sanmıyorum."

Ben yataktan çıkarken sabırla bekliyor ve "Ve çok ateşli..." diyor.

"Bunu ben bilirim, sen asla öğrenemezsin," diyerek omuz silkiyorum ve gözlerinin üzerimde olduğunu bilerek çırılçıplak banyoya doğru yürüyorum.

Kapının arkasına geçince kilitliyorum ve dudaklarımda küçük bir gülümseme belirliyor. Arizona Mills.

Kulağa hoş geliyor.

AKŞAMDAN KALMALIĞIM TÜM GÜCÜYLE VURUYOR VE BEN BUNU ÇOKTAN ATLATTIM. ÖRTMEK

Yorgun gözlerimi siyah çerçeveli büyük *Gucci* gözlüklerimle kapatarak kahvaltı masasına özenle oturuyorum ve Keaton'la benim üzerime yerleşmiş yanan gözleri görmezden geliyorum.

"Vay, vay, vay..." Dex'in dediğini duyuyorum ve içimden lanet okuyorum. "Bunlar mutlu yeni evliler değil mi?"

Sage ona dirsek atıyor ve o da derin bir kahkaha atıyor.

Gözlerim dudaklarını büken Reese'e kayıyor ve Killian kesinlikle daha kötü görünüyor.

"Titus sana da mı kızgın Killian?" Keaton yanımdan sesleniyor ve ben gözlüklerimin arkasından gözlerimi deviriyorum.

"Kızgınlık hafif kalır," diye homurdandı.

"Ben Vegas'ta kalalım derim." Keaton sanki bu konu konuşulacakmış gibi hepimize bakıyor.

"Olmayacak," diye iç geçiriyorum, masanın ortasındaki suya uzanıyorum ve kendime dolu bir bardak doldurup bir dikişte içiyorum.

"Susadın mı, karıcığım?" Keaton soruyor ve neredeyse nefesim kesiliyor.

"Yapma," diye uyarıyorum, sabrım çoktan tükenmişti.

Killian usulca kıkırdıyor ve Reese'in onu uzaklaştırıp gözlerini dikerek uyarmasını izliyorum.

"Açlıktan ölüyorum, yemek yediniz mi?" Keaton masadakilere sesleniyor ve hepsi hayır diyor. Bunu, parmağında kilitli altın yüzüğü görmek için bir süreliğine aşağıya bakma anım olarak değerlendiriyorum ve kalbim bir anlığına çarpıyor; ama sonra gerçek hayat yüzüme sert bir tokat gibi çarpıyor. Bunu iptal ettirmemiz gerekiyor.

Bu gerçek bir evlilik
değil. Aptalca, sarhoş bir
bahisti.

İkimiz de inatçı ve zayıf kişi olarak görülmek istemeyen insanlarız. Bu yüzden evliliğe devam ettik.

Aptal.

Aptal, aptal, kız.

Telefonum masanın üzerinde vızıldıyor ve ben ona bakmıyorum bile.

B a k m a m a gerek yok. Babam olduğunu biliyorum.

"Onunla konuşmamı ister misin? O artık benim kayınpederim..." Keaton gülümsemeden önce dudaklarını yalıyor.

"Seni gömeceğim," diye öfkelen dim, babamın sözünü kest im ve masadan kalkıp açık büfe masasına doğru yürüdüm.

Mide bulantısı içime doluyor, midem dönüyor, ağzım sulanıyor ve bu iyi bir şey değil. Bu hissi görmezden gelmeye çalışırken aniden sıcak ve nemli hissediyorum. Zihin maddeden üstündür. *Akıl. Madde üzerinde. Madde.*

Kendime sürekli tekrar ediyorum.

Bir el omzumu kavıyor ve donup kalıyorum.

"İyi misin?" Sage usulca soruyor ve ben omzumun üzerinden ona bakıyorum.

"Evet, bu akşamdan kalma hali beni mahvediyor. Nemli ve huysuz hissediyorum..." Başka bir mide bulantısı beni tüketirken bir an duraklıyorum ve pişmiş yemeğin kokusuna burnumu çevirmekten kendimi alamıyorum.

"Akşamdan kalma mısınız?" Kaşlarım kalktı ve başımı salladım.

"Bu sabah çok hastaydım. Hâlâ uçakta geçirdiğim mide gribinin etkisinde olabilirim. Taşıt tutması sandım, biraz sakinleşti ama sanırım alkol daha da kötüleştirdi" ve bundan nefret ediyorum ama sızlanıyorum. Kendimi iyi hissetmediğimde çok kötü oluyorum.

Sage gözlüklerime uzanıyor ve onları başımın üstüne itiyor. Gözlerimi kısarak parlak ışıklara baktım.

"Misafirlerinin yüzde doksanı akşamdan kalmayken neden bu kadar parlak yapsınlar ki?" İnleyerek gözlüklerime uzanıyorum ama Sage beni durduruyor.

"Mide gribi olduğunu sanmıyorum," diyor sonunda.

"Elbette öyle," diye yarı gülüyorum, taze domuz pastırması getirdiklerinde gözlerim açılıyor ve öğürüyorum. "Saçmalama," diyerek gülüyorum ve Keaton'ın yanındaki yerime oturmak için açık büfe masasından uzaklaşıyorum, ama tabağını doldururken omzumun üzerinden ona bakma fırsatını kaçırmıyorum. Dex şimdi onun yanında, kolunu beline dolamış, başının yan tarafına yumuşak bir öpücük konduruyor.

"İyi misin?" Keaton masadan kalkarken bana sessizce soruyor ve ben aniden konuşamaz hale gelerek başımı sallıyorum. "Yemek ister misin?" Başımı iki yana sallıyorum. İştahım kaçmıştı. "Tamam," diyor ve bir an için başımın üstünde durup bir öpücük kondurmasını bekliyorum ama yapmıyor ve ben de bunun Killian ve Reese yüzünden olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

"İyi misin?" Reese masaya doğru eğilip elimi tutarak soruyor.

"Akşamdan kalma halim geçince olacağım."

Huysuz Killian'a bakarken "Deja vu gibi geliyor," diye sırtıtıyor.

"Bahse girerim... evliliğınızı iptal ettirmeye nasıl karar verdiniz?" Elimi Reese'den çekip bardağımı bir kez daha doldurarak soruyorum.

"Bu başka bir günün hikâyesi ama hazır olduğunda sana doğru yolu gösterebilirim." Masadan kalkmadan önce usulca gülümsüyor, Killian'ın omzuna dokunup onu da yanına çekiyor ve birden yalnız kalıyorum.

Düşüncelerim gürültülü ve Sage'in sesi tekrarlanan tek şey.

Önüme oturduğunda uzun süre yalnız kalmadım, bana küçük bir gülümseme verdi ve yemeğinin kokusu burnumu doldururken elimle ağzımı kapattım.

"Hamile olsaydın ne kadar ileri gitmiş olurdun? Varsayımsal olarak konuşuyorum tabii ki." Sage'in sorusu beni hazırlıksız yakaladı ve ona odaklandım, bakakalmış ve şok halindeydim.

Bir dakika sonra tek yapabildiğim

"Pardon?" demek oldu. "Kaç hafta geciktin?"

Tekrar göz kırpiyorum, ağzım lanet bir Japon balığı gibi açılıp kapanıyor.

"Değilim," kaşlarımı çatıyorum, bardağıma uzanırken başımı iki yana sallıyorum. Dudaklarımı yuvarlıyorum, omuzlarımı geriye atmadan önce bir an için gözlerimi aşağıya çeviriyorum. Kendi su bardağından içerken yüzüne bilmiş bir gülümseme yerleşiyor.

"Öyle misin?" Ona bakıyorum, kelimelerin dudaklarından dökülmesini bekliyor ve bekliyorum.

Başını sallıyor ve yüzündeki mutluluğu görüyorum. "Ah, Sage, bu harika..." Bir an duraksadım ve farkına vardım: "Bekle, bu yüzden mi hamile olduğumu düşünüyorsun?"

Gülüyor.

"Sanmıyorum, biliyorum. Hissettiğin ve davrandığın gibi, ben de hamileliğimin ilk dönemlerinde öyleydim. Kaç haftalıksın?"

Şaşkın bir şekilde oturdum ve ayakkabının düşmesini bekledim. Hamile misin?

Eğer öyle olsaydım, yaklaşık üç, dört hafta olurdu... bu da Keaton'ın ya da web kamerası arkadaşımın olabileceği anlamına geliyor... kahretsın.

"Yemin ederim bu ay regl oldum..." ve bu cümle beni terk eder etmez, aslında regl olmadığımı fark ediyorum. "Kahretsın," başımı ellerimin arasına aldım.

"Her şey yoluna girecek." Sage'in eli benimkinin üzerinde duruyor ve ben göğsümde beliren ezici endişeyle nefes alırken başparmağını elinin arkasında yavaş daireler çizerek ovuşturuyor.

"Olacak mı?" Başımı kaldırıp ona bakarken inliyorum, gözyaşlarım tehdit ediyor.

"Keaton yeterince havalı görünüyor ve şimdi de evlisiniz... Kader gibi görünüyor, değil mi?" Başımı iki yana sallıyorum. "Ne?" diye gülüyor, "O havalı değil mi yoksa...?"

"Onun olmayabilir..." ve ben kusacağım. Sage bir peçeteye uzanıyor ve ben midemdekileri biraz gizli bir şekilde boşaltırken ellerime tutuşturuyor ve midemin o kadar dolu olmadığına şükrediyorum.

Etrafımızda başka kimse olmadığı için minnettarım, hepsi hala yemeklerini ve kahvelerini almaya devam ediyor.

"Gidip birkaç test alalım mı?" Sage sırtıyor ve ben ağlamak istiyorum.

"Henüz değil," diye başımı sallıyorum, "Sadece önümüzdeki sekiz ay boyunca rahmimde yaşayacak olası insanı düşünmeden ya da endişelenmeden sabahın geri kalanının tadını çıkarmak istiyorum." Keaton yanıma oturup önüme bir kahve ve bir kase mısır gevreği koyarken yanaklarımı şişiriyorum.

"Mısır gevreğini ne kadar çok sevdiğini biliyorum," diyor usulca, ben hasta dolu peçeteyi saklamaya çalışırken.

"Teşekkür ederim," sesim onun küçük jesti karşısında çatlıyor ve poker suratımı korumayı başarıyorum ama içimden çirkin bir şekilde ağlıyorum.

ÜÇÜNCÜ ŞAFTÖR

VRION

ODALARIMIZA GERİ DÖNÜYORUZ VE BOTANİK BAHÇESİNDE BULUŞMAYA KARAR VERİYORUZ.

Reese ve Killian'ı da alarak oteldeki bahçelere giriyoruz. Sinirlerim göğsümde kabarıyor, midemi düğümlüyor ve bulantı hissini daha belirgin hale getiriyor. Sage haklı mıydı? Hamile olabilir miydim? Korku üzerimi örtüyor ve içimde titrediğimi hissediyorum. Yatağın kenarına oturuyorum, gözlerim odamızın halısına sabitlenmiş ve içimde büyüyen bir bebek olasılığından başka bir şeye konsantre olamıyor gibiyim. Nasıl bu kadar aptal olabildim? Keaton ve *TallDarkandHandsome* ile bir kez korunduğumu biliyorum ve kendi doğum kontrol yöntemlerimi kullanıyorum, bu yüzden hamile kalmak nadir görünüyor ama imkansız değil. Böyle şeyler olur. Tüm yöntemlerin güvenli olmadığını biliyorum. Çift sargılı olsan da fark etmez. Kahretsin, ne yapacaktım?

Keaton baba olmak istemedi ve dürüst olmak gerekirse ben de anne olmak istemedim. İstiyor muydum? Evet, ileride anne olmak isterdim ama yirmi bir yaşında değil. Çok fazla planım vardı. Elbette, sınavlarımı geçemediğim için planlarım biraz sekteye uğradı ama yine de çalışıyordum ve içten içe tıp fakültesine geri dönmeyi ve stajımı yeniden yapmayı çok istediğimi biliyordum. Sadece bir yılı geride bırakmışken geri dönmek içimden gelmiyordu. Belki birkaç yıl sonra kariyerimde ilerlediğimde, belki o zaman geri dönebilirdim. Ama o zamana kadar. İşime devam etmem, yeterince para biriktirmem ve taşınmam gerekiyordu. Eve geri dönemezdin. Eve dönmek istemiyordum. Sonsuza kadar Keaton'la da kalmak istemiyordum. Bana yardım etti ve ihtiyacım olduğu sürece kalmama izin verdi. Artık orada olmak istemediğim bir noktaya gelmeye başlamıştım.

Siktir, sonra da evlendik. Ne düşünüyorduk ki? İkimiz de yapmamız gerektiği gibi geri adım atmayacak kadar güçlü kafalıydık. İkimiz de kaybeden olmak istemedik. Ama şimdi ikimize de bak. Evliyiz. Muhtemelen başka bir adamın bebeğine hamileyiz ve etrafımızdaki sağlam köprüleri yakıyoruz.

Kahretsin. Bu çok boktan.

Başımı ellerimin arasına alarak derin bir iç çektim. Ağlamak istemiyordum ama boğazımdaki yanmayı, gözlerimin arkasında binlerce iğne gibi batmayı hissedebiliyordum.

"Ari," Keaton'ın sesi beni kalın kadife bir battaniye gibi örtüyor ve birden kendimi güvende ve sıcak hissediyorum. Başımı kaldırıp ona bakıyorum, mavi gözlerim cam gibi, ıslak vücudunun üst kısmını taramalarına izin veriyorum. Gövdesi duş suyuyla parıldıyor, koyu renk saçları kaslı göğsünde düzleşmiş ve bir tutam saçı beline doladığı beyaz kabarık havlusunun içinde kaybolmuş. Düşüncelerim bir anlığına azalıyor ve yerini dilimi gövdesinde gezdirme, bronz teninden aşağı akan su damlacıklarını yalayıp geçme düşüncesine bırakıyor. Dilimin üzerinde onun ipeksiliğini hissetmek.

"Evet," ona bakıyorum, gözlerim güzel yeşil zümrütlerine takılıyor.

"Sen iyi misin? Kahvaltıdan beri biraz sessiz görünüyorsun," dediğini duyuyorum.

Sesinde küçük bir yenilgi var. Başımı salladım.

"Sadece tüm bunları kafamda toparlamaya çalışıyorum." Boğazımın arkasına bir kahkaha takılıyor. "Dün gece ne halt ettik biz?" Başımı iki yana sallıyorum ve ayağa kalkıyorum, Keaton eliyle yanağımı kavrarken aramızdaki boşluğu kapatıyor.

"Evlendik bebeğim," başını yana eğiyor, dudaklarının kenarında küçük bir sırıtma belirliyor ve ben onun eline doğru eğilerek gözlerimin bir anlığına kapanmasına izin veriyorum.

"Biz aptalız."

"Belki," diye kıkırdıyor usulca, "ama dürüstçe söyle... kızgın mısın Bu mu?"

Göz kapaklarım kalkıyor, ona bakarken gözlerim büyüyor, ağzım açılıyor ve Kapanış.

"Öyle misin?" diye bastırıyor, sesi karanlık, yavaş ve lezzetli.

"Hayır," diye fısıldıyorum, "sen misin?"

"Hiç de bile bebeğim," başparmağı alev alev yanan yanağıma değerken bir an duraksıyor. "Ama eğer fesih ya da boşanma istiyorsan... ya da her neyse. O zaman yaparım. Eğer istediğin buysa." Onun

Gözlerim benimkilerle dans ediyor ve ayak parmaklarımın ucuna basarak onu usulca öpüyorum; elim onun sabit kalp atışlarında, parmaklarım artık soğuk olan duş suyunu ıslatıyor ve sinirlerimin onun her bir zerresini ruhuma çekmesine izin veriyorum.

O, engellemem gerektiğini bildiğim ama engelleyemediğim bir bağımlılıktı. O benim uyuşturucumdu ve sürekli onu istiyor ve ona ihtiyaç duyuyordum, uyanık olduğum her an düşüncelerim onun üzerindeydi, parmaklarım teninde olana kadar saatleri sayıyordum, dillerimiz birlikte dans ediyordu, dudaklarımız kilitlenmişti ve kalplerimiz bir bütün olarak iç içe geçmişti. Çalışmamalıydık. Ama çalışıyoruz. Hiçbir şeyi Keaton Mills'i istediğim kadar istememiştim. Bu yanlıştı. İkimiz de bunu biliyorduk. Ama ikimiz de bağımlıydık ve bırakmak istemiyorduk.

Midem bulanırken geri adım atarak uzaklaşıyorum.

"Benim mağazaya gitmem gerekiyor, sen burada kal, birazdan odada buluşuruz, tamam mı?" Aceleyle dışarı çıktım ve kapıya doğru yürümeye başladım, bunu yaparken çantamı da aldım.

"Seninle geleceğim, bekle."

"Hayır, gerçekten iyiyim. Biraz temiz havaya ihtiyacım var, Sage de benimle geliyor." Ona başımı sallayarak selam veriyorum ve kapıdan çıkarken anahtar kartımı alıp ağır kapının arkamdan kapanmasına izin veriyorum.

Başım dik bir şekilde Sage ve Dex'in odasına doğru yürüyorum. Elimi kaldırarak usulca kapıyı çalıyorum ve birkaç saniye içinde kapı açılıyor ve iri gözlü Sage'i görüyorum.

"Şey... böldüm mü?" Yanaklarım kızarak soruyorum.

"Hayır, şey... belki, ama-"

"Sen yaptın!" Dex bağılıyor ve Sage gözlerini deviriyor. "Ne oldu, her şey yolunda mı?"

"Pek sayılmaz, hayır. Ama eczaneye falan gitmem lazım. Bir şey almam lazım..." Duraksadım, Dex'e bundan bahsedip bahsetmediğinden bile emin değildim. Mecbur kalmadıkça başka kimsenin bunu bilmesini istemiyordum.

"Elbette, izin ver..." eliyle arkasını işaret etti, ben de başımı salladım ve o kapıyı kapatırken geri çekildim. Tecavüz ettiğim yetmiyormuş gibi, daha fazla haddimi aşmak istemedim ve en iyisinin başladığı işi bitirmesine izin vermek olduğunu düşündüm. Sinirlerim midemde akıntılar gibi dönüyor ve göğsüm ağrıyor. Ne halt edecektim ben? Eğer ben olsaydım babam Keaton'ı öldürürdü. Eminim ki

onu. Sonra beni kilitledi.

Ne kadar ironik.

Aynı anda hem baba hem dede. Şu
anda onun yerinde olmak berbat.

Sage bambaşka bir kıyafet giymiş ve büyük bir güneş gözlüğü takmış olarak kapıyı açtığında düşüncelerimden sıyrılıyorum.

"Hazır mısın?"

"Hayır."

"Güzel, o zaman gidelim."

Vegas'ta sonbahar güneşi hala sıcaktı ve güneşin tenimde olması çok iyi hissettiriyordu, bunu özlemiştim. New York'ta soğuk kışları sevmezdim ama kış güneşini severdim. Güneş ışığı her şeyi daha iyi hale getirirdi. Bu durumu daha iyi hale getirip getirmeyeceğini yakında öğreneceğiz, ancak normalde güneş gerçekten de her şeyi daha iyi hale getirir.

Cadde kalabalıktı, sabah 11 için fazla kalabalıktı.

"Akşamdan kalmalığın nasıl?" Sage bana çarpıyor ve ben de hırlamaya benzer bir ses çıkarıyorum. "Bu iyi mi?" Ona bakıyorum, bakışlarımı ona dikiyorum ama gözlüklerimin arkasına saklandığım için bunu anlamıyor.

"Sage ne yapacağım ben?" Bir köşeyi dönüp bazı dükkânların bulunduğu bir sokağa girdiğimizde sessizce söylüyorum.

"Ona patronluk taslayacaksın. Tabii ki sen." Kollarını benimkilere doluyor ve yanımda Sage gibi biri olduğu için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Eve geri döndüğünde ne yapacağım? Korku boğazımı pençeliyor.

"Sage, korkuyorum," dediğimde olduğum yerde durup yüzümü ona döndüm ve bir damla gözyaşının aktığını bile fark etmemiştim, avuçlarımla uzaklaştırırken yanağımdan aşağı süzülüyordu.

"Elbette öylesin, öyle olmasaydın endişelenirdim." Başımı sallıyorum, bir an için başımı öne eğiyorum. "Keaton'ın bunu nasıl karşılayacağını düşünüyorsun, varsayımsal olarak konuşursak..." duraksıyor.

"Endişelenmem gereken sadece Keaton değil..." Kalın makosen ayakkabılarıma odaklanıyorum, çıplak bacaklarım dışarıda.

"Başka bir adam mı?"

"Tek gecelik bir şey."

"İş mi?" kaşları siyah güneş gözlüklerinin kalın kenarlarının üzerinden kalkacak kadar yükseliyor.

"Kamera kızı işi yapıyorum... yani yaptım. Birkaç hafta önce müşterilerimden biri özel bir oda için para ödedi... Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. O benim..."

Omuzlarımın çöktüğünü ve boğuk bir hıçkırığın göğsümde titreştiğini, ciğerlerimin yandığını ve gözlerimin tuzlu yaşlarla dolduğunu hissettiğimde kelimeleri söylemeye bile cesaret edemiyorum.

"Ah, benim tatlı kızım," diye nefes alıyor Sage, beni kollarına çekiyor ve ben göğsüne doğru ağlarken beni kucaklıyor. "Her şey yoluna girecek." Ağlamama izin verirken eliyle saçlarımı okşuyor ve siyah peter pan yakalı elbisesini ıslatıyor.

"Umarım Keaton'ındır."

"Ya değilse?" O yakıcı soruyu sorar.

"O zaman hiçbir fikrim yok," diye fısıldıyorum, başımı göğsünden kaldırıp gözlükleri kafama iterken yüzümdeki gözyaşı lekelerini öfkeyle siliyorum.

"Keaton iyi bir adam... Bence yanıldığınızı kanıtlayacak."

"Umarım haklısındır, gerçekten." Beni kendine doğru çekip sıkıca tutmadan önce titriyorum, ben hazır olana kadar gitmeme izin vermiyor.

ELİMDE BİR AVUÇ HAMİLELİK TESTİYLE MAĞAZADAN ÇIKARKEN

Otele doğru yavaş bir yürüyüş yaparken onları çantamın içine koydum. Kendimi bu duruma soktuğuma hâlâ inanamıyordum. Keaton'la birkaç kez korunmadığımı biliyordum, yani Keaton'la *UzunKaranlıkveYakışıklı* arasındaki ihtimaller göz önüne alındığında Keaton kozlarını paylaşıyordu. Ama hayat bu şekilde işlemiyor, değil mi? Hayat acımasız olabiliyor ve bu boktan hayatta bana zaten dağıtılan el göz önüne alındığında, bebek *her kimse onun* olma ihtimali vardı. O gece gözlerim bağlıydı, ambalajın yırtılma sesini duydum ama ya gerçekten hiç kullanmadıysa? Bu benim ilk seferimdi; nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyorum.

Tam bir salak.

Otele yaklaşıyoruz ve ben yürümeyi bırakıp büyük binaya bakıyorum, kalbim göğsümün içinde hızla çarpıyor ve atmaya devam ediyor.

"Sonuç ne olursa olsun..." Sage söylüyor ve ben elimi onunkiyle birleştiriyorum, ona güven verici bir sıkışma verirken parmaklarımız birbirine kenetleniyor.

"Alçıyı sökme zamanı..."

"Yara bandı," diye düzeltiyorum.

"Biz alçı deriz," diye burnunu kıvrıyor.

"Artık Amerika'dasın bebeğim, yara bandı diyoruz" dedi ve kolumun üst kısmına vurarak beni otele geri götürdü.

Kader.

Sanırım içten içe ne olacağını zaten biliyordum. Sadece buna inanmak istemedim.

Vedalaştık ve otel odama doğru yürüdüm ve beni yaklaştıran her adımda kalbim göğsümde biraz daha sert çarptı.

Kendimi odaya bıraktığımda, gözlerim bana yakışıklı bir gülümseme veren Keaton'ı arıyor.

"Benden kaçmış olabileceğini düşünüyordum, karıcığım?" diye alay ediyor ve dudaklarından çıkan *karıcığım* kelimesiyle içim düğümleniyor.

Bu kadar sıcak ses çıkarmaya hakkı yok.

"Asla," diye fısıldıyorum, çantamı kolumun altında sıkıca tutarak.

"İyi misin?" Bana yaklaşırken kaşları çatılıyor ve başımı sallayarak geri çekiliyorum.

"Sadece tuvalete gitmem gerekiyor." Gözlerimi onunkilerden ayırıyorum, önümüzdeki beş-on dakika içinde dünyasını mahvedebilecekken ruhunun penceresine bakıyor olmak aniden çok fazla geliyor.

Ne dediğini duymak için beklemiyorum, sadece odaya girip kapıyı arkamdan kilitliyorum. Çantamı makyaj ünitesinin tezgahına koyup parmaklarımı kenarından kıvırıyorum ve başımı öne eğiyorum.

"Lütfen, her kim bana göz kulak oluyorsa, her kim yolumda bana rehberlik ediyorsa... lütfen bu işin olması gerektiği gibi sonuçlanmasına izin verin."

Sonunda ağırlaşan başımı kaldırıp aynada kendime bakıyorum. İşte bu kadar. Büyük kız külotumu yukarı çekip çubuğa işemem gerekiyordu.

Yansıyama başımı sallayarak çantama uzandım ve içinde testlerin olduğu küçük kahverengi çantayı aldım. Sage bana bir normal bir de dijital test yaptırmamı ve ikisini de yapmamı söylemişti, ben de öyle yapacaktım.

Sonra bekleme başladı ve dürüst olmak gerekirse hayatımın en uzun üç dakikasıydı.

Kapının çalınmasıyla geriye sıçradım ve sesin geldiği yere doğru döndüm.

"Evet?" Sesleniyorum, sinirlerim beni boğuyor. "İyi misin?"

"Evet, iyiyim, sadece biraz midem bulanıyor."

"Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır, teşekkürler."

Söylemek istediğim daha çok şey var ama kelimeler boğazımın kalınlığını aşmakta zorlanıyor.

Sonunda testleri kaldırıp sonuçları okumak için kendime izin verdiğimde, kalp atışlarım göğsümde gümbürdüyor, kan kulaklarımda gümbürdüyor.

"Aman Tanrım."

Önümdeki iki teste baktım. Birinde iki pembe çizgi vardı.

Diğerinde "2-3 haftalık hamile" yazıyor. Lanet olsun.

Siktir, siktir, siktir.

Sorun yok. Her şey yolunda. Öyle mi?

Kahretsin.

Hayır, iyi değil.

SIKTIR!

Parmaklarımı tekrar ünitenin kenarına dolamadan önce ellerimi çalışma yüzeyine çarpıyorum, gözlerimden sessiz yaşlar dökülürken başım arkaya eğiliyor.

Evliyim.

Hamile.

Hayatım bir günde kelimenin tam anlamıyla alt üst oldu.

Her şey yoluna girecek.

Kendi kendime sessizce akıl yürüttüm.

Yavaşça başımı kaldırıp lekeli yüzüme ve gözyaşı lekeli yanaklarıma bakıyorum ve aynada kendime gülümsüyorum. İyi olmalıydı.

Çünkü artık sadece ben değildim.

Testleri çantama attıktan sonra yüzüme su çarpıyorum.

Biraz daha dik durarak omuzlarımı geriye atıyorum ve tuvaletten çıkıp volta atan Keaton'ın yanına dönüyorum.

"İyi misin?" Koşarak yanıma geliyor, yüzümü ellerinin arasına alıyor ve gözleri yüzümde ona cevap verecek bir şey arıyor.

Başımı sallıyorum, bir kez daha dökülmek üzere olan gözyaşlarımı durdurmak için alt dudakımın iç kısmını ısııyorum.

"Hey, hey, konuş benimle," diye sesleniyor, başparmağı kaçan bir damla gözyaşını topluyor.

"Hamileyim, Keaton." lafı dolandırmanın, kaçınılmaz olanı ertelemenin bir anlamı yok. "Mide gripi ya da taşıt tutması değildi. Bu

hamilelikti. Bir bebeğim olacak."

Ve beklerim. Ve bekledim. Ve çıldırması için biraz daha bekledim. Hamile kaldığım için ne kadar aptal olduğumu ve hayatımı bu kadar genç yaşta hamilelikle bir kenara atmamın ne kadar pervasızca olduğunu bağırıp çağırmaya başlamasını.

Ama yapmıyor. Gözlerinin yumuşadığını, dudaklarının bir gülümsemeye dönüştüğünü ve sonra gözlerinin açık yeşilinin buğulandığını görüyorum.

"Hamile misin?" diye fısıldıyor, parmaklarım bileklerimi sarıyor ve başımı sallıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor, ama sonra acı gerçek mideme bir at toynağı gibi vuruyor.

"Ama..." Duraksadım.

"Ama," diye sözüme takılıyor.

"Senden önce bir adam vardı..."

"Ama sadece bir kez mi oldu?" diye şaşkın şaşkın bana bakıyor.

"Bir kereden bir şey olmaz Keaton," diyorum ve ses tonum yumuşak, gözlerimiz birbirimizin bakışlarına kilitleniyor.

"Ama biz çok daha fazlasını yaptık," kaşlarını şakacı bir tavırla oynatıyor ve onu şu anda sevdiğimden daha fazla sevemezdim.

"Ama..." Duraksıyorum, "ama'ların önemi yok Keaton. Bu bebeğin senden olacağına söz veremem... ve eğer istemiyorsan bunu tamamen anlarım-" parmağını dudaklarıma götürüyor ve başını yavaşça iki yana sallıyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum Blossom, sadece sen ve ben varız," dudakları yanaklarıma yapışıyor ve gözyaşlarımı ıslatıyor.

"Ama," alt dudağım titriyor.

"Ama'lar önemli değil bebeğim..." ellerini yavaşça yüzümden çekip karnımın alt kısmına koyarken daha önce söylediklerimi tekrarlıyor, "sadece üçümüz varız. Genetik önemli değil, sen, ben ve küçük bebeğimiz. Ben hiçbir yere gitmiyorum. Sana söz veriyorum."

Ve hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Kollarımı boynuna dolayarak, sanki o benim can simidimmiş ve onu asla bırakmak istemiyormuşum gibi ona tutunarak hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

ŞAFTÖR ONİKİ-DÖRT

KEATON

SIKEYİM.

Hamile.

İçten içe çıldırıyorum. Ama bunu bilmesini istemiyorum. Söz verdiğim şeyde ciddiymdim. Hiçbir yere gitmiyorum. Elimden kayıp gitmesine izin vermeyeceğim. O hamile ve benim bebeğim olmayabilir ama *benim* bebeğim olacak.

Kalbim acıyor.

Her zaman baba olmak istemiştım ama hiçbir zaman bingo kartımda bu yoktu. Bir türlü gelmedi, o kadar çok kız vardı ki, bazılarına dikkat ettim, bazılarına etmedim, ama hiçbir zaman 'hey, işte senin çocuğun' diye kapıma dayanmadılar.

Yani şu ana kadar paçayı kurtardığıma eminim.

Lanet olsun.

Titus beni öldürecek.

Kızıyla evlenmiş olmam yeterince kötü, ama şimdi onu becerdiğimi de öğrenecek. Aslında birden fazla kez.

İhtimaller kesinlikle benim lehime.

Onu o kadar sert becerdim ki içine bir ya da iki bebek koyduğuma eminim. Sikim pantolonumun içinde şişti.

Benim neyim var böyle?

Kollarını boynuma dolamış, benimkiler de onun sırtına ve öylece duruyoruz, dünya dönmeye devam ederken tam bir sessizlik içinde, ama şu anda bizimki durmuş durumda. Neredeyse zamanda donmuş gibiyiz.

BELLAGIO'NUN BOTANİK BAHÇELERİNE DOĞRU YÜRÜYÖRÖZ VE

Killian, Reese, Sage ve Dex çoktan bizi bekliyorlardı. Sage gözlerini bana dikmeden önce Arizona'ya bakıyor. O biliyor mu? Ari benden önce ona güvenmiş mi? Önemi yok, tabii ki yok. Kız kuralları falan. O ve Sage yakınlaştılar, bu güzel, Reese ve Connie'ye sahip olduğunu biliyorum, ama onlar New York'ta geride bıraktığımız drama bağılılar, Sage ikimizin de umutsuzca ihtiyaç duyduğu temiz bir nefes gibi.

"Mutlu çiftimiz nasıl?" Killian Ari'ye bakmadan önce bana gülümseyerek soruyor.

"Mutluyuz," diye sırtıyorum, kolumu sırtına dolayarak onu kendime doğru çekiyorum, başımın yan tarafına bir öpücük kondururken başımı çeviriyorum ve bir anlığına oyalanıyorum.

"Titus'la konuştun mu?" Devam ediyor ve ben derin bir nefes alıyorum.

"Hayır, ya sen? Eminim sen de benim gibi onun ölüm listesinde sin, ihtiyar delikanlı." "İhtiyar mı? Sen benden daha yaşlısın." Killian'ı sertçe ittim ve tökezledi, bir an için ayağını kaybetti.

"Siktir git," diye kıkırdıyorum, "daha yaşlı olabilirim ama zaman sana karşı nazık davranmamış dostum," ve Reese'in yüzünde endişeyle Killian'a baktığını, elini kalbinin üzerinde gezdirdiğini izliyorum ve kendimi tekmelemek istiyorum. Sağlık sorunları hakkında her şeyi biliyorum ve şimdi bu konuyu açtığım için kendimi 'A' sınıfı bir amcık gibi hissediyorum. "Kişisel bir şey değildi," diye mırıldandım ve o da bana bilmiş bir şekilde başını salladı. Berbat hissettim. Göğsüm ağrıyordu.

"Öyle olmadığını biliyorum, sık kafalının tekisin ama o kadar da değil," diyor ve bana gülümseyerek Reese'i kendine çekiyor, sonra dikkatimi aralarında sessizce konuşan Dex ve Sage'e veriyorum.

"Düşünüyorduk da, madem hıyarlardan bahsediyoruz," diye sırtıyor ve Dex kıkırdıyor.

"Aslında hıyarlardan bahsetmiyoruz, değil mi..." Nefes veriyorum ve Ari yanımda kıkırdıyor.

"Pricks adlı restoranda erken bir akşam yemeği için rezervasyon yaptırdım. İngiltere'de Karen's adında bir restoranımız var ve çok acımasız, o yüzden neden olmasın diye düşündüm."

"Bu ilginç olacak," diye kaşlarını kaldırıp Killian'a doğru bakıyorum.

"Gerçekten de öyle," diye başını sallayan Dex, Sage'in elini tutarak onu bahçeye doğru götürüyor, biz de dövmeli turumuzu takip eder gibi peşinden gidiyoruz.

rehberler.

Dex ve Sage çok güzeller. Dövmeleri, sinirlilikleri, bakışları... Onlarla ilgili her şey.

Onların yanında eski, yıpranmış bir çizme gibi görünüyorum. Yer yer hafifçe kırılmış ve bazı yerlerde kesinlikle tekrar yapıştırılmış.

Arizona'nın küçük eli benimkinin içine giriyor ve bahçelerde yürürken bir an için kendimizi kaybediyoruz, Dex bize neyin ne olduğunu anlatırken her şeyi kavırıyoruz.

"Kulübe ne zaman bakacaksın?" Kahve molası için küçük bir masaya oturduğumuzda Arizona soruyor, daha doğrusu Arizona için buzlu çay molası.

"Bu gece, saat sekizde orada olmalıyım. Gelmek için hâlâ uygun musun?" Sage sütlü kahvesinden bir yudum alırken Arizona'ya bakıyor, Dex de cortado'suyla.

"Evet, tabii, eğer hala istiyorsan?"

"Elbette istiyoruz ve teklifimiz hâlâ geçerli. Seni müdür olarak istiyoruz, tabii hâlâ istiyorsan." diye soruyor, üst dudağındaki küçük süt köpüğünü Dex başparmağıyla siliyor, sonra ağzına atıp temizliyor.

"Evet, evet," diye başını sallıyor, dudaklarını kocaman bir gülümseme kaplıyor ve Sage de ona gülümsüyor.

Killian ve Reese boş olan iki koltuğa oturduklarında masayı sessizlik kaplıyor ve aniden kesilen konuşma nedeniyle oluşan gerginliği fark etmeleri uzun sürmüyor.

Reese masanın etrafına bakar, sonra gözleri Sage'e takılır.

"Peki siz nasıl tanıştınız?" Reese içkisinden bir yudum alarak soruyor. Killian kolunu karısının arkasına dolamış oturuyor.

"İş," diye gülümsüyor Sage ve Arizona'nın parmağını boğazında gezdirdiğini görüyorum.

Sage kaşlarını çatar.

"Evet, Sage hastaneye geldi ve ben de uzman doktorumla birlikte onun stajyeriydim." Arizona bir an duraksıyor, Sage'in söze girmesini beklerken gözleri doluyor. "Çok iyi anlaştık ve evet, biliyorum, hasta-doktor gizliliği falan, ama," omuzlarını silkiyor, "ona en çok ihtiyaç duyduğum zamanda tanıştık, babamla ilgili şeyler oluyordu, Amora buradaydı, sana ve Connie'ye zamanınızı kiminle geçireceğinizi seçtirdiğim için kendimi kötü hissettim..."

"Ari," Reese ona bakıyor, elini masanın öbür ucuna uzatıyor. "Asla seçim yapmayız, sen bizim arkadaşımızsın ve hep öyle kalacaksın. Evet, Amora'yla tanıştık ve gerçekten çok hoş biri. Burada birkaç İngiliz'in daha olması güzel.

ve benim tarafımda..." duraklıyor ve Sage'e göz kırpmıyor, "ama seni çok ama çok seviyoruz ve her şeyde senin için burada olacağız. Ve hazır olduğunda, babanı görmek istediğinde yanında olacağız. Hazır olmadığını biliyorum ve kimse seni acele ettirmeyecek, ama unutma, sadece bir baban olur ve sen hala burada ve hayatında olduğun için yeterince şanslısın... bazıları o kadar şanslı değil," dudaklarını ince bir çizgi haline getiriyor ve masanın altında Arizona'nın kalçasını kavrayıp ona güven verici bir sıkışma veriyorum.

Ari'nin tek cevabı "Teşekkür ederim," oluyor ve bunun kulağa soğuk ve Reese'in söylediklerini umursamıyormuş gibi geldiğini biliyorum, ama biliyorum ki hepsini kabul ederdi. Buna göre hareket edip etmemesi başka bir şey, ama bebek adımları.

Bebeğim.

Diğer adamı düşünmedim desem yalan olur ve bebeğin benim olması için dua ediyorum ama söylediklerimde ciddiydim. Beni burada istedikleri sürece Arizona'nın ve bu bebeğin hayatının bir parçası olacaktım. Ona bir söz verdim ve sözümünden dönmem.

O benim karım.

Ve ona yüksek sesle söylememiş olsam da.

Onu seviyorum.

Sahip olduğum her bir lifle.

Kırk yedi yaşında hayatımın bu şekilde geçmesini beklemiyordum ama işte buradayım, en iyi arkadaşımın kızıyla evliyim ve şimdi o hamile.

Ama o benim hayatım. Titus benden nefret edecek, ama eğer onu kapı dışarı edersem ve hayatını tek başına bir anne olarak, tek başına bir bebek yetiştirerek geçirmesine izin verirsem benden daha çok nefret eder.

Asla tek başına olmayacak.

Her zaman bana sahip olacak.

Sonunda Titus ve Amora'ya sahip olacak. Dex ve Sage, Killian ve Reese, Connie ve Kaleb ve tabii ki Nate var.

Henüz farkında değil ama onu bekleyen koca bir ailesi var. Asla yalnız kalmayacak.

Hiç.

Son nefesime kadar bundan emin olmak isterim. Ve eğer bebek benden değilse ve babası bebeğinin hayatının bir parçası olmak istediğine karar verirse, o zaman ona da sahip olacak.

Kenara çekilmeyeceğim ama baba olmasına izin vereceğim. Çünkü bebek babasını tanımayı hak ediyor.

Bu ben olsam da olmasam da. Kalbimi kıracak ama doğru olan bu.

ŞAFTÖR TWENTY-EIVE

vRI\ONv

PRICKS'E DOĞRU YÜRÜYÖRÖZ VE KEATON'IN

biliyor. Nasıl tepki vereceğı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama daha iyi bir sonuç dileyemezdim. Çekip gitmedi.

Hâlâ aramızdaki her neyse onu istiyordu.

Ondan olsun ya da olmasın bebek için burada olmak istiyordu. Beni hala *istiyordu*.

Beni terk etmeyeceğine söz vermişti.

Yanımda olacağına söz verdi.

Kalbim göğsümde şarkı söyledi, sıçradı ve pirouet yaptı.

Parmakları benimkilere dolanmıştı ve sanki tüm endişelerim ayaklarımın altından kayıp gitmiş ve havada süzölüyorduk. Killian ben hazır olana kadar babama tek kelime etmeyeceğine söz vermişti ve ben de ona güvenmişim. Ayrıca Reese onun bir şey söylemesine izin vermedi. Babamın bilmesini istemediğimden değil, ona söyleyecektim ama işin içine başka bir şey karıştırmadan önce zaten bozuk olan şeyi düzeltmem gerekiyordu. Babamı arayıp ona her şeyi anlatmak ve onu affetmek istediğimi söylemek istiyordum ama bu biraz zaman alacaktı.

Anlaşılır bir şekilde. Kendimi olabilecek en kötü şekilde ihanete uğramış hissediyordum. Annem beni bebekken terk etmişti ve şimdi babam benden biraz daha büyük bir kızla evliydi ve bir bebeğı daha olacaktı. Ben onun hayatıydım. Ama artık onun her şeyi olamayacaktım ve bu düşünceleri düşünmek bile benim için çok bencilceydi ama umurumda değildi. Zaten bir ebeveynimi kaybetmişim ve şimdi bir başkasını kaybedecektim çünkü o hayatına devam etmeyi ve başka bir bebek sahibi olmayı seçmişti -ki bunu yapmaya hakkı vardı, tabii ki- ama bu yine de acı veriyordu. Onun her şeyi olmaya alışmışım ve şimdi... Kendimi bir kenara atılmış ve önemsenmiyormuş gibi hissediyordum.

Ama yapmadığımı biliyordum. Sinir bozucu olan da buydu. Beynim bana sürekli onun ne yaptığını hatırlatıyordu.

Her zaman olduğu gibi her sabah ve her akşam bana mesaj atıyor, ama ben onu okunmuş olarak bırakıyorum, çünkü korkunç biriyim.

Midem düğümleniyor ve anında üzülüyorum.

Keaton'ın başparmağı elimin arkasına sürtünüyor ve hafifçe sıkıyor, bu da ona bakıp hüzünlü bir gülümseme vermeme neden oluyor.

Sanki vücut dilimi okuyabiliyor, hissettiğim ya da gösterdiğim en ufak bir duyguda yanımda oluyor. Keaton'a kadar ruh eşlerine hiç inanmamıştım.

Babamın en iyi arkadaşlarından birine aşık olacağımı hiç düşünmemiştim ama işte buradayım.

Evliyim.

Hamile.

Aşık

oldum.

Çok yanıldık ama pek çok açıdan da haklıydık.

Sage'i Pricks'e götürdüğümde Reese ve Killian yanımdaydı ve masada midemin bulanmaması için dua ediyordum. Hâlâ hamile olduğuma inanamıyordum.

Aslında içimde büyüyen bir bebek var.

Bir noktada kamera uygulamama giriş yapmam ve *TallDarkandHandsome* ile yüzleşmem gerekeceğini biliyorum. O geceden beri saklanıyorum. Böyle olacağını hiç beklemiyordum ama yine de oldu. Hayatımın en kötü gecelerinden biriydi ve birkaç tane geçirdim.

Onunla buluşmayı asla kabul etmemeliydim. Sadece internette, yatak odamda kalmalıydim. Ama aptaldım ve yine de yaptım ve şimdi buradayım. Hamileyim. Ya onun ya da Keaton'ın bebeğine ve ben gerçekten Keaton'ın olmasını istiyorum. Her iki şekilde de seveceğini söylediğini biliyorum ama yine de... sevecek mi?

"Ne istiyorsunuz?" diye soruyor kaba genç garson, gözleri altımızın arasında gidip gelirken.

"Bir masa ayırttık," diye söze girdi Sage, öne doğru yürüyüp dik durarak.

"Sizin için ne talihsizlik," diyerek gözlerini deviriyor ve altı menü alıyor. "İsim?"

"Sage."

Adam sanki inanmıyormuş gibi ona göz kırpmıyor.

"Adaçayı mı? İstenmeyen ölümlerden kurtulmak için yaktıkları sopa gibi mi?" Sessiz kalıyor.

"Yanında getirdiklerine bakılırsa, işe yaramadığı çok açık." Kıkırdıyor ve Killian'ın homurdandığını duyuyorum.

"Haydi Sage, ölülerinizi masaya götürün ve beni takip edin."

Hepimiz onu takip ediyoruz ve uzun dikdörtgen bir masaya oturuyoruz.

"Burası da ne böyle?" Sunucu ona bir menü fırlatırken Keaton soruyor, kolları kendini korumak için havaya kalkıyor.

"En kötü kabusunuz," diyor garson menüleri etrafa saçmaya devam ederken.

Gülüyorum, menümü kaldırıp tarıyorum. "Benim adım David, bu öğleden sonra sizin yardımcı olmayan garsonunuz olacağım," diye iç geçiriyor, not defterini ve kalemını çıkarıyor. "İçecek?"

"Ben bir bira alayım lütfen dostum," diyor önce Dex.

"Eşim mi? Ben senin eşin değilim. Dünyadaki son kişi olsan bile seninle eş olmazdım..." David saf bir tiksintiyle Dex'e bakar ve Dex güler.

"Peki ya sen Morticia, sen ne istersin?" "Tatlı buzlu çay."

"Temel. Peki ya sen, Heffner?" diye soruyor ve Keaton'la yüzleşiyor ve ben ölmek istiyorum.

"Affedersiniz?"

"Özür dilerim, I unuttum sen zor .
duruşma. NE HAKKINDA SEN HEFFNER

MISIN?" diye bağıyor masanın üzerinden.

"Ben sağır değilim! Lanet olsun dostum," diye inliyor. "Bira," diye homurdanıyor ve elindeki menüyü masanın ortasına fırlatıyor.

"Ya sen, burada kendi isteği dışında oturuyormuş gibi görünen sessiz kişi?"

"Tatlı buzlu çay."

"Temel. İki numaralı dede ve sarışın?" "Bira."

"Bir kadeh şarap alayım lütfen."

"Basic," gözlerini devirdi, "tahmin edeyim, bir chardonnay mi?"

"Sauvignon."

"Bu bir kutu şarap, sana ne verilirse onu alırsın, tamam mı prenses?"

Dudaklarını kıvırıyor ve büyüyen gülümsemesini menüsünün arkasına saklıyor.

"Bu çok acı vericiydi, acele et ve yiyecek bir şeyler seç, bütün gün bekleyemem."

Ve bununla birlikte, arkasını dönüp gözden kayboluyor.

Killian menüye bakarak, "Bu berbattı," diye homurdanıyor.
Sage Dex'e doğru eğilerek, "Her şey çok eğlenceli," diyor.

"Sürükleyici

." Ve ben
gülüyorum.

"Buraya daha önce gelmiş miydin Sage?" Menüü tekrar tararken
soruyorum.

"Hayır, Londra'da böyle bir evimiz var, bu yüzden buraya gelmenin
eğlenceli olacağını düşündüm."

"Eğlence benim kullanacağım kelime değil," diye inliyor Keaton
yanımda.

"Sıkıcı olmayı bırak," ve kelimeler ağızından çıktığı anda David
hepimiz için kağıt şapkalarla geri döndü. Şapkaları teker teker başımıza
geçirmeye başladı ama hepsinin üzerine ne yazdığını okumadan önce değil.

Sage: *Yüksek bakım gerektirir ama yutar!*

Dex: *Amcık kırbaçlı boyama kitabı.*

Killian: *Karısının onunla oynamasına izin verir.*

Reese: *Baba sorunları.*

Keaton: *Bir buçuk dakikalık saf zevk*

Arizona'da: *Babam ağızma kaç tane penis soktuğumu bilse çok kızardı.*

Ve ben

ağlıyorum.

Hepimiz

ağlıyoruz.

Hepimiz yemek boyunca şapkalarımızla oturuyoruz ve hatta onları
yanımızda eve götürüyoruz. Bundan keyif almayı beklemiyordum ama her
saniyesine bayıldım.

Vedalaşarak odamıza geçiyoruz ve ben birden kendimi bitkin
hissediyorum.

"Sana bir banyo hazırlayayım," diyor Keaton kollarını bana dolayıp
beni kendine çekerken.

"Bu harika olurdu," diyerek alnıma bir öpücük konduruyor.

Banyoya adım attığımda kokular burnuma doluyor ve anında
rahatladığımı hissediyorum. Lavanta ve okalıptüs beni sıcak bir battaniyeye
sararken elbisemi bedenimden sıyrıp yere düşmesine izin veriyorum.
Çırlıçıplak kaldığımda aynanın karşısına geçip vücuduma bakıyorum ve
bunun imkânsız olduğunu biliyorum ama şimdiden bu sabahtan beri
değiştiğimi hissediyorum. Bir bebek büyüttüğümü, bu dünyaya her şeyimle
sevmek için getirdiğim küçük bir insan olduğumu yavaş yavaş kavriyorum.
Nasıl anne olunur, bir çocuk bir anne gibi nasıl sevilir hiçbir fikrim yok

ama elimden gelenin en iyisini yapacağım. Babam benim en iyi öğretmenimdi, o var olan en iyi anne ve babaydı ve ben

çok minnettarım. Her üşüdüğümde, her gözyaşı döktüğümde, her kötü rüyamda ve her düşüşümde yanımdaydı. Hep o vardı. Nate ve Kaleb de. Keaton ben gençken bana hiç yardım etmezdi. Sadece başka kimse yardım edemediğinde yanımdaydı ve şimdi bulunduğumuz noktada bunun için minnettarım.

Ayağımı sıcak banyo suyuna daldırdığımda, köpüklerin altında kayarken cildim tüylerim diken diken oluyor ve şimdiye kadar buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Suyun altında ve banyo tuzlarıyla kaslarımın gevşediğini hissediyorum. Gözlerim kapalı, banyonun kapısının açıldığını duyana kadar sessizliğin tadını çıkarıyorum ve bilmiş bir gülümseme dudaklarımı süslüyor. Keaton banyonun yanında diz çöküyor, eli sıcak suyun içine kayıyor ve bana baktığını hissedebiliyorum. Yavaşça gözlerimi açıyorum, yeşil gözleri üzerime yerleşmiş, sanki her ayrıntıyı hatırlamaya çalışıyormuş gibi yüzümü tarıyor.

"Bakmayı kes," diyorum usulca, bir kez daha kapanmalarına izin verirken gözlerim ağırlaşıyor.

"Elimde değil, çok güzelsin."

Peynir topu.

Ve yanaklarımın ısındığını hissediyorum.

"Sarhoş musun sen?" Alay ediyorum, gözlerim hâlâ kapalı, dudaklarım sırtıyor. "Sarhoş..." ve duraklıyor, gözlerim yavaşça açılıyor.

"Aynı," diye mırıldanıyorum, arkadaşlıktan çok daha fazlasını hisseden tek kişinin kendisi olduğunu düşünmesini istemiyorum.

"Bize neler oluyor?" Fısıldıyor, eli banyo suyunda ileri geri hareket ederek yumuşak dalgalanmalara neden oluyor.

"Düştük, çizgiyi geçtik..." Duraklıyorum, parmak uçları uyluğumdaki ıslak tenimin ipeksi dokusunu okşuyor.

"Çizgi aşılmaq istendi."

"Öyle oldu..." Bir an duraksıyorum ve nefes alırken göğsüm titriyor. "Babam çok kızacak."

"Yani, bunu atlatacaktır. Olur böyle şeyler. Kime aşık olacağınızı bilemezsiniz..."

"Biliyorum," diye başımı sallıyorum, biraz daha suyun altına kayıyorum, böylece dudaklarım suyun altında kalıyor, kelimeleri yüksek sesle söylemekten kendimi alıkoyuyorum, ama bu suyun altında *seni seviyorum* diyemeyeceğim anlamına gelmiyor, bunu sadece ben hissedebiliyorum, sadece ben konuşuyorum. "Onunla konuşmam gerekiyor, bu bebeğin hala ona kızgın olmasını istemiyorum."

"Katılıyorum, iyi olacak."

"O kadar emin değilim, ben onun bebeğiyim."

"Öylesin ama aynı zamanda hayatını yaşamayı ve istediği kişiye aşık olmayı hak eden genç bir kadınsın. Bana daha çok kızacak, güven bana. Eğer dönmezsem, bir arama ekibi gönderin. Son konumumu göndereceğim, böylece beni nereye gömmüş olabileceğine dair size küçük bir ipucu verecektir. Ayrıca Xavier elinde. Bu işten canlı çıkmamın imkanı yok, Blossom," diye sırtıyor ve ben de ona biraz su sıçratıyorum.

"Kes şunu, o bunu yapmaz, seni çok seviyor."

"Seviyordu. Artık sevmiyor."

"Ben de öyle hissediyorum."

Ve itirafım karşısında göğsümde hüznün çiçekleri açıyor.

"Bebeğim," diye duraklıyor, ıslak parmaklarıyla çenemi kavırıyor ve yüzümü ona çeviriyor, "seni asla sevmeyecek. Kızgın olabilir, lanet olsun, öfkeli olabilir, ama seni her zaman sevecek. Sen onun bebeğisin, seni çok seviyor Ari. Endişeleniyor ama emin ellerde olduğunu biliyor..." diye devam etti ve başını yana eğdi, "sarhoşken seninle evlenip hamile kalmana izin vermeden önce öyleydin."

Dudaklarımı yuvarlıyorum.

"Bu bebeğin senin olmasını çok istiyorum Keaton."

"Bebeğim, sana söyledim, bu bebek benim. Kanlı ya da kansız, bu bebek benim." Gözlerim yaşlarla dolup yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor ve o kadar bunalmış durumdayım ki içimdeki her şey daha önce hiç hissetmediğim duygularla ağrıyor. Kalbim göğsümde patlamaya hazır ve hepsi banyomun yanında diz çökmüş, elleri suyuma gömülmüş bu adam yüzünden ve o

umurunda bile değil.

Dudaklarını kendime doğru çekiyorum, onu tüm gücümle öpüyorum ve o da kollarını bana doluyor, beni küvetten çıkarıp yatak odasına götürüyor ve yatağa yatırıyor. Sonunda bana bakıyor, *gerçekten bana bakıyor*. Bacaklarımın arasından geçerken gözleri az önce hissettiğim her duyguyla dolu, ellerini başımın üzerinde birleştirirken ellerime bağlı. Ağzı çenemde ve boynumdaki sütunda geziniyor ve bedenim ona sadece onun bildiği bir şekilde tepki veriyor.

"Keaton," diye fısıldıyorum, tutuşuna karşı mücadele ederek. "Evet bebeğim?"

"Sana ihtiyacım var" ve tişörtünün eteğini tutup başının üzerinden sürüklerken beni serbest bırakıyor. Parmakları tekrar bileklerime dolanıyor, onları başımın üzerinde sabitliyor ama şimdi sadece bir eliyle, diğeri vücudumun üzerinde geziniyor, ağzıyla bana tapıyor ve ben bu anın içinde kayboluyorum.

Onu. Bunu bir daha yapmayacağımızı söylemiştik. Ama biz buyduk işte. Elimizde değildi. Kimyasal bir şeydi. Belki de bir tepkiydi. Bir ihtiyaç ve istek güzel bir bağımlılığa dönüşmüştü ve sadece onunla birlikteyken bu ihtiyaç içimde bir kaynamadan başka bir şeye dönüşmüyordu.

Parmakları klitorisimin üzerinde yavaş daireler çiziyor, parmakları kaymadan ve klitorisime odaklanmadan önce içime dalıyor ve batıyor.

"Daha fazla, daha fazlasına ihtiyacım var," diye sızlanıyorum ve kulağa muhtaç gibi geldiğimi biliyorum ama umurumda değil. Parmakları dudaklarımın arasından süzülüp bir kez daha içime kayarken kalçalarım kalkıyor, uyarılmışlığımı klitorisimin üzerine geri çekmeden önce beni çalıştırıyor.

"Sana her şeyi vereceğim bebeğim, söz veriyorum" diyerek tenimi öpüyor, dili vücuduma yayılan ateşi yalıyor.

Dudakları meme ucumu ağzına çekiyor, yalıyor ve emiyor, sonra sıcak ağzını göğsümde gezdirip diğer meme ucuma götürüyor ve aynı ilgiyi ona da gösteriyor. Altında kıvranıyorum, parmakları içimde derinlere gömülü ve o anın içinde kendimden ve ondan başka bir şey düşünemeyecek kadar kaybolmuş durumdayım. Ne kadar mükemmel olduğumuzu ama aynı zamanda oynadığımız bu oyunun ne kadar tehlikeli olduğunu.

"Keaton," diye fısıldıyorum, ellerimi yüzünün iki yanına koyup onu kendime doğru çekerken ellerimi gevşemiş tutuşundan kurtarıyorum.

"Evet Blossom," diye fısıldıyor, ama ağzını kendime çekerek onu susturuyorum, dilimiz birbirine dolanırken onu derin derin öpüyorum, parmakları hala beni çalıştırıyor, bacaklarımın arasında uyarılma birikiyor ama onun için fazlasıyla hazır olmama rağmen durmuyor.

"Sana sahip olmamanın nasıl bir şey olduğunu asla bilmek istemiyorum."

"Asla olmayacaksın," derin sesini yumuşaklık sarıyor ve başka bir şey söyleyemeden onu kendime doğru sürüklüyorum. Konuşmak istemiyorum, onunla sonsuza dek kaybolmak istiyorum. Biz birbirimiz için yaratılmışız. O, istediğim ve ihtiyaç duyduğum her şeydi. Nefes aldığım hava gibiydi. Bana doğal geliyordu ama yanımda olmaması, ona sahip olamamak beni korkutuyordu. Düşüncesi bile ciğerlerimi yakıyordu ve aniden oksijensiz kalmış gibi hissediyordum. Parmaklarını başının arkasına dolayarak onu tam istediğim yerde tutuyorum, parmaklarını içimden çıkarırken fermuarının açıldığını duyuyorum. Tüm vücudum beklentiyle geriliyor ve dolu hissetmeye ihtiyacım var, bu adam tarafından sevildiğimi ve tapıldığımı hissetmeye ihtiyacım var. Geçen yıl boyunca bana çok şey veren adam. Geri çekiliyor, bedenlerimizin arasına bakıyor ve ben dirseklerimin üzerine kalkıyorum, bacaklarım bükülüyor ve o kendini hizalarken genişliyor, yeşil gözler beni tamamen yutuyor.

Bedenlerimiz buluşuyor ve yavaşça, çok çok yavaşça, kalçalarını öne doğru yuvarlıyor ve ben onunla dolana kadar içime kayıyor. Beni tamamen saran bu duygunun tadını çıkarırken ağzım bir karış açık kalıyor.

"Ari," diye inliyor hareket etmeye başladığında, yavaşça içimden çıkıyor ve tekrar sertçe içime itiyor. Verdiği kilolar cezalandırıcı ve böyle devam ederse ikimizin de uzun süre dayanamayacağını biliyorum.

"Çok iyi hissediyorsun." Başımı geriye atıyorum, parmaklarım altımdaki çarşafı sıkıyor.

"Beni çılgına çeviriyorsun, seninle ilgili her şey Ari, benim için yaratılmış olman, birbirimize mükemmel bir şekilde uymamız" diye homurdanıyor. Bir el vücudumda geziniyor, parmakları Keaton'ın ritmine uyacak şekilde klitorisimin etrafında dönüyor ve orgazmımın sallantıda olduğunu hissedebiliyorum. Amım onun etrafında sıkılaşıyor, kenetleniyor. "Siktir," diye mırıldanıyor, durmadan önce başı bir anlığına geriye düşüyor.

İçimden çıkıp dizlerinin üzerine çöküyor, halı kaplı zemine çarpıyor ve beni yatağın kenarına çekip yan yatırırken iri elleri belimi sarıyor. Bir dirseğimin üzerinde dinlenirken elim hala klitorisimin üzerinde, ona bakıyorum, geniş yeşil gözler daha fazlası için aç ve inliyorum, ıslaklık birikiyor ve patlamaya hazırım. İlerliyor, dili içimde yayılmadan önce ağzı amımın üzerinde geziniyor, açgözlülükle klitorisimin etrafında dönüyor, parmaklarımın hareket etme şekliyle eşleşiyor.

"Aman Tanrım," başımı geriye atıyorum, parmağı açıklığımla alay ediyor, sanki son yemeğiymişim ve açlıktan ölüyormuşum gibi beni yalayıp yiyor.

"Ne kadar yakınsın bebeğim?" Dudaklarını bir anlığına kaldırıyor, parmakları içimin derinliklerinde titreşiyor, üçüncüsü sessizce yalvardığım açıklığımla alay ediyor.

"Yakın," diye fısıldıyorum, dili katılmadan önce parmakları hâlâ dans ediyor. Sırılsıklam parmaklarını üzerimden çekip ağzıma sokuyor ve Onları emerek temizliyorum.

"Tadının ne kadar güzel olduğunu gör bebeğim, neden doyamadığımı gör," diye inliyor, şimdi ayağa kalkıyor ve ben de sikişinin bacaklarının arasında sallanışını izliyorum.

Parmaklarımı çekip alan iri elleri kalçalarımın bastırıyor, onları daha geniş açıyor ve yatağın içine doğru itiyor.

"Çok güzel bir amın var," diye sırtıyor ve klitorisime tükürmeden önce bana bakıyor. Daha fazla ıslaklığa ihtiyacım olduğundan değil ama bu konuda çok sıcak bir şey vardı ve benden uyarılmanın damladığını hissediyorum. Kukumu sıkarken, bizi birbirine karıştırırken dudaklarımdan inilti geçiyor. "Hoşuna gitti mi bebeğim?" diye soruyor, bana avıymışım

gibi bakıyor ve başımı sallıyorum, parmakları

İçime geri dönüyorum, kıvrılıyorum ve beni tüketen ağır ağrıyı ovuyorum.

Tekrar yapıyor ve yedek eliyle içime sürmesini izliyorum ve parmaklarının etrafında sıkıldığımı hissettiğinde sırtıyor.

"Benim kirli kızım," diye inliyor, parmakları beni beceriyor ve dürüst olmak gerekirse buna daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum.

Amımı parmaklarının üzerine bastırıyorum, parmaklarına binerken her hamlesini karşılıyorum, kalçalarım titriyor ve ona çok muhtacım.

Parmaklarımın arasında yuvarlarken meme uçlarım sertleşiyor ve tekrar tükürüyor ve sıırıslık oluyorum. Yanaklarım kıpkırmızı, o klitorisimi okşarken göğsüm inip kalkıyor, parmakları amımı sikiyor ve ben unutulmaya yakını, tüm vücudum titriyor ve tam artık dayanamayacağımı düşündüğümde, parmaklarını çekerken siki içime kayıyor ve kendimi kaybediyorum. Boğuk hıçkırıklar beni terk ediyor, beni istediği gibi sürerken elleri bacaklarımı sabitliyor, sıcaklık içimde yuvarlanırken amım sıkılıyor, bir zamanlar çok belirgin olan derin ağrı şimdi yavaşça sakinlikten başka bir şeye dönüşüyor.

"Kahretsin bebeğim, beni çok iyi alıyorsun. Gidiyorum-" diye inliyor beni sertçe sikerken ve nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama başka bir orgazm içimde patlıyor, sahip olduğum her şeyi alıyor ve benden koparıyor, böylece onun altında çıplak yatıyorum, o gelirken ona ruhumun her onsunu gösteriyorum. Beni doldururken, inlemeleri odayı dolduruyor ve bana her şeyi verirken, beni parçaladıktan sonra tekrar bir araya getirirken tüm vücudum onunla uyum içinde şarkı söylüyor.

"Bu..." Üstüme uzanırken fısıldıyorum.

"Biliyorum Blossom, biliyorum."

KEATON, KILLIAN VE REESE İLE GERİDE KALİYOR VE BEN *LACED*'E GİDİYORUM
Sage ve Dex ile *vaatler*. Strip'in diğer ucunda, otellerden birinin içine sıkışmış durumda ve *Laced Promises*'a girmenin tek yolu satın almak.
Burası herhangi bir centilmen kulübü değil, burası kremanın da kreması.

En iyinin en iyisi.

Bu prestijli bir şey ve Dex ile Sage bunu istedi.

"Burayı nereden duydun?" Lüks otele girdiğimizde sordum.

"Babam," diye gülümsedi Dex, "bunun iyi bir yatırım olduğunu düşünüyor ve dürüst olmak gerekirse, burada işler her zaman iyi gidecek. Vegas'ta işler her zaman iyidir ama düşünüyorum da, belki de küçük düğün şapellerine yatırım yapmalıyım." Bana göz kırpmıyor ve ben de gözlerimi deviriyorum.

Evliliğimizi tamamladığımız gerçeğini görmezden gelmeyi seçerek, "Dürüst olmak gerekirse, hâlâ feshi tartışıyoruz," diye iç geçiriyorum.

"Gerçekten mi?" Sage bana bakıyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Bilmiyorum; duygularım karmakarışık."

Gizli kırmızı kapıya doğru yürürken gülümseyerek, "Bu anlaşılabilir bir şey aşkım, ama henüz atma," diyor.

"İsim?" İri yarı kapıcı burnunun ucuyla Dex'e bakarak söylüyor.

"Rutherford."

Burnundan aşağı bakarak listesini kontrol ediyor.

"İçeri girin," diye ipi kaldırıyor ve üçümüz de kulübe giriyoruz.

Merdivenlerden inerken hepimiz ayakta durup odaya bakıyoruz, "Vay canına," hep bir ağızdan yankılanıyor.

"Bu başka bir şey," diye fısıldıyor Sage, bir adım öne çıkarak.

Kulüp sessiz, henüz açılmadı ama şimdiden bayıldım. Kırmızı, kadife, uzun ariel ipek parçaları tavandan sarkıyor, loş spot ışıkları tavan döşemelerine eşit olarak yerleştirilmiş, ayrıca yıldızlı bir gece gibi görünmesi için küçük ışıklar da var. Sahne odanın ortasında geniş bir daire şeklinde ve bir sirk çadırı hissi veriyor. Bar havadar odanın etrafını sarıyor ve üst katta yine odanın etrafını saran bir balkon var. Dex ve Sage'i üst katta takip ediyorum ve beş odanın cam bölmelere sahip olduğunu fark ediyorum, böylece içerideyken odalarda neler olup bittiğini tam olarak görebiliyorsunuz ve dışarıda sıcak ve rahatsız edici bir şekilde durabiliyorsunuz.

"Şey..." Sage kaşlarını kaldırır.

"Acaba popülerler mi?" diye mırıldanıyorum yürümeye devam ederken ve odalar ilgimi çekerken aklım Keaton'a kayıyor.

"Eminim öyledir," diyor Dex, kilitlerinden altın süslemeli anahtarlar sarkan siyah kadife kaplı kapılara doğru yürürken.

Birbiriyle uyumlu altın rengi kapı kollarını çevirince yatak, kanepeler, televizyon ve açık planlı bir banyo bulunan geniş bir odaya açılıyor. Duvarlar koyu mor renkte, altın rengi duvar armatürleri, tablolar ve siyah ahşap zemin var.

"Bunların hepsi yeni görünüyor," diye açık bir gözlemde bulundum. "Neden satıldıklarını biliyor muyuz?" diye soruyorum.

"Hayır, sanırım yatırım yaptılar ve şimdi satmaya hazırlar." Dex geniş omuzlarını silkerek odaya giriyor ve etrafa bir göz atıyor.

"Sesler duyduğumu sandım," diye gürleyen derin bir İngiliz sesi koridoru inletiyor ve Dex döndüğünde, mükemmel ince çizgili takım elbise, yelek ve parlak siyah brogler giymiş, şık giyimli bir adamla karşılaşılıyor. Simsiyah saçlarının yanları kısa, tepesi uzun ve yüzünden uzak duracak şekilde arkaya taranmış; elimde olmadan koyu kahverengi gözlerine odaklanıyorum. "Sen Dex olmalısın," diye gülümseyerek odaya giriyor ve elini sıkıyor.

"Ve sen de Wolfe olmalısın."

"Haklısın," diyerek Sage'e doğru ilerledi, onun elini sıktı ve sonra bana bakarak benim elimi sıktı.

"Dex ve Sage'in kim olduğunu biliyorum ama sen kimsin?" Başını yana eğiyor, gözleri üzerimde geziniyor ve bakışları altında kızardığımı hissediyorum. Ama onda beni ürküten bir şey var, belki de bana bir sonraki atıştırmalığıymışım gibi bakması ya da kelimelerinin dilinde asılı kalması, çukurlaşmış yanakları ve boş, ruhsuz gözleri.

"Ben Arizona, New York'taki kulüplerden birinde çalışıyorum," diye kibarca cevap veriyorum ve bir ürpertinin omurgamda dans edişini görmezden geliyorum.

"Pekala Arizona," diyerek bana yaklaştı, "seninle tanışmak bir zevk, sonra bir içki içmek için bana katılmak ister misin?"

Sage ve Dex'e bakıyorum, boğazımda bir yumru oluşturan kalınlığı yutmadan önce kalbim göğsümde çarpıyor.

"Kulağa ne kadar hoş gelse de ne yazık ki kocamla planlarım var" dedi ve ben *koca* kelimesini duyduğumda bile şok oldum.

"Bu çok utanç verici."

Başımla küçük bir selam veriyorum ve Wolfe arkasını dönüp Dex'in önünde duruyor.

"Gidip bir şeyler içmeye ve iş konuşmaya ne dersin? Kızlar da gidip başka bir yerde yemek yiyebilir."

Dex, Sage'e yan gözle bakar ve sonra başıyla küçük bir selam verir.

Sage kenara çekiliyor, elimi tutuyor ve ben daha hoşça kal demeye fırsat bulamadan beni Dex ve Wolfe'un yanından uzaklaştırıyor.

Merdivenleri tırmanarak kırmızı kapıdan çıkıyoruz ve ikimiz de lobinin ortasında duruyoruz.

"Sadece ben mi..." Sage duraksıyor ve omzunun üzerinden az önce çıktığımız yere ve Dex'i bıraktığı yere bakıyor, "yoksa sana garip bir his mi verdi?" diye soruyor.

"Aman Tanrım, sadece ben olmadığım için çok mutluyum. Beni bir şeyler içmeye davet ettiği için olduğunu düşünmüştüm."

"O adamla ilgili bir şey..." tekrar omzunun üzerinden bakmadan önce beni biraz daha uzaklaştırıyor. "Umarım Dex bir an önce bu işi halleder ve anlaşmayı tamamlar."

Lobinin karşısındaki kalabalık restoranlardan birine girerken başımı sallıyorum.

İki kişilik bir masaya oturduğumuzda bana "Aç mısın?" diye soruyor ve ben başımı iki yana sallıyorum.

"Keaton'la yemek yemek için buluşma planım var, ya sen?" Ona soruyorum ama o yine omzunun üzerinden Dex'i bıraktığı yere bakıyor.

"İyi misin?"

Bana bakıyor ve yüzündeki endişeyi görebiliyorum. "Geri dönüp onu alalım," diye başımı sallıyorum ama o şimdi başını sallıyor.

"Sadece saçmalıyorum. Hamile olduğum için çok endişeli olduğumu fark ettim. Endişelerim çok kötü, her küçük şey için endişeleniyorum ve çok fazla düşünüyorum," diye iç geçiriyor menüye bakarken.

"Saçmalamıyorsun, endişelenmeye hakkın var. Hatta şimdi yolda bir bebeğin olduğu için daha da fazla." Ona yumuşak bir gülümseme veriyorum.

Başını sallar, sonra ellerini çeker.

"Sorun yok, her şey yoluna girecek," diyerek başını sallıyor ve menüye tekrar bakıyor.

"Yemek yiyor musun?" Konuyu değiştirmeye çalışıyorum ve bunun onun endişesini hafifletmesini umuyorum.

"Biraz iştahım kaçtı. Atıştırmalık bir şeyler ve içecek bir şeyler alalım mı?" "Evet, olur." Başımı salladım ve garsonu çağırdı.

"Hey, size ne getireyim?"

"İki tatlı, buzlu çay ve biraz nachos; senin için uygun mu?" Sage endişeli gözlerini garsondan çekip bana çevirirken soruyor.

"Kulağa hoş geliyor," diye mırıldanıyorum, menümü kapatıp garsona geri veriyorum; başıyla onaylıyor, küçük siparişimizi alıp gidiyor.

"Ee," diye soruyorum Sage'e gülümseyerek, "ne zaman doğuracaksın?" "8 Mayıs," elini var olmayan yumrusunun üzerine koyuyor. "Sanki uçup gidecekmiş gibi hissediyorum."

Garson içkilerimizi getirip bir yudum alırken, "Şimdiden vızıldıyor gibi

hissediyorum," diye itiraf ediyor.

"Cinsiyetini öğrenecek misin?"

"Emin değiliz, bir an istiyoruz ama sanırım Dex bunu sürpriz olarak saklamak istiyor. O eski kafalı biri," diyerek usulca gülüyor ve gözleri yürüdüğümüz yere doğru kayıyor.

"Sürpriz fikri hoşuma gidiyor, dokuz ay boyunca bir bebeği büyütmek, doğum sancısı çekmek ve sonra kız mı erkek mi olduğunu öğrenmek... Sanırım," diye gülümsüyorum ve kendi düz karnıma bakıyorum. "Sanki bir bebeğim olacakmış gibi," Sage'e bakıyorum ve göz kırpyorum.

"Kanka olabiliriz, bebeklerimizin arasında sadece birkaç ay olacak."

"Kulağa her ne kadar harika gelse de," diyorum biraz üzülerek, "uzun mesafeli çarpışmaların işe yarayacağından emin değilim."

Buzlu çayını dudaklarına götürürken kaşları çatılmış, yüzünde tam bir şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Uzun mesafe mi?"

"Evet, Londra'dan geliyorsun. Bu sadece bir iş gezisi, değil mi?"

"Hayır sevgilim," diye gülüyor, "kalmaya karar verdik. Prestige gerçekten iyi gidiyor ve eğer bu satın alma işlemine devam edersek, bir şeyler ters giderse yeterince yakın olduğumuzu bilmek isterim."

Ve neden bilmiyorum ama gözlerim doluyor.

"Ah Arizona," diye ayağa kalkıyor ve kollarını omuzlarıma doluyor.

"Sizinle tanışabildiğim için çok minnettarım ve bunun kulağa çok tuhaf geleceğini biliyorum..." Tam yerine otururken durakladım, "ama benim büyürken hiç annem olmadı, sadece ben ve babam vardık ve o harikaydı, arkadaşları da gerektiğinde yardım ederdi ama bazı şeyler için bir kadın olmasını özledim..."

Başını sallıyor.

"Benden sadece birkaç yaş büyük olduğunu biliyorum ama sen harika bir anne figürsün ve beni kanatlarının altına aldın ve olan ve olacak olan her şey için çok ama çok minnettarım."

"Arizona," diye gözyaşı döküyor ve peçeteye uzanıp yanaklarından süzülen bir damla yaşı siliyor. "Artık benimle sıkışıp kaldın, konu kız arkadaşlara geldiğinde hiçbir zaman güçlü bir bağım olmadı, ama sen, bilmiyorum... sende çok doğal hissettiren bir şey vardı. Büyürken hiç en iyi kız arkadaşım olmadı, sadece ben ve en iyi erkek arkadaşım Wes vardı ama evren bizi bu nedenle birbirimize vermiş gibi hissediyorum."

Garson kız nacho'larımızı getirdiğinde benim de zırlama vaktim gelmişti.

"İkiniz de iyi misiniz?"

"Evet, evet, biz iyiyiz. Sadece hamile ve duygusalız," diyerek gözyaşları içinde gülüyor ve garson kız bize bakıp başını sallayarak geldiği gibi hızla uzaklaşıyor.

"Sence onu korkuttuk mu?"

"Muhtemelen mi?" Gözlerimi silerek gülüyorum. "Seni seviyorum Arizona."

"Ben de seni seviyorum Sage," derken alt dudağım titriyor ve yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum.

"Neden ikiniz de ağlıyorsunuz?" Dex bizi buluyor, ikimizin arasına bakarken kaşları çatılıyor.

"Hormonlar mı?" Muhtemelen bu bahaneyi henüz kullanamayacak olsam da, "Hormonlar mı?" diyorum. "Ah kızlar," diye iç geçiriyor, ikimizi de yukarı çekiyor ve ikimizi de Kucaklaşmak. "Önümüzdeki birkaç ay boyunca siz ikiniz kulüpleri yönetirken ve sürekli yırtınırken nasıl başa çıkacağım, hm?" diye soruyor ve her birimizin başının üstüne bir öpücük konduruyor.

"Bekle, kulüp mü dedin?" Sage, Dex'in kucağından çekilir ve ona bakar.

"Yaptım bebeğim, sadece noktalı çizgiyi imzaladım."

Gözleri açılıyor ve ciyaklıyor, ben geri çekilip yerime otururken kollarını Dex'e doluyor ve göğsümde gurur çiçekleri açıyor.

"*Laced Promises* sizindir."

"Ve bunu daha çok... striptiz kulübü gibi yapmamdan memnun musun?" "Evet, Küçüğüm, ne yapmak istersen yap."

"Seni seviyorum," diye usulca öpüyor onu, o da sanki çok uzun zamandır ona hasret kalmış gibi karşılık veriyor.

Oturuyor, biz nacholarımızı yemeye başlarken Dex boş bir masadan bir sandalye çekip yanımıza oturuyor.

"Hala garajlarınız olacak mı?"

"Evdekileri Hugo'ya devrettim." Dex'in sertleşmesini ve koltuğunda biraz daha uzun oturmasını izliyorum. "Sakin ol," diye gözlerini deviriyor.

İkisinin arasına bakıyorum.

"Bay Sahiplenici yıllar öncesinden birisine sahip çıkmaya çalışıyor."

"Ben mi? Sahiplenici mi?" Sanki kız onu gücendirmiş gibi elini göğsüne koyuyor.

"O zaman değil miydin?" Sırıttıyor.

"Peki tamam," diye gözlerini deviriyor ve başını iki yana sallıyor.

"Sen miydin?" Çayımından bir yudum alarak gülüyorum.

"Çok kötü. Eskiden..." masaya doğru eğilip sesini alçaltmadan önce etrafına bakınıyor, "onu takip ederdim."

"Hayır, yapmadın!" ve ben derinden sarsıldım.

"Gerçek hikaye."

"Dex Rutherford," diye şakacı bir tavırla başımı sallıyorum.

"Biliyorum, biliyorum ama bak, onunla birlikte olamadım. Onun benim için yaratıldığını biliyordum ama ben onu benden çalana kadar babamla çıkmaya karar verdi."

"Hırsız."

"Sadece en iyisinden," diye bana göz kırptıyor ve içimden bir kıkırdama geçiyor. "Beni kaçırdığına sevindim," diye mutlulukla iç geçiriyor, adam onu kucağına alırken

elini onun elinin içine sokar ve yumuşak bir öpücük kondururken elinin tersini dudaklarına götürür.

Garson tabaklarımızı temizliyor ve Dex hesabı ödedikten sonra hepimiz otelden ayrılıp otelimize doğru yürüyoruz.

"Keaton'la nerede buluşacaksın?"

"Şişman Salılar diye bir yer mi var?" Burnumu kıvrıyorum.

"Tamam, oraya gidelim. Bizimle gelmek senin için sorun olur mu?" Dex bir an için yürümeyi bırakırken sorar.

"Aman Tanrım, tabii ki. Sen olmasaydın burada olamazdık," sesim yumuşak, "ve ben de babamın en iyi arkadaşıyla evlenemezdim, ama hey, bak, bunun için seni suçlamıyorum," diye gülüyorum.

"İstesen de beni suçlayamazsın, bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu, bu tamamen senin ve Keaton'ın suçuydu."

"Şşşt," Tekrar yürümeye başladığımda kulaklarımı kapatıyorum ve Dex ile Sage'in yüksek sesle güldüklerini duyuyorum ve dürüst olmak gerekirse, hayatıma girdikleri zaman iki insan için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Onlar arkadaştan çok daha fazlasıydı. Onlar aileydi.

ALTILI ŞEF

KEATON

BİLEĞİMİ YÜZÜME ÇEVİRDİĞİMDE SAAT DOKUZ BUÇUĞU GEÇİYORDU VE BEN Nedenini bilmiyorum ama göğsümde bir huzursuzluk, içimde bir sızı var. Cebimden telefonumu çıkarıp mesaj atıp atmadığını kontrol ediyorum ama hiçbir şey yok.

Ben: *Hey bebeğim, iyi misin?*

Dex'in Sage ve Arizona ile birlikte kapıdan girdiğini gördüğümde telefonumun ekranını oturduğumuz barın masasına yerleştiriyorum ve kalbim bir anlığına duruyor. Yüksek belli kot pantolon, papatya desenli kırılmış üst ve yüksek topuklu converse.

Her zaman güzel görünür, ama bu gece parlıyor. Ve kelimenin tam anlamıyla benim.

Karım.

Bebeğimizin annesi.

Benim annem.

Sonsuza kadar.

Tekrar evleneceğimi hiç düşünmemiştim ama işte buradayım. Vegas'ta, her şeyin olabileceği bir yerde ve kader benim onu sevdiğim kadar beni seven bir eşe hazır olduğuma karar verdi. Gerçi onu, onun beni sevdiğinden çok daha fazla sevdiğimi biliyorum ama şu anda bu konuya girmeyeceğiz.

O gerçekten benim dünyamdı ve Titus'un bana kızacağını biliyorum, çok kızacak ve öfkelenecek ama tüm bu öfke ve üzüntünün onu terk etmesi için ona nasıl baktığımı, onun benim önceliğim olduğunu ve beni nasıl daha iyi bir insan haline getirdiğini görmesi yeterli. Umarım birlikte olmamızı engellemeye çalışmaz çünkü bunu yapmaya çalışsa bile

aramıza mesafe koysa da beni durduramaz. Yıllara dayanan dostluğumuzu yerdeki parçalardan başka bir şeye dönüştürmeyecek olsa da umurumda değil, her zaman onu seçeceğim. Her zaman.

O benim
bebeğim.

Benim
çiçeğim.

Benim dünyam.

O herkesten üstün.

"Hey yakışıklı," kollarını bana doluyor, dudaklarını kulağıma bastırıyor. Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve içimi bir sıcaklık kaplıyor.

"Selam güzelim, seni özledim," diyerek onu usulca öpüyorum, onun yanında kendim olabildiğim ve burada benim yanımda olan insanlar olduğu için minnettarım. Bunun Killian için zor olduğunu biliyorum ama o da burada. Titus ona da kızgın ve onun Titus'un gazabına uğramasına izin vermeyeceğim ve eminim o da benim Titus'un gazabına uğramamı istemezdi.

"Seni daha çok özledim," diye fısıldıyor, beni tekrar öpüyor ve tek istediğim onu otelimize geri götürmek ve onu tüm varlığımla sevmek. "Aç mısın?" diye soruyor benden uzaklaşırken.

"Yemek için değil," diye kaşlarımı oynatıyorum ve elini göğsüme vuruyor. Uzaklaşmaya çalışıyor ama ben ona uzanıyorum, belinden tutup geri çekiyorum. Parmaklarımın onun güzel teninde olması bile beni sertleştirmeye yetiyor ve bunun için öğürüyorum.

Reese'in yanındaki tabureye oturuyor ve rahat bir sohbeta dalıyorlar ve Dex sırtımı sıvazlıyor.

"İyi misin?" diye soruyor, erkeksi görünümlü kokteylinden bir yudum alarak.

Erkeksi değil. Pembe, kremi görünümlü ve tepesinde birkaç şemsiye var. Yine de yalan söylemeyeceğim, lezzetli görünüyor. Bir dahaki sefere sipariş verebilirim.

"Evet, sanırım öyle," diye gülümseyerek mojitomdan bir yudum alıyorum.

"Arizona'nın söyleyip söylemediğinden emin değilim ama Sage de hamile. Ari'den birkaç ay önde, sohbet etmek istersen her zaman burada," diye teklif ediyor ve ben de minnettar oluyorum.

"Teşekkürler," diye ona dönüyorum, "minnettarım dostum, çok zor çünkü Titus-Ari'nin babası- en iyi arkadaşlarımdan biri... karısı da hamile, sanırım dört aylık? Bilmiyorum, bize her hafta haber gönderiyor ama neyse, konudan uzaklaşıyorum. Yani evet, onunla bu konuda konuşmayı çok

isterdim, biraz ortak bir payda, ama onu arayıp *"hey"* diyebileceğim gibi değil.

dostum, bu oldu, ne yaptın falan filan," çünkü bebeğini hamile bıraktım."

Evet, benim olmayabilir ama olacak, bunu biliyorum.

"Ah dostum, bu çok zor, bak... Eğer istersen senin baba arkadaşın olurum. Her gün bir şeyler öğreniyorum ve karımın bebek sohbetlerinden bahsetmesini dinlemek yerine başka bir erkekle konuşmak güzel olacak," diyerek gülüyor. "O ve Ari gerçekten iyi anlaşmış görünüyorlar ve ben buna minnettarım çünkü o her zaman kız arkadaş edinmekte zorlanmıştır, nedenini bilmiyorum ama o ve Ari birbirlerine çok benziyorlar."

Başımı sallayarak onaylıyorum.

"Ari her zaman mücadele etti. Connie ve Reese'e yakın olduğunu biliyorum ama bu sadece Connie ikizim Kaleb'le çıkmaya başladığından ve Reese de Connie'nin babası ve Reese de Connie'nin en iyi arkadaşı olduğu için Killian'la birlikte geldiğinden beri böyle..." Bir an duraksıyorum ve Dex az önce söylediklerimi kavramaya çalışıyor gibi görünüyor, sanki zihninde dönüp duruyor.

"Biliyorum, dürüst olmak gerekirse her şey biraz boktan."

"Ve evlendin ve en iyi arkadaşının kızını hamile bıraktın."

"Evet, kulağa doğru geliyor..." İçkimden bir yudum daha alıyorum.

"Vay be." Elini saçlarında gezdiriyor, "Sage'i babamdan çaldığımda ve babam Sage'in eski kulüp arkadaşıyla çıkmaya başladığında bunun garip olduğunu düşünmüştüm."

"Bilmiyorum... seninki biraz tuhaf."

"Dostum, yapma. Benimki senin durumun kadar berbat bile değil," dedi ve gırtlaktan bir kahkaha attı.

"Adil, adil," diye başımı salladım.

"Yine de berbat durumda," diye omzunu silkiyor.

"Kesinlikle."

Akşam biraz fazla kolay geçip **g i d i y o r** ama tekrar eşimle birlikte odada olduğum için minnettarım.

Karım.

Benimki

ni.

"Peki karıcığım, ne yapmak istersin?"

"O zaman uyuyacak mısın?" diye mırıldandı ve ben kesinlikle bunu beklemiyordum.

"Atla bebeğim, bana iyi bin, sahip olduğum her şey için beni sağ ve söz veriyorum bütün gece sana sarılacağım."

"Sıra sende koca oğlan," diye göz kırpmıyor banyoya girip kapıyı kapatmadan önce.

Beyaz iç çamaşırı giymiş, melek gibi görünüyordu. Sadece bana bineceğine söz vermekle kalmadı, ki bu yeterince iyiydi, güzel dizlerinin üzerine çöktü ve ben onun güzel boğazına boşalana kadar sikimi emdi. Bacakları titreyene ve fişkırtacağından emin olana kadar ona ziyafet çektim. İçindeydi, sadece onu dışarı çıkarmalıyım.

Sonra nefesini tuttuğunda, bana bir profesyonel gibi bindi ve sahip olduğum her şey için beni aldı.

O güzel amcığını içimle doldurdum, sonra her bir zerresinin içine geri itildiğinden emin oldum. Ve söz verdiğim gibi, beni bir değil, iki kez mahvettikten sonra, bütün gece onu kaşıkladım ve şimdiye kadarki en iyi gece uykusunu çektim.

BUGÜN, BU GECE EVE UÇMADAN ÖNCE VEGAS'TAKİ SON GÜNÜMÜZDÜ.

Yalan söylemeyeceğim, üzgündüm. Henüz eve dönmeye hazır değildim. Kendi balonumuzda olduğumuzu ve bu gece uçak piste iner inmez balonun patlayacağını ve hayatın eskisi gibi devam edeceğini düşünmek hoşuma gidiyordu. Ama şimdi evliydik ve o hamileydi.

Eve döndüğümüzde ortalığın karışacağından eminim.

Hem de çok.

"Yapmak istediğin bir şey var mı?" Diye soruyor, eli benimkine dolanmış ve sadece ikimiz varız. Killian ve Reese çoktan eve doğru yola çıktılar ve bana dudaklarının mühürlü olduğuna dair söz verdi.

"New York'taki evimize dönmeden önceki her saniyenin tadını çıkar," diye iç geçiriyorum.

"İnanılmazdı... değil mi?" Bunu bana sorarken tereddütlüydü ve nedenini bilmiyorum.

"İnanılmazdan da öte bir şeydi Blossom, geçirdiğim en iyi tatillerden biriydi," dedi ve dönüp bana baktı, parmak uçlarında yükselip beni öperken kollarını ortama doladı.

Bu anın bitmesini istemiyorum.

Ancak her şey gibi, biz istesek de istemesek de eninde sonunda bitmek zorunda.

Havaalanına giderken aklım öğleden sonraki gezimize gitti. Eyfel Kulesi'nde öğle yemeği yedik ve Eyfel Kulesi'nin en muhteşem manzarasını seyrettik.

Bellagio fiskiyeleri ve ben artık eve döndüğümüz için üzülyordum.
Balonumuzun dört saat elli dakikası kalmıştı.

Bu kadar.

Ve gerçekten içim içime
sığmıyor. İçim parçalandı.
Balon iyice patladı.

ON YEDİ ŞAFTÖR

vRI\ONv

DÖRT SAAT ELLİ DAKIKA GÖZ AÇIP KAPAYINCAYA KADAR GEÇTİ.

Vegas baloncuğumuzda dört günden çok daha uzun süre kalmışız gibi hissediyorum.

Ve dürüst olmak gerekirse, New York'a dönmeye hazır değilim.

Ben işe döndüm. Keaton işe döndü ve ben onunla konuşmaya hazır olana kadar babamdan kaçmak zorunda kaldı. Ki şu anda bu hiç olmayacakmış gibi geliyordu.

Eve doğru sessizce yol alırken Keaton'ın eli kalçalarımın arasına gömüldü. Sage ve Dex bir arabaya binip Brooklyn'e giderken ben ve Keaton da diğer arabaya bindik.

Garip bir sessizlik değildi.

Sadece sessizlikti. Tamamen kendimiz olmak için sahip olduğumuz zamanı takdir etmek için sessizlik, çünkü buradayken ve hayatlarımızı yaşarken, gerçek benliklerimizi maskeliyoruz. Duygularımızı maskeliyoruz çünkü kimsenin birlikte ne kadar mükemmel olduğumuzu görmesini istemiyoruz.

Ama kapıların arkasındayken, yine sadece biz varız.

Tam da istediğimiz gibi.

Ne kadar üzgünüz.

Hamilton Heights'a indiğimizde arabanın her an duracağını bilerek iç çekiyordum. Vegas saatiyle altı, New York saatiyle dokuzdu.

"Hazır mısın?" Keaton eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor ve ben de ona doğru eğiliyorum.

"Hayır, ama gidelim," diye başımı sallıyorum, kapıyı açıyorum ve şoför küçük bavullarımızı alırken Keaton'ın eline uzanıyorum.

"Evim güzel evim," diye sesleniyor ve New York havası biz ayrılmadan önce olduğundan daha da soğuk geliyor. "Kahretsin, çok soğuk," diye gülüyor Keaton biz yukarı çıkarken.

Merdivenlerden inip kapıyı açmasını bekliyorum ve içeri girer girmez kapıyı kilitleyip ısıtıcıyı açıyor.

"Duşa ihtiyacım var," diye iç geçirdim ve çantalarımı yere bıraktım.

"Sana katılabilir miyim?" Kolları arkamdan beni sarıyor, başını boynuma sokup nabız noktama öpücükler konduruyor.

"Her zaman," yüzümü omzumun üzerinden çeviriyorum ve kollarını benden çekip banyoya doğru koşmadan önce onu yanağından öpüyorum.

Duş alıyoruz.

Sevişiyoruz... tabii ki, çünkü fiziksel olarak seks yapmadan duramayacağımız bir hastalığımız var. Sonra yatağa girip Doordash'ten Chick-fil-A sipariş ediyoruz.

"Yarın babamla yüzleşmeye hazır mısın?" Ağzıma bir kızartma atarken soruyorum.

İçini çekti, "Hayır, hiç de değil."

"Üzgünüm, bu senin için kolay olmamalı."

"Bebeğim," dedi bana dönerek, "ne için özür diliyorsun?"

"Çünkü bana bakmayı kabul etmeseydin, burada olmazdım, günaha girmezdik ve kesinlikle evlenmezdik. Bir bebeğin olup olmayacağını kesin olarak söyleyemem çünkü... şey, biyoloji ve tüm bunlar."

Yumuşak bir şekilde kıkırdıyor, elleri yüzümü kavırıyor. "O zaman ben de özür dilerim..." diye gülümsüyor.

Arka planda *Modern Family* çalarken beni yavaşça öpüyor ve aniden her şey bir anlığına unutuluyor.

SALI SABAHI BÜYÜK BİR GÜRÜLTÜ VE PATLAMAYLA KEATON'IN

Alarm çalıyor ve bir anlığına nerede olduğunu unutuyor.

"Kahretsin," diye inliyor. Suyun damlama sesini duyabiliyorum ve doğrulduğumda sadece lambasını devirip kırmakla kalmadığını, aynı zamanda komodinin kenarından yere akan su bardağını da döktüğünü görüyorum.

Suyu silmek için bir havlu bulmaya giderken yorgun gözlerle ve huysuz bir şekilde yataktan fırlar.

"Süpürgeyi getireyim," diye dönüp yataktan fırlıyorum ama Keaton beni durduruyor.

"Hayır, yaralanma ihtimaline karşı orada kal," diyerek başını iki yana sallar.

"Ne? Süpürgeden mi?" Onu görmezden gelip yatak odasından çıkarken gülüyorum, yürürken kalçalarımı bir o yana bir bu yana hareket ettiriyorum, güzel yeşil gözlerinin kıcımda olacağını biliyorum.

Merdivenlerin altındaki dolaba gidip süpürgeyi alıyorum ve yatak odasına doğru geri dönüp süpürmeye başlıyorum, Keaton elleri ve dizleri üzerinde suyu ıslatıyor.

"Nasıl birisin sen?" Başımı sallıyorum.

"En güzel rüyayı görüyordum, sonra alarmım çaldı ve dört gün boyunca açık olmamasına alışmışım, bu yüzden sistem için küçük bir şok oldu."

"Neydi bu rüya?" Merakla sordum.

"İçinde sen, krem şanti, çilek ve buz vardı."

"Kulağa yaramazca geliyor," diyorum odanın köşesindeki düzgün bir yığını süpürürken.

"Öyleydi ve dağınıktı."

"Belki bir gece denersin, çilek ve kremaya bayılırım," diye göz kırpiyorum, süpürgeye yaslanarak.

"Benimle dalga geçme bebeğim, taş gibiyim ve kendimi o küçük güzel kalçalarının arasına sokmak istiyorum."

"Seni durduran ne?"

"Ne yazık ki iş, patron zaten benimle uğraşıyor."

"Patronun sen olduğunu sanıyordum," diye alay ediyorum onunla, kırılmış tişörtümü başımın üzerine kaldırıyorum, sonra şortumu aşağı itiyorum, böylece çıplak duruyorum.

"Şey, dört kişiyiz... yani teknik olarak hepimiz patron sayılırız?" diye bir soruyla bitiriyor ama nedenini bilmiyorum.

Hâlâ elleri ve dizleri üzerinde duruyor ve ben de olduğu yere doğru yürüyorum, önüne eğilip çenesini kavriyorum ve başını geriye yatırıyorum.

"Aç mısın?" Ona duyduğum ihtiyaçla mırıldanarak soruyorum. "Açlıktan ölüyorum," diye cevap veriyor, sesi gergin.

Bir bacağımı kaldırıyorum, ayağımı komodinin üzerine koyuyorum ve diğer bacağımı yere sağlamca basıyorum.

"O zaman ye," diye usulca emrediyorum ve o da yiyor.

Parmakları açıklığını bulup içime girerken dili klitorisimin üzerinde geziniyor ve parmaklarımı uzun kahverengi saçlarına dolayarak kendimi sabitliyorum, beni son yemeğiymişim gibi yerken başını yana yatırıyorum.

İniltiiler odayı doldurur ve o hâlâ dizlerinin üzerindedir.

Parmaklarım içime gömülmüş, g noktamı ovuyor, diğeri yüzüne binmeye başladığımda kalçamın etrafında kıvrılıyor.

"İşte iyi bir kız, benden istediğini al" diye mırıldanıyor, burnunu klitorisime sürüyor, parmakları beni yavaş ve işkenceli bir hızda sikmeye devam ederken dili dudaklarımın arasından kayıyor. Saçlarını sıkıca kavıyorum, başını geriye yatırıyorum, böylece dili klitorisime odaklanıyor, parmakları içimde derinleşiyor.

"Evet," diye nefes alıyorum itişlerini hızlandırırken, dili yavaş kalıyor. "Aynen böyle," diye nefes alıyorum ve o da dediğimi yapıyor. Dilinin üzerinde çözülüyorum ve tek bir damlamın bile boşa gitmesine izin vermiyor.

"Sen iyi bir çocuksun," diyerek bacağıma indirmeme yardım ediyor ve ben de eğilerek başparmağımla işaret parmağım arasında yanaklarını kavırıyor, dilimi ağzına sokarak içinde vahşi bir şeyleri harekete geçiriyorum.

Ayağa kalkıyor, beni kollarının arasına alıyor ve duvara yaslayıp sertçe beceriyor, ikimiz de boşalana kadar ağzımı kapatırken bir kez bile bırakmıyor.

ŞAFTÖR TWENTY-EILHt

KEATON

İŞE GITMEK ENDİŞELİ BİR YOLCULUK.

Titus'la yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyorum, kaçıp saklanamam. Kırk yedi yaşında bir adamım ve yalan söylemeyeceğim, birazcık altıma sığıyorum.

Hepsini hak ediyorum.

Yine de işleri kolaylaştırmıyor.

Park yerime girdiğimde yavaşlıyorum, derin bir nefes alıyorum ve elimde evrak çantasıyla arabadan inmeden önce kendime bir iki dakika veriyorum. Takım elbise ve çizme. Kıçıma tekmeyi yemeye hazırım.

Güzel.

Asansörün düğmesine basıp, ne kadar sürede asansöre ulaşacağımı sayıyorum.

Be

n. Yedi saniye.

Yukarı çıkmak için dokuz

saniye. Aşağı yukarı.

Kapılar çaldı ve yüzümü görmeye hazır bir şekilde ofise girdim.

ama sakın. Nate masasında oturuyor. Kaleb ofisinde, kapı iki yana çekili ve Titus'un masası boş.

Tuhaf.

"Günaydın," diye gülümsüyorum, sinirlerim içten içe beni öldürüyor ve Nate'in gözleri açılıyor.

"Keaton, dönmüşsün."

Başımı salladım, arkasından yürüdüm ve kapıyı iterek ofisime doğru yürürken omzunu dostça kavradım.

Beyaz gömleğimin üst düğmesini açarak, iki parmağımı birdenbire çok dar gelen ve beni boğan yakamın içinde gezdiriyorum.

Belki de beni arkadaşımın elleri boynuma dolanmaya hazırlıyordu.

Kaleb kafasını kapıdan uzattığında uzun süre yalnız kalmadım.

"Kardeşim geri döndü, seni ve güzel eşini tebrik etmek gerektiğini duydum," diyerek dudaklarını büktü ve gülmemek için kendini zor tuttu.

"Keşke en kötüsü bu olsaydı," diye mırıldanıyorum ve evet, cevabım şifreli olabilir. Ama neyi ima ettiğimi biliyorum, Kaleb Titus'un tepkisi hakkında konuştuğumu düşünecek.

"Nerede o?"

Kaleb omzunun üzerinden bakıyor ve yanaklarını şişiriyor, "Her an gelebilir, kahve almak için dışarı çıktı."

"Harika," sesim hiç hevesli çıkmıyor. "O kızgın."

"Hadi canım," diye kahkaha atıyorum ve e-postalarımın geldiğini görünce yüzümü ovalıyorum.

"Sana şans diliyorum kardeşim."

"Teşekkürler," diyerek şakağımdan onu selamlıyorum, o dışarı çıkıp ofisine dönerken dirseğimi masama dayıyorum. Düşünüyorum.

Asansör kapıları çalıyor ve dakikalarımın sayılı olduğunu biliyorum, bu yüzden canavarı zaten kızdırdığımdan daha fazla kızdırmak yerine, dışarı çıkmaya ve teslim olarak beyaz bayrağımı sallamaya karar veriyorum.

Arizona'nınkilerle neredeyse aynı tonda olan güzel mavi gözlerinin sertleşmesi için ofisimden bir adım dışarı çıkması yetti. Onunki daha çok yaz okyanusu mavisi, onunki daha çok buz gibi.

Kulağa doğru geliyor.

"Vay, vay, vay..." diye ıslık çalarak paket kahveyi masasına bırakıyor ve ben de elma büyüklüğündeki parçayı yutuyorum. "Bakın kim dönmüş."

Gözleri sol elime kayıyor, sarı bandı arıyor, ama ondan saklamak için zayıf bir girişimle onu takım elbisemin cebine katlıyorum.

"Hey," demeyi başardım, "bana kahve getirdin mi?" sesim gergin ve lanet olsun benim sorunum ne? Kendimi altıncı sınıfta öğle yemeklerinde dayak yediğim günlere dönmüş gibi hissediyorum.

"Hayır," gözleri gök gürültüsü gibi. "Standart," diye başımı salladım.

"Ukalalık etme."

"Akıllanmak zor," diye alay ediyorum, bir an için ayak parmaklarımın üzerinde sallanıyorum ve topuklarımın üzerine geri iniyorum.

"Seni uyarıyorum Keaton."

"Yoksa ne Titus?" Sesimi yükseltiyorum. "Kızgınsın, anlıyorum, gel ve hıncını benden çıkar. İstedğin bu, değil mi? Kızınla evlendiğim için güzel yüzüme yumruk üstüne yumruk atmak."

Lanet olsun, gözlerinin önünde kırmızı bayrak sallamak gibiydi. Daha fazla açıklamaya ihtiyacın varsa, kırmızı bayrak benim.

O lanet bir boğa.

Bana saldırıyor, beni yere fırlatırken kollarını belime doluyor ve beni sararken ciğerlerimdeki lanet havayı dışarı atıyor. Yan dönüyorum, nefes almaya çalışırken gözlerim doluyor.

"Sen benim kızım ile evlendin!" diye bağıyor ve yemin ederim ağzından tükürükler uçup üzerime düşüyor.

Hak etmişim.

Eğer roller tersine dönseydi, ona düzgünce tükürürdüm.

Tükürme düşüncesiyle bir anlığına uygunsuz düşünceler beni istila ediyor, ama onları anında kapatıyorum.

Zamanı değil Keaton, lanet olası zamanı değil.

"Evet, yaptım," sonunda nefesimi tutmayı başardım.

"Sana güvenmişim!" Sesinin yumuşamasını isterdim ama tam tersine giderek daha da sinirleniyordu.

"Biliyorum," diyerek önüme dönüyorum ve yavaşça kendimi yukarı itiyorum ama sonra mükemmel cilalı ayakkabısıyla kaburgalarımın bir darbe indiriyor. "Bunu hak ettim," diye homurdanıyorum, tekrar yukarı itiyorum ve bu sefer dizlerime kadar itmeme izin veriyor.

"Dünyada yedi buçuk milyar insan var ve sen benim kızımın göz diktin, neden Keaton? NEDEN?!"

Ve bunu yaşadım.

Ayağa kalktım, ona doğru yaklaştım, göğüs göğüse.

"Nedenini bilmek ister misin?" Gözlerimi ona dikmiş, öfkeleniyorum. "Evet, istiyorum."

"Çünkü istedim, çünkü ne yazık ki onu seviyorum. Ona aşığım. Bu kadar. Saçmalık yok. Mazeret yok. Onu seviyorum!" ve şimdi bağırp onu itme sırası bende.

"Benim için öldün sen," diye homurdanıyor Titus, beni biraz daha sert iterek hazırlıksız yakalıyor.

"Tamam, sorun değil," diye başımı sallıyorum, içimde öfke dolaşıyor ama Titus'un sözlerinin acısını hissetmeden edemiyorum. Kalbimi bir kılıçla kesiyordu. Kanlar içinde ve yaralı bir şekilde, bu sefer toparlanamayacağımı biliyordum.

Onun için l.

Yaşadığımız onca şeyden sonra.

"Seni bir daha asla görmek istemiyorum!" sesi

keskin. "Birlikte çalıştığımız için biraz zor."

"O zaman ben gidiyorum," der ve Nate'in kafası bilgisayarının üzerinden çıkar. Odayı sessizlik kaplar.

İkimiz de fkeliyiz. Gğslerimiz inip kalkıyor.

Arizona aklıma geldiğinde üzüntü bir an için öfkemi bastırıyor.

"Arizona'nın ne düşündüğünü biliyor musun?" Duraklıyorum, fkeli bakışları benimkilerle buluşuyor. "Artık onu sevmeyi değil düşünüyor. Bu yüzden seninle iletişime geçmedi."

"Ne?" Titus'un sesi yumuşuyor, gözleri benimkilere kilitleniyor ve sanki yelkenlerinden rzgr alınmış gibi görünüyor.

"Evet dostum..." Duraksıyorum, elimi başımın arkasında gezdiriyorum, tüm vücudum ağrıyor. "Senin onu artık sevmeyeceğini düşünüyor ve kendisinin yerini alıp geride bırakılacağını hissediyor..." Büyük bir yumruyu yutarak duraklıyorum. "Tıpkı annesinin onu terk ettiği gibi..."

Titus tökezleyerek ofis koltuğuna geri düşer, ağzı bir karış açık ve şaşkındır.

"Böyle mi düşünüyor?" derken sesindeki yenilgiyi duyabiliyorum.

"Evet dostum," diye tekrarlıyorum ve ellerimi ceplerime sokuyorum ve hepimiz Titus'a bakıyoruz.

"Kahretsin, ben... Yani... Kahretsin," diye elleriyle yüzünü ovalıyor.

"Benim sana yaptığım şeyi sen de yaptın, özetle."

Az kalsın

kayıyordum. Lanet

olsun.

"Pardon?"

"Uzaklara gitti, evlendi, eve geldi ve herkesin üzerine attı..." "Seninki tüm sosyal medyaya yayıldı."

"Benim hatam, hiçbir fikrimiz yoktu..." gerçek buydu.

Bilmiyorduk. "Ayrıca, evlendiğim kişi senin kızın değildi, değil mi?" fkeden kuduruyor.

"Hayır, ama benimdi," diyen Xavier'e ait sert İngiliz aksanı ofiste yankılanıyor ve kahkaha atmamak için dudağımın içini ısıtıyorum. Xavier ilerlemeye devam ediyor ve Titus'un sırtına sert bir tokat atıyor.

"Doğru değil mi Titty?"

Ve gözlerini devirerek iç çekti.

Xavier ilerlemeye devam ediyor ve ofisime kamp kuruyor. İdeal değil.

Titus'un gözleri tekrar benimkileri buluyor ve ona orantısız bir gülümseme veriyorum. Evimin anahtarlarına uzanıyorum ve araba anahtarımı çıkarıp bir demet halinde ona doğru fırlatıyorum, o da bir eliyle yakalıyor.

"Evde, git ve onu gör." Teklifimi kabul etti ve ayağa kalkarak bana doğru yürümeye başladı, ben de onu kucaklamak için kollarımı açtım ama tam çeneme bir yumruk indirdi ve beni yere düşürdü.

"Bu benim çocuğumla evlendiğin için," diye homurdanıyor ve dönüp uzaklaşmadan önce öfkeyle beni işaret ediyor.

"Senin için hâlâ ölü müyüm?" Yarı gülerek, yarı boğuk bir hıçkırıkla sesleniyorum ama o beni tersliyor.

Standart.

Kaleb ve Nate koşarak gelip dizlerimin üstüne çökmeme yardım ediyorlar, Kaleb kızgın bir şekilde onun peşinden koşmaya başlıyor ama ben başımı sallıyorum. "Bırak onu, bunu hak ettim." Çatık kaşlarla bana bakıyorlar, bakışlarını değiş tokuş ediyorlar.

"Hiç şüphesiz birkaç saat içinde ikinci raunt için hazır olacak." "Nedenmiş o?" Nate sorar.

"Sebebi yok," diye iç geçirdim, "sebebi yok."

ŞAFTÖR ON DOKUZ

vRI\ONv

TEMİZ ÇAMAŞIRLARIMIZI KURUTUCUDAN ÇIKARDIKTAN SONRA YERE OTURDUM VE

Temiz çamaşırların sonuncusunu yıkayıcıdan çıkarıp kurutucuya atmadan ve çalıştırmadan önce düzgün bir yığın halinde katlayın ve çamaşır sepetine yerleştirin.

Ayakta durarak kuru çamaşırları yatak odamıza taşıyor ve yığınlar haline getiriyorum.

Yatak odamız.

Bizim değil. Keaton'ın.

Vegas öncesinden beri burada uyuyorum. Keaton'ın giysilerini dışarıda bırakıp kendiminkileri alıyorum ve ön kapının açıldığını duyduğumda kaldırmaya başlıyorum. Saate baktığımda kaşlarım çatıldı, saat on biri geçiyordu.

"Bebeğim?" Koridora doğru yürürken seslendim ve merdivenleri yarılamaştım ki babamın kızgın, üzgün ve yenilmiş bir halde orada dikildiğini gördüm. "Baba... Ben..."

"Ari... Günişığı," diye boğuluyor, öne doğru bir adım atıyor ve ben yavaşça ona doğru yürümeye ve alt basamaktan inmeye başlıyorum. "Konuşabilir miyiz?"

"Duruma göre değişir... bana bağırarak mısın?"

Ve iç çekerek bir an için başını öne eğiyor ve bir ömür gibi gelen bir süreden sonra başını yavaşça iki yana sallıyor.

"O zaman evet, konuşabiliriz." Başımı dik tutuyorum, yanından geçerken burnumu hafifçe kaldırıyorum, kendimi kollarına atıp beni kucaklamasına izin verme isteğimi görmezden geliyorum. Ama ilerlemeye devam ediyorum, oturma alanına doğru ilerliyorum. "Oturun, size bir şey getireyim mi? Çay, kahve, su, bir tutam ihanet."

"Ari..."

İçimi çekiyorum, tekli koltuğa oturuyorum, bacaklarımı altımda birleştiriyorum ve onun konuşmasını bekliyorum.

Yapmıyor. Sessizlik odayı dolduruyor ve gerginlik artık dayanamayacağım ve bundan nefret edeceğim ana kadar artıyor.

"Ne istiyordun baba, belli ki buraya gelmenin bir nedeni var, o yüzden konuş ya da konuşacak cesareti bulamıyorsan işinin başına dönebilirsin." Kollarımı göğsümde kavuşturup ona bakıyorum.

"Keaton bana söyledi..."

Kalbim göğsümde hızla çarpıyor, oturup daha fazla açıklama yapmasını beklerken gözlerim açılıyor, çünkü kendime çelme takmak istemiyorum. Ama açıklama asla gelmiyor.

"Sana ne demiştim?" Sonunda pes ettim ve ona sordum.

"Seni sevmediğimi hissediyorsun... tıpkı senin gibi seni terk edeceğimi düşünüyorsun..." ve duraksıyor, yutkunmadan önce bir anlığına gözlerini kapatıyor ve ben boğazının düğümlenmesini izliyorum. "Annem yaptı," diyor sonunda ve kalbimde küçük bir acı hissediyorum. Annemi düşündüğüm için değil, onu hiç hatırlamıyorum ve dürüst olmak gerekirse hayatımda hiçbir önemi yok, ama bunu en yakın arkadaşından duymak onu ne kadar incitmiş olmalı.

"Ari, senin yerini asla doldurmayacağım, seni asla terk etmeyeceğim... Sen benim kızımsın ve her zaman benim kızım olarak kalacaksın. Amora'dan bir bebeğim olacak diye seni o bebekle değiştirecek değilim..."

Gözlerim sulanıyor ve göğsümde o kadar derin bir sızı var ki, istesem bile onu dindiremeyeceğimden endişeleniyorum.

"Ben sadece..." Duraklıyorum çünkü ona ne söylemek istediğimi bile bilmiyorum, sadece konuşmadan çok bunalmış hissediyorum ve bir duygu karışımı beni sular altında bırakıyor, başımı yüzeyin üzerinde tutamayana kadar üzerimden su akıyor.

"Biliyorum... ve tüm bunları yanlış bir şekilde yaptım ve bunu biliyorum, sana söylemeden önce kimseye söylemeyi planlamamıştım, ama sonra Kaleb beni bara götürdü ve bilmiyorum, her şey farklı bir yöne gitti. Öğreneceğin için gergindim ve sana nasıl söyleyeceğime dair her şeyi planlamıştım. Ama senden başka herkes oradaydı ve neden bilmiyorum ama ben sadece... sanırım panikledim."

Başımı sallıyorum, yanağımdan bir damla yaş süzülüyor.

"Beni öylece affedemeyeceğini biliyorum ama hazır olduğunda seni bekliyor olacağım."

"Baba..." Bir an duraksıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Mesele şu ki, benim de ona söylemem gereken çok şey var ama henüz bu konuşmaya hazır değilim ve dürüst olmak gerekirse, ne zaman hazır olacağımı da bilmiyorum. Mesele sadece Keaton'la evlenmiş olmam ve bunun ikimizin de fikri olması, sarhoşken yapılan bir hata olmaması değil. Tıp fakültesini bırakmış olmam, yakında çalıştığım beyefendiler kulübünde yönetici olacak olmam ve son olarak bir bebeğe hamile olmam ve babasının kim olduğundan emin olmamam, yani evet. Dürüst olmak gerekirse şu an gerçeklerimin zamanı değil.

O ayağa kalktığında ben de ayağa kalkıyorum ve bu sefer kendimi onun kollarına bırakıyorum, kollarının beni sarmasını ve yakınımda tutmasını bekliyorum, böylece sabit kalp atışlarının sesini dinleyebiliyorum, ama kalp atışları sabit değil. Derisinin altında hızla atıyor ve şüphesiz onun da benim kadar gergin hissettiğini bilmek beni gülümsetiyor.

Ayrılıyor ve ben tekrar oturuyorum, babam bana biraz daha yakın oturuyor. "İşler nasıl?"

Yutkunuyoru

m. "İyi
gidiyor."

"Sınavlarını geçtiğini varsayıyorum?" O kadar geniş gülümsüyor ki midem düğümleniyor.

"Uçan renklerle."

"Tıpkı senin yapacağını bildiğim gibi," derken içindeki gurur dışarı sızıyor ve suçluluk duygusu beni bütünüyle eziyor. Ben çok kötü bir evlattım.

"Acıma son ver... Evliliğiniz bir sarhoşluk anı mıydı?" Evet deyip onun işini kolaylaştırabilirdim. Ama demem.

"Hayır; sarhoştuk ama bunu sarhoş olmadan önce planlamıştık ve benim nasıl biri olduğumu bilirsin, Keaton'ın da nasıl biri olduğunu bilirsin, ikimiz de geri adım atmak istemedik ve gerisi tarih oldu."

"Aman Tanrım," diyerek yüzünü ellerinin arasına aldı ve yüzünü ovaladı.

"Bakın, yargılayamazsınız, müşterinizle evlendiniz ve onu hamile bıraktınız, bu yüzden..."

"Adil." O sırtıyor ve odayı sessizlik dolduruyor ve biz sadece birbirimize bakıyoruz. Bir şekilde kalplerimizin kırık parçalarını onarıyor, kendilerini tekrar bir araya getirmelerine izin veriyoruz.

"İyi miyiz?" diye soruyor.

"Evet baba, iyiyiz." İkimizin de kaçırıldığı son üç ay boyunca birbirimizin hayatını konuşurken kendimizi rahat bir sohbete kaptırmadan önce ona gülümsüyorum.

İKİMİZ DE A Y A K T A Y I Z , ÖĞLEDEN SONRA VE BEN ONU DIŞARIDA GÖRÜYORUM.
Kapı.

"Uğradığınız için teşekkür ederim," diyerek soğuk kış esintisine doğru adımını atarken ön kapıya yaslanıyorum.

"Teşekkür edebilirsin..."

"Koca," diye göz

kırpıyorum.

"Keaton," bunun için, "bana anahtarları fırlattı ve evde olduğunu söyledi."

"Tabii ki yaptı."

"Hey, en azından bunu yapabilirdi, ayrıca çıkmadan hemen önce çenesine bir yumruk indirdim..." ve babama bakarken gözlerim açılıyor.

"Hayır, yapmadın."

"Evet, yaptım, yapılacak en doğru şey buydu," diye gururla gülümsüyor, bana yaklaşıyor ve başımın üstüne bir öpücük konduruyor. "Sen benim bebeğimsin, o haddini aştı."

Ve başımı sallıyorum, çünkü o haklı. Ama sınırı aşan tek kişi o değildi. İkimiz de o çizgiyi aştık.

"Ve lütfen, yakında Amora ile tanışman için bir randevu ayarlayabilir miyim, ondan gerçekten hoşlanacaksın. Söz veriyorum."

"Bunu düşünebilir miyim?"

Son birkaç saat içinde her şeyden o kadar bunalmış hissettim ki her şeyin durulması için birkaç saate ihtiyacım vardı.

"Elbette," derken sesindeki acıyı duyabiliyorum ama her zaman yaptığı gibi geçiştiriyor.

"Teşekkürler baba, seni seviyorum."

"Seni sevdiğim kadar değil, Günışığım."

Kollarını tekrar bana doluyor ve dönüp uzaklaşmadan önce bana son bir kez sarılıyor.

Uzaklara doğru gidişini izliyorum ve göğsümde kendini gösteren ağrıyı ovalayıp kamp kuruyorum.

Kapıyı kapatırken sırtım soğuk kapıya dayanıyor ve nedenini bilmiyorum ama bir gözyaşı havuzunun içine yığılıyorum.

GÜN UÇUP GİTTİ VE BEN ŞİMDİ KEATON'A GERİ SAYIM YAPIYORUM.

kapıdan içeri giriyor. Daha yeni beş yaşına girdi. Onun bakıcısı olmak istemiyorum ve kesinlikle onun yemeğini pişiren ve her gün hazırlayıp bekleyen bir kadın olmak istemiyorum ama aynı zamanda babamı gönderdiği için ona teşekkür etmek adına bir şeyler yapmak istiyorum. Bunu yapmak zorunda değildi ve biliyorum ki bu onun için korkunç bir şey olmalıydı çünkü babam her şeye çok kızardı ve babamın yaptıklarımız yüzünden Keaton'ı yumrukladığı gerçeği... Her şeyi ona borçluydum.

Babam gittikten sonra duşumu aldım ve hava koşullarına uygun kıyafetlerimi giydim ve akşam yemeği için bir şeyler ve bir şişe kırmızı almak üzere Hamilton Heights'ın köşesindeki küçük dükkana doğru yürüdüm. Kart bastım, yani tabii ki bastım.

Kaldırımında yürürken, şehrin havası soğuktu ve akşamın yaklaşmasıyla birlikte bir nebze de olsa ısınmaya başlamıştı. Isınmak için biraz daha hızlı yürüdüğümde Keaton'ın evinin dışındaki ışığın yandığını gördüm ve onun eve gelmesini sabırsızlıkla bekledim. İçeri girip botlarımı çıkardım ve market poşetini yan masaya koyup montumu astım. Dolabın kapağını kapatarak koridorda yürüyorum ve sıcak mutfığa giriyorum. Ocağı açıp tencereye su dolduruyorum ve kaynattıktan sonra spagetti ekliyorum. Bir tavayı ısıtıp soğanları, havuçları ve sarımsakları atıyorum, ardından kıymayı atıp kızarana kadar pişiriyorum ve et sosunu ekliyorum. Yalan söylemeyeceğim, harika kokuyor.

Ön kapının açıldığını duyuyorum ve camın yansımada kendimi bir kez daha gözden geçiriyorum ve altımda hiçbir şey olmayan bir önlük giymeye karar verdiğim için memnunum. Yemeğimizi bitirdikten sonra ona ne kadar minnettar olduğumu göstereceğim.

"Bebeğim?" diye sesleniyor, derin sesi uzun koridordan evin arka tarafına doğru süzülüyor, ben de onu bekliyorum.

Masa hazırlanmış, şarabı doldurulmuş ve yemek hazır. Bana doğru yürüyor ve paket servise tutunuyor.

"Sana akşam yemeği sürprizi yapmak istedim," diye sırtarak mum ışığıyla aydınlanan odaya bakıyor ve elindeki paketi tezgâhın üzerine bırakıyor. "Ama bu çok daha çekici görünüyor," kolunu arkama doluyor ve altımın tamamen çıplak olduğunu fark ettiğinde kaşları kalkıyor.

"Sana ev yapımı bir yemekle sürpriz yapmak istedim." Parmağımı omzunun üzerinden geçirip çenesindeki kirli sakalda gezdiriyorum. Yüzünü buruşturuyor. Yanağında ve çenesinde kızarıklık lekeleri var.

"Beni kesinlikle şaşırttın," diye sırtlıyor, kollarını bedenime dolayarak beni kendine çekiyor, dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor.

"Yemeği atlayalım desem ne kadar kızarsın?" dudakları dudaklarıma değiyor ve tüm vücudum tepki veriyor.

"Kızgın..." Sırtıyorum, ellerimi boynuna kilitliyorum.

"Tamam, hadi yemek yiyelim, sonra bütün akşamı seninle geçirmek istiyorum."

"Anlaştık," diye göz kırptıyorum, sonra bana son bir öpücük verip gitmeme izin veriyor ve onu anında özlüyorum.

Bundan nefret ediyorum.

Tabağımı kaldırıyorum ve o masada oturuyor, aç gözleri tüm zaman boyunca bana sabitlenmiş ve onun sıcak bakışları altında tenimin alev aldığını hissediyorum.

"Bakmayı kes."

"Elimde değil, karım çok ateşli," derken yanaklarım kıpkırmızı kesiliyor. Yüzümü ona dönüyorum, kahverengi saçlarım omuzlarımın hemen arkasında gevşek dalgalar halinde duruyor ve oturduğu yere doğru ilerleyerek yemeğini önüne koyuyorum.

"Çok lezzetli görünüyor."

Ve eminim sadece nazik davranıyordur.

Yanında otururken eli benimkinin üzerinde duruyor ve kalbim göğsümde çarpıyor.

"Sadece teşekkür etmek istedim."

"Ne için?" diye soruyor ama spagettisini çatalına geçirip sıcak ağzına atarken dudaklarında bilmiş bir gülümseme belirliyor.

"Biliyor musun, bana bunu söyletme," diye kızardım ve nedenini bilmiyorum.

"Bakın, en azından bunu yapabildim. Kaburgalarımaya yediğim tekme ve çeneme yediğim yumruğa bile değdi."

Gözlerim açıldı.

"Şaka yapıyorum," diye bana göz kırptıyor ama içten içe öyle olmadığını biliyorum. Babamı tanıyorum.

Ve Keaton'ı tanıyorum.

Göğsümdeki ağrı geri geldi ve bu sefer onu ovalayamıyorum.

KEATON ÖPÜCÜKLER ARASINDA "KEŞKE BUGÜN SENİNLE OLABİLSEYDİM," DIYOR. Ellerimi yüzüme kapattım.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum dudaklarına, "benim de, ama senin büyük iş toplantın var," diye iç geçiriyorum, omuzlarım hafifçe öne doğru sarkıyor.

"Her zaman okulu asabilirim," diye sırtıyor, kollarını belime doluyor ve beni bırakmasını hiç istemiyorum.

"Sen kırk yedi yaşındasın, on yedi değil. Kancık," diye gülüyorum, başımı iki yana sallayarak.

"Güzel." İç çekiyor, "Bir sorun olursa beni arayacağına söz verir misin?"

"Elbette," diye başımı sallıyorum ve ne kadar gergin hissettiğimi görmesini istemiyorum. Taş kesildim.

"Tamam, ben..." diye duraklıyor ve kaşları çatılıyor, sanki söylemek istediği kelimeleri nasıl söyleyeceğini anlamaya çalışıyormuş gibi.

"Biliyorum, ben de," diye gülümsüyorum, ayak parmaklarımın ucuna basıp dudaklarımızın bir kez daha aralanmasına izin verdikten sonra geri çekilip ön kapıdan çıkıyor. O gittikten sonra derin bir nefes verdim ve yatak odama doğru yürüdüm. Kadın doğum uzmanımla olan randevum için hazırlanmam gerekiyordu. Keaton en iyinin de iyisini bulmuştu ve neyse ki hâlâ Manhattan'da ve altıncı caddenin hemen dışında. Dükkânlara biraz göz atma şansım bile olabilir.

Vegas'tan döndükten sonra Sage bana üç hafta izin verdi, sanırım benim için endişeleniyordu ve her şeyin oturması için bana biraz zaman tanımak istedi. Yani, yirmi ikinci doğum günümünden birkaç hafta önce evlenmiş ve hamile kalmıştım. Babam harika davrandı ve Nate, Killian, Keaton (tabii ki) ve Kaleb ile samimi bir akşam yemeği ayarladı. Amora'yı da getirebileceğini söyledim, ama onunla önce kendi başıma tanışmak istiyorum.

Anne kötü, spor ayakkabı ve uzun kollu bir tişört giyiyorum. Günlük. Rahat. Öğle yemeğinden sonra karnımın etrafındaki her şey dar geliyor, bu yüzden randevumdan eve dönene kadar kot pantolon giymenin ve eşofman altı giymenin tadını çıkarıyorum. NYC şapkama uzanarak onu başıma geçiriyorum ve gözlüklerimi burnuma doğru itiyorum. Bugün temas hissim yoktu ve başım ağrıyordu. Anahtarlarımı kaptığım gibi koşarak merdivenlerden iniyorum ve yalıtımlı bardağıma su doldurup birkaç yudum içiyorum. Suyun ilk birkaç yudumunu yenemezsiniz.

Koridordaki uzun aynanın önünde durup, New York'un güzel soğuk havası sayesinde kuruyan dudaklarıma biraz dudak kremi sürüyorum.

bu hafta şehri kasıp kavuracak. Ekim ayının sonuna yaklaşıyoruz ve şehrin üzerinde soğuk bir büyü var ve Şükran Günü'ne kadar geçmesini umuyorum. Sonbaharın keskin günlerini seviyorum, acı soğuğunu değil. Uzun siyah puf montumu üzerime geçirip omuz silkiyorum ve telefonumu, dudak kremimi ve anahtarlarımı omuz çantama atıyorum. Bu sabah mide bulantısı yüzünden kendimi pek iyi hissetmiyordum ama neyse ki bir saat kadar sonra geçti.

Derin bir nefes alarak ön kapıyı açıyorum ve Keaton'ın ön basamağına çıktığımda beni karşılayan soğuk için kendimi hazırlıyorum. Kapıyı arkamdan kilitleyerek paltomu vücuduma yaklaştırıp yorgan gibi sarıyorum ve sabah on birdeki randevum için altıncı caddeden kliniğe doğru yürümeye başlıyorum. Gergin olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum ama aynı zamanda içimde bir heyecan da kabarıyordu. İçimde küçük bir bebeğin büyümesi ve tamamen benim ve umarım Keaton'ın olması düşüncesi. Ama şansım yaver giderse, kameralı sohbetimdeki pislik olacak. Bu bana oturum açıp hepsini silmem gerektiğini hatırlattı. Bununla yüzleşemezdim. O an beni hayatım boyunca korkuttu ve akşam çok daha kötü geçebilirdi ama gitmeyi kabul ettiğim için kendime çok kızgıyım. Yanlış olduğunu biliyordum ama bir şeyler arzuluyordum, bir şeylerin peşindeydim ama ne olduğunu bilmiyordum. Belki de çok yalnız olduğum bir yerde, zaten dibe vurmuş gibi hissediyordum ve sadece acı ve ihanetten başka bir şey hissetmek istiyordum. Sadece *hissetmek* istedim. Ne kadar üzücü değil mi? Sesim acınası geliyordu. Başımı öne eğerek, düşüncelerimin içinde kaybolmuş bir halde kliniğe doğru yürürken gözlerimi yere indirdim.

Merdivenleri tırmanarak, klinik olarak temiz kliniğe giriyorum ve beni içeri alıp Doktor Kyra'nın bekleme odasına gönderen resepsiyon görevlisini geçiyorum. Kapıyı iterek içeri girdiğimde, gözlerim duvardaki sanat eserlerini tarıyor; bebeklerin, hamile kadınların ve sevinç yumaklarıyla ailelerin tek tük posterleriyle dolu. Koltuklar siyah ahşap çerçeveler üzerinde düzgün kumaş koltuklardı, ortada birkaç derginin bulunduğu büyük kare bir sehpa ve camın üzerinde saksıya konmuş güzel bir bitki vardı. Tipik bir doktor bekleme odası gibi kokmuyordu; sıcaktı ve narenciye kokuyordu. Köşede bir yere oturdum, birkaç göz beni taradı. Bazı bayanlar tek başınaydı, bazıları eşleriyle ve bir çift de taşıyıcı anneleriyle birlikteydi ve ne kadar minnettar olduklarını konuşurlarken kulak misafiri oldum ve kalbim ısındı. Keaton'ın burada olmasını hiç bu kadar istememiştim. Sage benimle gelmeyi teklif etti ama ben tek başıma gitmemin sorun olmayacağını söyledim. Değildim. Ama o kız olmak istemedim. Kendi başıma devam etmeliydim, çünkü doğrusu Keaton

burada olmayabilir. Olacağına dair söz verdiğini biliyorum ama sözler kolayca bozulabilir. Eğer bu bebeğin ondan olmadığı ortaya çıkarsa, çekip gitmeye hakkı var. Sırf onu seviyorum diye onu kalmaya zorlamak kimin haddine.

Bir dergiye uzanıyorum ve sayfaları karıştırmaya başlıyorum, okumuyorum, sadece düşüncelerimde boğulmamak için kendimi meşgul tutmaya çalışıyorum. Çok oturmamıştım ki kusursuz giyimli bir kadın dışarı çıktı, notlarına bakıp adımı seslendi. Ayağa kalkıyorum, dudaklarıma sahte bir gülümseme yerleştiriyorum ve odaya giriyorum.

"Selam Arizona, ben Kyra. Tanıştığımıza memnun oldum." Elini uzattı ve ben de usulca sıktım. O bir İngiliz. Nazik gözler, soğuk eller ve sıcak bir kalp. Ya da öyle derler.

"Merhaba," diye mırıldanarak yerime oturuyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" Masasında oturmuş, faresine tıklıyor ve klavyesine dokunuyor.

"Evet, tamam, biraz rahatsızlandım ama çok korkunç bir şey değil." Başımı salladım ve parmaklarımı önümde birleştirdim.

"Peki en son ne zaman regl oldun?" Şimdi ekranından başını kaldırarak soruyor.

"Geçen ay bir tane olduğunu biliyorum, ayın üçü gibi," kızdım, "sanırım," ve tam tarihi hatırlayamadığım için sinirlendim.

"Testte iki ila üç hafta yazıyordu, doğru mu?" Gözleri tekrar ekrana döndü ve parmakları klavyenin üzerinde dans ediyor.

"Evet," diye yutkunuyorum ve birden kendimi sıcak hissediyorum. Çok sıcak. Üzerimdeki montu çıkarıp parmağımı tişörtümün yakasında gezdiriyorum.

"İyi misin?"

"Sadece biraz sıcak, sanırım soğuk havada dışarıda olduğum ve şimdi sıcak odada olduğum için." Ona zayıf bir gülümseme veriyorum ve suyuma uzanıp bir yudum alıyorum.

"Bir dakika bekle," diyerek ellerini birbirine geçiriyor ve kızarıklığının geçmesini bekliyor.

"Ben iyiyim," diye başımı sallıyorum, bir lokma daha alıyorum.

"Mükemmel," diye dişlek bir sırıtışla bana bakıyor, "peki işin içinde baba var mı?"

Sorusu biraz fazla kişisel gibi geldi. Öyle olmadığını biliyorum ve beni yargılıyormuş gibi hissetmemeliyim, ama kesinlikle beni yargılıyormuş gibi hissediyorum.

"Evet," diye başımı salladım, "bir baba var."

"Peki çevrende iyi bir destek sistemin var mı?" diye devam ediyor ve sinirlerim bozuluyor.

"Evet, babam var, arkadaşlarım var," sesim güven dolu, oysa içimde ölüyormuşum gibi hissediyorum.

"Tamam, birkaç kan tahlili yaptırmak istiyorum ve sonra seni ultrason için masaya yatıracağız. Hemşireyi çağıracağım ve ben sonuçları incelerken seni on dakikalığına dışarı göndereceğim, tamam mı?" diye soruyor ama aslında başka bir seçeneğim varmış gibi hissetmiyorum.

"Evet."

Kan testlerinden nefret ederim. İş yerinde de yaptırmayı hiç sevmem. Tüm bu soruları neden sorduğunu biliyorum, bu benim alanım, yani bir bakıma. Ama ben aptal bir 21 yaşında değilim.

Telefonundaki bir düğmeye basıyor ve yaşlı bir kadın, üzerinde ihtiyacı olan her şeyin bulunduğu bir tepsiyle içeri giriyor.

"Merhaba aşkım," diye tatlı tatlı gülümsüyor bana, ben de damarıma erişebilmesi için kolumu kıvrıyorum. Eldivenli parmaklarıyla birkaç kez bastırıyor, gözleri benimkilerden koluma kayıyor. "Gergin misin?"

"Biraz," diye itiraf ediyorum, "olmamalı, ben birinci sınıf tıp öğrencisiyim," diyorum sahtekâr olduğum için biraz fazla gururlu bir şekilde.

Dr. Kyra doğum tarihime bakarak, "Bu kadar genç yaşta çok şey başarmışsın," diyor.

"Çok başarılıydım, gerçekten zekiydim aslında..." Dirseğimin kıvrımındaki çizici hissettiğimde bir an duraksıyorum, "muhtemelen bu yaşta ve hamile olarak burada oturduğuma bakarak bunu düşünmezdim."

"Olur böyle şeyler," diye gülümsüyor Kyra, "doğum kontrolü her zaman yüzde yüz değildir, bunu biliyorsun değil mi?" Başımı sallıyorum. Küçümseyici davranmıyordu, aslında oldukça iyiydi. Kaltak değildi. Belki biraz yargılayıcı ama onun yerinde olsam ben de öyle olurum.

"Tamam," diyor hemşire kan aldığı yere bir pamuk yerleştirip bantlarken, "hepsi bu kadar, git ve bekleme odasında otur." Bana nazik bir gülümseme veriyor ve ben de ayağa kalkıp kapıya doğru ilerleyerek kalabalık bekleme odasına geri dönüyorum.

Telefonumu çıkarıyorum ve Keaton'dan gelen mesajı görünce gülümsüyorum.

Keaton

Hey bebeğim, bu toplantı tam bir horlama festivali.

Her şey yolunda mı?

Alay ediyorum.

Ben

Hey, her şey yolunda. Hormon seviyelerimi kontrol etmek için kan tahlili yaptırdım, sonra ultrason zamanı xx

Üç noktanın açıldığını görüyorum.

Keaton

Bu bir sorun olduğu anlamına mı geliyor? Baban az önce gitti, kurtuldu. Şanslı piç. xx

İç çekiyorum.

Ben

Hayır, bazen bunu ne kadar ilerlediğinizi anlamak için yaparlar. Endişelenmeyi bırak, her şey yoluna girecek. Şimdi git, toplantının tadını çıkar ve dışarı çıktığımda seni ararım xx

Keaton

Tamam karıcığım, xo.

Karım. Kalbim eriyor. Keaton benim dandik pembe elmas yüzüğümü ince altın bir bantla değiştirdi ve ben buna bayıldım. Biraz itiraz ettim ama mükemmel oldu. Vegas'taki hala onda ve bana onu asla çıkarmayacağını söyledi.

"Arizona?" Dr. Kyra'nın beni tekrar öne çağırdığını duyuyorum ve koltuğumdan kalkıp ofisine geri dönüyorum.

Bilgisayarındaki dosyayı bir kez daha açarken yerime yeniden oturuyorum. "Tamam, HCG seviyen olması gerekenden çok daha yüksek.

çok uzaktasınız. Biraz daha ileride olabilir misin?" Kalbim sıkışıyor, çünkü eğer daha ileride olursam, Keaton'ın bebeği değil, büyük olasılıkla benim gizemli erkeğim olacak.

"Yani, bir olasılık var. Hâlâ adet görebildiğini ve hamile kalabildiğini biliyorum," diye nefes veriyorum, sesim sakinleşiyor.

"Gel uzan da rahmine bir bakayım," derken biraz fazla mutlu bir şekilde gülümsüyor. Silkeleniyorum, yatağa uzanıyorum ve tişörtümün eteklerini sütyen telimin altına sıkıştırıyorum.

Karnıma soğuk jeli sıkıyor, sonra yerine oturuyor, sondaya uzanıyor ve karnımın alt kısmına bastırıyor. Ölçümleri yaparken düğmelere tıkladığını duyabiliyorum ve her şeyin yolunda olması için dua ediyorum.

"Sanırım bu yüksek HCG seviyelerini açıklıyor," diye gülümseyerek ekranı çeviriyor ve gözlerim önümdeki siyah beyaz bulanıklığa takılır takılmaz açılıyor.

"Hayatta olmaz," diye fısıldadım.

Ve önümdeki ekranda iki çuval ve iki küçük fasulye var. Ben ve Kyra hep bir ağızdan "İkizler" dedik.

"Tek bir plasenta, yani birbirlerinin aynısı olacaklar..." diyerek rahmimin içinin fotoğraflarını çıkarmaya başladı. "Yaklaşık altı haftalıksın. Doğum tarihi 28 Mayıs, ama bildiğiniz gibi ikizler normalde erken doğar. Onları olabildiğince uzun süre içeride tutmaya çalışacağız. İdeal olan..." dedi ve ben ekranda titreyen iki küçük kalp atışına bakmakla meşgul olduğum için telefonu kapattım.

"Kalp atışlarını görebildiğime inanamıyorum," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

"Biliyorum, biraz erken ama senin için harika" diyerek ayağa kalktı ve kalkmama yardım etmeden önce karnımdaki jeli sildi. "Sana doğum öncesi vitaminler alacağım ve bir sonraki randevunu ve ultrasonunu ayarlayabiliriz," diyerek masasına geri oturdu ve ıslak ellerini bir el havlusuyla kuruladıktan sonra dezenfekte etti.

Sadece başımı sallıyorum.

Kafamda tarihleri ve babanın kim olabileceğini çözmeye çalışırken uyuşmuş durumdayım.

"Kasım ayının başı kulağa nasıl geliyor?"

"Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırırken dudaklarımı birbirine sürtüyorum.

Dürüst olmak gerekirse nasıl hissettiğim hakkında hiçbir fikrim yok. İçeri girdiğimde heyecanlıydım, ama şimdi.

"Hepsi rezerve edildi, ayrıca Aralık ayı için bir tarama daha rezerve ettim, vitaminleriniz ön masada olacak" dedi ve beni bekleme odasına uğurlamadan önce bir kez daha elimi sıktı.

İkimiz de vedalaşıyoruz ve genç bir kızın bana gülümsediği resepsiyona doğru yürüyorum.

"Doğum öncesi vitamin almam gerekiyor," diyerek dirseklerimi hafif ahşap yüzeye yaslıyorum.

"İsim?"

"Arizona King," diye başını sallıyor, bilgisayarına dokunuyor, sonra çekmecesini açıp ilaçlarını çıkarıyor. Ona teşekkür ediyorum ve önümde duran kızıl saçlı güzel bir kadın gördüğümde dönüyorum. Soluk tenli, gözleri farklı renklerde. Biri buz mavisi, diğeri koyu kahverengi ve burnunun üzerinde dağılmış çiller. Tabii ya.

"Arizona," diyor usulca ve ben daha o kendini tanıtmadan kim olduğunu anlıyorum.

"Amora," biraz daha dik duruyorum, gözlerim onun yuvarlak karnına kayıyor ve kalbim küt küt atıyor.

"Baban arabayı park ediyor, bir randevumuz var..." ve sözleri bir uyarı gibiydi, o kapıdan girmeden önce bu klinikten siktir olup gitmem için beni uyarıyordu.

"Seni çok iyi anlıyorum," diyerek ona zayıf bir gülümseme veriyorum ve bir adım öne çıkıyorum, "teşekkür ederim," diye fısıldıyorum onu geçip babamla karşılaşmadan önce sokaklarda kayboluyorum. Keaton'la evlenmekle kalmayıp onun bebeklerine hamile kaldığımı açıklamak zorunda kalmak istemiyorum. Belki de. Umuyordum.

Sikeyim.

Kaldırımda yürürken zihnim bebekle ilgili her şeyle meşguldü ama ortada sadece bir bebek yoktu. İki tane vardı. İkizler. Tek yumurta ikizleri. Keşke bebeklerin ikiz olması Keaton'ın olduğunu resmileştirseydi ama tek yumurta ikizleri genetik değildir. Keaton ve Kaleb tek yumurta ikizi değillerdi. Onlar genetik ikizlerdi. Şanslıydım ya da şanssızdım, nasıl baktığınıza bağlı. Bardağın yarısı dolu, yarısı boş ve şu anda kendimi daha çok bardağın yarısı boş bir kız gibi hissediyordum. Ve hissetmemeliydim. İçimde iki sağlıklı bebek olduğu ve büyüdükları için sevinmem gerekirken, sadece dehşet ve korku hissediyorum. Bu bebeklerin Keaton'ın olmasını istiyorum, gizemli adamın değil. Keaton umursamadığını söylüyor, ama bebekler doğduğunda ve ona hiç benzemediklerinde umursayacak mı? Beni ve onları reddedecek mi? Belki de sonunda bunun gerçekten olduğunu anladığında çiğneyebileceğinden fazlasını ısırması gibi hissedecek. Bir bebeğim olacak, pardon iki bebeğim olacak ve hayatındaki bu büyük değişikliğe hazır olabilir de olmayabilir de. Çünkü kabul edelim, bu çocuklar dünyaya geldikten sonra her şey değişecek. Anladığım kadarıyla ve babamla kendisi ve Şeytan hakkında konuşurlarken kulak misafiri olduğum kadarıyla asla çocuk istemedi.

Hamilton Heights'a doğru yürürken iç çekiyorum, başım yerden kalkıyor ve gözlerim Keaton'ın evinin dışındaki ışığa takılıyor. Kalbim ağırlaşıyor ve göğsüm bir türlü kaldıramadığım dayanılmaz bir ağırlıkla ağrıyor. Bir an duraksıyorum, ince yağmur kuru tenimi ıslatmaya başlıyor ve ona ne söyleyeceğimi, eğer gerçekten istediği bu değilse burada olmak zorunda olmadığını nasıl söyleyebileceğimi bulmaya çalışıyorum. Her ne kadar evli olsak da, Vegas'ta sarhoş bir şekilde evlendiğimiz için her zaman yanımda olması gerektiğini düşünüyor olsa da. Bacaklarım hareket etmeye başladı ve ön kapıdan içeri girdiğimde anladım,

tüm bunlar biraz daha gerçek oluyor ve o eve gelene kadar geri sayım yapıyor olacağım.

Ona taşınacağımı söyleyene kadar. Ona bu işin yürümeyeceğini ve ne kadar yalvarıp yakardığı umurunda değil, bunu kendim için yapmam gerektiğini söyleyene kadar. Vegas'tan önce de taşınyordum, bu konuda hiçbir şey değişmedi. Buna ihtiyacımız vardı. *Biz* diye bir şeyi hiç konuşmadık. Vegas ve şimdi de hamileliğim olmasaydı biz diye bir şey olacağını sanmıyorum. Yapılacak en doğru şey buydu, bunu içten içe biliyordum ve o da biliyordu. Kafamı toparlayıp yeni daireme yerleştikten sonra Doktor Kyra'dan yeni bir randevu alacak ve babanın kim olduğunu öğrenmeye çalışacaktım. Bunun yapılabileceğini biliyordum, hastanede staj yaparken ve öğrenirken yapıldığını görmüştüm ama nedense kendimden şüphe ediyormuşum gibi hissediyordum.

Ön kapıdan içeri girdiğimde kıyafetlerim ağırlaşmıştı ve saçlarımdan akan su yüzüme damlıyor, burnumdan aşağı ve ucundan akıyordu. Islak montumu astım, ayakkabılarımlı çıkardım ve kendimi yukarı taşıyıp duşa girerek sıcak suyun günün yorgunluğunu vücudumdan atmasına izin verdim. Kabarık bir havluya sarınarak odama giriyorum ve gözlerim geçen ay boyunca tozlanan dizüstü bilgisayarımı buluyor. Nedense içimi bir suçluluk duygusu kaplıyor ve nedenini bilmiyorum ama bu beni huzursuz ediyor, midem düğümleniyor ve endişeyle dönüyor. İlerleyerek dizüstü bilgisayarımı alıyorum ve şarja takıyorum, üzerimi değiştirip saçlarımlı havluyla kurularken on dakika bekletiyorum.

Taytımı giyip Keaton'ın büyük boy tişörtünü burnuma götürüyorum ve derin derin içime çekiyorum. Onun kokusundan asla bıkmayacağım. İç çekerek yatağıma uzanıyorum, dizüstü bilgisayarıma uzanıyorum ve kapağını açıyorum. Yüklenmesini bekledikten sonra şifremi giriyorum ve kamera sayfamı açıyorum. Sınırlarım göğsümdede zonklıyor, tekrar giriş yapma düşüncesi midemi bulandırıyor ve işte o zaman *TallDarkandHandsome*'dan bir mesaj görüyorum.

Umarım Vegas'ı sevmişsindir... Görünüşe göre artık seni eskisinden daha fazla tutabiliyorum... Kaçabilirsin Vixen, ama saklanamazsın. Senin için geliyorum.

Kanım donuyor, midem bulanıyor, tüylerim diken diken oluyor ve avuçlarımlı nemleniyor. Dizüstü bilgisayarımın kapağını kapatmadan önce hesabımı siliyorum. Ayaktayım ve yerde hareket ediyorum

Dizlerimin üzerine çöküp midemdekileri yukarı fırlattığım banyoya gittim ve şimdi bunun hamilelik hastalığı mı yoksa korku ve dehşetten kaynaklanan bir hastalık mı olduğundan emin değilim. Şifreli mesaj ne anlama geliyordu? Kimseye söyleyemem. Sadece başımı eğmem ve aklımı başımda tutmam gerekiyor. İşten kaçamam, buna ihtiyacım vardı ve doğrusu paraya daha çok ihtiyacım vardı. Ağzımı silerek ayağa kalktım ve yüzüme soğuk su çarptım. Böyle bir şey olamazdı.

Ön kapının kapandığını duyuyorum, ardından Keaton'ın sesi dar ve uzun koridorda ilerliyor.

"Bebeğim?" diye sesleniyor ve ben merdivenlerin başına koşuyorum, gözleri bir anda benimkilere takılıyor ve çılgına dönmüş görünüyor. Endişe yüzüne kazınmış durumda ve tek yapabildiğim ona doğru koşmak, kollarının beni sarmasına ve göğsüne katlamasına izin vermek, başımı çarpan kalbine yaslamak. "Sen iyi misin? Randevundan sonra senden hiç haber alamadım."

Onun sözleriyle gerçek yüzüme tokat gibi çarptı. Ona mesaj atıp her şeyin yolunda olduğunu bildirmem gerekiyordu ama kendime o kadar odaklanmıştım ki unuttum.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadım, sanki can simidimmiş gibi ona yapıştım.

"Her şey yolunda mı Ari?" diye soruyor ve ben de başımı kaldırıp ona bakıyorum, gözlerimi kırptırıyorum.

Başımı sallıyorum, gözlerim doluyor ama bunların mutluluk gözyaşları mı yoksa hüznün gözyaşları mı olduğundan emin değilim. Karışık duygular içimde dönüp duruyor ve neyin ne olduğunu çözemiyorum.

"Sana göstereyim," diye fısıldıyorum, çünkü bilmeyi hak ediyor ve ona ultrasonu gösterdiğimde hissedeceği heyecanın bir kısmını hissetmek istiyorum. Çantama uzanıyorum ve parmaklarımı Keaton'ınkilerle birleştirip onu oturma odasına doğru götürmeden önce ultrasonu çıkarıyorum. Bana şaşkın şaşkın bakıyor, güzel yeşil gözleri benimkilere yerleşirken kaşları çatılıyor, beklentiyle bir ileri bir geri zıplıyor.

Ultrasonu ona uzatıyorum ve iri elleri öne uzanıyor, uzun parmakları yavaşça resmin köşesini tutuyor ve onu incelerken izliyorum ve sonra cildine derinlemesine kazınmış olan kırışıklık çizgileri yavaşça solmaya başlıyor, gözleri tekrar benimkilere dönmeden önce saniyeler içinde yumuşuyor.

"İkiz mi?" diye bana göz kırptıyor ve gözlerim doluyor, yanaklarımdan yaşlar süzülürken burnum akıyor. Başımı evet anlamında sallıyorum, ellerimi birbirine kenetliyorum ve dua eder gibi dudaklarıma bastırıyorum. Ayağa kalkıyor ve kollarını

Belime sarılıp ayaklarımı yerden kaldırıyor, yüzü boynumun kıvrımına gömölüyor ve tenimde ıslaklık hissediyorum.

Ağlıyor. *Oh kalbim dursun.*

"Bebeğim bu..." diye fısıldıyor, beni yere yatırıyor ve alnını alnıma bastırıyor.

"Korkutucu,"

"Bu harika," dudakları dudaklarıma değiyor ve kalbim küllerinden doğan bir Anka kuşu gibi yükseliyor.

"Birbirlerinin aynısı," dediğinde dudaklarına bir gülümseme yayılmadan önce bana karşı hafifçe sertleştğini hissediyorum.

"Ari," sesi biraz daha sertleşti, "bu bebekler benim, kanlı ya da kansız. Sen benimsin, bu, biz... biz bir şeyiz. Bu gerçek. Sen benim karımsın, ben de senin kocanım. Benim değillerse bu bebekleri sevmeyeceğimi düşündüğünü biliyorum ama yanıyorsun. Onları tüm varlığımla seveceğim, seni tüm varlığımla seviyorum..." ve bu kelimeleri ilk kez yüksek sesle söyledi ve kalbim göğsümde parçalandı.

Ben de seni seviyorum.

OTUZUNCU BÖLÜM

KEATON

BUGÜN İŞE GİTMEK ZORUNDA OLMaktan NEFRET EDİYORDUM AMA BÜYÜK BİR TOPLANTIMIZ VARDI

Killian, Xavier, Kaleb ve Nate ile birlikte. Titus'un da katılması gerekiyordu ama son anda vazgeçti, kaçıramayacağı bir randevusu olduğunu söyledi ama çok belirsiz tuttu.

Cehennemden çıkmış yarasa gibi girip çıkıyordu, bu yüzden hızlı bir merhaba ve vedalaşma oldu. Arizona'ya bir mesaj gönderdim, en azından elini tutup onu sakinleştirmem gerekirken orada tek başına olmasından nefret ediyordum. Muhtemelen gergin değildir. Eskiden sahada çalışıyordu, bu ona yabancı değil.

Yani, kadın doğum uzmanı olmak istemedi, travma uzmanı olmak istedi, nedenini Tanrı bilir. Ömür boyu soğuyacağım kadar acil servis programı izledim, ama hey, bu sadece benim.

Kaleb ve Killian kendi aralarında konuşuyor, Xavier Nate ile sohbet ediyor, ben de telefonumu cebimden çıkarıp ona mesaj atıyorum.

Ben

Hey bebeğim, bu toplantı tam bir horlama festivali.
Her şey yolunda mı? X

Yani, yalan değildi. Çok sıkıldım ve neden bahsettikleri hakkında hiçbir fikrim yok. Dürüst olmak gerekirse, *Wolfe* ismini duymaktan biraz sıkılmaya başladım.

Eşim

Hey, her şey yolunda. Hormon seviyelerimi kontrol etmek için kan tahlili yaptırdım, sonra ultrason zamanı xx

Kan testi mi? Korku tenime batıyor ve midemin düğümlendiğini hissediyorum.

Ben

Bu bir sorun olduğu anlamına mı geliyor? Baban az önce gitti, kurtuldu. Şanslı piç. Xx

Neden panikliyorum? Endişelenecek bir şeyim var mı? Hayır, bu normal değil mi? Kahretsin, böyle zamanlarda Titus'a dönmek isterdim ama yapamam çünkü o zaman yirmi bir yaşındaki kızını hamile bıraktığını öğrenir. Umarım. Yani, bebeğin benden olduğunu varsayamam, değil mi? Dua edebilirim, dileyebilirim ve umut edebilirim. Ama hepsi bu kadar.

Eşim

Hayır, bazen bunu ne kadar ilerlediğinizi anlamak için yaparlar. Endişelenmeyi bırak, her şey yoluna girecek. Şimdi git, toplantının tadını çıkar ve dışarı çıktığımda seni arayım xx

Beni çok iyi tanıyor. Endişeleniyordum, hala endişeleniyorum. Yalan söylemenin anlamı yok. ~~Ben: Tamam karıcığım, seni seviyorum. (hurdaya çıkar)~~

Ben

Tamam

karıcığım, xo.

Telefonumun ekranını yere koyduğumda gözlerimin bana çevrildiğini hissediyorum.

"Bize geri mi döndün?" Kaleb kaşlarını çattı ve yalan söylemeyeceğim, bu beni çok kızdırdı.

"İnsanları uyutmayı bitirdin mi?" Parmaklarımı kırdım ve arkama yaslandım. Neden burada olduğumdan bile emin değilim. Ben sadece muhasebeciyim.

Xavier'in kıkırdadığını duyuyorum, elleri kucığında, parmakları birbirine kenetlenmiş.

Xavier'i severdim. Tam benim tipim. Elbette, Titus yüzünden bu saçmalığa katlanıyor.

"Dediğim gibi, Wolfe birkaç hafta önce Vegas'taydı." Kulaklarım diken diken oldu ve koltuğumda dimdik oturdum.

"Ne?"

"Beni duydunuz; şimdi, neden Vegas'ta olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok, sadece orada olduğunu biliyoruz. Oyununun ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok, kan istediğini ve bir nedenden dolayı Amora'ya aşık olduğunu biliyoruz."

O sansar puştun Vegas'ta ne işi vardı?

"O bir şeylerin peşinde; zeki bir adam. Yakında hapishaneden kardeşi Hunter ile bir görüşme yapmayı umuyorum. Onun suçu üstlenmeyeceğini umuyordum ama..." Xavier durakladı ve dudaklarını yaladı, "Amora, Royal

ve diğerk kızların gözleri her zaman üzerlerinde olduğı sürece

Tamam. Wolfe Knight'ta bana doğru gelmeyen bir şeyler var ve onun New York'ta ve şimdi de Vegas'ta olduğunu biliyor olmamız... sizce de biraz tesadüfi değil mi?"

Neden bilmiyorum ama bu beni korkutuyor. Ya dikkatini Ari'ye çevirirse? Ya Titus'tan intikam almak istiyorsa ve bunu sadece Amora'yı değil, Ari'yi de alaşağı ederek yaparsa?

"Siktir," diye fısıldadım.

"Ne?" Nate'in başını çevirip bana baktığını görüyorum, Kaleb'in gözleri gözlerimin içine bakıyor.

"Ya Wolfe Arizona'ya gitmeye çalışıyorsa?" Bunu yüksek sesle söylemek bana aptalca bir fikirmiş gibi hissettiriyor ama değil. Öyle olmadığını biliyorum.

"Pardon?" Nate beni duymamış gibi başını sallıyor, 'pardon, lanet olsun bunu nasıl düşünemedim' mi, 'pardon, seni duymadım' mı, yoksa 'pardon, aklını kaçırmışsın' mı olduğundan tam emin değil. Her iki durumda da kendimi açıklama yaparken buldum.

"Ya bizi gafil avlıyorsa? Amora'nın peşinde olduğunu düşünerek... O kolay hedef..." Xavier'in nefesini tuttuğunu duyunca duraksıyorum. "Üzgünüm dostum, sadece gerçekleri söylüyorum," diye devam etmeden önce omuzlarını silkiyor, "ama Arizona da Amora kadar hedef. Wolfe'un gözünde Ari, Titus ve Amora'ya bağlı. Ari'ye ulaşırsa..."

"Amora'ya, Titus'a, bana..." Xavier bir an için soluklaşıyor, eli sakalını okşuyor.

"Bingo," Ellerimi masaya vurarak Nate'in zıplamasına neden oldum ama bunu yapmak istememiştim. Sanırım her zaman bunu yapmak istemişimdir.

"Lanet olsun," diye ıslık çalıyor Killian.

"Ari şimdi nerede?" Kaleb soruyor.

"Ev," diye yalan söylüyorum, yine de ona söylemem gerekiyor. İçim içimi yiyor.

"Eve git, onun yanından ayrılma. Titus Amora'nın yanında; ben Connie'ye, Killian da Reese'e gidecek."

"O zaman kaleyi ben koruyayım mı?" Nate söylüyor ve dilinden damlayan alaycılığı kaçırmıyorum.

"Evet, bunu yapsan iyi olur dostum," diyerek ayağa kalktım ve sırtını sıvazladım. "Bu ayın kitaplarını bitirip eve gideceğim." Telefonumu masadan alıp ofisime girmeden önce odadakilerle konuşuyorum ve kapıyı çarparak çıkıyorum. Oops.

Yapmam gerekenleri yaklaşık yarım saatte hallettim, istediğimden biraz daha uzun sürdü ama hesaplarda hep böyle olmaz mı? Yukarı itiyorum,

Bilgisayarımı kilitliyorum. Telefonumu açıyorum, bana mesaj atmadığını görünce kaşlarım çatılıyor. Kamera uygulamasını açıp adını aratıyorum, orada yok. Silmiş. Neyi silmiş?

Uygulamayı kapatıp tekrar açıyorum ama orada değil. Bu ne lan? Ona sorabileceğim bir şey değil, kamera işini bildiğimi öğrenirse deliye döner. Prestige'de çalıştığını bilmem yeterince kötü.

Elimi saçlarımın kenarından aşağı doğru kaydırırken, Kaleb'in kapıdan içeri girdiğini görünce iç geçiriyorum.

"Seni ne yiyor?" diye soruyor.

"Çok değil, çıkmak üzereydim" diyor ve kapıyı yavaşça kapatmasını izliyorum.

"Her şey yolunda mı? Çok meşgul olduğunu biliyorum ama uzun zamandır doğru düzgün konuşmadık."

Başımı öne eğiyorum ve içimi bir suçluluk duygusu kaplıyor.

"Neden sen ve Connie yarın akşam yemeğine gelmiyorsunuz? Eminim Arizona'nın hoşuna gider. Sanırım biraz morali bozuk." Yani, öyle olduğunu sanmıyorum ama Connie'yi görmekten mutlu olacağını biliyorum, o yüzden belki bunu söylemem yardımcı olabilir.

"Tamam, kulağa hoş geliyor." Kaleb geri çekiliyor, elini kapı koluna koyuyor ve hafifçe itiyor ama kapıyı açmıyor. "Her şey yolunda, değil mi?" diye tekrar kontrol ediyor ve ben de başımla onaylıyorum.

Evrak çantamı yerden alıp ona doğru yürürken gülümsememi zorlayarak "Her şey mükemmel," diyorum. Ofisimin kapısını açıp beni asansöre kadar takip etmeden önce sırtımı sıvazlıyor ve omzumu sıkıyor. "Connie ile eve döndüğünde bana haber ver, aynı şey senin için de geçerli Killian. Eve döndüğünde ve kızların iyi olduğunu öğrendiğinde bana haber ver."

Hepsi 'evet yapacağız' tarzında bir şeyler mırıldanıyor ve sonra ben dönüp Nate'e bakıyorum. "İyi misin?"

"Evet," gözlerini benimkilerle buluşturmuyor, sadece bilgisayara odaklanıyor.

"Somurtuyor musun?"

Kafasını kaldırdı. "Evine git."

Hafifçe kıkırdadım ve asansöre bindim. Eve gitme zamanı. Biraz temkinli bir şekilde kapıdan içeri girdiğimde evin sessiz olduğunu görüyorum.

Çok sessiz. Evrak çantamı altımdaki yere koyuyorum.

"Bebeğim?" Sesleniyorum ve onu merdivenlerin başında görüyorum, gözleri benimkilerde ve onun burada ve güvende olduğunu gördüğümde içimi kaplayan rahatlamayı gizleyemiyorum. Endişenin yüzümün her yerine kazındığına eminim. Bana doğru koşuyor, kollarım onu sarıyor ve göğsüme yaslıyor. Onun yakınına ihtiyacım vardı. Başı bana yaslanırken kalbimin derimin altında hızla çarpışının sesini duymasını istedim. "Sen iyi misin? Randevundan sonra senden hiç haber alamadım." Tamamen yalan değil, daha çok şu Wolfe meselesi hakkında endişeliydim ve sinir bozucu bir şekilde eve dönerken kendimden şüphe ediyordum.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı bedenimi sıkıca kavrarken. "Her şey yolunda mı Ari?" Ona sordum, iyi görünmüyordu. Başı Göğsümden kalkıyor ve gözleri benimkileri buluyor, bana bakarken bir an için gözlerini kırptırıyor.

Yavaşça başını sallıyor ve güzel mavi gözlerindeki yaşları kaçırmıyorum. Bu kalbimi kırıyor. Ve sonra bir kez daha benden sakladığı bir şey olmuş olabileceği endişesi kaplıyor içimi. Belki de kötü bir haberi vardı ve bana telefonda söylemek istemedi ve aniden, daha önce endişelendiğim her şey yerini korkuya bıraktı.

"Sana göstereyim," diye fısıldıyor ama sesi çok kısık. Benden uzaklaşıyor ve ben anında onu özlüyorum. Geri çekiliyor, yan masadaki çantasına uzanıyor ve siyah beyaz kare bir fotoğraf kâğıdı çıkarıyor. Parmakları benimkileri buluyor, parmaklarımızı birleştiriyor ve birbirine doluyor. Beni oturma odasına doğru götürüyor ve oturmamı işaret ediyor. Kahretsin, bu kötü olmalı. Belki de bebeğin benden olmadığını biliyordur? Olmasa da fark etmez. Onu elimden bırakmamın imkanı yok. Ayakta duruyor, parmakları kâğıdın kenarını sıkıştırıyor ve ben ona şaşkınlıkla bakıyorum, kaşlarım çatılıyor ve gözlerimin onunkilere yerleşmesine izin veriyorum, beklerken beklentiyle ileri geri zıplıyorum.

Ultrasonu bana uzatıyor ve elim uzanıyor, parmaklarım yavaşça resmin köşesini tutuyor ve gözlerimin aşağıya kaymasına izin verip inceliyorum. Neye baktığımı anlamam bir iki dakikamı alıyor. Bir zamanlar kırışik olan kaş çizgim şimdi düzelmiş, ona baktığımda gözlerim açılıyor. Karıma.

"İkiz mi?" Ona inanamıyormuş gibi göz kırptıyorum ve gözlerinden yaşlar akıyor, gözyaşları pembe yanaklarından aşağı yuvarlanırken burnu akıyor. Başını evet anlamında sallıyor, ellerini birbirine kenetlemiş ve dolgun dudaklarına bastırmış, sanki gökyüzüne bir dua gönderiyor. Yavaşça ayağa kalkıyorum, bir adım öne çıkıp kollarımı beline doluyorum, ayaklarını yerden kaldırıyorum ve yüzümü

Boynunun kıvrımında kokusunu içime çekiyorum ve ona karşı ürperirken duygularımın beni tükettiğini hissediyorum.

Ağlıyorum. Bunların üzüntü gözyaşları olduğuna hiç şüphem yok, çok sevinçliyim ve hayatımızın bir sonraki bölümü için çok heyecanlıyım.

"Bebeğim bu..." Fısıldıyorum, onu nazikçe yere yatırıyorum ve alnımı onunkine bastırıyorum.

"Korkunç," diye mırıldanıyor ve korktuğunu görebiliyorum. Bunu hissedebiliyorum da.

"İnanılmaz," diye düzeltiyorum, dudaklarım dudaklarına değiyor ve kalbimin göğsümde hızla çarptığını hissediyorum.

"Birbirlerinin aynısı," diyor bana ve ben de içimi yakan bir acı hissettiğimi görmezden geliyorum, bunların genetik olmayacağını çok iyi biliyordum ve bunun baba olsam da olmasam da işe yaramayacağını bir başka göstergesi. Ona karşı kaskatı kesiliyorum, ama bunu fark etmeyeceğini bildiğim için çok az ve sadece ona odaklandığımda yüzümü bir gülümseme kaplıyor.

"Ari," ses tonum kalın ve açıklanması gerekmeyen bir şeyi açıklıyormuşum gibi hissediyorum, "bu bebekler benim, kanlı ya da değil. Sen benimsin, bu, biz... biz bir şeyiz. Bu gerçek. Sen benim karımsın, ben de senin kocanım. Benim değillerse bu bebekleri sevmeyeceğimi düşündüğünü biliyorum ama yanılıyorsun. Onları tüm varlığımla seveceğim, seni tüm varlığımla seviyorum..." ağzı kapanmadan önce çok hızlı bir şekilde açılıyor ve nedenini anlıyorum.

Çünkü sonunda o üç kelimeyi, o sekiz harfî kafamda düşünmek yerine yüksek sesle söyledim.

"Seviyorum Ari, seni seviyorum."

ŞAFTÖR KİRTLİĞİ-ONE

vRI\ONv

KEATON YEMEK YAPMAKTA ISRAR ETTİ VE ONUNLA TARTIŞMAYACAKTIM.

Çünkü dürüst olmak gerekirse kendimi bitkin hissediyordum. Duştan çıkalı çok olmamıştı ve üzerimde siyah bir skort, denye tayt ve kırmızı uzun kollu bir bodysuit vardı. Saçlarım düz ve gözlüklerimi takmayı tercih ettim. Makyajımı yaptım ve görünümümü kırmızı mat rujla tamamladım. *Si* parfümümü sıktıktan sonra telefonumu şifonyerin üzerine bırakıyorum ve akşam yemeğinin kokusu odaya yayılıp midem guruldayınca alt katta kayboluyorum. Mutfağın köşesini döndüğümde Keaton'ı ocağın başında, dar kot pantolonu, orta kollu gri tişörtü ve omzunda duran el havlusuyla görüyorum. Çok yakışıklı görünüyor.

"Hey, iyi görünüyorsun, ne pişiriyorsun?" Aramızdaki boşluğu kapatırken mırıldanıyorum, kollarım arkadan vücuduna sarılmış, başım kürek kemiklerinin arasında duruyor.

"Selam bebeğim," diye omzunun üzerinden bana bakıyor ve kokusu beni tamamen sarıyor, içim sıcacık oluyor, kalbim göğsümde dört nala atıyor. Keten, deri ve kolonyayla karışıyor ve ben yerde bir su birikintisine dönüşmeye hazırım.

"Çok açım," diye inliyorum, isteksizce gitmesine izin veriyorum ve tezgahın bir galeta alıp ağızıma atıyorum.

"Fazla uzun sürmez," diye dönüyor, tencerenin kapağını kapatıyor ve bana doğru yürüyor, elleri yüzümü kaldırıyor, böylece ona bakmaktan başka çarem kalmıyor.

"Seni hiç bu kadar tatlı bir adam olarak görmemiştim... Sen her zaman..." "Pislik mi?" diye gülüyor, burunlarımız birbirine değiyor, dudaklarımız ayrılıyor.

"Onun gibi bir şey," diye mırıldanıyorum, parmaklarım bileklerine dolanmış ve bu andan asla çıkmak istemiyorum, ama buna mecbur olduğumu biliyorum.

"Daha önce hiç aşık olmamıştım" ve bunu ilk kez söylemiyor.

"Sevmiş olmalısın..."

"Yapma," diye başını iki yana sallıyor, tam dudaklarımı dudaklarıyla kapattığı sırada kapının zili çalıyor.

Ayrılıp koridordan kapıya doğru süzülüyorum, kolu tutup Kaleb ve Connie'yi görmek için kapıyı açıyorum.

"Demek hayattasın," diye kıkırdıyor Kaleb, Connie kollarını bana dolayıp sıkmadan önce beni kucaklayıp yanağıma bir öpücük konduruyor.

"Öyleyim, merak etme, kardeşin beni esir tutmuyor," diye şakacı bir tavırla gözlerimi deviriyorum ve onlar paltolarını çıkarıp dolaba asarken kapıyı arkalarından kapatıyorum.

Kaleb yanımda Connie ile ilerlemeye başladığında "Şef mutfakta," diye takılıyorum.

"Neden seni son gördüğümde beri sonsuza dek geçmiş gibi hissediyorum?" Kahverengi gözlerini gözlerime dikerek soruyor ve kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Uzun kahverengi saçlarını düz bir şekilde toplamış. Cildi parlıyor, yanakları pembe pembe ve her zamanki gibi biraz sinirli giyinmiş. Büyük boy tişört, bisiklet şortu, file tayt ve platform *Dr Martens*.

"Çünkü öyle, sanırım?"

Sonra mutfakta Keaton ve Kaleb'e katıldığımız sırada kolumun üst kısmına vuruyor.

"Ah," diye yarı gülüyorum, yarı inliyorum. "Bu ne içindi?"

"Biz olmadan evlendiğin için," diye tıslayarak kahverengi bir kâğıt torbayı masanın üzerine koydu.

"Bak, planlı bir şey değildi," diye iç geçiriyorum cam dolaba doğru yürüyüp dört bardak alırken. "Sadece biraz..." Duraklıyorum ve Keaton yüzünde güzel bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"İkimiz de geri adım atmıyoruz," diyerek konuşmayı devralıyor.

"Şok," diye sırtıyor Kaleb, bir kıkırdama onu terk ediyor.

"Sanırım bu bir tür 'son kalan' şeyiydi, kimin önce geri çekileceği gibi ama sonra... şey, ikimiz de yapmadık ve hey, işte buradayız."

"Karı ve Koca, bu yılın tombala kartında bu hiç olmadı, belki yıllar sonra bir joker kartı olabilir ama Şeytan'dan sonra her zaman yemin ettiniz ki

Bir daha asla evlenmeyeceksin," diye devam ediyor Kaleb ve midem bulanıyor, kalbim çarpıyor.

"İşler değişir, insanlar da..." diye mırıldanıyor, biftekleri kontrol ediyor, bana bakarken kaşları kalkıyor, muhteşem gözleri üzerimde geziniyor ve içimin yandığını hissediyorum.

Connie bir şişe şarap çıkarırken Kaleb, "Öyle görünüyor," diye sırtıyor.

Kahretsin, ve bu benim favorim.

Cabernet Sauvignon.

"Yemek bitene kadar şunu buzdolabında on beş dakika bekleteyim," diyerek genişçe gülümsüyorum ve parmaklarımı şişenin boynuna dolayıp Keaton'ın buzdolabına doğru götürüyorum. Bir bardaktan bir şey olmayacağını biliyorum, hamile olduğumu öğrenmeden önceki gece sarhoştum ve öğleden sonranın çoğunu internette kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak şeyler arayarak geçirdim.

Olmadı.

Ama şimdi ikizlerin içimde güvende ve sağlam olduğunu biliyorum, bu beni daha iyi hissettirdi, ama tamamen değil. Hâlâ kendimi suçlu hissediyorum.

Connie masaya oturur, Kaleb kendisine ve Keaton'a Keaton'ın dolabından bir bardak buzlu viski alır.

"Teşekkürler dostum," Keaton kadehi kardeşinin elinden alıyor ve bir yudum alıyor, takdirle inliyor. Eğlenceli bir gerçek, Keaton hamile olduğumu öğrendiğimden beri hiç içmedi ve bu yüzden onu biraz daha fazla seviyorum.

Biftekleri yerleştirdikten sonra fırındaki peynirli makarnayı, koçanı ve fırında patatesi kontrol ediyor ve ardından çalı fasulyesi için ocağı kapatıyor.

"Umarım açsınızdır, ben ve kardeşim büyürken bu her zaman favorimizdi. Bana göre basit ama lezzetli bir akşam yemeği." Pişirdiği yemeği masaya getirirken gülümsüyor ve ben de masaya götürüp tabaklara yerleştirmesine yardım ediyorum.

Connie ayağa fırlayıp buzdolabından şarabı aldı ve ben de büyük parçayı yuttum. Kaleb ve Connie'ye söylemeyi konuşmuştuk ama artık yaklaşıyordu, gergindim.

Keaton'ın yanına oturdum; Kaleb ve Connie karşımızdaydı. Tekrar oturdu, mantarı patlattı ve bardağımın üzerinde gezdirdi ama elimle kapattım ve Keaton'ın eli kalçalarımın arasından kayarken başımı salladım.

"Ama bu senin favorin?" Kaşları çatılırken şaşkınlığı açıkça belli oluyor.

"Biliyorum," diye zayıfça gülümsüyorum, dökülmek üzere olan safrayı yutuyorum.

Connie Kaleb'e bakıyor ve o da gözleri tekrar bana dönmeden önce omuzlarının hafifçe silkiyor.

"Ben..." Bir an duraksıyorum ve göğsümden yayılan yanmayı görmezden geliyorum, "biz..." Yutkunuyorum. *Yara bandını yırtıp atıyorum*; Sage'in sözleri kafamın içinde yankılanıyor ve dudaklarımı yalıyorum, "bir bebeğimiz olacak, aslında... iki tane."

Gözleri büyürken, ağızları bir karış açılırken ve Kaleb odada yankılanan kahkaha patlamasını durduramazken izliyorum.

"Çok fena sıçtın," diye başını iki yana sallıyor, "Titus seni öldürecek."

"Farkındayım," diye nefesini içine çekiyor Keaton.

"Hamile mi?" Connie tekrarlıyor ve gözlerini benden ayırmıyor. "İkiniz de bu yüzden mi evlendiniz?"

Ve şimdi gözlerimi büyütme sırası bende.

"Hayır, hayır..." başım hızla sallanıyor, "Sabaha kadar öğrenemedim, ayrıca vücudum alkolle sarhoştı," utanç iki yanağıma da tokat gibi inerken yüzümü gizliyorum. "Bunların hiçbir planlı değildi..." Fısıldıyorum, bir an için sonunu getiriyorum.

"Yine de her şeyin bir nedeni vardır," diye eklemekte gecikmedi, sesi yumuşaklıkla doluydu.

"Biliyorum ama hamilelik onlardan biri değildi. İkizlerle nasıl başa çıkacağız?" Dirseklerim masanın üzerinde ve Keaton'ın uyluğunu güven verici bir şekilde sıkıldığını hissediyorum.

"Bize sahip olacaksın... hepimize," diye gülümsüyor Connie ve ben de ona gülümsüyorum.

"Titus sadece yeniden baba olmakla kalmayacak... dede de olacak" dediğinde Kaleb yine kendini kaybediyor ve yanaklarından yaşlar süzülene kadar gülüyor.

"Evet, mutlu olmayacak, değil mi?"

"Hiç de bile," diye mırıldanıyor Kaleb bifteğini kesmeden önce, "İkinize de iyi şanslar dilerim," diye başını sallıyor ve ağzına bir çatal dolusu biftek atıyor ve akşamımız hiçbir şey değişmemiş gibi devam ederken odayı hafif bir sohbet ve kahkahalar dolduruyor.

Mükemmeldi.

VEDALAŞTIK VE CONNIE VE REESE İLE BULUŞMAK ÜZERE SÖZLEŞTİK.

Yarın *SaraBeth*'de öğle yemeği. Orayı çok sevmiştik. Artık Connie ve Reese bildiğine göre, bir şekilde daha rahat nefes alabileceğimi hissettim, aptalca, değil mi? Listemde sırada babam vardı ama o iş o kadar kolay olmayacaktı. Bunu ikimiz de biliyorduk. Sigortaları attırırdı ve açıkçası onu suçlamıyorum. Yirmi iki yaşına yaklaştım ve ikizlere hamileyim. Babanın kim olduğunu hâlâ bilmiyorum ama en yakın arkadaşı her halükârda yanımda olacağına söz verdi.

Üzücü olan şu ki, sadece babamın kalbini kırmakla kalmayacağım, bu süreçte kendiminkini ve Keaton'inkini de kıracağım. Taşınmalıyım, kendi ayaklarımın üzerinde durmalıyım, yıkım topu geldiğinde hazır olmalıyım. Daha önce de söylediğim gibi, ikizler onun olsa da olmasa da burada olacağına söz verdiğini biliyorum ama bunu göremiyorum. Belki olumsuz düşünüyorum ama yine de gerçekçi olmak zorundayım. Yarın Connie ve Reese ile oturduktan sonra onlara Killian'ın dairesini ve benim için müsait olup olmadığını soracağım. Fazla param yok ama kısa bir süre için bana yardım edeceğini biliyorum. Sadece yerleşmem için. Neler olup bittiğini anlayana kadar.

Önümüzdeki hafta işe dönmek için yanıp tutuşuyordum ve Sage ile anlaştım, hala pistte çalışacağım ve danslar düzenleyeceğim, ancak bariz nedenlerden dolayı herhangi bir direk işi yapmayacağım ve sonra çok hamile olduğumda, gölgelere gömüleceğim ve ofislerde çalışacağım çünkü kabul edelim, o zaman kimse beni izlemek istemeyecek. Hasarlı mal olacağım.

Göğsümde bir ağrı yayılıyor ve hafifletmek için avucumu tenime bastırıyorum ama faydası yok. Yardımı olmuyor. Ya Keaton kalkıp beni terk ederse? Ya saçma sapan evliliğimizi bitirirsek ve ben ikizlerin bekâr annesiysem? Kimse beni istemeyecek. Gerçekten, akli başında kim beni seçmek ister, striptizci olan genç, bekar bir anneyi.

Her şey nerede bu kadar ters gitti? Küçüklüğümden beri mükemmel bir şekilde planladığım hayatım ayaklarımın altındaki moloz yığınının başka bir şey değil. Ne istediğimi hep biliyordum. Düz 'A'lar, mezuniyet, üniversite, tıp fakültesi, staj, New York'un dışında beyaz çitli güzel bir ev ve üç çocuğumun en mükemmel kocayla birlikte çılgınca koşabileceği bir bahçe. İronik bir şekilde, mükemmel bir kocam var ve üç çocuğumdan ikisi yolda. Ancak kendim için çizdiğim hayal bu değildi. Çocuk sahibi olmadan önce en az otuz yaşında olmak istiyordum. Ve işte buradayım.

Yatağa tırmandım, Keaton yanımdaki yatağa düştüğünde yorganın altına sokuldum. Yorganı üzerimden çekip aldı, başını karnıma koydu, parmakları

Parmaklarım onun saçlarını bulurken çıplak bacaklarıma küçük aşk kalpleri çiziyor, saç tellerini parmaklarımin arasında döndürüyorum ve kendimi hiç şu anki kadar mutlu hissetmemiştim.

"Akşamın tadını çıkardın mı?" Arka planda *Desperate Housewives* başlarken soruyorum.

"Evet, son zamanlarda kardeşimden uzaklaştığımı hissediyorum." Sesi tembelleşerek itiraf ediyor.

"Ve bu kısmen benim hatam," diye başını kaldırıp bana bakıyor.

"Ne?" diye gülerek alay ediyor.

"Sebebi benmişim gibi hissediyorum, benimle ve benim sorunlarımla o kadar meşgul oldun ki diğer herkesi bir kenara bıraktın," diye itiraf ediyorum ve neden bilmiyorum ama gözlerim doluyor.

"Blossom." Bu takma adı kullanması kalbimi hoplatıyor ve fazla kullanılmamasını seviyorum çünkü söylediğinde daha da özel oluyor. Ona göz kırpmıyorum, vücudu şimdi bana doğru dönüyor.

"Sebepe kesinlikle sen değilsin. Kafama silah dayayıp beni burada kalmaya mı zorladın?" diye soruyor kaşları altında kalkık bir şekilde.

"Hayır."

"Buradaydım çünkü burada olmak istedim. Beni bilirsin bebeğim, kimse beni istemediğim bir şeyi yapmaya zorlayamaz... bunu bir an olsun aklından çıkarma." Dudaklarını ukalaca yalıyor ve onu öpmek için yanıp tutuşuyorum ama biraz geri çekilmem gerektiğini biliyorum çünkü beni tamamen tüketiyor ve o kapıdan çıktığımda kalbimin buna dayanabileceğini sanmıyorum.

"Kendimi çok derinliksiz hissediyorum," diye itiraf ediyorum, parmaklarım tekrar saçlarında.

"Yalnız değilsin. İkimiz de bu dalgalı sularda el ele ilerleyebiliriz. Başımıza ne geleceği hakkında hiçbir fikrimiz yok ama bunu atlatacağız çünkü birlikteyiz." Ayağa kalkıp dudaklarıma bir öpücük konduruyor ve her ne kadar uzaklaşmasını kolaylaştıracak bir olay çıkarmak için onu itmek istesem de bunu yapmıyorum.

"Sadece boğulmama izin verme," diye mırıldandım.

"Asla."

Ve güçlü olmak yerine, bunun aslında son kez olduğuna dair yemin ettikten sonra beni cennete göndermesine ve tekrar geri dönmesine izin verdim.

Ben bir yalancıyım. Biliyorum.

Bana Pinokyo de.

İKİ KİŞİLİK ŞAFTÖR

vRI\ONv

SARABETH'E GIRERKEN REESE'İ MASADA TEK BAŞINA OTURURKEN GÖRDÜM.

Ona doğru yürürken kaşlarım çatılıyor ama burası sıcak olduğu için minnettarım. Masaya geldiğimde atkımı açıp paltomu silkelerken telefonundan başını kaldırıyor.

"Oh hey," diye gülümsüyor, kilitliyor ve çantasına atıyor.

"Hey," diye ayağa kalkıp yanağıma bir öpücük konduruyor, ben de onu öpüyorum. "Connie yok mu?"

"Geç kalıyorum," diye gözlerini deviriyor, parmakları boynundaki gökkuşağı kolyesiyle oynuyor.

"Celeste nasıl?"

"O mükemmel, sadece çok hızlı büyüyor gibi hissediyorum," diye iç geçiriyor ve hiçbir fikrim olmamasına rağmen bilerek başımı sallıyorum.

"Nasıl hissediyorsun? Henüz kafana dank etmedi mi?" Tatlı, buzlu çayına uzanıyor ve bir tane daha sipariş etmesi için garsona uzatıyor.

"Şey," koltuğumda kıpırdanırken gülümsemem orantısız, "tek yumurta ikizleri beklediğimi öğrenene kadar öyleydi." Dudakları aralanıyor, içkisinin pipeti alt dudağına dayanıyor.

"Hayatta olmaz."

"Garsondan içkimi alıp başımı sallayarak teşekkür ediyorum.

"Vay canına, bu çok büyük."

"Biliyorum," diye iç geçiriyorum ve omuzlarım biraz çöküyor.

"Bu harika bir şey, sen ve Keaton çok heyecanlanmış olmalısınız." İngiliz aksanı hâlâ güçlü ve hiç kaybolma emaresi göstermiyor.

"Öyleyiz, sadece beklediğimiz gibi değil," yanaklarım yanıyor, onlara ikizlerin Keaton'ın bile olmayabileceğini söyleyemiyorum.

"Hastaneye ne zaman dönüyorsun?"

Midem düğümlendi. Bak. Yalanlarla dolu.

"Pazartesi," diye iç geçiriyorum, "işten uzak olmak ve sadece istediğimi yapmak çok güzeldi." Bu yalan değil, güzeldi.

"İyi miydiler? İzinli olduklarında komikleşebildiklerini biliyorum ama bilirsin, çok şey yaşadın." Tek yaptığım başımı sallamak, çayımdan bir yudum almak, böylece ağzımı istediğim gibi açamıyorum. Reese'in beni gerçekten yargılayacağını sanmıyorum, vücudunda yargılayıcı bir kemik bile yok, ama yine de... Killian'a söyleyecekti ve Killian nasıl bir Killian ise, şüphesiz bir noktada hata yapacak ve babama söyleyecekti.

Keaton'dan başka kimse bilmiyor.

"Evet, iyilerdi, hastalığım nedeniyle doktor izin verdi," yalan.

Tekrar.

Anlamış gibi başını sallıyor.

"Celeste ile hasta mıydın?" Dikkatleri üzerimden çekmeye çalışarak soruyorum.

Başını sallıyor, "Sanırım başlangıçta biraz huylandım ama oldukça sorunsuz bir hamilelik geçirdim."

"Ben de sorunsuz bir hamilelik geçirmeyi umuyorum. Hastalık çok daha iyi; sadece gözlerim açılır açılmaz yemek yemem gerekiyor. Görünüşe göre bir süreliğine uzak tutuyor." Ona gülümsüyorum ve tam o sırada Connie'nin ikonik Dr Martens'lerinin ağır ayak seslerini duyuyorum. Gerçekten de onu onlardan başka bir şeyle gördüğümü sanmıyorum.

"Bakın sonunda kim geldi," diye sesleniyor Reese, Connie'yi selamlamak için ayağa kalkarken. Ama ben ayağa kalktığımda Connie oturmamı söylüyor ve kollarını bana dolayarak yanağımdan öpüyor.

"Bir sabah geçirdim," diye homurdanıyor, koltuğuna bir gümbürtüyle düşüyor ve kokteyl menüsünü kapıyor.

"O kadar kötü, ha?"

"O kadar kötü," diyerek garsonu çağırır ve bir margarita sipariş eder. Kıskaç.

"Hadi, ben de bir tane alayım," diye ellerini çırpıyor Reese.

Kaltak.

"Bana bakire bir tane yapabilir misiniz?" Kirpiklerimi kırıştıyorum ve garson başını sallıyor ve küçük kalbim mutlu oluyor.

"Peki, detaylandırmak ister misin?" Reese Connie'ye sorar.

"Geldim, çarşafı sular altında bıraktım. Yani, bu benim için normalin dışında bir şey değil. Kaleb'le birlikte kulübede saklanmak zorunda kaldığımda da olmuştu.

Hamptons'da," diye gözlerini deviriyor, "ben de yatağı soydum." "Standart," diye söze giriyorum çünkü Connie'nin sinirlenmesine bayılıyorum.

"Aptal," diye alay ediyor. "Çamaşırları makineye koymaya gittim, doluydu. Boşaltmaya ve kurutucuya yerleştirmeye gidiyorum..."

"Dur tahmin edeyim?" Reese sırtıyor.

"Gerek bile yok," diyerek Reese'i biraz sertçe iter.

"Doris nerede?" Buzlu çayımdan bir yudum daha alarak soruyorum.

"Kaleb ona bir hafta izin verdi," diyerek kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Kahretsin, hak ettiği bir molayı vermeye nasıl cüret eder?" diye kıkırdıyor Reese.

Connie de ona yan gözle bakıyor. Adamım, kızgın.

"Her neyse," diye tersliyor, "Bunu hallettim ve kurutucuyu da çalıştırdım, böylece çıkmadan önce kan lekeli çarşafları yıkayıcıya koyma şansım oldu, bu yüzden kendime bir kahve yapayım dedim, ancak harika erkek arkadaşımın tüm kremayı kullandığını ve sonra buzdolabına geri koyduğunu gördüm... boş!"

"Ah canım," diye dudaklarımı yuvarlıyorum ve Reese kıs kıs gülüyor. "Yani kahveni almadın mı?" diye soruyorum.

"Hayır, yapmadım ve lanet olası kurutucu zamanında bitiremedi, bu yüzden şimdi hala kurumayı bekleyen ıslak bir yüküm var ve çamaşır odasının zemininde periyodik çarşaflarım var, böylece Kaleb spor egzersizini bitirdikten sonra bununla ilgilenebilir. Şerefsiz."

Kaşlarım kalktı. "Tosser?"

"Evet, bu bir İngiliz kelimesi, oradan aldım," dedi ve başparmağıyla Reese'e işaret etti.

Garson kız içkileri getirip Connie bir dikişte içerken, "Tosser harika bir kelime," diye iç geçiriyor.

"Bir tane daha alacağım," ben kendiminkini yudumlarken o dudaklarını yalıyor. "Yemek?"

Garson kız soruyor.

"Üç ıstakoz ve patates kızartması."

"Elbette," diyerek hepimize gülümsüyor ve menülerimizi toplayıp uzaklaşıyor.

Standart Sarabeth'in öğle yemeği.

Reese tuvalete kaçtı ve duyamayacağını anladığımda gözlerim kısılırken masaya doğru eğildim.

"Connie," diye fısıldıyorum ve nedenini bilmiyorum.

"Öyle mi?" Yüzünde kız gibi bir sırıtışla eğiliyor, ellerini masaya

dayamış, sanki ilginç bir dedikodu bekliyormuş gibi.

"Babanın çatı katı hala boş mu?"

Kaşları çatılır, gülümsemesi yavaşça kaybolur.

"Sanırım öyle, neden..." bir an duraksadıktan sonra biraz daha yaklaştı,
"Keaton'la aranızda her şey yolunda mı?"

İç çekiyorum, başımı bir an için öne eğiyorum.

"Evet, her şey mükemmel..." Gözlerim onunkilerle buluşuyor ve yüzündeki şaşkınlığı görebiliyorum.

"O zaman neden taşınmak istiyorsun?"

"Bence yapılacak en doğru şey bu, haftalar önce taşınmam gerekiyordu ama sonra..."

Reese'in bize doğru yürüdüğünü görünce başını sallayarak, "Babamla konuşacağım," diyor ve ben de koltuğuma geri oturup elimdeki bakire kokteyli dudaklarıma götürerek bir yudum alıyorum.

"Peki, eve dönmeden önce kim Central Park'ta yürüyüş yapmak ister?"
Reese, Connie ve benim aramda gülümsüyor ve ikimiz de sadece başımızı sallayıp gülümsüyoruz.

ÜÇÜNCÜ ŞEF

KEATON

12 Hafta

Bebeklerin Boyutu: bir kireç

HAFTALAR GÖZ AÇIP KAPAYINCAYA KADAR GEÇTİ VE BAZI NEDENLERDEN DOLAYI,

Arizona uzaklaşıyor. Bunun sadece kötü bir gün olmasını umuyordum ama kötü günler haftalara dönüştü. Bugün ikinci taramasını yaptırarak, on iki haftalık olanı ve ekranda ikizleri göreceğim ve heyecanlı olmadığımı söylersem yalan olur. Göğsüm sinirden ağrıyor ve midem düğümleniyor, ancak heyecan şu anda damarlarımda dolaşan diğer tüm duyguları yeniyor.

Ofisimde oturuyorum, kitabımla köşeye sıkışmış durumdayım. Genelde kitap okuyan biri değilim ama kafamın içindeki gürültülü sesleri susturmam gerekiyor. Arizona üst katta giyiniyor ve tek yapmak istediğim oturup onu izlemek, güzelliğinin tadını çıkarmak. Ben bir aptalım, bana söylemene gerek yok. Kalbim tamamen onda. Elimden gelse çatılardan haykırırdım. Kim derdi ki, playboy Keaton en iyi arkadaşının kızı için yanıp tutuşuyor.

Mide
bulandırıcı.

Ama bu
doğru.

Onu çok seviyorum.

Düşüncelerim iki hafta öncesine, en son birlikte yattığımız zamana gidiyor. Aramızdaki sadece seks değildi. Çok daha fazlasıydı; daha önce hiç hissetmediğim bir bağdı. Beni ona bağlayan, beni sürekli içine çeken bir şey.

Ama o zamandan beri beni yanına yaklaştırmıyor. Onu asla hissetmediği bir şeye zorlamazdım. Evlendik ama hala gerçek gibi gelmiyor. Takılmaktan sarhoş olmaya ve evlenmeye geldik. İşaret parmağımı alt dudağımda gezdiriyorum, kitabım kucağımda yarı kapalı ve gözlerim kapıya sabitlenmiş, içeri girmesini diliyorum.

Ama yapmıyor.

Telefonum çalıyor ve onu cebimden çıkarmadan önce gözlerimin düşmesine ve ellerimin hareket etmesine izin vermem biraz zaman alıyor ve bunu yaptığımda iç çekiyorum.

Lucy

Hey yabancı, seni özledim. Bu gece beni görmeye gelir misin? Çok uzun zaman oldu. X

Parmaklarım ekran klavyesinin üzerinde gezinirken cevabımı bir an için düşündüm.

Ben

Bu gece olmaz Luce, belki başka zaman.

Gözler tekrar kapıda. Ona yakın olamayacağımı düşündükçe derim ürperiyor ve avuçlarım terliyor, bir sonraki vuruşunu bekleyen ama ulaşamaz olduğunu çok iyi bilen bir bağımlı gibi. Ulaşılamaz. Çok, çok uzağımda.

Kendine gel.

Sonunda kendimi kafamın içinden çıkarıyorum, sonra yüzüm düşüyor ve kendimi bir süreliğine kitabımın içinde kaybediyorum, dakikaların akıp gitmesine izin verecek kadar uzun bir süre.

Arkadaşlarımla bu konuyu konuşmak için çok çaresizim ama konuşamıyorum. Konuşabileceğim tek kişi Kaleb ama dürüst olmak gerekirse konuşmak istemiyorum. Neden bilmiyorum ama onun tarafından yargılandığımı hissediyorum. O her zaman çok derli topluydu. Asla bir playboy, sarhoş ya da serseri mayın olmadı... Aklı başında ve ayakları yere basan biriydi. İş onun için her şeydi, Connie'ye kadar hayatını ona adadı. Annemle babamın boktan evliliğini izledikten sonra aşka hep tövbe etti, oysa ister inanın ister inanmayın, ben çocukken evlenmek ve büyük bir aileye sahip olmak istiyordum. Ama yaşımla ilerledikçe bu isteğim yok oldu, bir aile kurma düşüncesi beni korkuttu. Şeytan'dan hiç çocuk yapmadığım için minnettarım. Bu bir felaket olurdu. Evlilik beni mahvetti... mahvetmeye kadar.

Arizona King ile evlendim. Elbette ideal değildi, ama oldukça mükemmel hissettirdi ve ikizlerle birlikte... Kendimi dünyanın en şanslı adamı gibi hissediyorum.

Dünya.

Her şeyim vardı.

Bir zamanlar arzuladığım ve yıllarca boşa çıkan hayalim yavaş yavaş her zaman istediğim şekle dönüyordu, şimdi ise aniden her şeyi tekrar kaybedecekmişim gibi hissediyordum ve nedenini bilmiyordum.

Dakikalar geçiyor ve o, diz üstü topuklu çizmeleriyle yumuşak beyaz bir elbise giymiş lanet olası bir tanrıça gibi oturma odasına giriyor. Siyah örme ceketini koluna atmış, çantasını omzuna asmış.

"Hey," diye gülümsüyor ve gözlerimin vücudunda son bir kez gezinmesine izin veriyorum. "Hey," yavaşça ayağa kalkıyorum, kitabımı yere bırakıyorum ve aradaki boşluğu kapatıyorum

Dört uzun adımda aramızda. Bana göre dört adım çok uzun. "Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun," diyerek eğilip yanağına yumuşak bir öpücük konduruyorum. O da nefis kokuyor. Taze elma ve mürver çiçeği ve tek yapmak istediğim dişlerimi tenine geçirmek.

"Sen de hiç fena görünmüyorsun kocacığım," diyerek göz kırpmıyor ve geri çekilip kapıya doğru yürüyor.

Kocacığım. Bunu biraz fazla sevdim.

Kayıp bir köpek gibi onu takip ediyorum, kaldırım boyunca yürürken arkama bakmıyorum. Yola daha yakın yürüyebilmek için onu nazıkçe kaldırımın iç tarafına doğru kaydırırken elim sırtında geziniyor. Onu koruma dürtüsü çok güçlü. Tatlı bir gülümseme veriyor, yanaklarında gamzeler beliriyor.

"Heyecanlı mısın?" diye soruyor, elini benimkinin içine sokuyor ve o anda her şey doğru geliyor ve bir zamanlar içimde fırtınalar koparan kıyamet, el ele attığımız her adımda yavaşça eriyip gidiyor.

"Ben de biraz gerginim," diye itiraf ediyorum, kalbim bir an için ağırlaşıyor. "Gergin olma. Her şey mükemmel olacak."

Doktorun ofisine varmamız uzun sürmedi ve keşke öyle olsaydı diye düşündüm. Yürüyüş çok kısaydı. Sırf biraz daha fazla zaman geçirebilmek için üç kez yürümek istedim. Vızıldayarak içeri girdik ve Ari'nin kayıt yaptırdığı resepsiyonun önünden geçtik. Gözlerim bekleme odasını taradı, duvardaki posterlere baktım. Birkaç ay sonra bunların biz olacağını düşünmek delilikti. Sevip bağrımıza basacağımız iki bebek. Ben ve Kaleb çok iyi bir çocukluk geçirmedik ama çocuklarıma en iyi çocukluğu yaşatmak için elimden geleni yapacağımdan emin olabilirsiniz. Baktan bir geçmişten geldiğinizde, kimseye sizin yaşadıklarınızı yaşatmamaya yemin edersiniz. Sürekli daha iyisini yapmaya çalışırsınız. Elbette, istediğim zaman alaycı, bencil bir hıyar oluyorum.

Ama hâlâ atan bir kalbim ve kanayan bir bedenim var. Hâlâ umursuyorum. Kalbimin derinliklerinde, yarıklarında ışık var. Arizona, sıcaklığı çevreleyen buzu yavaşça kazıyor, sonunda beni buz tutmuş kalbimden kurtarmaya gittikçe yaklaşıyor.

"Arizona King."

Ona doğru eğildim, dudaklarımı kulağına bastırdım, "Adını Mills olarak değiştirmelisin." Aynı anda ayağa kalkmadan önce dudaklarında bir gülümseme beliriyor, kahverengi saçlı doktora doğru yürürken parmaklarımız birbirine değiyor.

"Merhaba," diyor Ari doktor kenara çekilip onun odaya girmesine izin verirken, ben de onu takip ediyorum. Sinirlerim bozuluyor ama heyecan da öyle.

"Sizi tekrar görmek güzel, nasılsınız?" diye soruyor doktor masasına otururken, Ari ve ben yerlerimizi aldık ve yüzüm ona dönük, gözlerim doktorla konuşurken onu izliyor, sorusunu yanıtlıyorum.

"Kendimi iyi hissediyorum, sabahtan kalma bir mide bulantısı var."

Gözleri bana kilitlenmeden önce Ari'ye sıcak bir gülümseme veriyor ve "Önümüzdeki birkaç hafta içinde bu hafifleyecektir" diyor. "Ve sen de Keaton olmalısın?" Gözlerimi birkaç kez kırıştırıyorum.

"Evet," diye cevap verirken biraz tereddütlüydüm.

Bu kadın sürekli gülümsüyor. Dudaklarının bir kez bile aşağı döndüğünü görmedim.

"Memnun oldum, ben doktor Kyra. Fark etmediyseniz diye söylüyorum," derken gözleri masasının üzerindeki isim levhasına takılıyor.

Başımı sallıyorum. Buna ne cevap vermem gerekiyor?

"Tamam, bugün bir tur kan daha ve tarama. İlk olarak ne istiyorsun?" Arizona'ya odaklanırken parmakları kilitleniyor.

"Kanlar," dudaklarını yuvarlarken izliyorum ve elim kucağına kayıyor, avuçlarımı kalçasına sürtüyorum.

Kyra telefonundaki bir düğmeye basıyor ve yaşlı bir hemşire yan taraftaki bir kapıdan içeri girerek, içinde ihtiyacı olan her şeyin bulunduğu bir tepsile el arabasını içeri itiyor.

Midem bulanmıyor ama kan alma konusunda içime sinmeyen bir şeyler var. Dibe vurmadan önce midemi bulandırıyor ve cildim nemli oluyor.

"İyi misin?" Ari hırkasını silkelerken bana endişeyle bakıyor ve hemşirenin dirseğinin kıvrımındaki damarlara ulaşmasına izin veriyor.

Başımı sallıyorum. Ona aslında iyi olmadığımı nasıl söylerim?

"Tamam, hazır mısınız?" Hemşire bir kayışı sıkarken ve damara dokunurken soruyor.

"Olabileceğim kadar hazırım," diyerek bana odaklanıyor ve işte tam o anda etrafımdaki her şey kayboluyor, sadece sakinlik kalıyor. Tek gördüğüm o ve sadece o çünkü tek önemsendiğim o.

Onu.

Sadece

o.

Hemşire işini bitirir ve geldiği kapıdan çıkar. Ari'nin kan aldığı yere küçük bir pamuk yapıştırılmış. Bundan nefret ediyordu. Güzel cildini işaretlemelerinden nefret ediyordu.

"Gel uzan, ikizlere bir bakalım," diyerek ayağa kalkıyor Kyra ve Ari'yi yatağa doğru götürüyor. Yatağın yanına oturmadan önce onun ayak izlerini takip ederek arkasından ilerliyorum. Üstünü kaldırıyor ve Kyra Ari'nin şişmiş karnına şeffaf bir jel fişkirtiyor. Sanki son bir haftadır gerçekten şişmeye başlamış gibi hissediyorum ve bu kalbimin göğsümün içinde şişmesine neden oluyor.

Parmaklarım Arizona'nın kilerle kenetleniyor, başı doktorun baktığı ekrana dönüyor, sonda karnının alt kısmına itiliyor ve işte o zaman duyuyorum. Dört nala koşan atların sesi.

"Çok değişmişler," diye fısıldıyor Ari ekrana doğru, gözlerim titreyen kalp atışlarına sabitleniyor. İki kalp. İki bebek. Gözlerim doluyor ve gözlerimi kırptıştırırken bir damla yaş yanağımdan aşağı yuvarlanıyor.

"Vay canına," diyebildim sadece, Arizona elimi sıkarken yumuşak bir kahkaha attı.

"Bu bir şey değil mi?" sesi ipek gibi üzerimden süzülüyor, ekrandaki iki bebeğe odaklanırken tüylerim diken diken oluyor.

"Gerçekten öyle," diyorum ve ancak o zaman gözlerimi ekrandan ayırıp ona bakıyorum. Karıma. Hayatımın aşkına. Çok sert düştüm. Lanet olsun, çok sert.

Gözlerim doluyor ve onları Ari'den ayırıp tekrar ekrana bakıyorum. Bu anın asla bitmesini istemiyorum.

Tam burada, şu anda. Her şey mükemmel.

"İkizlerin ölçümleri iyi, İkiz A biraz daha büyük ama bu normal. Her ikisinin de büyüdüğünden emin olmak için onları yakından takip edeceğiz, ancak şu anda mutluyum. Herhangi bir sorunuz var mı?" Kyra görüntüdeki ekranı dondururken soruyor, sonra karnındaki fazla jeli silmesi için Arizona'ya bir mendil uzatıyor, bu da elimi bırakması gerektiği anlamına geliyor ve şimdiden dokunuşunu özlediyorum. Oturmasına yardım ediyorum ve Kyra'yla yüzleşmek için dönüyor. I

Kaşlarının hafifçe çatılmasını, parmaklarının kilitlenmesini ama doktorun yanına dönmeden önce karnına bakarken yüzünün düşmesini izleyin.

"Hayır, her şey yolunda," diye nefes alıyor ama sesinin tonu hiç de inandırıcı değil. Hem de hiç.

Yataktan sıçrayıp çantasını ve ceketini almak için doktorun masasına doğru yürür.

"Her şey yolunda mı?" Yanında dururken sessizce "Her şey yolunda mı?" diye soruyorum, o da bana bakıp başını sallayarak cevap veriyor.

"Tamam, bir sonraki taramanız için Aralık ayında görüşürüz, bu biraz daha uzun sürer çünkü bebeğin tüm kalbini, odacıklarını, omurgasını ve boyun sıvısını kontrol ederiz." Bir şeyler geveliyor ama doktorun bana Arizona üzerinden anlattığını biliyorum çünkü zaten biliyor.

"Ayrıca dersen cinsiyetlerini de öğrenebilirsin," deyince kulaklarım diken diken oluyor. "Teşekkürler Kyra, yakında görüşürüz," Ari Kyra'nın elini sıkıyor ve sonra dönüyor Kapı için.

"Ah, Ari," diye sesleniyor Kyra tam kapıya yaklaşırken, dönüp doktorun devam etmesini bekliyor. "Bir sonraki randevunuzdan önce sormak istediğiniz bir şey olursa beni arayın, sorularınızı yanıtlamaktan memnuniyet duyarım." Kyra başını hafifçe sallıyor, Ari de başını sallayarak kapıdan çıkıyor ve ben orada öylece dikilip neler olduğunu merak ediyorum.

Arizona'yı ön büroya kadar takip ederek, bir sonraki randevusunu teyit ederken resepsiyonistle sessizce konuşur.

"O randevu hâlâ işine yarıyor mu?"

Dosyalarını geri alıp kolunun altına sıkıştırırken "Evet, tamam," diye seslendi.

Bana bakıyor ve gözlerinin bana ne söylediğini bilmiyorum. Düzensiz ama üzgünler, yüzümde bir şey, herhangi bir şey arıyorlar.

"Hazır mısın?" diye soruyor topuklarının üzerinde dönüp kapıdan çıkmadan önce, ben de hemen arkasında. Ancak kaldırıma çıktığımızda dirseğine uzanıp onu kendime doğru çekiyorum.

"Hey, hey..." sesim kesiliyor ve gözlerindeki yaşları görüyorum.

"Bebeğim"

Duraklıyorum ve o da başını iki yana sallıyor. "Neyin var?" Parmaklarım tutuşumu yumuşatıyor.

Bir an uzaklara bakıyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş. "Benimle konuşabilirsin bebeğim, bunu biliyorsun." Sesim sakın, gözlerim yumuşak ama bana baktığında gözleri kırmızı çerçeveli ve taze yaşlarla dolu.

"Babanın kim olduğunu sormak istedim ama sonra korktum çünkü ya ikizler senin değilse Keaton? Ya onlar gizemli çocuklarsa?"

"Sana söyledim, umurumda değil, bu bebekler benim Ari, bunu biliyorum."

"Sevmiyorsun!" diye bana sesini yükseltiyor ve kalbimin çatladığını hissediyorum. "Senin olmadıklarını öğrenirsen bu bebekleri kendininmiş gibi sevemezsin. Aklının bir köşesinde sürekli 'Keşke benim olsalardı' diye bir ses olacak." Bir an duraksıyor ve öfkeyle avucuyla bir damla gözyaşını siliyor. "Seni suçlamıyorum Keaton, bu süreçte yanımda olmak istememeni, başka bir adamın bebeklerini büyütmek istememeni suçlamıyorum. Anlıyorum. O yüzden lütfen benim iyiliğim için etrafta dolaşma," diye alay ediyor ve benden uzaklaşırken başını öne eğiyor.

Peki ben ne yapıyorum? Ters yöne dönüp yürüyorum.

Çünkü dürüstçe? Belki de haklıdır.

KİRALIK DÖRT

vRI\ONv

CONNIE VE KALEB'İN ÇATI KATININ SICAKLIĞINDA OTURUYORUM. CONNIE OTURUYOR

Yanımdaki sandalyede, kanepede küçük bir top gibi kıvrılmışım. Sıcak çikolata kucağında, ellerimi ısıtıyor ve gözlerim kupkuru. O kadar çok ağladım ki içimde daha fazla gözyaşı kaldığını sanmıyorum.

Burada bulunduğum sürenin çoğunda sessizlik içinde oturduk, ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Kaleb burada, bir yerlerde oyalanıyor. Tecavüz etmek istemiyor, anlıyorum. Bu onun kardeşi. Ben onun en iyi arkadaşının kızıyım. Karışık bir durum. Gerçek, lanet, dağınık.

Kaleb ellerini takım elbise pantolonunun ceplerine sokarak odaya giriyor ve ağır bir iç çekişin onun içinde titreştiğini duyuyorum. Connie dönüp ona bakıyor, yüzünde zayıf bir gülümseme beliriyor.

"Özür dilerim, gecenizin çoğunu aldım," diye iç geçirirken ayağa kalkıyorum ve Connie elini dizime koyuyor.

"Saçmalama, kapımız sana her zaman açık."

"Ne yapacağımı bilmiyorum..." Duraklıyorum, gözlerim Connie'den Kaleb'e kayıyor, o da gelip Connie'nin yanındaki sandalyeye oturuyor. Uzun parmağı dudaklarında geziniyor, ayak bileği dizinin üzerinde çapraz duruyor.

Zeki biri. Yakışıklı. Onunla Keaton arasında benzerlikler görüyorum ama çok farklılar. Koyu kahverengi saçları gri ışıltılarla parıltıyor, taranmış ve şekillendirilmiş. Güzel, çarpıcı yeşil gözler ve güneşin öptüğü sıcak bir ten. İkisinin de yapılandırılmış elmacık kemikleri ve güçlü çene hatları var. Elmasları kesecek kadar keskin. Her zaman mükemmel bir tasarımcı takımına bürünmüş, zamansız. İkisi de yıkıcı derecede yakışıklı.

"Bana neler olduğunu anlatır mısın? Belki yardımcı olabilirim," diye teklif ediyor, sesi pamuk gibi yumuşak.

"Endişeliyim," diye yarı omuz
silkerek itiraf ediyorum. "Neden?"

"Keaton beni terk ediyor." Bir damla gözyaşıımı kırıpştırarak fincanımı
bardak altlığıının üzerine koyuyorum ve alyansımı çeviriyorum.

"Seni neden terk etsin ki?" Kaleb bana tamamen şaşkın bir şekilde
bakıyor ve boğazımda oluşan ve her geçen dakika daha da sıkılaşan
yumruyu yutuyorum. Başka bir adamın bebeğine hamile olabileceğimi nasıl
kabul edebilirim? Onlara bir striptiz kulübünde çalıştığımı ve bu yüzden
web kamerası üzerinden kendimi tatmin ettiğim biriyle özel bir odaya
gittiğimi nasıl söyleyebilirim? Ben bir sahtekârım ve hikâyem geliştikçe
yalanları örtbas etmek ve hatırlamak daha da zorlaşıyor.

Odayı bir kez daha sessizlik dolduruyor ve gözlerinin içimi yaktığını
hissede biliyorum ve aniden nefes alamadığımı hissediyorum.

"Ari?" Bacaklarımı savurup kanepeden kalkarken Connie'nin sesindeki
paniği duyabiliyorum.

"Nefes alamıyorum," elim göğsüme bastırılmış, yükselip alçalıyor,
gerginlik göğsümü sanki biri bir kemeri sıkıyormuş gibi eziyor, delik delik
ve tokadan kaydırarak.

Connie "Panik atak geçiriyor," diyerek odadan dışarı fırlıyor ve bir
bakıyorum Kaleb'in kolları titreyen bedenimi sarmış, bana sarılıyor.

Beni yavaşça yere indiriyor, arkama oturuyor, böylece bacaklarının
arasında kalıyorum, Connie önümde diz çöküyor, burnuma ve ağzıma
kahverengi kağıt torba yerleştiriliyor.

"Derin, yavaş nefes al." Connie'nin sesi uzaklarda yankılanıyor ama ben
kendi düşüncelerime dalmış durumdayım.

Başımı sallıyorum, ciğerlerimin yanmasına, gözlerimden akan yaşların
kızarmış yanaklarımdan aşağı yuvarlanmasına aldırmadan. Aşağılanmışlık
yüzüme vuruyor, kalbim göğsümün derinliklerinde dört nala koşan atlar gibi
hızlanıyor. Ağrıyor ve neredeyse içi boşmuş gibi hissediyorum. Kalbim
Keaton'ın ellerinde parçalanıyor ve ne yapmaya çalıştığımın bir önemi yok,
her zaman birbirimizi yok edeceğiz. Ve eğer bu bebekler onun değilse,
benimle kalmasını beklemekle nasıl bencillik edebilirim? Onun olmayan
çocukları büyütmesini nasıl bekleyebilirim? Bir ya da beş ay burada
kalabilir, ama yakında yorulacak ve içinde bulunduğumuz berbat ilişkiden
çıkmaq isteyecek. Çizgiyi asla aşmamalıydım, o da aşmamalıydı.

Göğsümdeki gerginlik azalıyor, nefeslerim sığlaşıyor ve kalbim yavaş ve sabit bir ritimle sakinleşmeye başlıyor.

"İyi misin?" Kaleb tam asansörün kapıları açılırken bana soruyor ve öfkeli Keaton'ın bize doğru hışımla geldiğini görüyorum, kaşları çatılmış, aptal yakışıklı yüzüne çizgiler kazınmış. Dudakları düşük, gözleri yüzümü ararken kararsız. Kendini önüme atıyor, beni kardeşinin elinden çekip ayağa kaldırıyor ve kollarının arasına alıyor, kalbi göğsünün altında hızla çarpıyor ve ben de buna odaklanıyorum.

"Ne oluyor lan?" sesi bir anda o anı mahvediyor, sözleri Kaleb'in derisini delmeye hazır kurşunlar gibi kardeşine doğru fırlıyor.

"Connie'yle konuşmak için buraya geldi, sonra panik atak geçirdi, ben de Connie'ye yaptığım şeyi yaptım..." duraklıyor ve Keaton'ın göğsünde keskin bir nefes tıkırtısı duyuyorum, vücudu titriyor.

"Beni aramalıydın," diye kızdı.

"Neden yapayım ki?" Kaleb karşılık verir. Connie Kaleb'in yanından kalktı, gözleri Keaton'ın kolları arasında gidip geliyordu. Göğsünü itiyorum, yavaşça Kaleb ve Connie'ye dönüyorum.

"Çünkü o benim karım."

Connie, Kaleb'in cevap vermesini engellemek için elini uzatır. "Ve o benim arkadaşım. İkinizin arasında bir şey olmadan önce de arkadaşımdı. O senin malın değil. Benimle konuşmaya geldi çünkü ben onun arkadaşıyım."

Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve Kaleb elini onun karnına koyarak sırtını göğsüne yaslaması için onu kendine doğru çekiyor.

Keaton hiçbir şey söylemiyor ama saniyeler geçtikçe derinleşen bir hırıltı duyuyorum.

"İyiyim," diye itiraf ettim, bu düşmanca durumu dağıtmaya çalışıyordum. Herhangi bir soruna neden olmak istemiyordum. Özellikle de Kaleb ve Keaton arasında.

"Öyle misin?" Kaleb tek kaşını kaldırarak soruyor ve dudaklarının köşelerinin kalkışını izliyorum, gözleri bende değil Keaton'da ve onu tahrik etmeye çalıştığını biliyorum.

"Evet," ses tonum kırılmış. Keaton'ın elinin karnımın alt kısmındaki hafif şişlikte durduğunu hissediyorum ve kalbim göğsümde çırpınıyor.

"İstedığın zaman burada kalabilirsin," diye araya giriyor Connie ve şimdi kalçamın etrafında kıvrılmış olan eli sıkılaştığında Keaton'a karşı sertleşiyorum.

"Burada kalmasına gerek yok; o benimle yaşıyor. Burası onun evi." İçimi çekiyorum, başımı öne eğip iki yana sallıyorum.

"Ve bu iyi, ben sadece ona bir seçenek sunuyorum. Eğer işler çok ağırlaşrsa ya da ara vermeye ihtiyacın olursa o zaman nerede olduğumuzu biliyorsun," dedi ve bu Keaton'ı zaten olduğundan daha fazla kızdırdı.

"Bana söylemediğin bir şey mi var?" Keaton beni bırakıp önüme geçerek soruyor, güzel gözleri benimkiler arasında gidip geliyor ve ben başımı sallıyorum.

"Emin misin Ari? Çünkü yapmamam gereken bir şeyin içine girmişim gibi hissediyorum..." diye devam ediyor ve kalbim göğüs kafesime sertçe çarpıyor. "Geçen hafta boyunca benden uzaklaştın, sonra doktorun ofisinde..." Ben geri adım atıyorum ama o aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "Sana söyledim, hiçbir yere gitmiyorum..." Sesini alçaltıyor, dudakları dudaklarıma birkaç santim yaklaşıyor ve tek yapmak istediğim öne doğru ilerleyip ona çarpmak. "Ben varım."

"Bunu bilmiyorsun," diye fısıldayarak karşılık verdim.

"Evet," diye başını usulca sallıyor, parmakları çenemi kavırıyor ve başımı yerinde tutuyor, böylece gözlerimiz birleşiyor, ben kendimi onunkinde kaybederken bakışları derinleşiyor. "Sana söz veriyorum..."

"Yapma," kaçmak üzere olan boğuk hıçkırığımı durdurmak için alt dudağımı ısırıyorum.

"Ne yapmayayım?" diye soruyor, beni duvara yaslayarak.

"Tutamayacağın bir söz ver," derken yanağımdan bir damla yaş süzülüyor ama başparmağıyla yakalayıp siliyor.

"Ben sözümünden dönmem..." ve bunu hissediyorum, gerçek içinden sızıyor.

"Göreceğiz," diyorum ve sanki onu sersemletmişim gibi tökezleyerek geri çekiliyor ve kalbim göğsümün içinde çarpıyor, alt dudağım titriyor. "Evde görüşür müyüz?" Bir nevi soruyorum, bir nevi söylüyorum, sonra dışarı çıkıyorum, başımı aşağı eğiyorum ve çatı katının asansörüne doğru yürüyüp düğmeye basıyorum.

Omzumun üzerinden bir bakış atıyorum ve üçünün de orada durup bana baktığını görüyorum. Küçük bir gülümseme dudaklarımı süslüyor ve kapılar açılıp içeri girerken *teşekkür* ediyorum ve ancak kapılar kapandığında gözyaşlarım bir kez daha yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

ŞAFTÖR KİRLİLİĞİ-EİVE

KEATON

KAOSUN ORTASINDA DURUYORUM, KALEB'İN SESİ TENİME ÇARPIYOR VE yaraları açarak yavaşça kanamalarına neden olur.

Az önce ne oldu öyle? Nasıl oldu da bu hale geldik? Hiç mantıklı değil.

Tökezleyerek geri dönüyorum ve Ari'nin kısa bir süre önce kardeşimin kollarına sarıldığı kanepeye oturuyorum ve Connie boş elime bir bardak viski koyduğunda dümdüz önüme bakıyorum. Yavaşça ona bakıyorum, gözlerim sempati dolu ve damarlarımda acı dolaşüyor, dilim yuttuğum sert kelimelerle kaplanıyor.

"Neler oluyor?" Kaleb yanıma otururken soruyor.

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf ediyorum, bardağın kalın kenarını dudaklarıma götürüyorum ve bir yudum alıyorum, kehribar rengi likör boğazımdan aşağı kayarken sıcaklık beni bir anda tüketiyor.

Kaleb yanımda iç geçiriyor ve ben de dönüp ona bakıyorum. Bu iç çekişi bilirim. *'Sana söylemem gereken bir şey var ama söylememeliyim'* iç çekişidir bu. *'Muhtemelen patlamasının nedenini biliyorum ama bu benim haddime değil'* iç çekişi ve benzeri. Ama bunu soracağımı çok iyi bilerek yapıyor.

"Ne oldu?" diye sorduğunuzda....

şöyle cevap verecektir "Hiçbir şey."

Ben sinirlenip oflayıp puflamaya başlamadan önce. Ve saat gibi, bana şöyle cevap verecek.

"Yani..."

"Ne?" ve şimdi sinirleniyorum çünkü beni kızdırmaya başlıyor.

"Şey," diye nefesini tutuyor, koltuğa yaslanıyor ve kollarından birini arkaya doğru uzatıyor.

Sonra gözlerimi deviriyorum.

Tam bir baş belası.

Yine de onu seviyorum. Seviyorum. Ama beni kızdırıyor. Bu bir kardeşlik meselesi. Çenesine bir tane indirmek isterdim, dudağını patlatmak belki. Ama başka biri bunu düşünürse ya da yaparsa... o zaman düpedüz savaş olur.

"Kaleb, çıkar ağzındaki baklayı dostum," sesimde hayal kırıklığı belli oluyor, öne doğru oturuyorum, parmaklarım bardağımın etrafında sıkışıyor, ama kendimi sakinleştirmek için bir an gözlerimi kapatıyorum. Bardağı kırmak istemiyorum.

Gözlerimi açtığımda Connie odadan çıkıyordu, şüphesiz arkadaş şifresini kırmak üzere olan sevgilisine sinirlenmişti. Hepimiz biliyoruz ki, kız arkadaşınızın arkadaşlarından biri sizinle odada konuşuyorsa, size güveniyor demektir. Bu da o anda duyduklarınızın daha ileri gitmeyeceği anlamına gelir.

Ama Kaleb için. Bu bir sayı golcüsü.

İkimiz arasında en düzgün olan o olabilir ve bunu dürüstçe söylüyorum çünkü ben bir pislğim. Bunu biliyorum ama dedikodu yapmayı çok seviyor.

"Senin onu terk edeceğini düşünüyor," diyerek yanaklarını şişiriyor, ayak bileği dizinin üzerinde oturuyor ve tüm tavrı rahat.

"Ne?"

"Evet, onu terk edeceğinden korkuyor... Ona nedenini sordum ama sonra panik atak geçirdi ve sen de o sırada içeri girdin." Ayağa kalkıp kendi viski bardağını doldurmadan önce dişlerinin arasından ıslık çalıyor.

"Onu terk etmeyeceğim, ona defalarca söyledim..." Yenilmiş hissediyorum. Sanki bu işin yürümesini istemiyor, sanki bizden vazgeçmemi istiyor.

"Şansım olsaydı ona da aynısını söylerdim... Çocuklarının annesini babasız bırakmazdın şimdi..." bana doğru döndü, elinde bardak, buzun üzerine dökülmüş kehribar rengi sıvı. "Sen bırakır mıydın?"

"Siktir, tabii ki hayır..."

"O zaman neden öyle düşünüyor Keat? Bir nedeni olmalı?"

İşte burada çenemi kapalı tutmalıydım. Bu sadece benim hikâyem değildi ama yine de kalbimde bir delik açan sırrı daha fazla saklayamazdım. Bu çocukların benim olmadığı ve başkasının olabileceği korkusu beni çok derinden etkiliyor. Ama onu seviyorum. Varlığımın her zerresiyle. Ona geri dönülmez bir şekilde aşığım.

"Çünkü ikizlerin benden olmama ihtimali var." Ve bu sözleri yüksek sesle söylemek bile ağzımda kötü bir tat bırakıyor ve viskimin kalanını daha

yeni içmiş olmamın bir önemi yok, tadı hala duruyor.

"Ne?" İnançsızlığı çok açık ve midemi bulandırıyor.

"Duydun işte," diye kaşlarımı çatıyorum, ayağa kalkıp kendime bir bardak daha dolduruyorum. "Duydum ama..."

"Daha önce bir adam vardı... sadece bir kez ama... zamanlamalar falan." İçkimden bir yudum alıyorum, sıcaklık boğazımı kaplarken gözlerim bir anlığına kapanıyor.

"Lanet olsun."

"Evet... kahretsin."

"Yani... bunu birden fazla kez yaptın, değil mi?" Güldüm, "Evet."

"Yani, şanslar..."

"Şans. Ama bu sadece bir şans. Bir şans. Çok küçük bir şans ve bilirsin, sadece bir kez olur." Başımı sallayarak kadehimi tekrar dudaklarıma götürüyorum.

"Slim."

"Evet, ama yine de."

"Kahretsin," diye tekrar mırıldandıktan sonra yanındaki boşluğa vuruyor. Oraya doğru yürüyorum, oturuyorum ve başımı kanepenin arkasına yaslıyorum, Kaleb'in elini omzumda hissediyorum, sessizce oturmadan önce güven verici bir şekilde sıkıyor.

Tam ve mutlak sessizlik.

Boku yedik.

ŞEFLİK ALTI

vRI\ONv

DÜN GECE KENDİ ODAMDA UYUDUM. KEATON BENİ BULMAYA GELMEDİ, ve kendimi evim gibi hissettiğim yere doğru dolaşırken bulmadım. Onun kollarında. Kalbinin sabit atışını dinlerken başımı göğsüne yasladım. Bunun yerine, kendimi yalnız ve terk edilmiş hissederek uyandım ve bunun için sadece kendimi suçlayabilirim. Beni bırakıp gitmesinden çok korktuğum için aramıza bir kama koyana kadar zorlamaya devam ettim.

Son altı ayda hiçbir şey istediğim gibi gitmedi. Hayal ettiğim rüya bu değildi.

Yataktan kalkıp duş alıyorum ve üzerime eşofman altı ile bol, büyük bir tişört giyiyorum. Hiçbir şey üzerime olmuyor ve yeni kıyafetlere ihtiyacım var ama şu anda listemin ilk sırasında bu yok.

Listemin en başında taşınmak ve kazanabildiğim kadar çok para kazanmaya odaklanmak var, ancak sahne ve nihayetinde özel danslar olmadan, para hiçbir şeye dönüşmeyecek.

İki çocuğu nasıl büyüteceğim ben?

Kendimi içten içe tokatladığım bir an için başım ellerimin arasında.
Kendini topla.

Gözlüklerimi burnumun üst kısmına doğru iterek saçlarımı dağınık bir şekilde topluyorum ve mutfığa doğru yürüyorum. Kahve cezvesi sıcak, bu yüzden kendime kafeinsiz krema döküyorum ve kendime soğuk sütlü bir kase mısır gevreği yapıyorum.

Keaton her zamankinden daha yakışıklı, hatta daha yakışıklı görünerek ve mükemmel Tom Ford takımını giyerek mutfığa girdiğinde uzun süre yalnız kalmadım.

"Günaydın," sesi hırçın ve bana bakamıyor bile.

"Günaydın," diye fısıldıyorum, gözlerim mısır gevreği kasemde ve aniden artık aç değilim. Bir fincana uzanırken çıkardığı sesi duyuyorum ve omzumun üzerinden ona bakma isteğimi görmezden geliyorum.

Telefonum ötüyor, kaşlarım çatılıyor ve Lucy'den gelen mesajı görmek için çeviriyorum. Kahretsin, onu gerçekten ihmal etmişim.

Lucy

Hey güzelim, bu gece çalışıyor musun?

Sonra bir tane daha.

Lucy

Sorduğum için üzgünüm ama Keaton'ın sorunu ne? Birkaç gün önce onu görmek istediğimi belirten bir mesaj attım ve o da 'bu gece olmaz luce, belki başka zaman' diye cevap verdi. Başka biriyle mi görüşüyor çünkü en son birlikte olduğumuzda, seks arkadaşından biraz daha fazlası olmamızı istediği konusunda oldukça kararlı görünüyordu... ama evet, bir şey biliyor musun? xo.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve öfke yavaş yavaş kan dolaşıma karışıyor.

Taburemde dönüyorum, bir bacağım diğerinin üzerinde, kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

Yüzeye yaslanırken gözlerini kaldırıyor, kaşlarını kaldırıyor. Bir elinde telefon, diğerinde kahve.

"Lucy'den hiç haber aldın mı?" Soruyorum ve bu onun biraz daha dik durmasını sağlıyor. "Bir süredir yok, neden?"

"Sadece ona evli olduğumuzu söyleyip söylemediğini merak ettim." Hiçbir şey söylemiyor, sadece şaşkınlıkla bana bakıyor. "Bunu sormamın tek nedeni az önce bana mesaj atıp seninle her şeyin yolunda olup olmadığını sorması çünkü sana takılmak için mesaj atmış ve sen de *'üzgünüm Luce, Arizona ile evliyim. Artık bir ilişkimiz var, bu yüzden artık böyle bir şey olamaz.'*"

Ve çenesinin hafifçe gevşemesini, dudaklarının aralanmasını izliyorum.

"Ohhhh bekle, benim hatam, bununla cevap vermedin, aptal ben. Hayır, hayır, *'bu gece olmaz luce, belki başka zaman'* diye cevap verdin" dedim ve çok sinirlendim.

"Ari... bekle."

Ama artık çok

geç.

Telefonumu tezgahın üzerinden alıp uzaklaşıyorum ama Keaton peşimden geliyor. Dirseğimden tutup beni geri çekti ve yüzümü ona çevirdi.

ama ben kör öfke modundayım. Elim yanağına çarpıyor ve tokadın yankısı sessiz evi dolduruyor.

"Sakin buna cüret edeyim deme," diye öfkelen dim ve evlilik yüzüğümü çıkarıp ona fırlatarak odama doğru yürüdüm, aylar önce birlikte geldiğim bavulumu aldım ve eşyalarımı içine boşaltmaya başladım.

Kafamı kaldırdığımda kapıda duruyordu, yüzünde kırmızı bir iz vardı ve gözleri cam gibiydi.

"Ona söylediklerimde ciddi değildim, hızlı bir yanıtı."

"Umurumda değil Keaton," ses tonum sert ve göğsümde bir acı hissediyorum.

"Arizona'yı önemsiyorsun, neden yalan söylüyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok, bulaşıcı olmalı çünkü bir yalancıyla yaşıyorum, görünüşe göre ben de bu konuda oldukça iyi hale geldim."

"Bu da ne demek oluyor?" Bana yaklaştıkça sesi daha da yükseliyor.

"Tam da düşündüğün gibi." Çantamın fermuarını çekip yüzünü ona dönüyorum. "Benden bu kadar Keaton. İşte, kaçış planın," kapıya doğru devam ediyorum, böylece omuz omuza duruyoruz, "Bunu almanı öneririm," ve gözyaşları tehdit etmeden önce kelimeleri çıkarmayı başarıyorum.

Bu işte iyiye gittiğimi söylerken yalan söylemiyordum. Çünkü az önce söylediğim şey sadece bir yalandı. Bir yalandı. Uzun listeye eklenecek bir yalan daha. Bunu bir kaçış olarak kullanmasını istemiyordum ama yine de ona veriyordum.

TAKSIDEN INIP KILLIAN VE REESE'IN EVINE BAKIYORUM. BU biraz fazla cesur hissettim. Burada olmalı mıydım? Hayır. Ama kendi kaçış planıma ihtiyacım vardı ve bu tam da oydu. Keaton'ı terk etmek istemiyordum, istemiyordum ve söz veriyorum bu bir yalan değildi, ama buna ihtiyacım vardı. İkimizin de iyiliği için.

Titrek bir nefes alarak etkileyici konağın merdivenlerini tırmanıyorum ve siyah ön kapıyı çalıyorum. Killian kapıyı açtığında soğukta fazla beklemiyorum, gözleri üzerimde gezinirken yüzünde tam bir şaşkınlık var, endişeli alnından endişe okunuyor.

"Arizona," bir adım öne çıkıyor, "iyi misin?" gözlerini bavulumu ve çantama dikeyor.

Başımı sallıyorum ama aynı zamanda omuz silkiyorum çünkü dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. İyi miyim? Gerçekten mi? Oturup son altı ayda hayatımın raydan çıkmasına neden olan tüm yolları saydığımda, hayır, aslında iyi olmadığımı sonucuna varıyorum.

"İçeri gelin, dışarıyı Baltık Denizi gibi." Yalan söylemiyor. Hava çok soğuk. Aslında dondurucu. Geri çekilip evini bana açarken yorgun görünüyor. Ve ben çok minnettarım. İçeride olup olmadıklarına dair hiçbir fikrim yoktu ve Connie'yle Killian'ın eski dairesini almak konusunda konuştuğumu biliyorum ama son karşılaşmamı ve Keaton'ın ortaya çıkmasını göz önünde bulundurursak, Kaleb'in gerçeklerini ortaya dökceğini ve ona her şeyi anlatacağını hissediyorum. Bunun kendi tercihleri olduğunu söylemiyorum ama belki de birbirlerini zorluyorlardır. İkizlerin süper gücü falan mı bu?

İçeri giriyorum ve sıcaklık üzerimi örtüyor.

"Teşekkür ederim," diyerek kollarımı kendime doladım, ceketim önümde bağlıydı. Hamile olduğumu öğrenmeden önce ölçüp biçtiğim için minnettarım. Bu şişlik sanki her geçen dakika büyüyor.

"Paltonu almamı ister misin?" diye sorduğunda başımı sallıyorum.

"Uzun süre kalmayı planlamıyorum, sadece bir iyilik isteyeceğim, hepsi bu." Bilerek başını sallıyor. Biliyor muydu? Connie çoktan dikkatini çekti mi? Beni koridordan geçirip geniş bir mutfak-yemek alanının bulunduğu evin arka tarafına doğru götürüyor.

"Eviniz çok güzel," derken yanaklarım hafifçe kızarıyor.

"Teşekkür ederim, bunun için övgü almak isterdim ama Reese'den önce sadece bir kabuktu."

"Adımı duydum," Reese'in sesi odanın içinde süzülüyor ve onunla yüzleşmek için döndüğümde gülümsüyorum, her zamanki gibi güzel görünüyor. Kirli sarı saçları, güzel opal gözleri, uzun boyu ve zayıflığı.

"Hey Buttercup," diye seslenirken Killian'a doğru yürüyor ve onu kucaklıyor, dudaklarına bir öpücük konduruyor, bebek monitörü parmaklarına dolanıyor ve dönüp bana bakıyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor bana, gözleri hızlıca etrafı tarıyor.

Be

n. "Evet," diye dudaklarımı yuvarlıyorum, "sadece Killian'a bir şey sormak istiyorum." İkisi de öylece bakıyor, sözlerimi bekliyorlar.

"Keaton ve benim biraz zamana ihtiyacımız var..." Bir an duraksıyorum ve görüyorum ki ikisi de boş sol parmağıma bakıyor.

"Sana zarar verdi mi?" Killian'ın sesi gergin, mengene gibi. Gözlerinde bir parça öfke parlıyor.

Evet.

"Hayır, hayır, öyle bir şey değil." Başımı usulca iki yana sallıyorum, yüzüm öne düşerken gözlerim yere kayıyor, böylece odak noktam yer oluyor.

"Sonra ne oldu?"

İkisinin de gözlerinin içimi yakıldığını hissedebiliyorum ama başımı kaldırmak istemiyorum. "Sadece biraz ayrı kalmaya ihtiyacımız var.

Hepsi bu. Merak ediyordum da

"Belki birkaç haftalığına çatı katını

kiralayabilirim?" Birkaç hafta ancak karşılayabilirim.

"Elbette yapabilirsiniz ve biz Arizona'nın parasını istemiyoruz. Sen ailedensin." Killian yumuşak bir sesle, "Ama neden eve gitmiyorsun? Eminim baban geri dönmeni çok ister."

Ve sonunda gözlerimin ikisine de bakmasına izin vererek bir kahkaha attım.

"Killian," diye iç geçirdi Reese, elini onun göğsüne koyarak, "senin yerin değil," ona küçük bir gülümseme verdi.

"Henüz hazır değilim... onun hiçbir fikri yok..." ellerim küçük yumruğumun etrafında.

Killian dudaklarını ovuşturur. "Ona söylemek istiyorum; işler biraz ..."

"Anlıyorum," konuşmamı engellemek için elini kaldırdı, "gerek yok açıklayın." Sözleri sert değil, hatta hiç değil. Reese'den ayrılıp duvardaki küçük bir dolaba doğru adım atmasını, kapağını açmasını ve bir grup anahtarı çıkarmasını izliyorum. Bana doğru yürüyor, anahtarları bana uzatıyor ve bir süre oyalanıyor. "Aceleyle gerek yok, istediğin kadar kalabilirsin ve Keaton'a nerede olduğunu söylemeyeceğime söz veriyorum... tabii sen istemezsen?"

Başımı iki yana sallıyorum.

"Bence ikimizin de birbirimizi biraz rahat bırakması en iyisi," der ve Killian başını sallıyor.

"Tamam, gel, seni oraya bırakayım."

"Oh, lütfen hayır, gerçekten, sorun değil. Zaten akşamınızın çoğunu aldım, daha fazla almak istemiyorum. Taksiye binerim," diye yarı gülerken o sırtıyor.

"Bu bir soru değildi," diye kaşlarını kaldırıyor ve ben de başımı öne eğiyorum. Yüzünde ukala bir gülümsemeyle yanımdan geçip gidiyor ve ben de bana gülümseyen Reese'e bakıyorum.

"Killian Hayes'e karşı asla kazanamazsın, güven bana."

"Yok artık," diye gülüyorum ve vedalaşırken onu kucaklamak için kendime çekiyorum.

"Yarın seni görmeye geleceğim, senin için uygun mu?" "Evet."

"Harika, yarın görüşürüz," diyerek bana son bir kez sarılıyor ve koridorda beni takip ediyor. Bavulumun ve çantalarımın çoktan alındığını fark ettiğimde kaşlarım çatılıyor. "Parmağını bile kıpırdatmana izin vermeyecek," diye gülümsüyor, ben dışarı çıkıp soğuğa adım atarken parmakları ön kapının etrafında kıvrılıyor.

"Her şey için teşekkürler."

"Bize teşekkür etmene gerek yok" dediğinde kalbim ısınıyor. Babamla aram bozulduğunda hiç ailem kalmayacak diye endişelenmişim. Oysa burada ihtiyacım olan tüm aileye sahibim.

KILLIAN ÇATI KATINA ÇIKMAMA YARDIM ETTİ VE AYRICA REESE'İN

Mateo ve Liz birkaç kat aşağıda 108 numaralı dairede yaşıyorlardı, dolayısıyla herhangi bir sorun yaşarsam her zaman kapıyı çalabilirdim. Ona teşekkür ettim ve bana bazı aletlerin, sıcak su ve ısıtıcının nasıl çalıştırılacağını gösterdikten sonra kapıdan çıktı. Kapıyı arkasından kapatırken her şeyin kafamda oturması bir iki dakikamı aldı. İstedğim bu değildi ama buna ihtiyacım vardı. Keaton'la birlikte olmak istiyordum, onu tüm varlığımla seviyordum ama ikimizin de bir şansı olması için bunu yapmam gerekiyordu.

Elbette, Lucy ile olan sorun o kadar büyük değildi, ama o beni takip etmeden kapıdan çıkıp gidebilmem için dikkatimi dağıtacak kadar büyüktü. Her şeyi berbat ettiğini biliyordu; inatçı bir adamdı, birkaç gün sonra telefonum cevapsız aramalar ve mesajlarla dolup taşacaktı. Her şeyin biraz fazla gerçek olmaya başladığını hissediyordum. İkizlere hamileydim. Babamın en iyi arkadaşıyla evlenmişim. Her şey berbattı. Kapıdan çıkar çıkmaz onu özledim, evi görüş alanımdan çıkana kadar yürümeye devam etmek için her şeyimi harcadım, geri koşamadım ve kollarının güvenliğine giremedim. Birbirimize geri dönmenin yolunu bulacağımız konusunda kararlıydım, ama o zamana kadar. tek başımaydım.

Tıpkı aylar önce olduğum gibi.

Telefonumu cebimden çıkarıp müzik uygulamamı açıyorum ve tek *başınasın evlat - taylor swift*, ve hiç bu kadar

bundan daha iyi bir şarkı.

Çünkü gerçekten tek başımaydım. Ve daha da kötüsü, sadece kendimi suçluyordum.

YEDİNCİ ŞEF

vRI\ONv

SON BİRKAÇ GÜN BULANIK BİR ŞEKİLDE GEÇTİ, HATTA REESE VE Connie her şeyi unuttuğumu gösterdi. Rutinime geri dönmem gerekiyordu ve bu gece yapacağım şey de tam olarak buydu. Bu öğleden sonra işe geri dönecektim ve kalp ağrımın ve hamileliğimin yoluma çıkmasına izin vermeyecektim. Gidecek, çalışacak ve eve dönecektim. Sage'e fazladan vardiya almak için mesaj bile attım çünkü alabildiğim kadar paraya ihtiyacım var. Henüz alınacak şeylere bakmaya bile başlamamıştım ve bırakın iki bebeği, bir bebeğin bile ne kadar pahalı olduğunu biliyorum. Keaton tüm bu konularda yardımcı olurdu, bunu biliyorum ama ondan bunu beklemiyorum. Bu onun sorumluluğu değil, yani olabilir, ama dürüst olmak gerekirse, içimde ikizlerin ona ait olmadığına dair bir his var.

İç çekerek iş çantamı hazırlıyorum ve kapıyı arkamdan kilitliyorum.

Çok geçmeden kulübe girdim ve ayaklarım soyunma odasına değer değmez sanki hiç gitmemişim gibi hissettim.

Kat işimin ilk yarısı bitti ve sandviçimi, tavuğumu, rokamı ve humusumu yemek için kendimi personel odasına kapattım. Yemeye doyamadım. Lucy yanıma çöktüğünde uzun süre yalnız kalmamıştım, gözleri gözlerimden önce karnımdaydı.

"Neden bana söylemedin?" İç geçiriyor, başını omzuma yaslıyor ve o anda onu ne kadar özlediğimi fark ediyorum.

"Nasıl yapacağımı bilemedim," diyorum bir lokma yemekten sonra.

"Peki ya, *'Hey Luce, kahve içmek ister misin? Bazı haberlerim var'*, yani, herhangi bir şey içeri girmenden daha iyi olurdu. Haftalardır yoktun ve küçük, yuvarlak bir karınla döndün. I

Yani, bana şişkinlik gibi görünüyor, ama şimdi gerçekten hamile olduğunu bildiğim için daha çok görüyorum."

Şimdi iç çekme sırası bende.

"Bilmiyorum, dürüst olmak gerekirse kendimi biraz keyifsiz hissettim. Hamilelik bu yıl yapılacaklar listemde yoktu ama işte buradayım. Bekâr ve hamileyim."

"Babası kim?" herkesin dilindeki yakıcı soru ve kalbim ağrıyor.

Keşke bilseydim. Senin tahminin de benimki kadar iyi demek isterdim ama onun yerine "Özel kulüpte tanıştığım bir adam..." dedim. Duraklıyorum ve aklının, gizemli adamımla özel bir gece geçirdikten sonra uyuşmuş bir halde içeri girdiğim ve benimle ilgilenmelerine izin verdiğim geceye kaymasına izin verdiğini biliyorum.

"Biliyor mu?" Başı omzumdan kalktı, gözleri endişe dolu ve tek yaptığım elimi karnıma koymak ve başımı hafifçe iki yana sallamadan önce başımın düşmesine izin vermek.

"Kahretsin."

"Evet, kahretsin," diye alay ediyorum.

"Biz senin aileniz, hepimiz elimizden geldiğince yardım edeceğiz," derken sesindeki nazik duyguyu duyabiliyorum ve kalbim göğsümde çarpıyor. Bir zamanlar karnımda olan elimi onun elinin üzerine koyarak gözyaşlarımı geri kırıyorum.

"Teşekkürler Luce, bu benim için dünyalara bedel." Boğazımdaki yanan yumruyu yutuyorum ve gözlerimin arkasında gözyaşlarımı serbest bırakmakla tehdit eden sızıyı görmezden geliyorum.

"Sorun değil, ciddiylim."

"Biliyorum," diye fısıldadım, "Biliyorum."

ŞAFTÖR KİRLİLİĞİ-EİLHt

KEATON

DÖRT GÜN OLMUŞTU.

Kapıdan çıkıp kalbimi de beraberinde götürmesinin üzerinden dört gün geçti. Bana öfkeyle fırlattığı altın yüzüğün etrafındaki avucumu sıkıyorum. Onu çıkarmasından nefret ettim.

Nefret ettim.

Onu sevmek istemiyordum. Gerçekten istemiyordum ama bir şekilde ona sırılsıklam aşık oldum. Bunun gerçekten işe yarayacağını düşünmek çok aptalcaydı. Dokunduğum her şey zehre dönüşüyor.

Keşke yalan söylüyor olsaydım.

Eski karım Chantelle her ne kadar güzel bir pantolon takım elbise giymiş bir şeytan olsa da, o kadar da kötü biri değildi. İyi bir talipti, ailesinin parası vardı, kariyer sahibiydi ama yine de bir gün bir aile kurmak istiyordu. Birlikte iyi çalıştık, ta ki çalışmayana kadar. Benim için iyiydi ve bunu tamamen kastediyorum. Öyleydi.

Ama bir şekilde onu kindar, işbirlikçi bir kaltağa dönüştürdüm. Bana, azgın bir boğanın matadoruna sırt çevirmesinden daha çabuk sırt çevirdi. Onu bastırmak ve hayal edebileceği her şeyi vermek için ne yaparsam yapayım, hiçbir şey ona yetmiyordu. Onu soğuk kalpli bir kaltağa dönüştürmek için ne yaptığımı asla bilemedim, ama bir şey olmalıydı ve sonra bunun benimle birlikte olmak olduğunu fark ettim.

Ona çocuk vermeyi teklif ettim; kariyerini anneliğe tercih etmesine asla zorlamadım. Evde kalan bir baba olmayı, tam zamanlı bir dadı olmayı, ne isterse yapmayı teklif ettim. Ama sonra bunların hiçbirini istemediğini anladım. Benim duygularımı ve bu gezegendeki yaşamıma dair isteklerimi umursamıyordu. O sadece kendini önemsiyordu. Benimle evlenmeyi bir ihtiyaçtan daha fazla kabul etti.

istiyordu. Parmağında bir yüzükten ve iyi bir isimden gelen bir adamdan başka bir şey istemiyordu. Mills.

Bertie Mills -babam- başarılı bir iş adamıydı. Gerekğinde kurnaz ve soğuktu ama bu onu bir yere kadar getirdi. Chantelle gide ne kadar her şeyi onunla birlikte planladıklarını fark etmemiştim. Daha da kötüsü, bir ilişki yaşıyorlardı. Öğrendim, Kaleb'den saklayacağıma söz verdim ama annemden değil. Kaleb'in benden daha çok idolleştirdiği tek adamın -şakalar- babamız olduğunu bilmesine gerek yoktu. Kardeşim, '*seninle gurur duyuyorum*' anlamına gelseydi onun için her şeyi yapardı. Hiç gelmedi. Ölüm yatağında bile. Ben sözümü tuttum ve bugüne kadar kardeşim gerçekte ne olduğunu asla öğrenemedi.

Ve Chantelle için, Arizona'dan önce hayatımın aşkı olan anneme onları ifşa etmem yapabileceğim en kötü şeydi. Onun hayatını mahvettim, mutlu olma şansını yok ettim. Benimle rahat olabilirdi ama belli ki rahat olmak yeterli değildi. Yıllar sonra boşanma kağıtlarını imzalayana kadar onun damarlarındaki zehirin ben olduğumu fark etmemiştim. Bana tahammül etti, benimle kaldı çünkü ona başka bir seçenek bırakmamıştım. Aileme bir kez utanç getirmesi yeterince kötüydü, bunu tekrar yapmasına izin vermeyecektim. Ama annem öldüğünde, dileği onu elimden geldiğince dayanılmaz bir şekilde mutlu etmemdi, artık onu korumak için hiçbir nedenim yoktu. Ona karşı soğuk ve duygusuz davrandım, sanırım sonunda hayatını cehenneme çevirdim. Ve sonunda ona boşanma kağıtlarını verdiğimde, açlıktan ölmek üzere olan bir kadın gibi kağıtları aldı.

Beni çoğunlukla temizledi. Arada bir para biriktirdim ve yaşadığım ev ailemindi. *İhanetle* lekelenmiş ama çok fazla sevgiyle dolu.

Ve ondan sonra, hiç kimse olmadı.

Arizona'ya kadar.

Son birkaç gündür ona mesaj atsam mı atmasam mı diye kendimle kavga ediyorum. Her zaman ikincisini seçiyorum. Onun boşluğa ihtiyacı var, bizim boşluğa ihtiyacımız var. Buraya taşındığından beri saatte 100 mil hızla gidiyoruz. Bu onu hâlâ her zerremle sevmediğim anlamına gelmiyor.

Eğer aşk böyle bir duyguysa, o zaman ben hiç aşık olmadım.

Bu acı verici. Dağınık. Kolay değil. Ama bağımlılık yapıyor, güzel ve korkutucu. Onu sevmek ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor ama onsuz nefes almak dayanılmaz. Kalbim paramparça oldu ve göğsüm şimdi onu dolduran boşluktan dolayı ağrıyor. Kalbim iyileşmeye başladı, çok derinlere yerleşmiş olan yarıklar

yavaş yavaş tekrar kapanmaya başladı ve yüzeyin altına gömülen yabancı otlar artık çiçek açmaya başladı.

Bu oydu.

Benim

çiçeğim.

Siktir, onu özledim.

Ev onsuz çok sessizdi. Bundan

hoşlanmadım.

Hiç de bile.

Nefret ettim. Nefret yeterince güçlü bir kelime değildi. Nefret.

Ayaklarımı kanepeye uzatarak uzandım ve tavana baktım. İşe gitmem gerekiyordu. Ne yazık ki bütün gün üzülemezdim.

Sıkıcı beyaz tavana bakarak bir on dakika daha geçirdikten sonra kendimi toparlayıp koltuktan kalktım ve ağır ağır arabaya doğru yol aldım. Bugün çoktan bitti.

OFİSE KISA BİR YOL VAR; HER ZAMAN ÖYLEDIR. ÇOĞUNLUKLA. ÜÇ ARABA DA buradalar. Neden Titus'un burada olmayacağını umuyordum bilmiyorum.

Yerime çekip derin bir nefes aldıktan sonra motoru durdurdum. Titus'u bir süredir görmemiştim. Elime geçen her fırsatta ondan kaçtım. Ona yalan söylemeye devam edemem. Ama onun için söylemek zorundaydım.

Yani, ona ikizlerimiz olacağını söyleyemem çünkü benim olup olmadıklarından emin değilim.

Tanrı aşkına dostum.

Başparmağımı altın alyansımın alt tarafına sürterken kalbim ağrıyor.

Onu

özlüyorum.

Aptal miktarlar.

Gerçekten onsuz ölebilirmişim gibi hissediyorum. Çok dramatik.

Sonunda, inanın bana, isteksizce arabadan çıktım. Evrak çantam elimde ve bu ayın hesaplarını incelemem gerektiğini bildiğim için kafam zonkluyor. Yoğun ve geç bir gece. Kılık değiştirmiş bir nimet gerçekten. Evde tek yaptığım üzülme çünkü Arizona'yı özlüyorum.

Arabamın kapısını çarpıyorum, yüksek ses yeraltı garajında yankılanıyor. Asansöre doğru yürüyorum, düğmeye basıyorum, kapılar açılıyor ve asansöre adımımı atarken göğsümde ağır bir iç çekiş titreşiyor, kapılar kapanırken derin bir nefes alıyorum. Yukarı yolculuk kısa sürüyor. Çok kısa.

Ayağım asansörden dışarıda, gözlerim Titus'u arıyor ve o telefonda oturuyor, sandalyesinde arkasına yaslanmış, ayakları masasının üzerinde ve bileklerinden çapraz. Nate, Nate. Bilgisayarına gömülmüş ve Kaleb de ofisine kapanmış.

Sessiz.

Çok

sessiz.

Görebildiğim kadarıyla Xavier ve Killian yok. Killian normalde uğrar; burada çalışmıyor. Karısı Reese ile birlikte şehrin öbür ucunda Lorde'un halkla ilişkilerinde çalışıyor. Orada tanıştıklarına eminim ama yanılıyor da olabilirim.

Onları birlikte seviyorum. Aslında sadece onları seviyorum. Birbirleri için çok iyiler. Birbirlerinin hayatındaki güneş ışıkları gibiler. Reese'le tanışmadan önce karanlıkta dolaşıyormuş gibi hissettiğini daha önce söylediğini biliyorum.

Çok hoş. Ama anlıyorum.

Evrak çantamı masamın üzerine koyup açıyorum ve bir yığın evrakı elime alıyorum. Bilgisayarımı açtığımda üzerinde *şurayı imzalayın* yazan bir kağıt parçası görüyorum. İstenilen yere imzamı hızlıca atıp kalemi masanın üzerine fırlatırken Titus'un kapımın yanında gezindiğini görüyorum.

"Ari'nin gelecek haftaki doğum günü için her şey hazır mı?" diye soruyor bana, sanki unutmuşum gibi. "Hemen hemen."

Henüz hazır değilim.

Artık benimle yaşamadığını ağzımdan kaçırmak istemiyorum. Çılgına döner.

"O iyi mi?" diye sormaktan çok homurdanıyor.

"Evet," diye iç geçiriyorum, bugün havamda değilim. Evrak çantamı kapatıp ayaklarımın dibine koyuyorum ve bilgisayarına girerken ekranıma odaklanıyorum.

"Seni ne yiyip bitiriyor?" Sanki onu ben davet etmişim gibi ofisime girdi. Beni biraz sinirlendirdi.

"Yoğun bir gün geçiriyorum."

"Belki de her ne yapıyorsan onu yapmak yerine geri kalanımız gibi erken gelseydin..." ve az önce ne söylediğinin tamamen farkında olarak

sözünü kesiyor.

Kıkırdarken dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor ve e-postalarımı açıyorum. "Açma."

"Ben hiçbir şey yapmadım, bu sözlerin benim değil senin dudaklarından çıktığına eminim."

"Sana kızgınım."

"Sıraya gir," diye homurdanıyorum ve elleri masama yapışıyor, sinir bozucu güzellikteki mavi gözleri içimi yakıyor.

"Bu da ne demek oluyor?"

Omuz silkiyorum. "Aynen öyle, bana kızan ne ilk ne de son kişisin, o yüzden..."

"Ama ben herkesi geçtim, siz benim henüz reşit bile olmayan kızımın sarhoş oldunuz..."

"Haftaya yirmi iki yaşına girecek, *neredeyse* yasal değil... dramatik olma Titus. Sana hiç yakışmıyor." Gözlerimi ekrandan ayırmazken kaşlarım çatılıyor.

"Ve onunla evlen," diye bitiriyor.

İç çekiyorum, sandalyemde arkama yaslanıyorum, parmaklarım kilitli ve kucağımda dinlenirken gözlerimin onunkilerle buluşmasına izin veriyorum.

"Ve ne?" kaşlarım başımın üstünde duruyor, cevabını beklerken dudaklarım hafifçe aşağıya doğru kıvrılıyor.

"Şey," diye ayağa kalktı, ellerini ceplerine soktu.

"Bu konuda mutlu değilim."

"Değil

mi?"

Sessizlik

.

"Titus, dostum, çok meşgulüm. Söyleyecek bir şeyin var mı?"

"Arizona'dan boşanmanı istiyorum."

Gözlerim açılıyor, sırtım dikleşiyor, sandalyemde biraz daha uzun oturuyorum. "Peki bunu neden yapayım?"

"Çünkü o benim kızım ve bundan hoşlanmıyorum."

"Şu anda senden hoşlanmıyorum ama hey," başımı iki yana sallıyorum ve ayağa kalkmasını izliyorum, onun tarafından tehdit edildiğimi düşünüp düşünmediğinden emin değilim; değilim.

"O bir zafer değil, bana onu sevdiğini söylediğini biliyorum, ama buna inanmakta zorlanıyorum" ve bu beni gerçekten derinden etkiliyor. Alay ediyorum, çenemi sıkıyorum ve belirgin bir ağrı hissediyorum.

"Onun bir zafer olduğunu hiç düşünmedim... ve onu seviyorum. Sana duygularımı açıklamaya ne zaman başlamam gerektiğinden emin değilim."

"Sarhoşken kızımınla evlendiğinde." "Sarhoş olmadan önce planlamıştık."

"Ben de buna inanmakta zorlanıyorum."

"Öyle mi? Gerçekten mi? Sen ve Ari çok yakın olduğunuz için mi? Saçmalık Titus. Bana inanmıyorsan Killian'a sor, Reese'e sor, Vegas'taki küçük beyaz aşk şapelinin koridorunda onu sürükleyip benimle evlenmeye zorlayıp zorlamadığımı sor."

Masamdan kalktım ve çok öfkeliydim. "Yapma."

"Ne yapmayayım? Ben sadece gerçekleri söylüyorum Titus ve sen bundan hiç hoşlanmıyorsun." Kollarını göğsünde sıkıca kavuşturdu. "Belki de saçmalıklarınla kıcımlı sıkıştırmak yerine kızınla ilişkini düzeltmek için biraz daha zaman harcamalısın."

"Affedersiniz?"

"Beni duydun," diyerek masamın yanından dolanıyorum, böylece ayak parmağımızın ucunda duruyoruz. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, bu yüzden lütfen buraya gelip lanet olası yılın babası gibi davranma. İnatçı olduğunu anlıyorum ama lütfen bana onunla aranı düzeltmeye çalıştığını göster ve doğum günü yemeğiyle kendini affettirmeye çalışma." İçimi çektim, "Seni seviyorum dostum, gerçekten. Sen benim en iyi arkadaşımsın ama lütfen geri çekil ve gözümün önünden defol git. Ben onu seviyorum, o da beni seviyor. Onun mutlu olmasını ve sevilmesini istiyorsun, değil mi?" Hiçbir şey söylemiyor. "Siktir et, istemesen de umurumda değil. Bu saçmalıkla işim bitti Titus. Siktir git ve beni rahat bırak." Ve işte o zaman bana vurdu.

Yumruk çeneye ve hayatımın amına koyayım. Acıdı.

Yemin ederim çenem yerinden çıktı. Gözlerim başımın içinde dönüyormuş gibi hissediyorum.

"Benimle bir daha asla böyle konuşma. Konu kızım olduğunda düşüncelerimi dile getirmek için her türlü hakka sahibim. Sırf evli olduğunuz için ikinizin de gün batımına doğru gitmenize izin vereceğimi sanmayın. Onu hak etmiyorsun. O senden çok daha iyisini hak ediyor. Bunu ben de biliyorum, sen de biliyorsun. O yüzden saçmalamayın kes Keaton." Sesi yüksek ve sertti ve ona cevap vermekten daha iyisini yapacağımı biliyordum.

Adam tam bir amcık.

Elini iki yana sallıyor ve bekleyen asansöre doğru yürüyor. Kaleb kapıdan kafasını uzatıyor, elim hala çeneme bastırılmış durumda.

Sikeyim ağrıları.

"Sana vurdu mu?"

"Herifin demir yumrukları var," diye alay ederek başımı sallıyorum ve Kaleb ofisime giriyor.

"Şimdi ne yaptın?"

"Çok değil... sadece vaaz vermeyi kesmesini söyledim. Ari'yi terk etmemi istiyor." "Yani, biraz hakkı var."

"Öyle mi?" Masanın üzerinde oturan Kaleb'e dönüyorum. Çenem hâlâ zonkluyor.

Bu hiç hoşuma gitmedi.

"Evet, sarhoş oldun."

"Bunu daha önce planlamıştık Allah aşkına, kimse dinlemiyor mu?" diye yüzümü ovalıyorum.

"Bak, ben her zaman senin arkanda ve yanında olacağım ama bazen çizgiyi aşıyorsun."

"Aşk hayatlarımız söz konusu olduğunda hepimiz lanet çizgiyi aştık, aşmayan tek kişi Nate," Kolumu Nate'in oturduğu yere doğru kaldırıyorum ve bana bakıyor, yüzünde saf bir şaşkınlık var.

"Evet, ama Nate..." "Nate mi?" İnledim.

Bir an için odayı sessizlik kaplar.

"Ben de aşkı hak ediyorum; en yakın arkadaşımın kızı bile olsa istediğim kişiyle istediğim zaman evlenmeyi hak ediyorum."

"Kod ve hat adamım..."

"Dediğim gibi, ikiniz de çizgiyi aştınız. Belki de tüm bunları Xavier'den dinlemeliyim çünkü siz ikiniz çok gafil avlandınız."

İç çekiyor, elleri ceplerinde.

"Gidebilir misin? Herkesin dışında sen her şeyi biliyorsun ve hala benim tarafımı tutmuyorsun, o yüzden lütfen siktir git."

Bir an için başını öne eğip bir o yana bir bu yana sallıyor.

"Üzücü olan şu ki Keaton, ben hep senin tarafını tutuyorum. Sorun da bu," dedi ve ben daha ne demek istediğini sormadan ofisimden çıktı.

Siktir et onu, Titus'u, hepsini siktir et.

Bugün bu saçmalıklar için zamanım yok.

Pislikler.

KİRALIK DOKUZ

vRI\ONv

14 Hafta

Bebeklerin Büyüklüğü: Bir Kivi

GIYINIKTIM AMA ÇATI KATINDAKİ KOLTUKTA TEK BAŞIMA OTURUYORDUM. BU BENİM

Doğum günüm ve kendimi hiç bugünkü kadar yalnız hissetmemiştim. Bu sabah aldığım mesajı düşünüyorum.

Keaton

Mutlu yıllar, Keaton'ı seviyorum xx

Yalan söylemeyeceğim.

Bundan hoşlanmadım. Acıdı, kalbim paramparça oldu.

Connie ve Reese beni arayıp kahvaltıya götürmeyi teklif ettiler ama ben kabul etmedim.

Uzun bir elbise giyiyorum ve neyse ki karnımı mükemmel bir şekilde gizliyor ama daha fazla gizleyemeyeceğim. Şimdiden bir ev büyüklüğünde olduğumu ve daha da büyüyeceğimi hissediyorum. Gerçekten büyük kız külotumu yukarı çekip babama hamile olduğumu söylemem gerekiyor.

Keaton'a ait olduklarını düşünecek. Onu öldürecek. Yapmayacağını düşünmenin bile bir anlamı yok.

Ne düşünüyordum ki? Düşünmüyordum. Çok açık.

Erkeklerin penisleriyle düşündüklerini söylediklerini biliyorum, ama Keaton söz konusu olduğunda açıkça vajinamla düşünüyordum. Çünkü ne kadar önemli değildi

Denedim. Ondan uzak duramadım.

Şimdiye kadar, tabii ki.

Ama doğru olanın bu olduğunu bildiğim kadar, bundan nefret de ediyordum. Ondan uzak kaldığım her dakika ve her saniyeden nefret ediyordum. Kalbim acıyordu. Sürekli hasta hissediyordum, ama dürüst olalım, içimde büyüyen iki bebek yüzünden olabilir.

Telefonumdan saate bakıyorum, yediyi biraz geçiyor. Manhattan şehir merkezinde masa yarım. Evet, iyi kesiyorum. Ama bu benim partim ve istersem geç kalabilirim.

Ofladım, bu yıl doğum günümü böyle geçirmeyi beklemiyordum. Şampanya, makaron, yatakta kahvaltı, hediyeler ve bütün gün doğum günü seksinden başka bir şeyle uyandırılmayı bekliyordum.

Ama şu anda en iyi arkadaşımın babasının çatı katında yalnızdım, ikizlere hamileydim, açlıktan ölüyordum ve hediye yoktu, şampanya yoktu, makaron yoktu ve kesinlikle seks yoktu. Ve sinir bozucu bir şekilde, en çok seks olmamasına sinirleniyordum. Çünkü Tanrım, Keaton nasıl sevişileceğini biliyordu.

Ve evet, gizemli adamla geçirdiğim bir gece dışında karşılaşılabileceğim başka bir şey olmadığının tamamen farkındayım ama dürüst olmak gerekirse Keaton'dan daha iyisinin olabileceğini sanmıyorum.

Anında azdım ve daha da sinirlendim.

Karnıma keskin bir ağrı saplandığında inleyerek koltuktan kalkıyorum.

"Ah," diye fısıldıyorum odaya, ağızımdan nefes alıp burnumdan verirken elim küçük şişliğimin altında kayıyor.

Sorun yok. Sadece çok hızlı durdum, diye kendimi rahatlatıyorum ve hala kanepenin üzerinde duran telefonuma uzanıyorum. İleriye doğru bir adım attığımda, içime bir acı daha yayılıyor ve bacaklarım altımda bükülüyor.

İçimde yükselen korku beni kusturmaya yetiyor. Bebeklerimi mi kaybediyorum? Boğuk hıçkırıklar beni terk ediyor, göğsüm ağırlaşıyor ve acı içime yayılırken midem sıkışıyor.

Hastaneye gitmem gerekiyordu. Kyra'ya bir mesaj attım ve benimle hastanede buluşabileceğini umdum.

Diz çökerek kendimi ayağa kaldırıyorum ve içten içe her şeyin yoluna girmesi için dua ediyorum.

Yavaş ve temkinli bir şekilde çatı katının ön kapısına doğru yürüyorum, kısa koridordan geçip özel servis asansörüne doğru ilerlerken kapıyı arkamdan kilitliyorum. İçeri girdikten sonra aynalı duvardan aşağı kayıyorum ve

Gözlerim. Acının dinmesi için biraz zamana ihtiyacım vardı. Sadece bir an.
Tek ihtiyacım olan buydu.

Sadece. Bir. An. Aklıma gelen son düşünce bu.

KIRKINCI BÖLÜM

KEATON

ARIZONA'YI SON GÖRÜŞÜMDEN BU YANA İKİ HAFTA GEÇTİ.

onunla konuştum. İyi olduğunu biliyorum, Killian beni bilgilendiriyor. Beni değil de onu kontrol etmesi canımı sıkıyor. Ama ne yapmam gerekiyor? Beni geri almaya hazır olana kadar bir ucube gibi takılayım mı?

Ha, hayır.

Parmaklarım boynuma taktığım, altın bir zincire asılı ve beyaz gömleğimin altında saklı duran zarif altın alyansı ile oynuyor. Orada olduğunu sadece ben biliyorum.

Bileğimi yüzüme çevirdiğimde saat yediyi geçiyordu. Bu geceden korkuyorum ama aynı zamanda onu göreceğim için çok heyecanlıyım. Bunu kelimelere bile dökemiyorum.

Gitsem iyi olacak. Paketlenmiş küçük hediyeye baktım. Ona seveceğini ve değer vereceğini bildiğim bir şey almak istiyordum. Bunu benden isteyip istememesi başka bir şeydi ve kendimi buna hazırlamam gerekiyordu.

Alabama doğru yürüyorum, motoru çalıştırıyorum ve Manhattan'ın merkezindeki restorana doğru yola çıkıyorum. Ari için olmasaydı, gitmezdim. Kaleb ve Titus'un ikisi de bir torba sikte boğulabilir, umurumda değil.

Ellerimi onlardan temizlemeye hazırım. İkiyüzlüler.

Telefonumda bilinmeyen bir numara yanıp söndüğünde arabada fazla kalmamıştım. Kırmızı ışıktaki durdum ve cevap verdim.

"Öyle mi?"

"Merhaba, Keaton Mills ile mi görüşüyorsunuz?"

"Evet, konuşuyorum," kaşlarım kırışıyor ve alnımı biraz daha derin kazıyor.

"New York-Presbyterian Acil Servisi'ne gelmeniz gerekiyor."

Kaleb? Arizona mı? Ama eminim ki babası onun acil durum irtibatıdır.

Bana nedenini söylemesine bile gerek yok, zaten arabamı döndürüyorum ve kaosa neden oluyorum.

"Her şey yolunda mı?"
"Karınız, efendim."

Kulaklarımda kan pompalandığını, kalbimin göğsümde güm güm attığını duyuyorum ve etrafımdaki her şey bulanıklaşırken tek duyabildiğim yüksek perdeden bir cınlama.

Telefonu kapattım, hâlâ konuşuyor olması umurumda bile değildi. Sadece ona ulaşmam gerekiyordu. Yol boyunca arabamı çalıştırdım ve kesinlikle birkaç kırmızı ışıktan atladım ama dürüst olmak gerekirse, o anda hiçbir şey sikimde değildi. Umurumda bile değildi. Tek bildiğim ona ulaşmam gerektiği idi. İyi olduğundan emin olmalıydım, tek önemsedığım oydu.

Titus'u aramalı mıyım?

Evet. Arayacak mıyım?

Henüz aramadım.

Bulabildiğim bir yere park ediyorum, motoru durduruyorum ve arabamdan inip arkamdan kilitliyorum. Taksimetreyle uğraşmıyorum, hastaneye doğru koşuyorum, resepsiyona geldiğimde nefesim kesiliyor.

"Acil servis."

Genç bayan çılgına dönmüş görünüyor.

"Arizona Mills, King. Kahretsin, adını değiştirdi mi bilmiyorum." Elimi sert yüzeye vurarak onu zıplattım ve şimdi deli bir adam gibi görünüyorum.

"Sakin olun efendim."

"Sadece karım Arizona'yı bulmak için nereye gitmem gerektiğini bilmem gerekiyor."

Karım.

Kahretsin, bu kalbimi acıttı. Göğsümün içinde odun talaşından başka bir şeye dönüşmedi.

Bilgisayarına dokunuyor ve her saniye saatler sürüyor.

Gözlerim tabelaları tarıyor ve solumda acil servisi görüyorum. Ondan vazgeçiyorum ve koşuyorum. Kalbim göğsümde dalgalı okyanustaki büyük bir beyaz gibi çırpınıyor.

Durmuyorum. Koşmaya devam ediyorum. Kendimi kapılardan içeri attığımda başka bir resepsiyon alanıyla karşılaşıyorum.

Ne oluyor lan?

"Efendim?"

"Arizona King," diye bağırdım, lanet olsun, uygun değilim.

Telefonun ahizesini kaldırıp birkaç tuşa basarken yavaş ve ciddi bir şekilde başını sallıyor. Elim göğsümde ve gömleğimin altında kalbimin hızla çarptığını hissedebiliyorum.

"Hemşire seni ona götürmek için geliyor." Gözlerimi deviriyorum.

"Biri bana onun iyi olup olmadığını söyleyebilir mi?" Sesimin çatladığını duyuyorum ama resepsiyonist telefonu tekrar açıyor. Ayağa kalkıyorum ve etrafımdaki odaya bakıyorum. Yataklarında yaralı halde muayene edilmeyi bekleyen insanlar, aceleyle girip çıkan doktorlar, bazı hastalar diğerlerinden daha kötü ve kendimi Grey's Anatomy'nin bir bölümündeymişim gibi hissediyorum.

Burası Arizona'nın çalıştığı yer. Arkadaşları burada. Ve şimdi bir hasta olarak geri döndü.

"Bay Mills?" Bir beyefendinin sesini duydum ve ona hızlıca bir göz attım. Yirmili yaşların ortalarında, muhtemelen Ari'nin eski stajyer arkadaşlarından biri.

"Karım nerede?" sesim kalın ve sakinliğimi korumak için her şeyi deniyorum.

Cevap vermiyor, sadece beni daha sessiz bir koridora götürüyor ve camlı bir yan odaya girip kapıyı arkamdan kapatıyor.

İşte o zaman onu gördüm.

Kırmızı şiş gözler, gözyaşı lekeli yüz, ama hala her zamanki gibi güzel.

"Bebeğim," diye koşarak yanına gidiyorum, yüzünü ellerimin arasına alıp alnını birbirine bastırırken onu incitmemeye dikkat ediyorum ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor.

"Ben iyiyim," diye fısıldıyor kendi gözyaşları arasında.

"Öyle mi?" Geri çekiliyorum ve gözlerimin bir kez daha onun üzerinde dolaşmasına izin veriyorum. "Şey, oraya varıyorum."

"Bebekler mi?" ve kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra biraz daha ağlıyor, kollarını bedenime doluyor ve yüzünü gömleğime gömüyor.

"Blossom, beni korkutuyorsun."

"Arizona'da düşük tehlikesi vardı," diyen İngiliz bir kadın sesi odayı dolduruyor ve kim olduğunu hemen anlıyorum.

Dr. Kyra.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum ve bize doğru adım atıp yatağın kenarına otururken yüzündeki şefkati görebiliyorum.

"Ama bebekler iyi mi?"

"Evet," diye yumuşakça gülümsüyor, "iki bebek de mükemmel."

"Çok şükür," diyerek Arizona'ya uzandım, çenesini kavradım ve güzel yüzünü bana bakması için kaldırdım.

"Bebekler iyi Blossom; iyi olacaklar..." Bir an duraksadıktan sonra dikkatimi Kyra'ya yöneltiyorum. "Bebekler iyi olacak, değil mi?"

"Bebekler mi?!" Titus'un sesi odanın içinde gürlüyor ve kalın havadaki gerilimi hissedebiliyorum.

Kahretsin.

ŞAFTÖR EORtY-ONE

TITUS

ÇILDIRMIŞ DURUMDAYIM. YIRMI DAKIKA ÖNCE BİR TELEFON ALDIM.
New York-Presbyterian hastanesinden Arizona'nın acil serviste olduğunu söylediler. İyi olduğu için minnettarım.

Ben ve Amora hastaneye girdik ve doğruca acil servise gittik.

"Bebeğim, ben burada bekleyeceğim. Sen git ve onun iyi olduğundan emin ol," Amora bana yumuşak bir gülümseme veriyor ve ben de dönüp Arizona'nın bulunduğu odaya doğru yürümeden önce dudaklarına hafif bir öpücük konduruyorum.

Kapı kapalı, perde çekili ve uzaktan gelen sesleri duyabiliyorum. Kapıyı itip açmadan önce hafifçe vuruyorum.

"Bebekler iyi olacak, değil mi?" En iyi arkadaşımın dediğini duyuyorum ve kanım kaynıyor.

"Bebekler mi?!" sesim bir fırtına gibi odanın içinde patlıyor.

Keaton yavaşça dönüp bana bakıyor ve Doktor Kyra üçümüzün arasına bakarak birbirimizi nasıl tanıyor olabileceğimizi anlamaya çalışıyor.

"Doktor Kyra, sizi tekrar görmek güzel," diyorum usulca, öfkemi bir an için bastırarak.

"Titus," diye ayağa kalktı, kaşları çatılmıştı, "Amora ile her şey yolunda mı?" "Her şey mükemmel, teşekkür ederim, buraya kızımı görmeye geldim,"

Gözlerimi bana bakmayan kızıma dikiyorum ve Keaton'ın bakışları içimi yakıyor.

Çenesini kaldırıp dudaklarını yuvarlıyor.

"O iyi mi?" Sesim alçak çıkıyor ve Kyra bana doğru yürüyor. "Ne kadarını duyduğundan emin değilim."

Keaton, "Titus'u pek tanımıyorum," diye söze giriyor ve hastanede olduğumuz için kendini şanslı saymalı çünkü öfkem giderek artıyor, onu kalıcı olarak buraya tıkmaya hazırım.

"Beni zorlama," diye homurdanıyorum.

"Bence ikiniz de dışarı çıkmalısınız, Arizona'nın şu anda buna ihtiyacı yok."

Ben ve Keaton hep bir ağızdan "Gitmiyorum" dedik.

"O zaman ikinizin de sakinleşmesi gerekiyor. Arizona düşük tehlikesi geçirdi." Bebeğime bakarken gözlerim yumuşuyor, gün ışığım hastane yatağında çok küçük ve kaybolmuş görünüyor ve kalbim parçalanıyor. "Birkaç nedeni var ama Arizona'nın bana anlattığına göre, bence çoğu stresten kaynaklanıyor." Azarlanıyormuşum gibi hissediyorum.

"Stres mi?" Keaton tekrarlıyor ve sanki nefes nefese kalmış gibi görünüyor. "Evet," diyor Kyra nazikçe.

"Bebeğim, kendini stresli hissediyorsan neden bana ulaşmadın?" Keaton'ın eli yanağını okşarken yumruklarım yanımda sıkı duruyor.

"Bir kargaşaya neden olmak istemedim. Ayrılık için zorladım; seni kendimden uzaklaştırdıktan sonra sana güvenmek zorunda kalmak istemedim."

Hay sikeyim. Elimi çenemde gezdiriyorum, kirli sakallarım kaşınıyor.

"Arizona, dosyanı dolduracağım ama seni ve bebekleri izleyebilmemiz için birkaç gün burada kalmanı istiyorum."

"Bebekler, bebekler deyip duruyorsun."

"Evet, bebekler." Kyra, Ari'nin odasının kapısını açarken şöyle diyor.

Keaton yüzünde boktan bir sırıtışla, "Karım ve ben ikiz bekliyoruz," diyor.

"Hemen dışarı çık." Reddetmesini bekliyordum. Ama ukala herif dimdik ve gururlu bir şekilde ayağa kalkıyor, eğilip kızımı alnından öpüyor ve ağzında bir askıyla uyumuş gibi görünerek odadan çıkıp gidiyor.

ŞAFTÖR EORtY-tWO

KEATON

"BURADA BİLE OLMAMALISIN!" ÖNCE ONUN SESİNİ DUYUYORUM VE DERİM Hıyarlar. Arkamı döndüm ve onun odasından bana doğru yürüdüğünü gördüm.

"Ben onun kocasıyım," diyerek Titus'a doğru hışımla ilerliyorum. Hiç havamda değilim. Onun burada olmasına neden olma ihtimalim olduğu için çok kızgınım, inatçı davranışlarım ve bu kadar kolay pes etmem kesinlikle yardımcı olmadı.

"O kartı oynama Keaton, evleneli beş saniye oldu." "Ve ne?! Sanki mükemmel bir ilişkiniz varmış gibi konuşuyorsun. Senin olmayan bir kıza aşık oldun, o başkasıyla nişanlıyken onu hamile bıraktın ve sonra onunla evlendin, bu yüzden seninki mükemmel olmaktan çok uzakken bana ilişkiler hakkında vaaz verme." Öfkeliyim. Kızgın bir boğa gibi burun deliklerimden sıcak hava çekiyorum.

"Sinirime dokunuyorsun."

"Uzun ve sessiz koridora bakarken başımı iki yana sallıyorum ve dudaklarımdan dökülen küçük bir kahkahaya engel olamıyorum.

"Komik olan ne?"

"Sen," ona bakmak için dönüyorum ve dudığım hırıltıyla yukarı kalkıyor çünkü yalan söylemiyorum.

Bana doğru adım atıyor ve yalan söylemeyeceğim, ödümü koparıyor ama bunu ona belli etmeyeceğim. Üzerimde yükseliyor. Kısa değilim. Muhtemelen 6'3-6'4, parmak uçlarımda zorlarsam 6'5 civarındayım ama o rahatlıkla 6'7 ve tereddüt etmeden kışımı yere yapıştırabilir.

"Nedenmiş o?" sesi alçak ve hırçın.

"Hiçbir şey bilmiyorsun" ve Arizona'nın ağzından çıkanlar için benden nefret edeceğini biliyorum, ama biliyor musunuz, umursamayı geçtim.

"Detaylandırmak ister misin?"

"Ari yılın başından beri bu hastanede çalışmıyor, sınavı geçemedi ve ilk yılını baştan yaşamak zorunda kalmanın utancıyla yüzleşmek yerine istifa etti."

Hiçbir şey söylemiyor, şaşkınlık aptal yüzünü kaplıyor ve nedenini bilmiyorum ama aslında adam için biraz üzülüyorum.

"Bir striptiz kulübünde çalışıyor; bir gece içeri girip onu görene kadar hiçbir fikrim yoktu. Sırrını saklayacağıma söz vermiştim ama artık bunu yapamam. Bir süreliğine kafanı kışından çıkarıp kızına odaklanmalısın. Onu sevmediğini düşünüyor, kaldırırma atıldığını düşünüyor. Belli etmiyor olabilir ama içi acıyor. Ve evet, o hamile ve onlar benim."

Olmama ihtimalleri olduğunu ona söyleyecek değildim. Bu hem beni hem de onu yıkardı.

"Başarısız mı oldu?" diye sorduğumda bana tamamen inanmıyormuş gibi göz kırptı ve ben de başımı salladım.

Bir zamanlar öfkeli bir alev olan gerginlik şimdi yavaş yavaş sönüyor ve soğuyan korlardan başka bir şeye dönüşmüyordu.

Koridordan gelen ağır ayak seslerini duyduğumda uzun süre yalnız kalmamıştık. Başımı kaldırdığımda Killian, Nate, Kaleb, Reese ve Connie'yi görüyorum. Amora onları bize doğru yönlendiriyor. Hepsi şık giyinmiş ve biz burada bir hastanenin koridorunda takılıyoruz.

"Titus, Keaton..." Kaleb nefes alıyor ve hangimizle konuşacağını bilemiyor. Ona yumuşak, sağduyulu ve bilerek başımı sallıyorum ve o da dikkatini Titus'a çeviriyor.

"Duyar duymaz geldik, o iyi mi? Ne oldu?" diye soruyor ve Nate'in bana baktığını görünce geri adım atıyorum.

"Düşük tehdidi..." diye mırıldanıyor ve birkaç şok soluk sesi duyuyorum, ama dördü sahte.

"Dostum, çok üzgünüm" ve Kaleb'in bunu yapmak zorunda olduğu için yaptığını biliyorum, "hamile olduğunu bile bilmiyorduk, babası kim?"

Ve yutkunuyorum. Avuçlarım terliyor. Kalbim göğsümde hızla çarpıyor, atıyor. "En iyi arkadaşım," gözleri gözlerimin içine bakıyor ve ben küçülüyorum. Neden olduğundan emin değilim.

Kelimelerin dudaklarından dökülüşünde bir gariplik vardı. İhanet olabilir mi?

Bütün gözler üzerimde.

Ve her birine tek tek bakıyorum.

"Kahretsin," diye başını iki yana sallıyor Nate, "bahse girerim şimdi benimle kalmasını diliyordursundur," diye kıkırdarak ortamı yumuşatmaya çalışırken Titus'tan bir iç çekiş duyuyorum.

"Doğru zaman değil Nate," Kaleb elini Nate'in omzuna koyar ve nazikçe sıkar.

"Yani, haksız değil," diye tersliyor Titus ve kanım kaynıyor. "Siktir git." Bunu söylememeliydim ama hiç havamda değildim.

Titus üzerimde, elleriyle ceketimi kavlıyor ve beni duvara doğru itiyor, kızgın gözleri benimkiler arasında gidip geliyor ve ben onu hiç okuyamıyorum. Sanki artık onu tanıımıyormuşum gibi.

"Devam et," diye ısrar ediyor Titus ve bunu neden yaptığını çok iyi biliyor, çünkü ne isterse yapacağım. Beni kışkırtmayı severdi.

"Bu kadar yeter," Kaleb Titus'u üzerimden çekip alıyor ve tekrar bana doğru koşmaya çalışırken onu itip uzaklaştırıyor. "Lanet gururunuzu bir an için bir kenara bırakın. Bu Arizona'yla ilgili, siz iki salakla değil." Öfkeden kuduruyor, kafasını önce bana sonra Titus'a çeviriyor. "Umurumda değil, dışarı çıktığınızda birbirinize on ton vurun, ama bunu burada yapmayın, anladınız mı beni?"

Ve gözlerim yerde, elbise ayakkabılarıma bakıyorum. Onları cılamalıydım. Pasaklı görünüyorlar.

"Keaton?" Kaleb havlıyor ve ben de gözlerimi kaldırıp ona bakıyorum. "Evet, elbette," ve Titus'un başını salladığını görüyorum.

Bu işin daha bitmediğini biliyorum.

"Titus," diye fısıldıyor Amora ve yanımdan geçip kollarını Titus'un gövdesine doladığında bana attığı tiksinti dolu bakışı kaçırmıyorum.

Dudaklarını kızın başının tepesine indiriyor ve ateşli kızıl saçlarına yumuşak bir öpücük konduruyor.

"Sen iyi misin?" Killian bana soruyor ve ben küçük, çarpık bir gülümseme veriyorum. "Olacağım," diye başımı sallıyorum, en azından biri bana sorduğu için minnettarım.

Titus'la oturup konuşmamız ve tüm bunları çözmemiz gerektiğini biliyorum ama şu anda Kaleb'in de dediği gibi Arizona'yı iyileştirmeye ve eve dönmeye odaklanmalıyız.

Reese ve Connie ortadan kayboldular ve Killian'a şaşkın bir bakış attım, bu da bana sadece burnunun kenarına bir dokunuş kazandırdı.

Arizona'nın odasına bakmak için döndüğümde kalbim ağrıyor. Bugün onun doğum günü ve o burada. Ve daha da kötüsü, bebekleri kaybedebilirdi.

Düşüncesi bile kanımı donduruyor.

Titus, Amora'yı odaya götürüyor ve her ne kadar takip etmek istesem de etmiyorum. Dönüp uzaklaşıyorum.

Uzun süredir yalnız değilim, Kaleb ve Nate de yanımda, ama kendi parçalarını eklemekten değil.

"Aklından ne geçiyordu?" Nate bana homurdanıyor.

"Düşünmüyordum."

ÜÇÜNCÜ ŞAFTÖR

vRI\ONv

DIŞARIDAKI KARGAŞAYI DUYABILIYORUM AMA GERÇEKTEN UMURUMDA DEĞİL. HİSSEDİYORUM

Her şeye karşı hissizleştım. Neredeyse bebeklerimden birini kaybediyordum çünkü her şeyin ve herkesin üzerime gelmesine izin verdim. Çalışmak için çok endişelendim, Keaton'ı uzaklaştırmaya çalışmakla çok meşguldüm ve ne için? İkizlerin babası olmayabilir diye mi? Benim neyim vardı böyle? Ondan olmasalar bile baba olmaya istekli en mükemmel adama sahiptim. Benimle evlendi ve yanımda kalacağına yemin etti ama bu yeterli değildi.

Kapı kolu hareket ediyor ve gözlerim Keaton'ın geldiğini umarak sıkıcı odada geziniyor ama babamla Amora'nın içeri girdiğini görünce hayal kırıklığına uğruyorum.

Bunun birbirimizi üçüncü görüşümüz olması ideal değil, ama burada vardır.

"Günüşiğı", kendimi bildim bileli bana taktığı çocuk lakabı. Hatırlamak dudaklarının arasından kayıp gidiyor. Ses tonu sıcak, gözleri yumuşak ve parmakları Amora'nın parmaklarının arasından geçiyor.

Güzel bir kız. Gece gökyüzündeki takımyıldızlara benzeyen çiller yanaklarında ve burnunda noktalı, gözleri güzelce kusurlu. Biri kahverengi, biri mavi. Teni fildişi beyazı, yüksek raflarda duran ama oynanmaması gereken güzel Çin bebeklerine benziyor. Asla dokunulmamalı. Uzun, kıvılcı saçları kabarık bukleler halinde ve ince bir vücuda sahip. Benim bir kardeşimle şirin, düzgün bir yumru.

"Baba," diye kaçan tuzlu bir gözyaşını yalayarak uzaklaştırıyorum. İkisi de yanımda, geniş odanın içinde yürüyorlar.

"Arizona," Amora'nın İngiliz sesi alçak ve tatlı, kokusu odayı dolduruyor. Kayısı ve kakao yağı.

"Merhaba," cevabım sessiz.

"Nasıl hissediyorsun?" Babamın elini bırakıyor ve yatağın kenarına oturuyor, elini benimkine götürüp sıkıca kavıyor.

"Daha iyiydim," diye bir kahkaha attım, göğsüm ağrıyordu.

"Yine de iyi olmana sevindim, bebekler de öyle." Yanakları kıpkırmızı oldu, bana gülümserken gözleri doldu.

"Ben de," diye itiraf ediyorum, bu bir yalan değil.

"Sana mutlu yıllar dilemek istiyorum ama..."

"Doğru görünmüyor, değil mi?" Gülüyorum, başım yana eğiliyor ve hüzünlü bir nefes kekelemesi beni terk ediyor ve alt dudağımın döndüğünü hissediyorum.

Ağlamak istemiyorum.

Ama ne istediğim ve ne olacağı benim kontrolüm dışında.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor ve ben onun güzel pembe elbisesinin içinde ağlarken Amora birdenbire eğilip kollarını bana doluyor.

Lanet olsun.

Gerçekten çok tatlı.

Bundan nefret ediyorum.

Ama aynı zamanda, bilmiyorum.

"Lütfen ağlama," diye fısıldıyor ve göğsüm ağrıyor. Şükredecek o kadar çok şeyim var ki, yine de büyük bir üzüntü hissediyorum.

Babam çok geçmeden yanıma geliyor, dudaklarını başımın tepesine bastırarak bana yumuşak bir öpücük veriyor.

"Çok üzgünüm Günışığı," diye mırıldanıyor ve gözyaşlarım yüzümün kenarından aşağı yuvarlanırken gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Ben çok babayım" ve bu bir yalan değil. Son birkaç aydır ilk kez, bu konuşmadaki hiçbir şey yalan değildi. Gerçekten özür dilerim.

Teker teker üzerimden çekiliyorlar ve odada tek bir kuru göz bile kalmıyor. Gözlerim Amora'nın yumruğuna takılıyor ve gülümsüyorum.

"Babamın karısıyla kanka olacağım hiç aklıma gelmezdi..." Dudaklarımı yuvarlıyorum.

"Kocamın kızıyla kanka olacağım hiç aklıma gelmezdi..." burnunu kırıyıyor ve dudaklarından geçen hafif kıkırdamayı kaçırmıyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" Sorumu kaplayan bir yorgunlukla soruyorum.

"Kendimi iyi hissediyorum, altı aylık hamileyim ve kendimi bir ev büyüklüğünde hissediyorum," diyerek karnına bakıyor ve ellerini kavuşturuyor.

"Ha, hiç de büyük görünmüyorsun. Kendimi senden daha büyük hissediyorum ve sadece 14 haftalığım," diye iç geçiriyorum, kendi ellerim Amora'nın mükemmel yuvarlak yumruğunu gördükten sonra muhtemelen şişkinliğe çok benzeyen küçük yumruma gidiyor.

"İkiz taşıyorsun, kendine karşı nazik ol" dedi ve bana öyle sıcak bir gülümseme verdi ki her şey daha iyi hissettirdi.

"İkizler," diye başımı iki yana sallıyorum. "Kimin aklına gelirdi ki?"

"Keaton ikiz, işler böyle yürümüyor mu?" diye soruyor babam ve biliyorum ki bunu yutmak onun için acı bir hap olmalı. Yani, bunların hiçbiri onun için kolay olmamıştır.

"Onlar tek yumurta ikizleri, bebekler, aileden gelmiyorlar... sadece oluyorlar," diye omuz silkiyorum babamın bakışlarıyla karşılaştığımda.

"Huh," kaşları kalkıyor, başını sallarken dudakları bükülüyor.

"Biliyorum, Keaton da benim taramama kadar bunu bilmiyordu."

"Peki sen mutlu musun Arizona?" diye soruyor ve bunu kocaman kalbinin derinliklerinden gelerek söylediğini biliyorum.

"Olacağım," ve bu doğru. Olacağım. Sadece önce bazı şeyleri halletmem gerekiyor.

BABAM VE AMORA GIDELİ 20 DAKIKADAN BIRAZ FAZLA OLDU.

ve Keaton hala yanına bile yaklaşmadı. Anlamıyorum. Belki de son itiş kakış bardağı taşıran son damlaydı. Hiçbir fikrim yok ama onu özlüyorum. Avuçlarım göğsümdeki ağrıyı ovuyor ve kalbim midemin derinliklerine gömülüyor.

Kapı açılıyor ve Connie ile Reese'in ellerinde siyah ve altın rengi balonlar, bir doğum günü pastası ve hediyelerle içeri girdiklerini görüyorum. Nezaketleri karşısında gözlerim parlıyor.

"Nasılsın?" Connie bir avuç balonu bana doğru sürükleyerek ve güzel görünmeleri için düzenleyerek soruyor.

"Ben iyiyim," yani iyi olduğumu düşünmüyorum ama aynı konuşmaları yapmaktan yoruldum.

"Doğum gününü burada kutladığımız için üzgünüm." Reese'in kaşları çatılıyor ve ben yumuşak bir iç çekiyorum. Bebeklerin kalp atışlarının sesi sessiz odayı rahatlatıyor ve makineden gelen bip sesini bastırıyordu.

"Daha kötüsü de olabilirdi," diye nefes alıyorum ve yüzümü çevirip ekrana bakıyorum.

"Evet?" Reese yatağımın yanındaki üniteye bir vazoda içinde birkaç pembe şakayık koyarken soruyor.

"Evet, ölmüş olabilirim," diyorum deadpan.

Connie hediyeleri kucağıma koyarken "Vay canına, çok karanlık," diyerek yanaklarını şişiriyor.

"Pek sayılmaz, sadece bir gerçeği söylüyorum." Gözlerim ikisi arasında gidip geliyor. "Keaton dışarıda mıydı?" Soruyorum ve gerçekten rahatsız olmuş gibi görünmemeye çalışıyorum, ama başarısız oldum, sefil bir şekilde.

"Hayır tatlım," diyor Reese yatağın ayak ucuna otururken, "Nate ve Kaleb'i alıp gitti," üzgün bir gülümsemeyle ve kalbim göğsümde çarpıyor.

"Oh," ellerime bakarken gözlerim bir an için düşüyor.

"Eminim yeni çıkmıştır," diye katılıyor Connie.

"Evet, belki."

Reese yüzüme bir hediye tutuşturmadan önce bir an için sessizlik bizi kaplıyor. "İşte, bu benden, Killian ve Celeste'den." Kusursuzca paketlenmiş hediye alıyorum. Parlak altın sarısı ambalaj kâğıdı ve kocaman siyah bir fiyonk. Kutu uzun ve ince ve içimde bir heyecan dalgası dolaşıyor.

Kurdeleyi yavaşça çekiştirerek çözülüşünü izliyorum, dürüst olmak gerekirse biraz benim hayatım gibi ve güzel bir kutu görüyorum. Kapağı kaldırırken dişlerimi alt dudağıma gömüyorum ve güzel bir altın bilezik görüyorum. Reese'e bakıyorum, gözlerim yaşıyor.

Bükülmüş zincirden sarkan narin takılara sahip bir charm bileklik.

Bir kukla, bir stetoskop, bir güneş ve benim doğum taşım sitrin. "Reese."

"Sadece küçük bir şey," diyor kayıtsızca.

"Çok güzel, teşekkür ederim," derken alt dudağımla titriyorum.

Parmaklarımı nazikçe bileziğin üzerinde gezdiriyorum ve çok etkilenmiş hissediyorum. "Benim sıram," diyor Connie yanıma sıkışmış, bacakları

Yatakta. Bana aynı ambalaj kâğıdıyla küçük bir kutu uzatıyor.

Fiyonkunu çekiştiriyorum ve kutuyu kaldırıncaya pırlantalarla kaplı, benim doğum taşım olan altın bir yüzük çıkıyor ortaya.

"Kızlar... bu..."

Hüngür hüngür ağladığım için sözlerimi bitiremiyorum bile.

"Ah bebeğim," diye gülüyor Connie, kolunu bana doluyor ve sarılmak için beni kendine çekiyor. Reese de yanımda, ben gözyaşlarımla onları ıslatırken bu kucaklaşmada kalıyoruz,

Bu kızları her şeyimle sevdim.

DR. KYRA BENİ VE BEBEKLERİ İZLEMELİK İÇİN BENİ GÖRMEYE GELDİ.

"Her şey yolunda görünüyor, kendini nasıl hissediyorsun?" diye soruyor ve not almadan önce ateşimi ölçüyor.

"Yorgunum."

"Bu anlaşılabilir bir durum, birkaç gündür çok yoğunsunuz. Seni doğum koğuşuna aldıracağım. Orada başka hamile anneler de olacak. Yine kendi odanda olacaksın ama benim katımda olman senin için daha iyi olur."

Başımı salladım.

"Tamam mükemmel, şu evrak işlerini halledeyim, sonra seni yukarı çıkarabiliriz."

Odadan vals yaparak çıktı ve ben bir kez daha yalnız kaldım. Keaton bir daha geri dönmedi ve bu beni çok derinden yaraladı. Telefonuma uzanıp babama mesaj attım.

Ben

Hey, bana Killian'ın çatı katından kıyafet getirebilir misin? Uzun hikaye. O konuya girmek istemiyorum. Pijama lazım, eşofman altı ve tişört de olsa iyi olur. İç çamaşırına da ihtiyacım var.

Babama sormak garip geliyor ama başka kime mesaj atacağımı bilemedim. Belli ki Keaton'ın umurunda değildi.

Hayal kırıklığı içimde kabarcıklar oluşturuyor, göğsüm sıkışıyor ve endişe midemin derinliklerinde yüzen bulantıya neden oluyor.

Kapı bir kez daha açılır. "Tamam, hadi seni taşıyalım."

"Daha kolaysa ben yürüyebilirim," diyorum, sedyeye doğru yürürlerken doğruluyorum, kilitleri tekmeleyip yanları kaldırıyorum.

"Mümkün değil," diye gülüyor Kyra, "senin için yatak istirahati. Yatışının nasıl geçtiğine bağlı olarak, eve döndüğünde de seni biraz daha uzun süre yatak istirahatinde tutabilirim."

Harika.

Hiçbir şey söylemiyorum. Sadece başımın yastığa düşmesine izin verdim.

"Çiçeklerim ve balonlarım benimle gelebilir mi?" Sesim üzgün ve acınası çıkıyor ve bundan nefret ediyorum.

"Tabii ki Arizona, Doktor Stone'a bir stajyer bulmasını söylerim," diyerek yanımda yürürken bana gülümsüyor. "Küçük bir kuş bana eskiden burada çalıştığını söyledi..." Bir an için sözünü kesiyor ve midem düğümleniyor.

"Yaptım..." ve hemen anladım ki o iyi meraklı kaltak Anastasia'ydı.

"Ne oldu?" diye soruyor, biz hareket ederken bana takılıyor.

"Hayat mı?" Ucuz bir şaka olarak teklif ediyorum ama iyi karşılanmadığını biliyorum. Kaşlarını kaldırıyor ve bana *ne olursa olsun* bakışı atıyor. "İyi," asansörü beklerken kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, "stajyerlik sınavlarımda başarısız oldum," yanaklarım alev alıyor ve utanıyorum.

"Hangi departman?"

"Travma," Kuru dudaklarımı yalıyorum. Ağır ağır iç çekiyorum.

"Peki neden yeniden sınava girmiyorsun?" sesindeki kafa karışıklığı açıkça belli oluyor. Anlıyorum. Anladım. "Gurur mu?" dürüst olmasını neden istediğimden emin değilim.

"Gerçekten mi?"

"Sanırım..." kalbim göğsümde güm güm atıyor.

"Sanırım korktun," diye göz kırpmıyor. Yalan söylemiyor.

"Belki de... Tüm sınıf ilerlerken geride kalma fikri hoşuma gitmedi. Sınıf birincisiydim, ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Koyu saçlı bir adam mı?" Kaşlarını oynatarak bana gülümsüyor ve ardından bir kahkaha atıyor.

"Ha, hayır, o zaman Keaton'la birlikte değildim." "Ne olmuş yani? Boğuldun mu?"

"Sanırım öyle. Kendimi çok bunalmış hissediyordum ve aklıma gelen sorular kolay kolay aklıma gelmiyordu. Ne kadar çok düşünürsem o kadar çok zorlandım." Nefesim kesildi, bunu daha önce kimseyle konuşmamıştım ama Kyra'nın yanında her şey çok kolay.

"Anladım." diye başını sallıyor, asansörün kapıları pıt diye açılıyor ve ben içeri itiliyorum.

"Öyle mi?" Şaşırdım.

"Ah evet," altıncı katın düğmesine basıyor, "Ben de stajyerlik sınavından kalmıştım. Nefret ettim. O kadar ki suyun karşısına taşındım ve yeniden başladım."

"Oh."

"Evet... oh."

"Küçüklüğümde beri hep doktor olmak istemişimdir, bunu

beceremediğim için kendimi biraz üzgün hissediyorum."

Gözlerini deviriyor.

"Her şeyi berbat etmedin, sadece bir tümseğe çarptın."

Tekrar iç çektim.

"Yakın zamanda tıp fakültesine geri dönmeyeceğim." Doğumhaneye doğru ilerlemeye başladığımızda ellerim karnımdaydı.

"Gençsin, bir ya da iki yılını ayır ve tekrar ata bin, yoksa hayatının geri kalanında pişmanlık içinde yaşarsın. Hayaller zor olmak içindir, kolay olsalardı herkes kendi hayalini yaşardı, değil mi?" Beni yeni odama iterken başını bana doğru eğiyor. Burası çok daha aydınlık ve bir pencere var. Gerçi görececek pek bir şey yok. Karanlık ve pencere camına vuran yağmurun sesiyle perişan bir haldeyim.

"Sanırım," diye gülümsüyorum ona, yatağıma park edip frene basarken.

"Benimle sohbet ettiğin için teşekkürler."

"Elbette, umarım yardımcı olmuşumdur."

"Gerçekten de öyle," elini benimkinin üzerine koyuyor ve nazıkçe sıkıyor. "Şimdi biraz dinlen. Biraz sonra seni ve bebekleri kontrol etmek için geleceğim. Hemşire yemek siparişinizi almak için birazdan gelecek."

Başımı sallıyorum, "Teşekkür ederim," diyorum tekrar ve gerçekten içten söylüyorum.

"Her zaman," diyor ve kapıdan çıkıp gidiyor, tam o sırada Doktor Stone bir hemşireyle içeri giriyor ve eşyalarımı yere bırakıyor.

Kapıyı yüzüme kapatmadan önce onlara teşekkür ediyorum ve düşüncelerimle baş başa kalıyorum, yani yalnız değilim... İkizlerim var. Bebeklerim.

ŞAFTÖR EORTY-EOUR

KEATON

LOBIDE BİR AŞAĞI BİR YUKARI YÜRÜYORDUM. ONA BİR ŞEY SÖYLEMEDEN AYRILMAKTAN NEFRET EDİYORDUM.

Hiçbir şey. Ama Kaleb haklıydı. Sakinleşmem gerekiyordu. İçten içe kaynıyordum. Titus'u seviyorum, ona karşı kendimi kaybetmek istemiyordum ama onun da sakinleşmesi gerekiyordu. Çocuklar orada olmasaydı kafamı uçurabilirdi. Ama Kaleb haklıydı. Gururumu bir kenara bırakmalıyım. İkimizin de. Biz yetişkin adamlarız, bunu yetişkin adamlar gibi halletmeliydik.

Bileğimi kendime doğru çevirdiğimde saat onu biraz geçiyor ve ben onu görmeye gitmeyi düşünüyorum. Beni içeri alırlar mı bilmiyorum ama deneyebilirim. Elimi cebime atıyorum ve küçük hediye kutusunu görünce kalbim göğsümde çarpıyor. Bunu ona vermek için doğru zaman olup olmadığını bile bilmiyorum.

"Hâlâ burada ne yapıyorsun?" Titus'un sesini duydum ve başımı kaldırdığımda elinde bir gece çantasıyla bana doğru geldiğini gördüm. Ari'nin çantası.

"Pacing?" Bariz olanı söylüyorum çünkü ne söylemem gerekiyor ki?

Bir süre birbirimizi süzdükten sonra dudaklarını bükerek sırıtmaya başladı ve birkaç adımda aramızdaki mesafeyi kapattı. Uzun bacaklı piç.

Gece çantasını bana uzatıyor; beden dışı bir deneyim gibi bu alışverişi izlerken başım bir an için düşüyor.

"Ona yarın onu göreceğimi ve hediyesini bırakacağımı söyle." Birkaç kez göz kırpiyorum. Arızalıymışım gibi hissediyorum.

Hiçbir şey söylemiyorum, sadece parmaklarımı kolların etrafına doluyorum ve o bana garip bir şakak selamı verdikten sonra kapıdan çıkıp gidiyor.

Tuhaf.

Çantaya bir kez daha baktım, keşke benden paketlememi isteseydi diye

düşündüm. Ama ortadan kayboldum. Ona mesaj atmalıydım. Asil bir şekilde doğum gününü mahvettim.

Sayılır. Belki mi?

Başımı iki yana sallayarak bir an için gözlerimi kapadım. Onu görmeye gitmeden önce fazladan bir iki dakikaya ihtiyacım vardı.

Belki bir tane daha.

Onu bıraktığım yere doğru temkinli bir şekilde yürüyorum ve ona gideceğimi söylemediğim için hâlâ kendimden nefret ediyorum.

Ağır kapıları iterek geçip koridorda yürürken, kapının önünde durup içeri girmeden önce derin bir nefes alıyorum. Ama o orada değil. Kalbim düşüyor, panik başlıyor ve lanet olası boğazımı pençeliyor. Ciğerlerim yanıyor, gözlerim acıyor.

Dönerek lanet odadan çıktım ve etrafı kolaçan ederek birini, herhangi birini aradım.

"Arizona Mills nerede? Hassiktir! King. Arizona King mi?!"

Masanın arkasındaki kadın bana deli bir adammışım gibi bakıyor.

"Nerede o?" Öfkem artıyor. Titus tarafından eve götürülmedi; çantayı bana vermezdi.

"Keaton?" Doktor Kyra'nın sesini duyuyorum ve içimde kaynayan öfke bir anda yatışıyor.

"Nerede o?" Sesim kıyıya vuran yumuşak bir okyanus gibi sakin.

"Gel," diye gülümsüyor bana ve ben de evimin yolunu bulmaya çalışan küçük bir kayıp ruh gibi yürüyorum.

Home.

O benim evimdi.

"Onu doğumhaneye taşıdım, burada daha rahat edeceğini düşündüm," asansörü beklerken dönüp bana bakıyor.

"Gittiğini sanıyordum..." Kendimi aptal gibi hissediyorum.

"Hayır," diye başını usulca sallıyor, dudaklarından yumuşak bir kahkaha geçiyor. "Sana haber verirdik, yani biz derken ben... Onu ne kadar çok sevdiğini görebiliyorum." Asansörün içine adım atıyor ve benim onu takip etmem bir anımı alıyor.

"Onu seviyorum," diye iç geçiriyorum, sanki dünyanın yükü omuzlarımdaymış gibi ve aniden her zamankinden daha ağır geliyorlar.

Kyra hiçbir şey söylemiyor, sadece altıncı katın düğmesine basıyor ve sessizce yukarı çıkıyoruz.

Onu yan odaya kadar takip ettikten sonra, gözlerim sonunda ona takılıyor. Uyuyordu. Ellerini yumruğunun üzerine koymuş. Çok huzurlu görünüyor.

Odaya girerken Kyra'ya "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

"Sizin için bir yatak hazırlatacağım, geceyi onunla geçirebilirsiniz."

Ve kalbim ısınıyor.

Ona evet demek için dönüyorum ama çoktan kaçmış.

Çantasını usulca yere bırakıp sandalyeyi sessizce yatağının yanına çekiyorum ve elini elime alıyorum.

"Selam bebeğim," sesim yumuşak. "Gittiğim için özür dilerim, bu kadar uzun kalmak istememiştim... Ben sadece..." Başımı eğerek iç çektim. "Çıldırıldım mı? Sanırım. Bunaldım. Baban ve herkes bana doğru koşuyor ve beni boğuyordu. Bir süreliğine dışarı çıkmaya ihtiyacım vardı ama o sürenin saatlere dönüşmesini beklemiyordum. Bugünü seninle geçirmek istedim ama senin alanına girmek istemedim. Beni ittin Ari, ben de bir pislik olup seni görmezden gelebilirdim ama istemedim. Sana dilediğin her şeyi vermek istiyorum, senin için en iyi insan olmak istiyorum, en iyi sen olmanı istiyorum, bu bensiz o olman anlamına gelse bile. Ama asla bensiz olmayacaksın. Bana ihtiyacın olduğunda hep yanında oldum ve şimdi de vazgeçmeyi düşünmüyorum. Seni seviyorum Blossom, daha önce hiç kimseyi sevmediğim kadar. Senden önce hiç aşık olmadığım düşüncesi bana sadece birkaç gün önce doğrulandı bebeğim. Çünkü sana karşı hissettiklerim tamamen yeni." Bir an duraksıyorum ve elinin tersini dudaklarıma götürüyorum. "Sana ya da bebeklere bir şey olsaydı kendimi asla affetmezdim. Yalnız kalmak istediğini biliyorum ve bunu kabul ediyorum ama bana ihtiyacın olursa yanında olmama izin ver." İrkildi, gözlerini yavaşça açarken gözleri titriyordu, güzel gözleri benimkilerdeydi.

"Mutlu yıllar bebeğim," narin tenini öpmeden önce dudaklarımı elinin arkasında gezdiriyorum.

"Geri döndün," diye mırıldanıyor sesi.

"Hep geri dönüyordum," diye itiraf ediyorum tehditkâr gözyaşlarımı kırıştırarak. "Bu kadar uzun süre gittiğim için özür dilerim."

"Biliyorum, seni duydum," diye sırtıyor ve yanaklarım biraz alevleniyor.

"Kahretsin," diye usulca gülüyorum, bir an sandalyemden kalkıp ona doğru eğilerek öpüyorum ve lanet olsun, onu çok özledim.

ŞAFTÖR EORtY-EIVE

vRI\ONv

17 Hafta

Bebeklerin Büyüklüğü: Bir Armut

İKİ HAFTADAN AZ BİR SÜREDİR EVDEYDİM. SÜREKLİ GÖZETİM ALTINDAYDIM. Sakin olduğumdan emin olmak için Sage bana bir ay boyunca izinli olduğuma dair bir doktor raporu imzalattı. Bundan nefret ettim. Sıkılmıştım. Ama ne yapmaya başladım biliyor musunuz? Çalışmaya. Kimse bilmiyordu ve ben de böyle kalmasını istiyordum. Kyra ile konuşmam içimde bir kibrit çaktı ve doktorluğa olan tutkumu yeniden alevlendirdi. Hiçbir yere varmayabilir ama bir kez daha hayallerime kavuşmamı sağlayabilir.

"Merhaba," Keaton'ın sesinin odanın içinde süzüldüğünü duyuyorum ve heyecandan sinirlerim tepeme çıkıyor.

"Mutfakta," diye sesleniyorum bulaşık makinesini doldururken. Elinde iki kapalı tabakla köşeyi dönüyor ve çok güzel kokuyorlar.

"Balkabağı turtası ve taraklı mısır." Turtayı fırının üstüne koyduktan sonra ellerini ceplerine sokuyor.

"Teşekkür ederim, babam hindi ile nerede?" ve omuzlarını silkiyor. Hala konuşmuyorlar. İçimden bir boks ringi kiralamak ve birbirlerini yere serene kadar ikisini birlikte ringe atmak geliyor.

"Onu arayabilir misin?"

"Günüşığı," diye sesleniyor babam ve ben daha hindiyi görmeden kokusunu alabiliyorum.

"Bu çok güzel kokuyor" dediğimde ağzımın sulandığını biliyorum.

Tezgâhın üzerine koyuyor ve ben de folyonun altına bakıyorum. Lezzetli görünüyor.

"Ve cevizli turtam var," diyor Amora, "Umarım sorun olmaz, ilk şükran günüm ve çok heyecanlıyım," turta tabağını yere bırakıyor.

"Turtayı benim ayırmam konusunda anlaşmıştık," diye araya giriyor

Keaton, turta tabağını kaldırarak

Yukarı.

Kaşlarını çatıyor, büyüyen yumrusu onu iterken turtasını geri alır.

"Onu gruba koydum Keaton," diye tersledi. "Ben görmedim."

Babam çoktan sohbeti kaydırmaya başladı.

"Lütfen, sorun değil. On dört kişiyiz," diye homurdanarak ellerimi kalçalarımaya koyuyorum.

"On dört!?" Keaton inliyor.

"Gruptan herhangi birini okumadın mı?"

"Evet, ama sadece bizim küçük kalabalığımız olduğunu sanıyordum," diye gözlerini deviriyor.

"Reese de bayramı anne ve babasıyla geçirmek istedi, bu yüzden Mateo ve Liz de davet edildi," diye usulca hatırlattım.

"Artı, annem ve babam," diyor Amora tatlı bir şekilde, turtasını tekrar yerine koyarken.

"Cehennem gibi olacak," diye inleyerek ayak parmağını yere vuruyor.

"Mızımızlanmayı kes," diye kaburgalarına hafifçe vuruyorum, o da kıkırdıyor, kolunu omuzlarıma doluyor ve başımın yan tarafına bir öpücük kondurmak için beni kendine çekiyor, bu da babamdan bir hırıltı koparıyor.

Keaton, "Bırak dostum," diye inliyor, kolunu anında üzerimden çekiyor ve ben bunu özlüyorum.

"Gözümün önünde yapmayın, biliyorum siz ikiniz... şey..." diye iç geçirdi, "sadece gözümün önünde yapmayın, yani biraz saygılı olun."

Reese, "Vay canına, burada olmak çok tuhaf bir his," derken Celeste annesine sarılmış, parmakları boynundan sarkan altın zincire dolanmış durumda.

Killian elinde yığılı tabaklarla kapıdan içeri girerken ısıklık çalıyor.

"Yer elması şekerlememiz, yeşil fasulye güvecimiz var..." Killian'ın sesi şakacı ve ben gülümsüyorum.

Liz İngiliz aksanıyla, "Biftek, karnabahar peyniri ve Yorkshire pudingimiz de var," diyor.

"Neyin var?" Keaton havlıyor.

"Yine dostum, grup," Titus başını ellerinin arasına alıyor ve Amora gülüyor.

"Hayır, gruptan bahsetmiyorum. Yorkshire pudingi nedir?"

"Sadece rosto yemeğinin en iyi tarafı; güven bana genç adam, değişeceksin."

"İtiraf etmekten nefret ediyorum," diye söze girdi Killian, Celeste'i Reese'in elinden alarak, "çok güzeller, özellikle de kalın et sosuyla."

Ve sanırım hepimiz ona doğru bakıyoruz, başlarımız öne eğik, gözlerimiz kısık, kaşlarımız derinlere inmiş bir şekilde ne dediğini anlamaya çalışıyoruz.

"Sos, senin sosun gibi değil. Sen tavuk ve bisküviyle tatlı yapıyorsun, değil mi?" Amora babama yaslanırken, babamın elleri onun yumrularının üzerinde duruyor ve kalbim ısınıyor. Onu hak ettiği kadar sevecek birini bulduğu için mutluyum ve ben de sevecek birini bulduğu için mutluyum.

"Doğru," diye başını sallıyor Keaton, parmakları tezgâhın etrafında kıvrılmış, benimkiler de öyle, arada bir fırçalama fırsatını da kaçırmıyoruz.

"İngiltere'de et suyundan ya da granüllerinden sos yaparız ve rosto yemeklerinin ya da sosis ve pürenin yanında servis ederiz. Rahatlatıcı bir yemek gibi olan her şeye sos ekleriz."

"Delikteki sosis gibi."

"Kurbağa baba, delikteki kurbağa." Connie, Kaleb'le birlikte kapıdan içeri dalıyor, ikisinin de yüzünde yaramaz bir sırıtış var.

"Evet, o, kurbağa. Delikteki kurbağa."

"Delikteki sosis," diye kıkırdıyor Reese, yanakları çimdikleniyor.

"Bu korkunç Şükran Günü anılarını geri getiriyor." Connie başını sallar, dudakları tiksintiyle kıvrılmıştır.

"Neden?" Connie'den tabakları alırken sordum.

"Dolma ve ev yapımı kızılıcak sosu yaptım." Anons ediyor. Kaleb boğazını temizleyerek, "Öhöm," diye öksürüyor. "Kızılıcak sosunu kim yaptı?"

sos?"

"Pekâlâ Chandler Bing," diye gözlerini deviriyor ve hepimiz gülüyoruz.

"Tamam, sadece Nate ve doldurulmuş balkabağı."

"Ne?" Keaton yüzünü ovalıyor.

"Kasım ayı için vejetaryen olmaya karar verdi, nedenini bilmiyorum ama," diye omuz silkiyorum. Neden Şükran Gün'ü çatı katında geçirmeye karar verdim ki? Şimdiden pişmanlık duyuyorum.

"Her neyse, kim içki ister?" Connie şampanyayı patlatırken seslenir.

Reese öne atılarak iki şampanya kadehi kapar ve Connie kadehleri doldurur. İkisi de birbirini alkışlar.

"Başka isteyen yok mu Con?" Kaleb kaşlarını kaldırır.

"Ben senin bakiren değilim. Git kendi bardağını kendin yap." "Viski?" Killian elinde kristal bir sürahiyle gelir.

"Bu da nereden çıktı?" diye kaşlarımı çatıyorum.

"Benim gizli zulam," diye göz kırpmıyor ve çocuklar onu oturma alanına kadar takip ediyor.

"Nasılsın?" Liz elektrikli su ısıtıcısını açıp Yorkshire poşet çaylarını bulmak için dolapları karıştırırken bana soruyor.

"Buzdolabından bir şişe su alıp bir yudum aldıktan sonra bir tane de Amora'ya uzatıyorum ama o başını sallıyor.

"Ben bir çay alayım," diyerek Liz'e gülümsüyor, yanakları pembeleşiyor.

"Ben de," diye hafif ve iyi konuşan bir İngiliz daha duyuyorum ve Amora'nın yüzü aydınlanıyor

Yu

kar "Anne!" diye bağılıyor ve annesinin kucağına koşuyor.

1. "Ah Amora, seni çok özledim." Annesi ona sıkıca sarılır.

ve göğsümde bir sıkışma hissediyorum. Daha önce hiç hissetmediğim bir gerginlik. Görmezden gelerek ovaladım.

"Amora," diye derin, sert bir ses geliyor ve ben bakmaktan kendimi alamıyorum, Amora ikisinin karışımı gibi. Babasının gözleri, annesinin teni ve saç rengi.

"Baba," diye iç geçiriyor ve onu yanağından öpüyor, gözleri beni buluyor ve ağzının kenarlarını çekiştiren bir tür gülümseme veriyor. Kulağından yanağına doğru inen ve burun deliğinde son bulan bir yara izi var. Bakmamaya çalışıyorum ama bakmamak biraz zor.

"Hey sevgilim."

"Ne kadar kabayım," diyerek Amora'nın annesi yanıma geldi, "Ben Royal, Amora'nın annesiyim ve bu da kocam Xavier."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye gülümsüyorum.

"Aynı şekilde," gözleri yumruğuma düşmeden önce bir an bana odaklanıyor.

"Baban bana senden çok bahsetti, çok gurur duyuyor." Başını hafifçe eğiyor ve sürekli gülümsediği için yanakları acıyor olmalı.

"Eminim öyledir," derken ses tonumdan alaycılık aktığını biliyorum.

Kızarmış patates dolu tabağı ondan alıyorum ve Xavier buzdolabını açıp içine bir küvet koymadan önce bir elmalı turta yerleştiriyor. *O da ne?*

"Muhallebi." diyor, söylenmemiş sözlerime ama merak eden zihnime cevap vererek.

"Oh."

"Çay?" Liz, Royal'e sorar.

"Evet, bu çok hoş olurdu."

"Ben Reese'in annesiyim," diye devam ediyor ve ikisi de rahat bir sohbe dalıyor. Bunu mutfaktan çıkıp masanın hazır olduğundan emin olmak için bir işaret olarak alıyorum.

"Nate nerede?" Saate baktığımda sordum. Saat üçte buluşmak üzere sözleşmiştik, saat dörde çeyrek var.

Keaton telefonunu çıkarırken, "Onu arayacağım," diyor.

Reese, eline şeker tutuşturulmuş bir çocuk gibi mutlu bir şekilde, "En azından bu yıl yer elması şekerimiz var," diyor.

Connie gözlerini devirerek, "Kimse şekerlenmiş yer elmasını umursamıyor," dedi. "Yine başlama. Daha önce onları bilerek sabote ettin." "Sabote etmedim!" Elini göğsünün üzerine koydu.

"Reese başını sallıyor ve Killian garip bir inleme sesi çıkararak başını geriye atıyor, Mateo ise Celeste'i oturma alanının ortasındaki halının üzerinde oyuncaklarıyla meşgul ediyor.

"Yine mi bu?" diye iç geçiren Kaleb, parmağıyla kristal bardağının kenarına vuruyor.

"Sonra onları yine de düşürdüm, böylece onları mahvetmenin bir önemi kalmadı çünkü tadına bile bakamadık."

"Ve sizi temin ederim ki tadına baksanız bile bir daha yemek istemezsiniz. Sadece onları sevmiyorum."

Reese başını iki yana sallayarak, "Ben de bu şanslı elde etmek isterdim," diyor.

"Onları neden düşürdün?" Killian ayağa kalkıp bana oturmayı teklif ettiğinde kanepenin koluna tüneyerek soruyorum ama başımı sallayarak reddediyorum.

"Aman Tanrım, hikayeyi duymadın mı?" Reese koltuğunda doğrulup gözlerini kocaman açıyor.

"Hayır mı?" Odaya bakıyorum ve Killian ile Kaleb'in ne kadar yenilmiş göründüklerini görüyorum. İkisi de '*işte gidiyoruz*' der gibi bakıyorlar.

"Sevgili Connie beni babasıyla birlikte Şükran Günü'ne davet etti ve İngiltere'de yaşanan korkunç kar fırtınası nedeniyle eve dönemediğim için bu fırsatı kaçırmadım, aksi takdirde tek kişilik bir mikrodalga yemek olacaktı."

"Nate on dakika sonra gelecek," diye araya giriyor Keaton ve Connie ona ölümcül bir bakış fırlatıyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyor, yanımda duruyor, eli kalçamda.

Titus öksürüyor.

"Tanrı aşkına teslim ol."

"Her neyse!" Reese herkesin dikkatini tekrar kendisine çekmek için yüksek sesle alkışlayarak sesleniyor.

"Tanrım," diye inliyor Killian.

"Geleneksel Şükran Günü yemekleri pişirmeye karar verdim, yeşil fasulye güveci ve yer elması şekeri."

"Kusun," diye sızlanıyor Connie.

Reese onu görmezden geliyor ve ben de su şişemin arkasına saklanarak kahkahalarımı bastırıyorum.

"Çatı katına doğru yürüyoruz, Connie'nin babasının bu binada yaşadığından haberimiz yok. Yani, Connie bundan hiç bahsetmedi, babası da bahsetmedi." Killian'a hançer gibi bir bakış fırlatıyor ama o sadece kıkırdıyor ve omzunu silkiyor. "Şu garip Hogwarts, 9/34 peronu saçmalığından geçiyoruz ve sonra bu çatı katına çıkan özel bir asansör var."

"Saçmalıyorsun," Connie manikürlü tırnaklarına bakarak elini ona doğru çevirir.

"Connie içeri girerken '*Baba*' diye seslendi, ben de elimde şekerlenmiş yer elmalarımla öylece duruyordum. Çok gururluydum."

"Peki ya yeşil fasulye güveci?" Keaton soruyor, belli ki bu hikayeye kendini tamamen kaptırmış.

"Sanırım onu çöpe attık," diye omuz silkiyor Connie.

"Sonra bir sesin '*Hey Prenses*' dediğini duydum ve yemin ederim ruhum bedenimi terk etti. Donup kalmıştım ve o köşeyi dönüp göz göze gelene kadar şekerlenmiş patateslerim ağır çekimde düşüyordu ve ben olduğum yerde donup kalmıştım."

"Neden?" Nate balkabağını tutarken burnunu kıvrarak soruyor.

"Merhaba Nate," diye gülümsüyorum, gözlerim onun üzerinde ama o sadece Reese'i bekliyor.

"Çünkü babamla ilişkisi vardı. Dürüst olmak gerekirse onun babam olduğunu bilmiyordu, ben de bu konuda pek açık sözlü değildim."

"Gelecek mi? Connie, bana annenin sperm donörü kullandığını söylemiştin!" "Evet, bana söyledikleri buydu. "

"Her neyse! Kim acıktı, hadi yemek yapalım." Adele-gate'in Şükran Günü'nü mahvetmesine ihtiyacımız yoktu. Defalarca duyduğum bir hikaye varsa o da budur ve bir kez daha duymak istemiyorum. Ama hikayeyi bilmeyenler için, işte başlıyoruz. Adele, Connie'nin öz annesi. Adele ve Killian'ın eskiden bir tür ilişkisi vardı sanırım, Adele hamile kaldı ve Adele bebeği istemedi ama Killian Lara ve Katie'nin istediğini biliyordu. Bu yüzden Killian onları tanıştırdı ve Adele Killian'a şantaj yapmaya başlayana kadar kapalı bir evlat edinme oldu ve evet, Connie öğrendi, işler kötüye gitti, birinin kafasına bir spor ayakkabı fırlatıldı ama dürüst olmak gerekirse, kime çarptığını hatırlayamıyorum. Şimdi her şeyi anladınız, rica ederim.

Mutfağa girdim ve kovuldum.

"Liz ve Royal beni dışarı çıkarıp masaya götürüyorlar. Killian ve Keaton içeceklerle ilgileniyor, Titus ve Nate yiyeceklerin getirilmesine yardım ediyor, Connie ve Reese tabakları yerleştiriyor ve ben ve Amora oturup *rahatlayacağımız* için gülümseyerek karşılıklı oturuyoruz.

Yemekler servis edildi, kadehlerimiz doldu ve Killian teşekkür etmek için masanın başında dururken hepimiz el ele tutuştuk.

"Bulduğum ailem, ihtiyacım olduğunu ya da istediğimi hiç bilmediğim ama yine de beni bulan dostlarım için minnettarım. Kızlarım, eşim, sizi çok seviyorum. Hayatın kendisinden daha çok. Sağlığımız için şükrediyorum ve bundan sonra gelecek her güzel gün için şükrediyorum ve tabii ki Elijah'a şükrediyorum." Tek gözümü açıp Reese'e odaklanıyorum. "Çünkü o olmasaydı bugüne asla gelemezdim, hayatımın aşkıyla asla tanışamazdım ve küçük kızım Celeste ile kutsanamazdım ve kesinlikle sizinle, hepinizle tanışamazdım, bu yüzden Elijah," Killian duraksıyor, viskisine uzanıyor ve gökyüzüne doğru kaldırıyor. "Teşekkür ederim."

Hepimiz kadeh kaldırıyoruz ve Reese, Mateo ve Liz ile birlikte bir damla gözyaşını siliyor ve kalbim göğsümde sıkışıyor.

Şu anda tek hissettiğim, içine düştüğüm bu yeni aileden gelen yoğun sevgi. Ve bunun için minnettarım. Gerçekten müteşekkirim.

Keaton masanın karşısından bakışlarımı yakalıyor ve kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Ve tabii ki onun için minnettarım. Her zaman.

Uzun Boylu Esmer ve Yakışıklı
Tik tak, Arizona, senin için geliyorum.
Hepsini teker teker öldüreceğim,
Ama ben onun güneş dediği şeyle
başlayacağım. Beni incittin,
Canını yakacağım,
Tik tak, Arizona, senin için geliyorum.

vR\ONv

ÜÇ AY SONRA

30 Hafta

Bebeklerin Büyüklüğü: Bir Lahana

Ben
Neredesin?

Keaton'a mesaj attım. Sabah 10'da burada olacağına söz vermişti. Saat geçti ve burada değil. Adım atıyorum. Neden bu kadar tedirgin olduğumdan emin değilim. Hormonlar mı? Muhtemelen. Dahili telefon çalışıyor ve yan masadan çantamı alıp kapıyı açıyorum.

"Sonunda," diye abartılı bir şekilde gözlerimi deviriyorum. "Evlat, on dakikayı iki dakika geçmişti."

"Hâlâ geç kaldın, *evlat*." Çatı katını arkamdan kilitlerken şaka yapıyorum.

"Her zamanki kadar güzel görünüyorsun." Eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor, tenim karıncalanıyor. Bunu özlemişim.

"Bunu söylemen için sana kim para verdi?" Sırıtiyorum, asansöre doğru yürümeye başlarken anahtarlarımı çantama bırakıyorum. Günlerden cumartesi. Keaton kot pantolon, bisiklet yaka krem rengi tişört ve bomber'ın altına sıkıştırılmış lacivert bir ceket giymiş ve rahat görünümünü yeni beyaz spor ayakkabılarıyla tamamlıyor. Bense hamile kotu, kotun içine sokulmuş siyah yelekli bir üst ve kollarımı örten, yanları iki yana düşecek şekilde yumruğumun üstüne kadar iliklenmiş beyaz dökümlü bir gömlek giymişim. Ayaklarımda siyah yumuşak topuklu ayakkabılar var.

Mücadele. Hızla şişiyorlar. Sandalet giymeyi düşündüm ama hava hala soğuk. Büyük montumu koluma astım çünkü içten dışa doğru pişiyormuşum gibi hissediyorum.

"Hiç kimse," diye duruyor, uzun parmakları asansörün düğmesine basıyor, gözlerim düşüyor ve hala parmağında sıkıca sarılı olan yapışkan altın yüzüğünü görüyorum. Biz birlikte değiliz. Bu konuşmayı hiç yapmadık. Ben yüzüğümü attım, o takip etmedi ve sanırım bu tuhaf, arada kalmışlığın içine düştük.

"Çok kötü bir yalancısınız, Bay Mills."

Bir kahkaha atıyor ve ben onu takip ederken asansöre adım atıyor. "Ee," diye başladı, "alınacak listende ne var?"

Sorusunu düşünürken gözlerim açgözlülükle onun üzerinde geziniyor ve midemde derin bir yanma hissediyorum ve kalçalarım doğru yayılıyor. O gerçekten yakışıklı. Seksi. Sağlam. Saçları şekilli ve kabarık ve parmaklarımı köklerine dolamak istiyorum. Dolgun dudakları ayrılmış ve kirli sakalları onun için çalışıyor. Acil durdurma düğmesine basmak ve benimle istediği gibi oynamasına izin vermek çok kolay olurdu.

"Ari?" Başını yana eğiyor ve kendime geldiğimde yanaklarım alev alıyor.

"Evet?" Yakalandığım için duyduğum utancı gizlemeye çalışıyorum. "Ne dediğimi duydun mu?" dudakları seğirerek sırttı.

O biliyor.

O çok iyi biliyor.

Yalan söyleyebilirdim. Ama söylemedim.

Sadece ona baktım. "Hayır mı?" Neden bir soruya cevap veriyorum ki?

"Tekrar etmemi ister misiniz?" diye kıkırdıyor asansör durduğunda.

Asansörden çıkıp binanın çıkışına doğru sağa dönerken başımı eğip "Lütfen," diyorum.

"Listende ne var?" Sen.

"Her şey mi?" ve bu kez bir nedenle soruyla cevap veriyorum. Olduğu yerde durdu, bana bakarken başı hafifçe yana eğildi, gözleri kısıldı. "Çıldırıyorum," diye itiraf ediyorum, parmaklarım önümde kilitli.

"Neden?" diye dudaklarını yalıyor. Onun dudakları olmak istiyorum.

Neden bu kadar azgınım? "Çünkü hiçbir şeyim yok, bu bebekler her an gelebilir."

"Bu yüzden alışverişe gidiyoruz, değil mi bebeğim?"

Bebeğim.

"Ancak bebekler doğduğunda nerede kalacağımıza karar vermemiz gerekiyor."

Sertleştin. "Eve dönmeni gerçekten çok isterim, Ari."

"Ama..."

"Bak," bir an duraklıyor ve aramızdaki mesafeyi iki adımla kapatıyor. Zor değil, Keaton'ın bir adımı benim üç adımım. "Biliyorum, biz biraz..."

"Ara mı verdin?" Lanet

olsun. "Öyle mi?"

Şimdi de bana sorular soruyor. "Evet."

"Ama ikimiz de bebeklerin hayatında olacağım konusunda anlaştık, sadece yardım etmek için." Sanki kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi başını sallıyor. Kendime kızıyorum. Neden ona geri dönmek istediğimi söylemediğime dair hiçbir fikrim yok. Bunu istediğimi biliyordum. Eminim o da istiyordur. Ama?

"Eve gel Ari, Killian'a çatı katını geri ver ve evine taşın." Eli yüzümü kavıyor, gözlerim cam gibi oluyor. "Lütfen benimle eve geri dön," derken sesindeki çaresizliği gözden kaçırmıyorum.

Gerçek şu ki, eve dönmek istiyordum. Onu her şeyimle seviyordum.

"Tamam," diye fısıldıyorum ve gözlerindeki neşeyi görüyorum, dudakları yavaş bir sırtışa dönüşüyor.

"Ev arkadaşı, tabii ki?" diye kaşlarını oynatıyor.

"Tabii ki." Küçük adımlar. İhtiyacımız olan şey bu. Birbirimize geri döneceğiz ama şu an için odak noktamız bebekler. "Ama yarın eve dönebilir miyim? Bu gece kızlarla randevum var," diye yüzümü buruşturuyorum.

"Acelelerimiz yok, her şeyi eve sipariş edebiliriz, sonra ne zaman hazır olursan seni geri götürebiliriz," dedi ve eli yavaşça yüzümden kayarak dokunuşunu anında özlememe neden oldu.

"Tamam," diye gülümsüyorum dönerken,

Keaton yanımda. "Önce nereye?" Diye

soruyor, bir araba bizi bekliyor.

"Beşikler," ve beni götürürken elini tutuyorum.

"Beşikler," diye başını salladı ve yanıma geçti.

SARABETH'İN YERİNDE OTURURKEN, KEATON'IN YÜZÜNDE APTAL BİR GÜLÜMSEME VARDI VE BENİM

Kalbim göğsümün içinde
ısıyor. "Ne için
gülüyorsun?"

"Ben sadece..." sodasından bir yudum alıyor ve usulca bırakıyor, "En iyi günümü geçirdim."

"Ben de," diye kendi lokmamı alırken yanaklarım pembeleşiyor ve Keaton bir şey söylemek için ağzını açtığı anda hamburgerlerimiz geliyor.

"Size başka bir şey getireyim mi?" diye soruyor garson ve ben başımı sallıyorum, Keaton garsonu nazikçe başından savıyor.

"Aldığımız her şeyden memnun musun?" diye soruyor tabağından bir kızartma alıp ketçaba batırırken ve ben bir tencere ketçap olmayı hiç bu kadar istememiştim.

"Sanırım öyle," telefonumu çıkarıp bilgisayarımı açarak dikkatimi dağıtıyorum.

Liste.

"Ne kadarını kontrol edebilirsin?" diye sorarak hamburgerini dudaklarına götürüyor.

"Çoğunu. Bebek arabamız, beşiklerimiz, salıncaklarımız, biberonlarımız var,

emzikler, bebek askıları, bebek bezleri, bebek bezi çantası, kıyafetler, muslinler..." Duraksıyorum. "Sadece eve dönüş kıyafetlerini ve şapkalarını almamız gerekiyor, değil mi?"

"Doğru," diye gülümsüyorum telefonumu kilitleyip kendi kızartmamı kaydırırken.

"Bir şeye ihtiyacın var mı Arizona?" peçetesiyle ağzını sildi, hamburgeri tabağına geri koydu.

"Birkaç parça, hastane çantamı da halletmem gerekiyor ama onu da halledeceğim." "Sorun değil..."

"Hayır, gerçekten, benim için, bizim için çok şey yaptın," ellerim alt yumruğumun etrafında, "Sana asla yeterince teşekkür edemeyeceğim," ve boğazımda kendini gösteren yumruyu yutuyorum.

Elini masanın üzerinde gezdiriyor, avuç içi yukarı bakıyor, parmakları beni gösteriyor ve ben de benimkini onunkinin içine sokuyorum.

"Senin ve bebeklerimiz için her zaman elimden geleni yapacağım."

Bizim.

ÇATI KATINDA OTURAN CONNIE VE REESE ŞARAP İÇERKEN
Ben soda içiyorum. O kadar heyecan verici değil ama yine de.
"Küçük bir kuş bana taşınacağınızı söyledi."

"Bu küçük kuş dedikodu yapmaktan kendini alamıyor, değil mi?"
Kaşlarımı çatıyorum ve Reese yanımda kıkırdıyor.

"Birbirimize her şeyi anlatıyoruz," Connie burnunu havaya kaldırıyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Ama evet, öyleyim. Bebekler için."

"Evet, tabii ki, şey için..." ve Reese şarabını sehpa bıraktıktan sonra tırnak işareti yaparak "bebekler" diyor.

"Bebekler için!" İstedğimden biraz daha yüksek sesle söyledim. İlk hata. Defansif.

"Sadece onu hâlâ sevdiğini kabul et," diye iç geçiriyor Connie, başını usulca iki yana sallayarak.

"Seviyorum," diye omuz silkiyorum, "bu konuda yalan söylemeyeceğim. Onu seviyorum; sadece biraz... Bilmiyorum. Çok fazla oldu."

Connie Reese'e bakar ve ellerini yukarı kaldırarak, burnunun kenarını kırıştırır: "Bunu anlıyorum ama sorun her neyse onun için mutluluğunu feda etmek istiyor musun?"

"Pek sayılmaz ama bence kendimizi yeniden bulmamız gerekiyor. Acele etmeyelim."

Sodamı yudumluyorum.

Connie başını sallayarak, "Hepimiz aynı yollardan geçtik, hiçbir ilişkimiz kolay değildi, hepimiz zorluklar yaşadık," deyince Reese bir kahkaha attı.

"En büyük yumruğun benimki olduğuna eminim," diye sırtıyor Reese, bunun Connie'nin ayağa kalkmasına neden olacağını bilerek.

"Bu bir yarışma değil Reese," Connie gözlerini deviriyor ve ben başımı usulca bir o yana bir bu yana sallayarak gülüyorum.

"Her neyse," diyerek önümde duran saatli bombayı etkisiz hale getirmeye çalışıyorum.

"Evet, her neyse," diyor Reese bana bakarak.

"İyi sikişiyor mu?" Connie birdenbire soruyor ve ben içime çektiğim nefeste boğuluyorum. Yanaklarım yanarken gözlerim kocaman oldu.

"Connie!" Reese eğildi ve ona vurdu. "Ne?!"

Eminim hepimiz bunu düşünüyoruzdur."

"Kesinlikle düşünmüyordum." Reese onu savunuyor. "Yalan söylemeyi bırak."

"Ugh," başımı geriye atıyorum ve cevap vermeyi düşünüyorum. Yani, neden cevap v e r m e y e y i m ki? Kız arkadaşlar böyle yapmaz mı? Doğru, bu biraz garip

Çünkü Connie'nin kayınbiraderi ama... "O çok iyi bir sikici," diye ağzımdan kaçırıyorum ve oda sessizliğe gömülüyor.

"Karşılaştıracak pek bir şeyim yok..."

Neden bu kadar sessizler?

"Bekle, ne?" Connie öne doğru oturdu. Hepimiz Connie'nin üçümüzden daha fazla rastgele ilişkiye giren biri olduğunu biliyoruz. Reese sadece Elijah, tek gecelik ilişkisi ve Killian'la birlikte olmuştu. Connie ise seksi severdi ve Kaleb'den önce her zaman sıradan sekse hazırdı. Bu onun için sevindiriciydi. Bir de ben vardım. Gerçekten utanç verici. Kamera kızı oyuncaklarla boşalıyordu ve ben her zaman bir yapay penis kullanmamı ve bekaretimi bu şekilde almamı istiyordum... ama özel müşterim sonunda bunu halletti.

"Evet," diye nefes alıyorum, göğsümün derinliklerindeki titremeye aldırmadan.

"Keaton senin ilk sevgilin miydi?" Reese ayaklarını sürüyerek kanepenin kenarına geliyor, Connie onun sözlerine takılıyor.

Başımı sallıyorum.

"İş yerinden biri..." ve bir an için kaskatı kesiliyorum. Hata yapmak istemiyorum. "Oh," diye sırtıyor Connie, "fingirdek."

"Pek sayılmaz," yanaklarım

kıpkırmızı oldu. "İyi miydi?"

"Dürüst olmak gerekirse başlamadan bitmişti." Tamam, bu bir yalandı ama bu konuşmayı mümkün olduğunca çabuk bitirmek istiyordum.

"Ama Keaton?" Reese'in dudakları geniş bir sırıtışa dönüşüyor, cevabımı beklerken gözleri benimkilerle dans ediyor.

"Aman Tanrım," diye kendimi yelpazeliyorum ve kızlar kıkırdıyor.

"Hayat boktan bir seks için çok kısa, ateşli olmalı." Connie şarabına uzanır ve bir yudum alır.

"Amin," diye hepimiz bir ağızdan söylüyoruz ve kadehlerimizi tokuşturmak için eğiliyoruz.

"Azgınlık nasıl?" Hepimiz koltuklarımıza yerleşirken Reese soruyor.

"Berbat, daha önce Keaton'ın dudaklarını yalamasını izlerken çok tahrik olmuşum. Bu da neyin nesi?"

"Üçüncü trimester azgınlığı," diye sırtıyor.

"Ben her zaman azgınımdır," diye omuz silkiyor

Connie. "Şok," diye gözlerini deviriyor Reese ve gülüyor.

"Peki, harekete geçecek misin?" Reese bardağının kenarındaki dudaklarını büzüyor.

"Hayır," diye küçüldüm. "Zaten karmaşık bir durum, daha da

kötüleştirmek istemiyorum."

"Nasıl daha kötü yapabilirsin? Babanın en yakın arkadaşıyla evlendin ve onun ikizlerine hamilesin... lütfen, eğer bir şeyi gözden kaçırmıyorsam, bunu nasıl daha kötü hale getirebilirsin?"

Ve ben hiçbir şey söylemedim. Sadece omuzlarımı silktim.

"Doldurayım mı?" Reese ruh halimi hissederek soruyor ve Connie başını sallayarak ona boş bir şarap kadehi uzatıyor.

"Özür dilerim, haddimi aşmak istememiştim," Connie bana doğru eğiliyor ve gözlerindeki samimiyeti görebiliyorum.

"Biliyorum, sadece şu anda bazı şeyler biraz havada kaldı ve ben de buna katkıda bulunmak istemiyorum."

"Eve ne zaman taşınyorsun?"

"Önümüzdeki hafta işle ilgili halletmem gereken birkaç şey var, o zaman hazır olurum."

"Burayı özleyecek misin?" diye soruyor, sandalyeye geri oturuyor ve ben de çatı katına bakıp mutlu bir iç çekiyorum.

"Evet..." Bir an duraksadım, "Öyleyim."

Kızlar gittikten sonra kapının kilidini son kez kontrol ettim ve yatağa girdim. Parmağımı kamera uygulamamın üzerinde gezdirdim ve nedense merakım beni ele geçirdi. Oturum açıp hesabımın yeniden etkinleştirilmesini onayladıktan sonra gösterge tablomla karşılaştım ve bildirimleri ve mesajları gördüm. Ayrıca *TallDarkandHandsome*'un çevrimiçi olduğunu görüyorum. Hep Keaton olduğunu düşünmüştüm. Hâlâ öyle olabileceğini düşünüyorum. Ben çevrimiçi olduğumda o hep çevrimiçiydi, Keaton ise hep odasında kilitliydi. Tesadüf mü? Belki de. Ama sonra o bir gece beni şüphelendirdi. Keaton bana böyle davranmazdı. Yapar mıydı?

Bir mesaj beliriyor ve kalbim hızla çarpıyor.

Merhaba küçük Vixen.

Uzun zaman oldu, nerede olduğunu merak etmeye başlamıştım.

Görmezden geliyorum.

Zoru oynama, sana düşündüğünden daha yakınlm. Seni her zaman izliyorum Arizona.

Kanım dondu. Paniğe kapılıp telefonumu kapatıyorum ve Keaton'a gidebilmek için sabah olmasını diliyorum.

Şimdi gözlerim açık ve endişeli bir şekilde yatıyordum. Ama sonunda uyku geldi.

ŞAFTÖR EORtY-Altı

KEATON

MASAMDA OTURUP SAATI IZLIYORUM. EVE GITMEYE HAZIRIM. ARIZONA
bu öğleden sonra eve dönüyor ve ben saat üçte çıkıyorum.

İki saat kaldı.

Ben ve Titus birbirimizden uzak durduk. Ari'nin hastanede olmasının
aramızdaki buzları eriteceğini düşünmüştüm ama belli ki eritememiş.
Başının üzerinde sürekli bir fırtına bulutuyla dolaşıyor ve bu beni rahatsız
etmeye başladı. Parmaklarım gömleğimin düğmelerini karıştırıyor, sonra da
boynumdaki alyansın etrafına dolanıyor. Doğum günü hediyesi hala evdeki
masamda duruyor, nedense ona verecek cesareti bulamadım.

Kaleb beni saati izlemekten alıkoyuyor ve neyle oynadığımı görünce
sırıttıyor.

"Bırakmaya hazır değil misin?"

Elimi bırakıyorum ve gömleğimin
düğmelerini tekrar ilikliyorum. "Asla."

"Anlaşıldı," diye başını sallayarak ofise girdi. "Seninle bir şey
konuşmak istiyorum," diyor ve masamın önündeki sandalyeyi çekip
oturuyor.

"Öyle mi?"

"Connie'ye evlenme teklif etmek istiyorum. Nate dışında herkes evlendi."

"Nate, Nate'dir. Bildiğimiz kadarıyla evli olabilir ve bunu bize
söyler. Egzotik bir ülkeye kaçanlardan biri olurdu ve bunu konuşurken
ağzından kaçırdığına yemin ederdi."

Kaleb boş alyanslı parmağını ovuştururken gülüyor.

"Haksız değilsin," dediğinde gülüyorum.

"Connie ile bir sonraki adımı atmak istediğimi hissediyorum. Çocuk istemiyoruz. Hayatımızdan memnunuz ama onun eşim olmasını istiyorum. Titus evli, sen de evlisin..." duraksıyor, "yani, sayılır," diye ekliyor, sırtarak.

"Amcık. Ben evliyim."

"Killian ve Reese... ve bir de ben varım."

"Ve Nate," diye araya giriyorum.

"Nate'i sikeyim."

"Nate'in sesini duyuyoruz ve Kaleb kapı aralığında duran Nate'i görmek için dönüyor.

"Hey, bir dakika gelsene," diyorum ve geliyor, ellerini ceplerine sokmuş, kirli sarı saçları her zamanki gibi dağınık, tek tük kıvrımları görünüyor.

"Öyle mi?" kaşları kalkıyor.

"Kaleb, Connie'ye evlenme teklif etmek istiyor." "Gerçekten mi?" Şaşırmış gibiydi.

"Evet, neden yapmayayım ki?"

"Bilmiyorum, pek evli bir tipe benzemiyor?"

Kaleb'in biraz daha uzun oturmasını izliyorum.

"Sen de bilmiyorsun."

"Hayır mı?" Nate başını yana eğiyor ve onunla oynadığını anlıyorum.

"Hayır." Kaleb dudaklarını yuvarlıyor ve Nate'in sözleri üzerinde düşündüğünü görebiliyorum. "Yani, Connie hiç evlenmek istediğini söyledi mi?"

Bir an duraksıyor, Kaleb'in gözleri Nate'e dönmeden önce bana bakıyor.

"Bütün kızlar evlenmek istemez mi?"

Ben ve Nate hep bir ağızdan "Hayır,"

dedik. "Siktir."

"Belki de ona böyle bir soru sormadan önce Connie ile biraz sohbet etmelisin." Nate başıyla onaylıyor ve eşikte durmadan önce topuklarının üzerinde dönüyor. "Böyle şeyleri öylece varsaymamalısın," diye göz kırptıktan sonra masasına geri dönüyor.

"Yani..." Parmaklarımı şıklatıyorum, sandalyemde geriye yaslanıp kendimi geriye itiyorum. "Ne yapacaksın?"

"Hiçbir fikrim yok." diye iç geçiriyor, çenesini ovuşturuyor, kirli sakalı derisini kaşıyor. "Lanet olası Nate."

"Lanet olası Nate," diye başımı iki yana sallıyorum.

Ofisime bir sessizlik çöküyor ve bir an durup ağabeyime bakıyorum, sadece birkaç dakika farkla. Benzerlikler ikisini de işaret ediyor

Ama çok farklıyız. Gözler ela ile karışık yeşilin biraz farklı tonları, ten rengi benzer, dudaklarım onunkinden biraz daha dolgun. Kaleb'in gür, koyu renk saçlarının kenarlarına dağılmış griler var. Bende tek bir gri bile yok. İkimizin de kirli sakalı var. Ben muhtemelen sakal bırakabilirim, o bırakamaz. Onunki daha çok serseri tüyü gibi görünür. Connie'yle tanıştığında hiç kirli sakalı yoktu. Daha temiz tıraşlıydı. Katil çene. Yüksek elmacık kemikleri. Yakışıklı. Benim gibi. Ama kenarları biraz daha kabaydı, belki?

"Ari'nin dönmesini dört gözle mi bekliyorsun?" Kaleb düşüncelerimi bölüyor ve birkaç kez göz kırpmıyorum.

"Evet, ev çok sessizdi."

"Bunun tadını çıkarın, yakında sessizliği dolduracak iki çığlık atan bebeğiniz olacak."

"Evet," diyorum yarı gülerek, gözlerim masamın üzerinde duran, onunla küçük beyaz şapelde çektiğimiz resme takılıyor. İkimiz de kocaman gülümsüyoruz, gözlerimiz mutluluktan parlıyor, belki biraz da alkolden ve bebeklerimin onun karnında olduğunu düşünmekten. Çılgınlık.

Ve evet, benim olmayabilirler. Ama umurumda değil. Onlar benim. Her zaman benim olacaklar.

"Gerçekten mutlu
görünüyorsun."

Yanaklarımı şişiriyorum.

"Yani, daha mutlu olabilirdim. Aslında bekârım ve sevdiğim kadın beni itiyor ama hey, mutluyum," diyorum ve nedenini bilmeden gülüyorum. Sinir mi? Farkına varmak mı?

"Sen mi? Bekâr mı?!" Kaleb kükrer.

"Keşke yalan söylüyor olsaydım. Ari gittiğinden beri kimseyle birlikte olmadım. Çaresiz..." Bir an duraksıyorum ve Titus'un masasında oturup oturmadığını görmek için ofisimin penceresinden bakmak üzere başımı eğiyorum. "Ama hayır, Arizona'dan başka kimse yok."

"Hay sikeyim," elini çenesindeki kirli sakalın üzerinde gezdiriyor ve ılık çalıyor. "Mutlu musun?" Dirseklerimi masama dayayarak doğruluyorum.

"Son derece. Aşk bulacağımı hiç düşünmemiştim... ama sonra o hayatıma lanet bir yıkım topu gibi girdi," parmaklarını birbirine geçiriyor ve usulca kıkırdıyor.

"En iyi yol dostum."

"Ari seni mahvetti
mi?"

İç çekiyorum. Ağır değil. Hafif de değil. Mutlu ya da üzgün değil.

Sadece bir iç çekiş.

"Tamamen."

ŞAFTÖR YEDİ

vRI\ONv

SAAT YEDİYİ BIRAZ GEÇİYOR VE BEN EVDEYİM. *EVDEYİM.*

Kanepede otururken bebekler tekmeliyor ve Keaton'ın elleri karnımın üzerinde duruyor.

"Vay canına," gözleri parlıyor, karnımın şekil değiştirmesini ve yer değiştirmesini izliyor. "Biliyorum, nasıl hissettirdiğini hayal et," diye gülümsüyorum onu izlerken.

"Garip mi?"

"Evet, ama aynı zamanda rahatlatıcı," diye başımı sallıyorum, ellerim şimdi Keaton'ın kollarının üzerinde duruyor.

"Seni gerçekten özledim," sesi beni sıcaklıkla sarıyor, gözleri gözlerimin içine giriyor ve kalbim göğüs kafesine çarpıyor, kaçmaya ve Keaton'inkini gölgede bırakmaya çalışıyor.

"Seni gerçekten özledim." Bu bir yalan değil. Aslında çok uzak. Onunlayken her şey doğru geliyor. O evimde. Ciğerlerim yanıyor, boğazım onu ne kadar sevdiğimi söyleme isteğiyle ağrıyor. Ama söyleyemiyorum.

Boğulacakmışım gibi hissedene kadar görmezden geliyorum. Umurumda değil.

Henüz savunmasız olamam. Belki yakında. Ama henüz değil. Kafamdaki her şey karmakarışık ve dağınıklığı gidermem gerekiyor.

İsteksizce hareket ediyorum. Yani, denedim. Keaton doktorun gösterdiği gibi kalkmama yardım etti. Beni nazıkçe ayağa kaldırırken dirseğimi yumuşak bir şekilde kavıyor. Ona küçük bir gülümseme veriyorum, gözleri benimkilerden ayrılmıyor.

"Ben banyo yapacağım."

"Hayır, ben gidip yaparım. Sonra sen rahatlarsın, ben de bavulları boşaltmaya başlarım." Oturma odasından çıkıp üst katta kaybolmadan önce bana gülümsüyor. Mutfaka doğru yürüdüm, bir bardağa uzandım ve suyla

doldurdum. I

boşalt, sonra tekrar doldur. Doldurmamalıydım, çünkü yaklaşık otuz saniye içinde işlemem gerekecek. Merdivenleri yavaşça çıkarken nefes nefese kaldığımı hissediyorum. Bebekler hala yüksekte oturuyor ve gövdemdeki her organı eziyorlar. Bebeklerin cinsiyetini sürpriz olarak tutmaya karar verdik. Ben erkek düşünüyorum. Keaton kız düşünüyor. Aşerme tatlı ve ekşi arasında bir karışım. Hiçbir kocakarı hikayesi beni hangi cinsiyette olabilecekleri konusunda yönlendirmiyor. Sağlıklı oldukları sürece önemli olanın bu olduğu konusunda anlaştık.

Odama giriyorum ve Keaton banyodan çıkıyor, gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, damarlı, kalın, kaslı kolları ortada ve ben güçsüzüm. Hormonlar beni öldürüyor. Sırılsıklam oldum. Bunu hissedebiliyorum. Muhtemelen açık renk kot hamile pantolonumdan da görebiliyordur. Aç gözleri üzerimde geziniyor ve yanaklarım alev alıyor. Başımı eğiyorum. Ona bakamıyorum. Bu çok fazla. Yanından geçip banyoya giriyorum, kapıyı arkamdan iterek kapatıyorum ve ancak o zaman daha rahat nefes alıyorum.

Kıyafetlerimi vücudumdan sıyrıyorum, kahverengi saçlarım hamile kaldığımdan beri uzamış ve şimdi omuzlarıma üzerine düşüyor. Gözlerimi kaldırıp önümdeki aynadaki yansımama bakıyorum. Karamel ten parlıyor, gözler umut dolu, saçlar gür ve parlak, göğüsler dolgun ve yuvarlak ve sevimli ama büyük, şiş bir yumru. Kalçalarımındaki deriyi ısırarak çatlaklarımı gördüğümde burnumu kırıştırarak yana dönüyorum. Onlardan nefret etmeyi seviyorum. İkizlerim yüzünden onları seviyorum, mükemmel cildimi özlediğim için onlardan nefret ediyorum. Arkamı dönüp ayak parmağımı ılık suya daldırıyorum ve vücudum bir anda rahatlıyor. Suyun altında batarken, yumruğum dışarı çıkıyor ve tenimden dışarı çıkan küçük elleri ve ayakları izlerken gülümsüyorum. Bu hamilelik çok çabuk geçti ve bu acı tatlı bir şey. Hastaneden bu yana çok kolay bir hamilelik geçirdim; sadece planladığım gibi olmadı. Çocuk sahibi olmadan önce otuzlu yaşlarımda olmak isterdim. Ama kader benim için bunu seçti. Bizim için de. Yirmi iki yaşındayım ve neredeyse ikiz annesi olacağım. Vay be.

Havluyu vücuduma sarıyorum, saçlarımı havluyla sertçe kurutuyorum. Odama girmeden önce dişlerimi fırçalıyor, yüzümü temizliyor ve nemlendiriyorum. İki parçalı küçük bir kıyafete uzanıyorum. Hava hala soğuk ama kendimi fırın gibi hissediyorum. Banyodan sonra daha da çok. Beyaz nervürlü kırpılmış bir üst ve buna uygun fırfırlı bir şort giyiyorum. Yumuşak pamuklu malzeme ve kiraz çiçeği kaplı.

Keaton bana Blossom dediği için getirdim.

Bu lakabı seviyorum. Sadece birkaç kez duydum ama çok sevdim. Saçlarım kurudu, cildim nemlendi ve aşağı inmeyi tartışıyorum,

Ama tam odamdan çıkarken, Keaton elinde bavulumla sahanlıkta belirdi.

"Oh, merhaba," diye fısıldıyorum, gözlerim vücudumdan aşağı düşerken ona yapışıyor. Kalbime. Bana bakışını çok özledim. Hayranlık. İstek. Şehvet. Sanki sonsuza dek onunmuşum gibi.

"Karıcığım," dudakları seğiriyor ve tenim yanıyor.

Geri çekilip çantamla geçmesine izin veriyorum ve eğilip çantayı yatağın ayak ucuna yerleştirmesini izliyorum.

Yavaşça dönüp ona bakıyorum, ellerini takım elbisesinin içine sokmuş, başı hafifçe eğik ve yüzünde çocuksu bir sırıtış var. Yaklaşıyorum ve odama geri dönüyorum.

"Ne?" yanaklarım kızarıyor ve bundan nefret ediyorum. Belki de. Belki de nefret etmiyorum.

"Tanrım," diye duraksıyor, sesi kısık ve biraz da törpülenmiş, "çok güzelsin."

"Keat..." Sözümü yarıda kesip yüzümü yere bırakıyorum ve onunki de oraya varmadan önce ayaklarıma odaklanıyorum.

İki adım ve o burada.

Parmağı ve başparmağı çenemi buluyor, kavırıyor ve yüzümü yukarı kaldırıyor, böylece ruhunun içimde yanmasına izin vermekten başka seçeneğim kalmıyor, beni esir alıyor ve anahtarı atması umurumda değildi. Onun için yanmaya hazırdım, külden başka bir şey olmadan önce kor haline gelmeye hazırdım. Sadece onun için. Kalbinin derinliklerinde tutsak ve bağlıydım ve asla ayrılmak istemiyordum. O benim her şeye sahipti.

Bunun nereye varacağını biliyordum. Olmamalıydı, ama ikimiz de biliyoruz ki, birlikte olduğumuz anda görünmez bir ip, görünmez bir güç, sonsuza kadar iç içe yörüngede dönene kadar bizi birbirimize çekiyor.

"Keat..." Nefes nefese tekrarlıyorum, gözlerim dudaklarında ve tüm bedenim titriyor.

"Blossom," ve kalbim bir anlığına düzleşiyor, dudakları dudaklarıma değmeden önce kollarım boynuna dolanıyor ve işte o zaman kalp atışlarım hızlanıyor. Geriye bizden başka bir şey kalmayana kadar yavaş yavaş birbirimizi tekrar bir araya getiriyoruz, bir bütün olarak.

Yatağın ayak ucunda duruyorum, ellerim takım elbise pantolonumun içinde, gözlerim onun üzerinde dolaşırken başım hafifçe sağa eğik. Küçük, güzel bir pijama takımı. Kırpılmış atlet, fırfırlı şort. Beyaz, kiraz çiçekleriyle süslenmiş. Mükemmellik. Dudaklarımdan bir sırtma geçiyor ve o da bunu yakalıyor. Tabii ki yakaladı.

"Ne?" yanakları sevdiğim o güzel pembeyle kıvrılıyor ve kalbim çırpınıyor, sikim anında sertleşiyor. Hay amına koyayım.

"Tanrım," diye duraksıyorum, derin derin nefes alıyorum ve konuştuğumda sesim kısık ve hırıltılı çıkıyor. "Çok güzelsin."

"Keat..." sesi yumuşak ve buna bayılıyorum. Çıplak olana kadar masum. Yüzü düşüyor ve gözlerinin üzerimde olmasını özlüyorum. Ona doğru bir adım atıyorum. Merak ediyorsanız iki adım attım. Boynum bükülüyor, başım eğiliyor ve parmağımla başparmağım çenesini kavırıyor. Güzel yüzünü benimkine doğru eğerken, kalbim onun ne kadar mükemmel olduğuna dair göğsümde tekliyor. Mükemmel çok hafif bir kelime. Gözlerimiz kilitleniyor, ruhlarımız birbirine karışıyor ve kalplerimiz birkaç saniye içinde düğümlenip birbirini sarıyor. Birlikte olduğumuz anda bizi tüketen inkar edilemez güç alanı, görünmez bir ip gibi etrafımızı sarıyor ve gidecek başka bir yerimiz kalmayana kadar bizi birbirimize çekiyor. Sonsuzluğa doğru serbest düşüş, odaklanabildiğim tek şey o olduğunda dünya etrafımızda kayboluyor. Her zaman o. Her zaman o olacak.

"Keat..." *Keat*. Nefes nefese, göğsü inip kalkıyor, mavi gözleri dudaklarımda ve ben ona açım. Çaresizim. Hasta, çok hasta ve beni iyileştirecek tek panzehir o.

Onu. Benim. Sonsuza kadar.

"Blossom." Kahretsin, bu ismin dilimden dökülmesine izin vermek iyi hissettiriyor, kolları boynuma dolanmadan önce gözleri bir an için açılıyor, beni ona doğru çekiyor ve hafifçe öne doğru eğildiğimde dudaklarımız kilitleniyor, dillerimiz birbirine dolanıyor ve sadece bizim duyabileceğimiz bir şarkıyla dans ediyor ve birlikte olduğumuz sürece birbirimizi düzelttiğimizi biliyorum. Azar azar. Parça parça.

Ellerim yanaklarını kavırıyor, öpüşmemiz derinleşirken yüzümü çeviriyor ve bunun yanlış olduğunu biliyorum ama duramıyorum. Dudaklarım açgözlülükle çenesinden boynuna doğru inerken nabzının ve gülümsemesinin üzerinde biraz daha oyalanmalarına izin veriyorum. Dizlerimin üzerine çökmeden önce yaka kemiğini kavırıyorum.

"Keaton, yapmamalıyız."

"Biliyorum bebeğim, ama artık çok geç. Aylar önce çizgiyi aşmamalıydık." Dudaklarımı sıcak teninde gezdirirken ellerim yumruğunun üzerinde, nemlendiricisinden yayılan bal ve vanilya kokusu beni içine

ekiyor ve inliyorum. "Ama çizgiyi aştığ, sonumuz hep burası olacaktı,

Karıcığım, kaderimizde var. Yıldızlarda yazılı. Gerçeği biliyorsun; bunu biliyorsun," dizlerimin üzerine çöküyorum, "bu sonsuza dek sürecek, Blossom. Sen benim için yaratılmışsın. Ne kadar çabalarsak çabalayalım, her zaman birbirimize geri dönmenin yolunu bulacağız." Uzun parmaklarım şortunun içine girip dudaklarının arasından süzülürken inliyor ve çoktan ıslanmış oluyor.

"Keaton," diye fısıldıyor, gözleri cam gibi ve söylemek istediği binlerce kelime olduğunu biliyorum ama söylemeyecek. Henüz değil.

"Biliyorum," dudaklarım kalçasının üst kısmına bastırıyor, parmağım açıklığını yokluyor. "Sadece bu geceye ihtiyacım var, bu ana, sana ihtiyacım var Ari. Sana tapmama izin ver, seni *sevmeme* izin ver. Sana benim için ne kadar önemli olduğunu göstermeliyim, bu gece, yarın, sonsuza kadar."

Onu iki parmağımla doldurduğumda nefesi kesiliyor, diğer elim şortunu sıyrıp çıkarıyor, dilim klitorisini okşarken dudaklarım ona yaklaşıyor. Kendini sabitlerken parmakları omuzlarıma gömülüyor.

"Yatak," diye nefes alıyor.

Normalde tartışırdım ama bu gece değil. Ayağa kalkıyorum, aldığım küçük tattan memnunum ama daha fazlasına ihtiyacım var. Çaresizce. O beni durduramadan, onu kollarıma alıp yatağa götürüyorum, nazıkçe yatırıyorum, saçları altından dağılıyor ve her zamanki gibi güzel görünüyor.

Eğer biri bana bir yıl önce bu kadına karşı ne kadar yumuşak olacağımı söyleseydi, ona git bir sık yala derdim. Ama işte buradayım. İkiyüzlü. Böyle davranan erkeklerden hep nefret etmişimdir, ta ki ona kadar.

Onunla.

Benim evrenim.

Takımyıldızlarım.

Galaksilerim ve ötesindeki her şey. Kibirli ve küçümseyiciydim - hala öyleyim - ama ona karşı değil.

Yumuşak.

Çok yumuşak.

Parmaklarım teninin üzerinde tozlanıyor ve onunla ilgili her şeyin bağımlısı oluyorum. Parmak uçlarımdaki altındaki hissi, dilimin üzerinde eriyişi, dudaklarımdaki tadı. Parmaklarımı şortunun kemerine geçirip kalçalarından aşağıya ve ayak bileklerinden sıyrırken gözlerim onunkilerle birleşiyor. Ayak parmakları tişörtümle kaplı göğsüme bastırıyor ve başparmağım kemerini okşuyor, boynu bükülmüş, başı eğik, yumuşak öpücükler kondururken

Ayağının üstünden, ayak bileğinden, baldırından, dizinden, kalçasından geçerek aralarında diz çöküyorum.

"Senden asla bıkmayacağım bebeğim." Sözlerim karşısında gözleri parlıyor, dudakları aralanıyor ve göğüsleri dar bluzundan taşıyor. Yumrularına ağırlık vermemeye dikkat ederek üzerine uzandım, onu usulca öperken ellerimi yüzünün iki yanına koydum.

Altımda kıpırdanıyor ve ben
sırıttıyorum. "Hiçbir yere
gitmiyorsun."

"Kendimi çok itici hissediyorum," diye fısıldıyor ve kalbim göğsümde ağırlaşıyor, ağrıyor.

"Blossom," dudaklarımı yalıyorum, yavaşça kalkıyorum ama dizlerimin üzerinde kalıyorum. "Güzel olmaktan başka bir şey hissetme sakın." Karnının üzerinden öpüyorum ve vücudunun iki bebeğe uyum sağlamak ve onları büyütmek için değişmesinin onun için zor olduğunu biliyorum. Cildi gerilmiş, karnı şişmiş ama bana hiç şimdikinden daha güzel görünmemişti.

"Seni zamanın sonuna kadar seveceğim, dünya külden başka bir şey olmayana kadar, sonsuz galaksiler boyunca dağılan milyonlarca parçacıktan başka bir şey olmayana kadar. Ve o zaman bile, asla yeterli olmayacak Arizona. Senin için zayıfım aşkım, sana tapıyorum. Şimdi her zamankinden daha çok."

"Keaton," diye hıçkırıklara boğuluyor, yavaşça doğrulmaya çalışıyor ama başımı sallıyorum ve elini göğsüme koyuyorum, böylece kalbimin onun için nasıl attığını hissedebiliyor.

"Bu senin Arizona, senin için attığı gibi başka bir kadın için asla atmayacak." Yanağından bir damla yaş süzülüyor ve başparmağımla gözyaşını siliyorum.

Elini göğsümden kaldırıp avucuna bir öpücük kondurduktan sonra tekrar yatağın yorganına koyuyorum.

Onu hafifçe döndürerek kalçalarındaki mor çatlakları bulup dudaklarımla kapatıyorum ve şu anda hissedebileceği tüm endişeleri ve güvensizlikleri öpüp yok ediyorum. Bunun uzun sürmeyeceğini biliyorum ama şimdilik tek yapabildiğim bu.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor bana ve kalbim göğsümde yerinden fırlıyor. Parmaklarım ayrılmış kalçalarının iç kısmının tozunu alıyor, yavaşça sırt üstü yuvarlanmasına izin verirken parmaklarımı içine sokuyorum, sırtı kavisleniyor, kalçaları kalkıyor ve işte o zaman ağızım onun üzerinde, dilim klitorisinin üzerinde yuvarlanıyor. Parmakları çarşafta kıvrılıyor, vücudu altımda kıvrılıyor ve dilimde onun tadını alana kadar durmuyorum, boşalırken adımı inletiyor. Gözleri dönüyor, vücudu titriyor

ve o tükenene kadar ona ziyafet çekiyorum.

Onun üzerinde sürünürken, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. Başparmağı dudaklarımı okşuyor, uyarılmışlığını dudaklarımdan siliyor ve ben inliyorum. Parmakları gömleğimi karıştırıyor ve onun ellerinin tenimde olması için çaresizim. Hafifçe eğilip gömleğimi omuzlarımdan itiyor ve gözleri altın zincirime odaklanıyor ve kalbim bir anlığına duruyor. Narin zinciri karıştırırken gözleri benimkileri buluyor ve konuşmaya bile gerek kalmıyor. Güzel mavi gözleri bir şey, herhangi bir şey ararken sulanıyor.

"Her zaman yanımdaydın, Blossom." Ve beni yukarı itti, panik kursları, boynumun dibinde iğneleniyor ama paniğe gerek yoktu. Kontrolü ele aldı, beni altındaki yatağa itti. Pantolonumu karıştırdım, bacaklarımı aşağı çekti ve sonra üzerime çıktı. Bacakları vücudumun iki yanında, ellerim kalçalarında ve ben onun içinde olmak için yanıp tutuşuyorum.

Dudakları dudaklarımın üzerinde, dili dudaklarımın arasından geçiyor ve ben onun ağzının içinde inliyorum. Parmak uçlarımı kaburgalarından yukarı doğru kaydırarak kırpılmış bluzunun altına sokuyorum ve başının üzerine çekiyorum. Ellerim dolgun göğüslerinde, dudaklarım kilitlenip emiyor ve sikim onun altında zonkluyor. Dizlerinin üzerine çöküyor, ellerini yumuşak bir şekilde kalınlığımın etrafına sarıyor ve sikimin kalın başını klitorisinin üzerine sürüyor, sonra sırlıklam amının içinde kaydırıyor.

"Siktir, lütfen, üzerime otur. Seni doldurmama izin ver, Ari'yi becer, *lütfen*," diye yalvarıyorum ona. Taşaklarım sıklaşıyor, sikim nabız gibi atıyor ve o benimle dalga geçtikçe, kalçalarını ileri geri salladıkça, ucu dar amının hemen içine girdikçe uzun süre dayanamayacağım ve göğsündeki eti ısıyorum, gözlerim başımın arkasında yuvarlanıyor. "O güzel amının içine girmem lazım," diye boğuluyorum.

Bana gülümsüyor, vahşi kahverengi saçları yüzünü çerçevesiyor, bizi örtüyor, dudakları benimkilerle alay ediyor ama onunkiler ayrılmış, istesem bile onu öpemem. Aletimin ucunu amına bastırarak havada asılı duruyor ve yavaşça, her zamanki gibi işkence edencesine yavaşça, ben onu ağzına kadar doldururken kendini üzerime bırakıyor, bir an duraksıyor, artık onun içinde olduğum için boşalmamak için kendimle savaşırken çenem geriliyor.

"İyi misin bebeğim?" diye mırıldanıyor ve ben onu öyle sert becermek istiyorum ki. Elim başının arkasında kıvrılıyor, ensesindeki bukleleri yakalıyor ve başını geriye doğru çekerek güzel boğazını ortaya çıkarıyorum. Elim güzel bir kolye gibi boynunun dibine mükemmel bir şekilde oturuyor ve dudaklarım boğazındaki sütunun tozunu alıyor, temas ettiğimde sallanıyor.

"Beni kızdırma Ari," diye gülümsüyorum sıcak tenine karşı ve tam o sırada kalçaları üzerimde yuvarlanıyor, elleri göğsüme bastırıyor ve

parmakları

Boynumda asılı duran evlilik yüzüğünü. Kendini yukarı ve aşağı kaldırıyor ve ben de ona yardım ediyorum, bir zamanlar boğazında olan elini kalçasının etrafında kıvrıyorum.

"Çok iyi hissediyorsun," diye inliyor, göğüsleri zıplıyor, amı etrafında sıkışıyor.

"Hepsi senin bebeğim," diye fısıldıyorum tenine karşı. Gerçek bu.

"Daha fazlasına ihtiyacım var," diye kalçalarını yavaşlatarak yalvarıyor, "beni arkadan becer," ve gözlerim parlıyor, horoz onun içinde kalınlaşıyor.

Onu üzerimden kaldırarak nazıkçe dört ayak üzerine yuvarladım ve arkasında diz çöktüm. Önümdeki nefis manzarayı takdir etmek için kendime bir an verdim, kendimi amcığına hizaladım ve tek, sert bir itme ile ona vurdum.

Ben de ona istediğini veriyorum. Daha fazlasını.

Birlikte boşalırken inlemelerimiz kokumuzla karışana kadar onu arkadan sert ve hızlı bir şekilde beceriyorum.

Başı göğsümde ve yanımda kıvrılmış halde bayılmadan önce onu iki kez daha becermeden önce nefesini tutmasına izin veriyorum.

Her zaman ait olduğu yere.

Kalbimin sadece onun bildiği bir ritimle atışını dinlemek.

CHAFtER EORtY-EILHt

vRI\ONv

KENDİMİ HİÇ ŞİMDİKİ KADAR MUTLU HİSSETMEMİŞTİM.

Keaton yanımda uyuyor; kalbinin göğsünde atışını dinlerken parmaklarım boynundaki zincirle oynuyor. Eğer bir anı durdurabilseydim, o an burası olurdu. Her zaman.

Telefonum yan masada titrediğinde gözlerim ağırlaşmaya başlıyor. Babamın adını gördüğümde paniğe kapılıyorum.

"Baba," diye cevap veriyorum sesimi alçaltarak, "her şey yolunda mı?" Gözlerimi kısarak saate bakıyorum, saat sabahın iki buçuğu.

"Amora doğum yapıyor."

"Hemen geliyoruz." Telefonu kapatıp tekrar yatağın başucuna koyuyorum ve üzerimi giydikten sonra Keaton'ı nazikçe uyandırıp yatakta kalmasını söylüyorum. Tabii ki kalmıyor. Yarı uykulu ve sayısız esnemeyle giyiniyor, sonra ikimiz de tökezleyerek merdivenlerden iniyoruz. Anahtarlarını ve telefonunu aldı ve cipine doğru yürüdük. Birkaç hafta önce eski arabasını takas etmişti ve artık bir *Jeep Grand Cherokee*'miz var. Gri renkte ve kaldırıma park edilmiş halde güzel görünüyor.

Yol kısa. Amora benimle aynı hastanede ve aynı doktora sahip. Kyra. Keaton yolun çoğunda esniyor, yüzünü ovalıyor.

"Yorgun musun?" Elimi kalçasına koyarak soruyorum.

"Evet, bir sürtük beni çok geç saate kadar ayakta tuttu." Dönüp bana bakıyor, gözleri puslu ve dudakları yavaşça sırtıyor.

"Sanırım bunda benden çok senin parmağın var," diye göz kırptıyorum, eli kalçalarımın arasına kayıyor ve tenimi nazikçe sıkıyor.

"Kanıtlanana kadar masumum," sesi yavaş, ses tonunda hâlâ yoğun bir uyku hali var. Esniyor, yan yola girdiğimizde flaşörünü yakıyor

Hastanenin otoparkına doğru.

"Hmm," diye mırıldanıyorum, çantamı almak için öne doğru eğildiğimde Keaton fren pedalına basıyor ve kafamı ön panele çarpıyorum. Sertçe.

"Siktir," diye bağıyor Keaton, el frenini çekip kemerini çözerek.

"İyiyim," diye yalan söyledim. İyi falan değilim. Başım ikiye ayrılmış gibi hissediyorum, boynumun dibinde zonklayıcı bir ağrı var, başım çarpıyor, şakaklarım ağrıyor.

"Kanaman var," derken sesindeki paniği duyabiliyorum, parmak uçlarımı saç çizgimin etrafına sürüp ıslak yapışkanlığın onları kapladığını hissederken.

Nefes alışım kısa geliyor.

"Ben iyiyim," diye onu rahatlatıyorum, yüzünü ona dönüyorum, yüzü asılmış, gözleri çukurlaşmış.

"Bebeğim, ben..."

"Keaton," elimi yanağına koyup gözlerini kendime çekmeye çalışıyorum. "Bu bir kazaydı, lütfen benim için endişelenme."

Aslına bakarsanız, muhtemelen endişelenmesi gerekiyor. Kesiğin ne kadar derin olduğunu hissedebiliyorum. Buna neden olacak bir şey olmadığında can sıkıcı, belki de sadece güçtü.

"Hadi park edelim, buradayken kontrolden geçebilirim," diye onu bir kez daha rahatlatıyorum ve o sadece sessiz bir şekilde başını sallıyor.

Arabayı itiyor ve birkaç dakika içinde park etmiş oluyoruz ve o da taksimetreye bozuk para atmaya başlıyor.

Arabanın benim tarafıma doğru yürüyüp kapıyı açıyor ve elimi tutup ayak bölmesinden çantamı alıyor.

Dehşete düşmüş görünüyor.

Elini tutuyorum, hastaneye doğru yürürken parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum, resepsiyonu geçip doğumhaneye gidiyoruz. Gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum, birkaç sessiz kelime duyuyorum ve kanın yüzümün yan tarafından aşağıya damladığını biliyorum. Kazağımın kolunu elimin üzerine çekerek küçük yarama bastırıyorum ve ilerlemeye devam ediyorum.

"Çok özür dilerim," diye sıkıca sarılıyor bana, "sanırım uyuyakalmışım," ve o anda suçluluk duygusunun onu nasıl boğduğunu görüyorum.

"Seni araba kullanmaya zorlamamalıydım; bir taksi tutmalıydık."

"Çok daha kötüsü olabilirdi," diye fısıldıyor ve ben ne demek istediğini anlıyorum. Kaza yapabilirdik. Birimiz ölebilirdi. Ona araba kullandırmamalıydım. Bunun suçlusu bendim.

"Ben iyiyim," diye parmaklarımı yanıma uzatıyorum, onun da benimkilerle bağ kurmasını istiyorum ama elini yorgun yüzüne sürerek geri çekiyor. Suçluluk duygusu beni tüketiyor.

Doğumhaneye vardığımızda babam yan odadan çıkıp hemen bizi arıyor, kanlı kolumu görünce mutluluğu kısa sürede endişeye dönüşüyor, gözleri hemen yanımdaki adama dikiliyor. En iyi arkadaşına.

"Ne oldu lan?" diye kükrüyor babam ve Keaton'la burun buruna geliyor.

"Baba, ben iyiyim." Dünyada en çok sevdiğim iki adamın arasına giriyorum ve ellerimi babamın göğsüne bastırıyorum, ellerimdeki lekeli kanı görmezden geliyorum ve bir kez daha damladığını hissediyorum.

Kafamdaki yaraya baktığında kaşları çatıldı ve "Belli ki değilsin," dedi.

"Kontrol ettireceğim ama lütfen sadece...." Başımı eğerek derin bir nefes veriyorum.

"İyi," sesi kırılmış ve Keaton'ın göğsünün sırtımda nasıl titreştiğini hissedebiliyorum, bir hırıltının alçak gürültüsü mevcut.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, kolumu başıma yaslıyorum. "Amora iyi mi?"

"Evet," diye iç geçiriyor, kendi başı bir an için eğiliyor, "yavaş doğum, ama o yönetiyor. Sadece Xavier ve Royal'i bekliyorum." Duraklıyor, tam Xavier kapıdan girerken başını kaldırıyor. "Şeytandan bahset ve o ortaya çıksın," sesi alçak bir homurtuya dönüşüyor ve dudağımın içini kemiriyorum.

"Titty, kızım nerede?" Xavier, omuzları geride, başı dik, sırtı dik bir şekilde odaya hakim olurken şöyle diyor.

"Gel, seni götüreyim."

"Ah, merhaba..." yanımda dururken duraksıyor. Yavaşça yüzümü ona dönüyorum, birkaç kez göz kırpıyorum ve sonra gözlerine bakıyorum. Amora'ninkilerle tamamen aynı. "Arizona," diye gülümsüyor.

"Hey."

Gözleri yüzümü tarıyor, sonra kolumun bastırıldığı yere doğru kayıyor. "Ne oldu? İyi misin?" Güçlü İngiliz aksanı odayı dolduruyor.

"O iyi, teşekkürler," Keaton kolunu bana doluyor, eli yumruğumda.

"Merhaba," Xavier gözlerini devirerek Keaton'a başını sallar. "Arizona, seni tekrar görmek bir zevkti ama lütfen izin verir misin?"

Yanımdan geçip babamın yanına giderken nazikçe ama sertçe başını sallıyor. Royal yanımdan geçip Xavier'e yetişirken bana küçük bir gülümseme veriyor.

"Keaton," babam uzaklaşırken sesi yüksek çıkıyor, omzunun üzerinden ona bakıyor, "hemen onu görmeye götür."

Keaton'ın derin bir iç çektiğini duyuyorum ve başımı iki yana sallıyorum. "Gel," parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve beni uzaklaştırıp

Acil serviste.

"Dürüst olmak gerekirse, bence bunu gereğinden fazla büyütüyorsun."

"Ari, lütfen. Suçluluk duygusuyla kıvranıyorum; lütfen seni kontrol ettirebilir miyim?"

Dışarı mı? Sizin için değilse bile, kendi iç huzurum için."

Başımı sallıyorum, dudaklarımı kıvrıyorum ve cevap vermemeyi seçiyorum.

Eski iş arkadaşlarımdan biri olan Taylor'ı görmek için çok beklemeyeceğiz.

"Aman Tanrım, Ari," gözleri beni tarıyor, şişliğimi görünce biraz daha genişliyor ve sonra tekrar yüzüme dönüyor. "İyi misin?"

"İyiyim," diye mırıldanıyorum, ikiz B tekme atarken ellerim yumruğumun altında birleşiyor. "Kaç aylık hamilesin?" diye sorarken kaşlarından biri havaya kalkıyor. "Otuz haftalık, ikizlere hamileyim."

"Vay canına," diye gülümsüyor, "çok heyecanlanmış olmalısın."

İçime bir kıskançlık saplanması hissetmem yanlış mı? Bu benim hayatımdı. İstedğim şey buydu. Keaton'ı ve bebeklerimi seviyorum ama eski beni özlüyorum. Eski Arizona'yı. Burnunu bir ders kitabına sokmuş olan. Yaşamak için yuvarlak direkleri sallayan ve bekaretini kamera uygulamasından bir yabancıya kaybeden değil. Mide bulantısı içimde yuvarlanıyor.

"Öyleyim," cevabımı kısa tutuyorum, gözlerim Keaton'ınkileri buluyor. Beni okuyabildiğini biliyorum. Tam olarak ne düşündüğümü biliyor.

Bir elini benimkinin içine sokuyor ve sıkıca kavıyor.

"Bu nasıl oldu?" Taylor soruyor ve Keaton'ın cevap vermek üzere olduğunu duyuyorum. "Bariyerde frene çok sert bastı. Biz yoldayken bariyer açıldı."

Yukarı çekerken biraz hızlı inince kocam frene biraz fazla bastı." Gülüp geçiyorum, midem sıkışıyor, kalbim hızla çarpıyor.

"Ah dostum, bu bariyerler gerçek bir kabus olabiliyor, değil mi?" Kafamdaki keşiği incelerken bilmiş bir tavırla başını iki yana sallıyor.

"Ona iyi olduğumu söyledim ama kontrol edilmemi istedi." Sanki

önemli bir şey değilmiş gibi elimi kaldırdım.

"Seni buraya getirmekte haklı. Dikiş atılması gerek." Eldivenlerini çıkarıyor, geri çekiliyor ve kaşlarını çatıyor.

"Ne?" Burnumu kırıstırıyorum.

"Oldukça derin. Neye çarptın?" diye soruyor, notlar alıyor. "Ön panele," diye iç geçiriyorum, gözlerim kanlı koluma bakıyor.

"Seni temizleyeyim, sonra Dr. Trent kısa süre içinde gelip dikişlerini atacak."

Başımı salladım. Keaton'a bakmak için dönüyorum. Gözleri ileriye sabitlenmiş, çenesi gergin ve dişleri sıkılı.

"Ben iyiyim," diye fısıldıyorum ama cevap vermiyor. Beklerken sessizce oturuyoruz.

On dikişin ardından Taylor ve Dr. Trent'le garip bir vedalaşmanın ardından doğumhaneye doğru yola çıktık.

"Lanet olası dikişler," diye kendi kendine küfrediyor Keaton ve biliyorum ki kendini dövecek. Beyin sarsıntısı olup olmadığını bile kontrol ettiler ve ikizlerin kalp atışlarını kontrol etmek için pediatri çağrıldı. İkisi de iyi.

Ona karşı savaştım, onu daha iyi hissettirmeye çalışmak istiyorum ama bu anlamsız.

Köşeyi dönüp Amora'nın odasına doğru el ele yürüyoruz. Kapıyı usulca çalışıyorum ve Keaton koridorda beklerken kendimi içeri alıyorum.

"Hey," diye ciyaklıyorum, Amora bıkkın görünüyor.

"Selam," diye dudaklarına bir gülümseme bastırıyor ve ben de ona doğru yürüyorum. "Nasılsın?"

Aptalca bir soru, evet.

"Daha iyiydim," diye sırtıyor, nefes nefese kalmaya başladığında ellerini yumruğunun üzerine koyuyor. O elini sıkarken babam da onun elini tutuyor ve kafamdaki aptal yara bandıyla dikkatini benden çektiği için memnunum.

Bunu dört gözle beklemiyorum. Vazgeçmek istiyorum.

Royal elinde nemli bir bezle tuvaletten çıkıyor ve zarif bir hareketle kızının yanına giderek bezi onun nemli başına yerleştiriyor. Kızıl saçları terlediği yere yapışmış. Asla sahip olamayacağım bir anne kız anı için üzüldüğümde an birden çok fazla geliyor.

Amora'nın kasılmaları hafiflediğinde geri adım atıp odadan çıkıyorum ve tam o sırada babamın gözleri kalkıp bana dikiliyor, genişliyor ve yüzünü kaplayan gürleyen kaşlarını kaçırmıyorum.

"Bana dikiş atıldığını söyleme."

Parmaklarımı karnımın önünde kilitleyerek başımı sallıyorum.

Gözlerini kapatıyor ve nefesini yavaşça vermeden önce içine çekiyor.

"Baba, Keaton'la aranızda..." Bir an duraksadım, "sorunlar."

"Onlar sorundan da öte Günişığı," diye yarı gülerek elini kirli sakalının üzerinde gezdiriyor ve kalbim küt küt atıyor.

"Bunu aşmalısın." Ses tonum açık ve bunu söylediğim için nefret ediyorum. "Bu asla olmayacak," diye başını iki yana sallıyor.

"O zaman aş beni," sesim titriyor, gözyaşlarımın eşiğinde ve ağzı dudaklarımdan dökülen kelimelerle gevşiyor.

"Ari..." diye boğuluyor.

"Bu senin seçimin baba."

Sessiz kalıyor ve ben de üzgün, ağır bir şekilde başımı sallıyorum. Dönüp kapının koluna uzandığımda babamın ayak seslerini duyuyorum, eli dirseğine uzanıyor ve beni kendisine doğru çekiyor.

"O senin için yeterince iyi değil," güzel gözleri benimkiler arasında gidip geliyor ve yanağıma inen hayali tokadı hissediyorum, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Hayır, haklısın" ve babamın yüzündeki şaşkınlığı görüyorum, "o daha iyi."

Sustu ve ben de Amora'ya doğru bakarak özür dileyen bir gülümseme takındım. "Umarım her şey yolunda gider ve yeni küçük kardeşim ya da kız kardeşimle tanışmak için sabırsızlanıyorum" diyorum ve bunda ciddiylim. Heyecanın ötesindeyim ama bunu yapmaya devam edemem.

"Tut Tut Tut," diye ıslık çalarak odaya giren Xavier'in gözleri babama dikilmişti ve bu benim kapıdan çıkıp arkama bakmadan gitmem için bir işaretti.

Keaton ben koridora çıkar çıkmaz ayağa kalkıyor ve ben sessiz kalıyorum, sadece onun yanından geçip hastanenin çıkışına doğru yürüyorum, o da peşimden geliyor.

Bana sorunun ne olduğunu sorup duruyor, ama ona söyleyemiyorum.

Ona babamın, en iyi arkadaşının, onun benim için iyi olmadığını düşündüğünü söyleyemem. Keaton da aynı fikirde olacaktır ama o noktada yanılacaktır. İkisi de yanılıyor. Babama söylediklerimde ciddiye dim. Keaton daha iyi. O beni daha iyi yapıyor. Tamamen.

Onunla birlikte olduğum kişiyi seviyorum. Elbette, işler kolay olmadı. Ama onu seviyorum.

Her sinir ucumla, her lifimle, kalbimin her atışıyla ve kalbimin her katı pompasıyla.

Ve bu asla değişmeyecek.

Birlikte olmayı seçsek de seçmesek de.

Keaton Mills'i her zaman, hiç şüphesiz, seveceğim.
Kalbimin üstüne yemin ederim, onu sonsuza dek seveceğim.

ŞAFTÖR EORTY-DOKUZ

vRI\ONv

EVDEYKEN UYKU KOLAY GELMİYOR. BAŞIMGÜM GÜM ATIYOR.

Babamla aramızda geçen konuşmayı tekrar tekrar dinliyorum ve akşamın bizi bu noktaya getirmesinden nefret ediyorum. Dürüst olmak gerekirse iyi olacağını düşünmüştüm ama o bu işin peşini bırakacak gibi görünmüyor. İdeal olmadığını biliyorum. Anlıyorum, gerçekten. Ama ben de anlamıyorum. İç çekerek, tavana bakmaktan sıkıldım. Yataktan kalkıp aşağıya, oturma odasına iniyorum ve televizyonu açıyorum. Mutfığa doğru ilerleyip tencereye biraz süt döküyorum ve kaynamaya bırakıyorum. Sessiz ve huzurlu. Güneş doğmak üzere, günü selamlamaya hazır, ama ben henüz sabaha hazır değilim.

Gazı kapatarak bir kupaya uzanıyorum ve sütümü döküyorum, ardından karıştırmadan önce biraz bal gezdiriyorum. Bardağı avuçladığımda ellerim yavaşça ısınıyor. Dondurucunun uğultusu dikkatimi çekiyor ve birden canım buz çekiyor. Çıtırtısını düşünmek bile ağzımı sulandırıyor. Kupamı tezgâhın üzerine koyup dondurucu çekmecesini çekiştiriyorum ve buz bölmesinin dolu olduğunu görünce gözlerim parlıyor. Bir parça koparıp dudaklarımın arasından geçiriyorum ve çıtırdatıyorum. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Ne oluyor lan? Canım tek bir parça bile çekmemişti ama işte buradaydım, bir bağımlı gibi dondurucuyu yağmalıyordum. Ocağın altından plastik bir sürahi aldım ve ağzına kadar doldurdum. Bir elimde buz, diğesinde süt, sessizce oturma odasına doğru yürüyorum ve kanepeye çöküyorum. Üzerimde Keaton'ın büyük boy tişörtlerinden biri var, kokusu burnuma dolduğunda gülümsüyorum. Sürahimi ve kupamı cam sehpanın üzerine koyuyorum, kanepenin örtüsünü çekiştirerek vücudumun üzerinden atıyorum, sonra şekerini bekleyen mutlu bir çocuk gibi buzuma uzanıyorum, akış uygulamasında gezinirken ağzıma bir parça daha atıyorum. *Bir şeyde* karar kılıyorum

Ödünç aldım ve kumandayı kucağıma bıraktım. Keaton'ın ağır ayak seslerini duyduğumda uzun süre yalnız kalmamıştım.

"Hey," uyku her zamanki çakıllı sesini maskeliyor ve tenim karıncalanıyor. Kalın kahverengi saçları birçok yerden kalkmış, gözleri şişkin ve uyku dolu. Düşük bel pijama pantolonu giymiş, Adonis kemeri gururla ortada. Pantolonunun bel bandından göbek deliğine kadar uzanan bir tutam kahverengi saç, bir süre sonra kırılarak geniş ve tonlu göğsüne dağılıyor.

"Hey," diyorum daha fazla buzun üzerine çökerken ve dudaklarını büktüğünü görüyorum, bir gözü kapalı, diğeri beni izliyor.

"Ne yiyorsun?"

"Buz," diyorum alaycı bir ses tonuyla. Yani, buz olduğunu görebiliyor, değil mi? "Görebiliyorum ama neden?"

Hiç mantıklı değil.

Omuz silkiyorum, önümdeki büyük ekranda Kate Hudson ve Ginnifer Goodwin'in dans ettiğini görünce gülümsüyorum. "Aşeriyor musun?"

"Öyle mi?" diye mırıldanarak yanıma oturdu. "Evet," diye başımı sallıyorum.

"Aşeriyorum," sesi yavaş ve ben bu tonu biliyorum. Ağzım açık, parmaklarımın arasında buz var ve buzlu su bileğimden aşağı akıyor. "Buz için mi?" Aptal gibi davranıyorum ve o başını iki yana sallıyor, eğilip ağzını buzun üzerine indiriyor ve erotik bir şekilde yalıyor, sıcak nefesi soğuk parmaklarımda ve zevk içimde dalgalanıyor.

Parmak uçlarımda arasındaki buz emerken kalçalarımı birleştiriyorum.

Battaniyeyi üzerimden kaldırarak gözlerini üzerimde gezdiriyor ve yorgun Keaton çoktan gitmiş oluyor. Televizyonu kapatıyor, sonra bana doğru eğiliyor, yüzümü ona çeviriyor, sonra da kanepeye uzanmam için beni nazikçe geri itiyor.

Neredeyse boşalmış ve erimiş buz sürahisine bakar ve onaylamayan bir tavırla dudak bükür.

"Bu olmaz," diye başını usulca sallıyor, saçları öne doğru savruluyor ve parmaklarımı saçlarında gezdirip düzeltmemek için kendimi zor tutuyorum. Uzun parmakları sürahiye dalıyor ve son buz parçasını çıkarıp dudaklarının arasına sıkıştırıyor. Ayağa kalkıyor ve ben dudaklarımı ayırarak izliyorum, önümdeki manzara karşısında göğsüm kabarıyor. Bu adamı kendi gözlerimle ne kadar görürsem göreyim, ne kadar güzel ve seksi olduğunu görmekten asla bıkmayacağım. Ve o tamamen benim.

Bir adım, iki adım ve onun eğilmesiyle alyansımın takılı olduğu altın zincir sallanıyor ve parmaklarım narin metalin etrafını sarıyor.

Dudaklarımız birbirinden birkaç santim uzakta, aramızdaki sessiz alay yoğunlaştıkça nefesler ağırlaşıyor ve gözler dalıyor. Her zaman bunu bir daha yapmayacağımızı söylüyoruz, ama kelimeleri söylemek için nefes harcamak bile anlamsız. Çünkü bizi çevreleyen bu güç alanına girdiğimiz anda mahvolmuşuz demektir.

Ağızdan dudaklarıma buzlu su damlıyor ve bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum ama yine de şaşırmış gibi nefes alıyorum ve işte o zaman beni öpüyor, buzdu dudaklarının arasından geçiriyor, dili ağzımın içinde yuvarlanıyor ve ben onun için sıcak ve hazırım. Parmakları bana dokunmuyor, elleri tutmuyor ve vücudu üstümde bile değil ama ben onun altında kıvranıyorum çünkü doyamıyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var. Saniyeler içinde küçük buz küpü, susuz kalmışım gibi içtiğim sudan başka bir şeye dönüşmüyor. Çaresizim.

"Hemen dönerim," diyerek dudaklarıma sırtıyor ve benden ayrılıyor; yemin ederim beni yiyip yutmak istermiş gibi bana bakmasından bile boşalabilirim. Hiçbir şey söylemiyorum, sadece dönmesini beklerken kendimi nefes nefese bırakıyorum. Kendime bakıyorum, keşke üstümü değiştirseydim diyorum ama ne fark eder ki çünkü birkaç dakika içinde tişörtü çıkarıp başıma geçirecek ve ben onun dokunuşu, dudakları, vücudu altında çırılçıplak kalacağım.

Koridordaki sert zemine vuran ayak seslerini duyduğumda vücudum kaskatı kesiliyor, beni yedinci cennete göndermesine saniyeler kaldığını biliyorum.

"Şu haline bak," diye inliyor ve ben de loş odada ona gizlice bakma fırsatını kaçırmıyorum. O bir Tanrı.

"Şu haline bak," kaşlarımı kaldırıyorum ve bu ucuz bir geri dönüş ama dürüst olmak gerekirse, sadece onu istiyorum. Buz dolu sürahiye bakıyorum ve kalçalarımı birbirine kenetliyorum.

"Canın hâlâ buz çekiyor mu bebeğim?" diye soruyor, önce sürahiye sonra bana bakıyor ve ne sorduğunu anlamam bir an alıyor. Hevesle başımı sallıyorum. Tanrım, *çok* muhtacım.

Dudakları seksi bir gülümsemeye dönüşüyor ve ben ıslanıyorum. Kimi kandırıyorum ki? Odaya ilk girdiğinde de ıslanmıştım. Kanepenin minderi hafifçe eğiliyor, dizleri bacaklarımın arasında, bir eli başımın yanında, diğeri bir buz küpü çıkarıyor. Dudaklarının arasına alıp parmağı ve başparmağıyla sıkıştırmadan önce sadece bir saniyeliğine ağzına atıyor. Bana doğru hareket edişini dikkatle izliyorum, buz küpü kalçalarımın derisiyle buluşurken gözleri puslanıyor. Diğer parmakları adaçayı yeşili tişörtünün eteğiyle oynarken aralarından su akıyor. Küpü tenimden kaldırırken anında özlüyorum.

"Aç," diye yumuşakça emrediyor ve ben de açıyorum, dudaklarımı aralıyorum ve küpü sıcak ağzıma alıyorum. Elleri tekrar tişörtümün eteklerinde, beni nazikçe kaldırıyor ve yere atmadan önce başımın üzerinden çekiyor.

"Çok güzel amına koyayım," diye fısıldıyor, dudakları köprücük kemiğimde, elleri ağırlaşmış, ağrıyan göğsümü yoğuruyor.

Buz gibi bir serinliğin tenimin üzerinde dans ettiğini hissettiğimde gözlerim kapanıyor, bedenim onun dokunuşuyla ısınıyor. Göz kapaklarımın açılmasına izin verdiğimde, güzel yeşil gözleri sadece ve sadece benim üzerimdeydi. Buz küpünü tembelce köprücük kemiğimin üzerinde gezdiriyor, sonra sertleşmiş meme uçlarımla etrafında dolaştırırken ağzıyla diğer göğsüme ılık hava üflüyor. Hızla eriyen küpü diğer tarafa geçirip meme ucuma da aynı ilgiyi gösteriyor ve tenim soğuk tüylerle kaplanıyor. Tenimde su birikiyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Daha çok var, merak etme Blossom," diye mırıldanıyor ve ben dudaklarımı yalıyorum. Bir başkasına uzanıyor ve eridiği yerden devam ediyor, ama şimdi göğüs kafesimden göbeğime doğru ilerliyor, sonra kasıklarına doğru kayıyor ve pamuklu külotumu bir anda ıslatıyor.

Bir parmağını bel bandına doluyor ve yavaşça bacaklarımdan ve ayaklarımdan çekip çıkarıyor.

Parmaklarından biri sıırıslam olmuş amımı okşarken, iç baldırımdan aşağı su damlıyor.

"Çok ıslak," diye inliyor, gözleri açık kalçalarımaya kayıyor ve şişliğim yüzünden görememekten nefret ediyorum.

Bir parmağını içime sokup yavaş ve alaycı bir tempoyla sokup çıkarırken göğsümde hafif bir inilti titreşiyor.

Buz artık yok ama ben gözlerimi ondan ayıramadan parmağı bir buz küpüne daha takılıyor, bu seferki öncekinden biraz daha büyük. Onu diğer kalçamın üzerinde sürüklerken, kalçalarımla arasından su damlıyor ve o parmağını kıvrıp g noktamı ovalarken ben de parmağının etrafında kenetleniyorum.

"Oh," diye inliyorum, başım geriye eğiliyor ve işte o zaman hissediyorum. Buz gibi soğuk.

Tam bacaklarımla arasında.

Sikeyim.

KEvTON

O lanet bir görüntü. Altımda çırılçıplak, teni parlıyor, göğüsleri şişmiş ve dolgun, bacakları ayrılmış ve amı öyle ıslak ki. Buzla onu kızdırıyorum, parmaklarımdan biri çaresizce rahatlamaya ihtiyacı olduğunu bildiğim noktayı ovarken uyluklarında yukarı ve aşağı sürüklüyorum. Sırıtiyorum, yüzümde çocuksu bir sırıtış. Buz eridiğinde, sürahiden bir tane daha alıyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, buzdan hiç şimdiki kadar zevk almamıştım.

Ağızıma attığımda, dilimin soğuktan yanmasını görmezden geliyorum. Kendimi onun güzel kalçalarının arasına indirerek, küpü dudaklarımın arasından şişmiş klitorisinin üzerine itiyorum.

"Oh," diye inliyor, soğukluk klitorisine çarptığında nefesi ciğerlerinden kopuyor, parmakları saçlarımda bükülürken diğeri kendini destekliyormuş gibi koltuk minderini tutuyor. Buzu klitorisine bastırmaya devam ederken dilim dudaklarının arasında geziniyor. Hızla eriyor, güzel amcığından aşağı su akıyor ve ben de onu kucaklamayı kendime görev ediniyorum. Ona sadece dilimin tadını çıkarması için bir saniye bile vermiyorum, başka bir buz küpü ağızımda ve ona geri dönüyor, iki parmağım kolaylıkla içeri giriyor ve onu yavaşça beceriyorum, işkence edici bir ritimde içeri ve dışarı kayıyor ve ne kadar ıslak olduğunun sesi horozumun nabzını atıyor. Buz küpünü amında aşağı yukarı kaydırıyorum, tepeye ulaştığımda klitorisinin üzerine sürüyorum ve inlemeleri odayı dolduruyor.

"Çok iyi hissettiriyor," diye inliyor, parmakları saçlarımı sıkıyor.

Parmaklarımdan su damlıyor, dilim temizlemek için orada.

Bir buz küpü daha, ama doğrudan ağızıma ve onun üzerine. Parmaklarımı ondan çekerek buzu aşağıya sürüklüyorum ve dilimi kullanarak içine itiyorum. Dilim klitorisinin üzerinde gezinirken iki parmağım içeri kayıyor ve vücudu titriyor. Klitorisini emerken, elim göğüslerine uzanıyor ve onu tutup okşuyorum. Dilimi daha derine gömüyorum, parmaklarım onu beceriyor ve tüm vücudu sertleşiyor.

"Geleceğim," demekle yetiniyor.

"Benim için gel bebeğim, dilimin ve parmaklarımdan her yerine boşal," diye yalvarıyorum, amından buzlu su damlarken inliyorum, dilim bir kez daha klitorisini emiyor ve işte o zaman beni ıslatıyor, uyarılmışlığı elimden ve bileğimden aşağı damlıyor, ağlarken vücudu titriyor, zevk onu parçalıyor.

"Ne kadar pis bir kız," diye sırtıtiyorum, klitorisini öpüyorum ve parmaklarımı yavaşça çekiyorum ama bir kez daha tatmadan önce değil.

Diz çöküp ona bakıyorum ve yeni boşaldığı zamanları seviyorum. Gözleri ağır ve puslu, göğsü lekeli, teni parıltıyor ve dudakları ayrılmış. *'Yeni boşalmış'* bakışı mükemmel.

"İyi misin?" Sikim bacaklarımın arasında ağrırken soruyorum ve o başını sallıyor. Kalkmasına yardım ediyorum ve dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum ve bana sarılmasını bekliyorum. Beklemediğim şey, pantolonumdan sikimi yumruklarken ve dilini kalın kafamın üzerinde gezdirirken önümde diz çökmüş olmasıydı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin ba..." ve beni ağzına alıyor, horoz boğazının arkasından kolaylıkla aşağı kayıyor. "Siktir," diye homurdanıyorum, ellerim saçlarında ve onun bebeklerime hamile olduğunu fark ediyorum. Şu anda onu gırtlğından sismeyi ne kadar istesem de, bu o değil.

Yavaşça geri çekiliyorum, sikimin ucunu dudaklarına götürüyorum ve kocaman gözleri bana bakıyor. Kalçalarımı yavaşça ileri itiyorum, beni yutuyor ve başım geriye doğru eğiliyor ve onun güzel boğazından aşağı boşalmamın uzun sürmeyeceğini biliyorum.

"Sana ihtiyacım var," diye inliyorum, tekrar çekiyorum ve bu sefer o geriye yaslanıyor.

Ayağa kalkıyor, beni tekrar kanepeye iterken elleri göğsümde. Onu izliyorum, kucağıma tırmanırken saçları yüzünü çerçevesiyor, dizleri bacaklarımın her iki yanında. Başımı kıvrımlarına sürerken parmakları sikimin etrafını sarıyor, kendini yukarı kaldırırken klitorisine bastırıyor.

"Siktir, bebeğim," diye inliyorum ve o da beni açıklığına bastırıyor. Kendini üzerime bırakırken gözleri benimkilere sabitlenmişti ve gözlerinin başının arkasına yuvarlanmasını izliyorum ve ne kadar iyi hissettirdiğinden asla bıkmayacağım. Onu yönlendiriyorum, üzerimde ileri geri sallıyorum. Uzun sürmeyecek, şimdiden orgazmımın arttığını hissedebiliyorum, amı sıklaşıyor ve inlemeleri bana bir senfoni gibi geliyor. Tırnakları göğsüme batıyor, derimi tırmalıyor, beni işaretliyor ve işte o zaman kendimi kaybediyorum. Ellerim kalçalarında sıklaşıyor, onu sikimden yukarı ve aşağı kaldırırken parmaklarım derisini kazıyor. Titreyen parmakları klitorisini çevreliyor ve vücudu titriyor, başı geriye düşüyor ve boşalmaya yakın olduğunu görmek beni uçurumun kenarına getiriyor, elimi omurgasından yukarı kaydırıyorum ve dudaklarını benimkine yönlendirirken başının arkasına sarıyorum. İşte o zaman ikimiz de kendimizi kaybediyoruz, birlikte boşalırken ikimiz de birbirimizin ağzının içinde inliyoruz.

BEŞİNCİ BÖLÜM

vRI\ONv

SICAK VE TERLİ UYANIYORUM. NEREDE OLDUĞUMU ANLAMAM BIRAZ ZAMAN ALIYOR.

Ben. Kanepedeyiz. Ben ve Keaton birbirimize dolandık ve ikimizin de nasıl sığıldığına dair hiçbir fikrim yok. Keaton tam sınırdadır. Ve ben çıplağım. Harika. Yavaşça doğruluyorum, tişörtünü ararken onu uyandırmamaya çalışıyorum. Odanın diğer tarafında, yerde demet halinde duruyordu. İçimi çekip yanına gittim ve onu aldım. Başımın üzerine çekerek Keaton'a bakıyorum ve dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. Birlikte gerçekten iyiyiz.

Duş aldım ve dün geceye göre kendimi çok daha iyi hissediyorum. Yine de ağrım var, karnım sıkışıyor ve kendimi bitkin hissediyorum. Ama fazla uyuyamadım ve kanepedeki o ateşli adam beni kesinlikle çalıştırdı. Odanın diğer ucuna geçip yatağımın kenarına oturuyorum, havluya sarınıyorum ve küçük havluyu saçlarımı kurulamak için kullanıyorum. Telefonumun ışığının yandığını gördüm ve ona uzanmayı düşündüm ama daha iyi olacağına karar verdim. Yataktan kalkıp telefonumu elime alıyorum ve babamdan gelen üç mesaj görüyorum. Başparmağımı mesaj bildiriminin üzerinde gezdirip açarken derin bir nefes alıyorum.

Baba

Eve iyi döndün mü?

Ari, Sunshine... lütfen, bu yüzden aramızın açılmasını istemiyorum.

Bakın kim gelmiş.

Gönderdiği fotoğraf karşısında yüreğim kabardı. Amora en değerli, en minik bebeği kucağında tutuyor ve tüm düşmanlık bir anda yok oldu.

Ben

Baba, ne tatlı şey. Tebrik ederim. Amora nasıl?

Anında okuyor ve bir yanıt yazıyor.

Baba

İnanılmaz. Eğer fırsatınız olursa, gelip bizi görün. Bunu gerçekten çok isteriz. Xo

Küçük bir gülümseme ağzımın kenarlarını kaldırıyor ve aniden hastaneye gitmek için can atıyorum. Telefonumu kilitleyerek, hamile haki kargo pantolonumu ve karnımın üzerine düzgünce oturan dar beyaz tişörtümü giyiyorum. Saçlarımı sıkı, kaygan bir topuz haline getiriyorum ve hala başıma yapışmış olan yara bandına kaşlarımı çatıyorum. Başboş saçlara sprey sıkıp düzeltiyorum. Yüzümü nemlendiriyorum, ardından koyu göz torbalarımı gizlemek için bir kat fondöten ve kapatıcı sürüyorum. Elmacık kemiklerime açık pembe bir allık sürdükten sonra bir fiske maskara ve yatıştırıcı dudak kremi ile görünümümü tamamlıyorum. Bisiklet yaka beyaz bir kazak alıp ayaklarımı beyaz spor ayakkabılarımın içine sokuyorum ve telefonumu alıyorum.

Tabii ki kafeinsiz olan kahve cezvesini yerleştirip ısınmasını bekledikten sonra kaldırıp kendime büyük bir fincan dolduruyorum. Krema ve şekeri de ekledikten sonra mutfakta oturup sessizliğin tadını çıkarıyorum. Tam bir sessizlik içinde oturduğum pek sık olmaz, ama oturduğumda kendimi huzurlu hissedirim. Rahatlamış. Sakin. Yalnız kalmaktan nefret ederim, ama kendi koşullarınızda ve sessizliğin tadını çıkarabildiğinizde kendi arkadaşlığınızda oturmak, işte bunda çok farklı bir şey var. Bir lokma aldığımda ruhum mutlu bir dans yapıyor. Bitirdiğimde bir kaseye uzanıp biraz granola, yoğurt ve çilek alıyorum. Gözlerim dondurucu çekmecesine düşüyor ve buz düşüncesi ağzımı sulandırıyor, midem düğümleniyor ve klitorisim dün geceki anılarla zonkluyor. Yanaklarım yanıyor. Kasemi avucumun üzerinde dengeleyerek, boştaki elimle çekmeceyi açıp bir küp buz alıyorum ve dokunmaması söylenen bir şeyi kapıp kaçan yaramaz bir çocuk gibi ağzıma atıyorum.

"Hâlâ canın çekiyor mu?" Sesini duyuyorum ama sinir bozucu bir şekilde ayak seslerini değil.

Hızla dönüp onunla yüzleşiyorum, suçluluk duygusu yüzümü kaplıyor ama bunu geniş, dişlek bir sırıtışla geçiştiriyorum.

"Öyle görünüyor," diyorum buzun etrafında, gözlerimi bırakıp yanaklarıma akan kana teslim oluyorum.

"Giyinmişsin, dışarı mı çıkıyorsun?" diye soruyor, yanımdan geçerken seks kokusu beni tüketiyor. Bir fincana uzanıyor, sonra kahvesini doldurup

sade içiyor.

"Amora doğurdu," diyorum kahvaltı barına oturmaya çalışırken, oflayıp puflayarak ve sinirlenerek. Bana sempatik bir gülümsemeyle yaklaşıyor ve sabahları bu kadar iyi görünmemesi gerektiğini söylüyor. Sadece sikilmiş saçlar, tonlanmış ve şekillendirilmiş bir vücut ve üzerinde sadece sarkan bir pijama. Ayakları bile seksi. Mutfağınızda yarı çıplak bir adamın çıplak ayakla durması gibisi yok. Tabureyi biraz daha dışarı çekip indiriyor ve bana yardım ediyor, sonra da bir çocuk gibi beni tekrar içeri sokuyor.

"Teşekkür ederim," diye başımı sallıyorum ve granolamdan bir lokma alıyorum. Artık hoşuma bile gitmiyor, mısır gevreğini tercih etmeliydim. En sevdiğim. Kaşlarımı çimdikliyorum.

"Bu harika, erkek mi kız mı?" diye soruyor, kahvaltı barına doğru eğiliyor ve benim tek düşünebildiğim onun arkama yaslanıp içime girmesi. Tabii ki, kocaman şişliğim olmadan. Benim neyim var böyle?

"Söylemedim," diye omuz silktim, "Hastaneye gideceğim."

"Gelmemi ister misin?" Diye soruyor ve sesindeki kırılganlığı duyabiliyorum.

"Gelmeni çok isterim, eminim babam da isterdi." Yalancı yalancı, pantolonu yanıyor, "ama lütfen, eğer istemiyorsan, gücenmem ve eminim babam da gücenmez." Bu yalan değil. Babam, kızını gelecek haftaya kadar becermekle kalmayıp Vegas'ta sarhoşken onunla evlenen ve muhtemelen ikizlerini hamile bırakan en iyi arkadaşının gelmemesini kesinlikle tercih ederdi.

"Emin misin? Tecavüz etmek istemem."

Bir kahkaha atarak elimle onu uzaklaştırıyorum. "Elbette eminim."

"Harika, ben gidip duş alacağım," diye gülümseyerek yanıma geliyor ve Başımın tepesine yumuşak bir öpücük kondururken yara bandına dokunmamaya dikkat etti.

"Harika," diyorum bir ağız dolusu granolanın arasından ve şimdi, kendi aptallığım yüzünden, kaygım tam sekiz civarında geziniyor. Mükemmel.

HASTANEYE GIRERKEN KEATON'IN ELİNİ TUTMAMAK İÇİN KENDİMLE SAVAŞTIM.
Elimi tut. Yani, istiyorum ama yapmamalıymışım gibi hissediyorum.
Doğum koğuşu sessiz ve Amora'nın dün gece kaldığı yere kolayca sızabiliyoruz. Odasının panjurları kapalıydı, ben de nazikçe kapıyı çaldım.
Beklemiyoruz.

Babam kapıyı açmadan çok önce, gözleri cam gibiydi ve yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Yorgun görünüyor. Ama bunu ona söylemeyeceğim.

"Hey Sunshine," yanağıma bir öpücük kondururken sesi sessiz. Onunla kavga etmek istiyorum. Ama yapmayacağım. Amora için bu anı mahvetmek istemem.

"Selam baba," diye fısıldıyorum, yanından geçip Amora'ya doğru bir adım atıyorum. "Vay canına," diye sırtıyorum, "doğumdan sonra *bu kadar* güzel görünmek yasadışı olmalı!" Başımı iki yana sallıyorum. Yalan söylemiyorum. Işıl ışıl ve parlıyor. Cildi nemli. Gözleri parlıyor. Saçları dalgalı ve uzun.

"Çok naziksiniz," diyerek bana gülümsüyor, bana bakarken keyifli bir iç çekiş onu terk ediyor.

"Doğum nasıldı?" Neden sordum ki?

"Korkunç," gülümsemesi bir milisaniye için kayıyor. Gözünüzü kırpsanız kaçırırdınız.

"Oh," çünkü buna ne diyebilirim ki?

"Ama her şey yolunda gitti," diye başını sallıyor ve yan üniteden bir mendil alıp gözyaşlarını siliyor. "Lanet olası hormonlar."

"Hey, hey, gözyaşı yok," diyor babam, yatağın kenarına oturup gözyaşını öperek uzaklaştırıyor. "Seni çok seviyorum."

"Biliyorum, sadece onun ne kadar mükemmel olduğunu düşünüp duruyorum," diye burnunu çekiyor Amora. "Ben de seni seviyorum," diye sızlanırken tekrar ağlamaya başlar.

"O mu?" Gözlerimi kırpıştırıyorum, gözlerim ikisi arasında gidip geliyor. "Evet," diyorlar hep bir ağızdan ve kalbim kabarıyor.

"Gidip onu görebilir miyim?" Soru dilimden yuvarlanırken içimi heyecan kaplıyor.

Babam yataktan kalkıp kapıya doğru yürürken, "Elbette, seni onu görmeye götüreceğim," diyor.

Xavier içeri girerken babama "Büyükbaba," dediğini duyuyorum.

"Ben babayım, dede değil, o sensin," diye kaşlarını çatıyor babam, yüzündeki kırılganlıklar belirginleşiyor.

"Olacaksın, alışsan iyi olur," diye kıkırdarken kızına doğru yürüdü ve alnına nazik bir öpücük kondurdu, bir süre öyle kaldı, "her neyse, bana gaga denmesini istiyorum ve annem de büyükanne değil dadı denmesini istiyor. Bunu sana söylemek için çok sıkı emir aldım" diyor ve Amora gülüyor. Babam ise sadece gözlerini deviriyor.

"Aptal," diye gürlediğini duyuyorum odanın dışına çıkarken. "Uzun sürmeyecek," diye sesleniyor Amora'ya, ona gururla gülümseyerek.

Gülümsemesine başını sallayarak karşılık veriyor.

Koridora çıkarken, sandalyede oturan, dirseklerini dizlerine dayamış, başını öne eğmiş Keaton'a yan gözle bakıyorum.

"Onun burada ne işi var?" diye homurdanıyor babam ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Arizona'yı ben sürdüm," Keaton omuzlarını geriye atıyor, sandalyeye tekrar otururken yüzünde ukala bir gülümseme beliriyor.

"Kaza yapıp onu tekrar incitmediğine şaşırdım."

"Bel altı vuruş," diye başını sallar Keaton.

"Seni burada istemedim."

"Baba," diye tersliyorum onu.

"Sorum yok *bebeğim*," ve babamın Keaton'ın dilinden dökülen evcil hayvan ismini duyduğunda nasıl kaskatı kesildiğini.

"Az önce ona ne dedin?" Keaton'a doğru adım atar ve onun üzerinde yükselir. Keaton kımıldamıyor ya da irkilmiyor. Hızla hareket ediyorum, yani ağır hamile bir kadının hareket edebileceği kadar hızlı ve bir kez daha Keaton'ın önüne geçiyorum.

"Baba, lütfen." Ellerimi göğsüne bastırıyorum ve tam o sırada Keaton bir çeşit koruma için arkamda duruyor.

Babamın öfkeli bakışlarını Keaton'dan ayırıp bana yöneltmesi sıcak bir dakika alıyor, öfke ve hayal kırıklığı saniyeler içinde eriyip gidiyor.

"Gidip küçük kız kardeşimi görebilir miyiz?" ve bu sözler kalbimi biraz daha derinden kesti, garip bir ısınma hissi o anda içimde titreşen diğer tüm duyguları kapladı.

"Elbette, Günışığı."

Keaton kenara çekilip elini babamın omzuna koymadan önce başımın tepesine yumuşak bir öpücük konduruyor ve birden nefes alamaz hale geliyorum.

"Tebrikler" ve zayıf kalbim kırılıyor, parçalara ayrılıyor ve içi boş göğsümde ufanıyor. Keaton'ın omzunu sıkıp doğumhaneden çıkışını izliyorum.

Babam kımıldamıyor. Çenesi kenetlenmiş, gözleri Amora'nın odasına dikilmişti ve bunun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Sadece bunu kabul etmedi.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece topuklarının üzerinde dönüyor ve yürümeye başlıyor ve ben de bunu onu takip etmem için bir işaret olarak alıyorum. Konuşmuyoruz. Sadece dar koridorlarda yürüyoruz. Karnımın derinliklerinde sinirlerim titriyor, Keaton'la evlendiğimden beri bir kez bile iş hakkında soru sormadı, ama daha önce hep sorardı. Burası staj yaptığım yer, yani onun gözünde hala staj yapıyor olmalıydım ama nasıl gittiğine dair

tek bir soru bile sormadı.

Keaton ona söylemez miydi? Emin misin? Hayır, tabii ki söylemezdi. O bana söylerdi. Kreşin köşesini dönerken göğsümün derinliklerine yerleşen olumsuz duyguyu silkeliyorum. Plastik beşiklerine sarılmış ve kundaklanmış tüm güzel yenidoğanları gördüğümde kalbim kabarıyor.

Babam dışarıda duruyor, büyük cam pencereden bakıyor ve öylece bakıyor.

"Her şey yolunda mı?" Dönüp ona bakarak soruyorum. Onu okuyamıyorum. Yüzü duygu dolu ama gözleri duygusuz.

"Evet," diye dudaklarını yuvarlıyor, kendini toparlıyor ve dudaklarına bir gülümseme yerleştiriyor. "Hazır mısın?"

"Hazırdan da öte," diye başımı sallıyorum ve o da kapıyı açıyor, biz de pembe önlüklerimizi giyiyoruz.

Babamın beni küçük kız kardeşimin beşiğine doğru götürmeden önce hemşireyle konuşmasını izliyorum ve onu nazıkçe kucaklayıp geniş kollarında tutarken kalbim göğsümde kabarıyor.

"Çok küçük," diye fısıldıyorum, gözlerim doluyor. Küçük düğme burun ve dolgun dudaklar.

O mini bir Amora.

"Susan," diye sesleniyor babam ebeye, "bizi karımın odasına kadar takip edebilir misin?"

Arka kapıdan çıkarken tatlı bir gülümsemeyle, "Elbette, Bree'yi içeri alayım," diyor.

Minik ellerini parmağımın okşuyorum, o da parmağımı kavırıyor ve boğazımın düğümlendiğini hissederek gözyaşlarımı tutamıyorum.

"Tamam, hazır mısın?" Susan bebeğin beşiğini dışarı çekerken soruyor ve babam başını sallıyor, gözleri yeni doğmuş bebeğinde ve ben isteksizce parmağımı çekiyorum. Anında onu özlüyorum. Yavaşça Amora'nın dinlendiği yere doğru yürüyoruz ve kocasının küçük bebekleriyle kapıdan girdiğini görünce gözleri parlıyor. Koridora bakıyorum ama Keaton ortalıkta yok ve göğsümdeki ağrıyı ovuyorum.

"Amora," diye nefes alıyorum, odaya girerken, "o çok güzel."

"Gerçekten öyle, değil mi?"

Başımı sallıyorum. "Ve çok küçük," sesim biraz daha yükselirken yüzümü kalıcı bir gülümseme süslüyor.

"6 kilo 4 gram ağırlığındaydı." Babası kızlarını kollarına alırken Amora bana söylüyor. Amora başının üstünü öpüyor ve kız kıpırdanıyor, küçük bir gıcırta çıkıyor.

"Peki ya adı?" Bekliyorum.

"Twyla," diyor Amora usulca ve ben önce babama sonra da ona bakıyorum. "Twyla mı?" Tekrar ediyorum.

"Alacakaranlık demek," ve sonra anladım. Babamın günün en sevdiği zamanı ve karısının lakabı Amora.

"Oh, bu mükemmel," ellerimi kavuşturuyorum ve Amora yüzünü bana doğru çeviriyor.

Ben.

"Ablası sarılmak ister mi?" ve ben hiç kollarımı açmadım az önce yaptığım kadar hızlı.

"Sormana gerek var mı?" Gülüyorum, onu kucağıma alıyorum ve kollarımda dinlenmesine izin verirken başını tuttuğumdan emin oluyorum.

"Hey prenses," diye mırıldanıyorum burnumu çekerek. Kaçan gözyaşının şimdi yanağımdan aşağı yuvarlandığını fark etmemiştim bile. "Ben senin ablanım, her zaman yanında olacağıma söz veriyorum, annen ve baban hayır dediğinde her zaman havalı olan olacağıma söz veriyorum..." ve gözlerimi babama çevirdiğimde kaşlarını kaldırıyor, "Senin en iyi arkadaşın olacağım," ve kalbim göğüs kafesine çarpıyor.

"Ayrıca, yakında birlikte oynayabileceğin arkadaşların olacak." Gözyaşlarımı bir kez daha kırıştırdım ve elma büyüklüğündeki yumruyu yuttum.

İşaret parmağımın yanıyla yanağının yumuşak ve narin tenini okşuyorum ve içimde her şeyi tüketen bir sevgi uyanıyor.

"Onu çok seviyorum," babama ve Amora'ya bakıyorum, "iş kabul ettiğin için teşekkür ederim baba ve ona sahip olabilmen için yaptığını düşünmek istemediğim her şeyi yaptığın için teşekkür ederim," ikisi de gülüyor ve babam Amora'nın yanına gidiyor, elini avucunun içine alıyor ve arkasına yumuşak bir öpücük konduruyor.

"Eminim annenle baban ilk torunları için çok seviniyorlardır," diye iç geçiriyorum, yavaşça bir o yana bir bu yana sallanıyorum.

Xavier ve Royal odaya girerken Amora gülerek, "Öyleler, yani yirmi beş yaş için istedikleri bu değildi ama," diyor.

"Ne istemediler?" Royal'in kaşları kalkıyor, "Hey Arizona."

Amora annesinin sorusunu duymazdan gelir.

"Hey," diye başımı sallıyorum ve Xavier babamın önünü kesip kızının başının üstüne bir öpücük konduruyor ve ben de kısık bir kıkırdama çıkarıyorum.

"Günaydın Arizona," diyerek ayağa kalkan Xavier ellerini ceplerine soktu, "kocan nerede?"

"Hiçbir fikrim yok," diye kaşlarımı çatıyorum babama, "gönderilmiş, istenmediği söylenmiş," sesimden zehir sızıyor.

"Bu pek de ideal değil, değil mi?" Babamla yüzleşmek için döndü. "Titty, damadına kendi kayınpederinden nasıl muamele görmeyi bekliyorsan öyle davranmalısın," derken küçümseyici tonu gözden kaçırmıyorum.

" yle, ona bok gibi davranıyorum çünkü sen de bana öyle davranıyorsun," diye tersliyor babam ve Amora i  çekiyor, Royal başını iki yana sallıyor.

"şimdi, şimdi çocuklar," diye alay ediyor, elini kocasının koluna koyuyor ve ona sadece onun bildiği bir bakış atıyor.

"İyi," diye abartılı bir şekilde gözlerini deviriyor Xavier. "Kayınpederler arasında o kadar da kötü değilsin. Çok daha kötü olabilir." "

"Yok artık," diye alay ediyor babam ve işte o anda odayı küçük bir çığlık dolduruyor ve herkes sessizliğe g m l yor. Amora'ya doğru bir adım atıyorum ve onu ona teslim ediyorum. Onu yatıştırıyor ve Titus da Twyla'nın kucağına alabilmesi için üstünü çıkarmasına yardım ediyor.

"Titus, gözlerini kapat, bakmayı kes," diye gürlüyor Xavier odanın öbür ucundan, huzur içinde emzirebilmesi için kızından uzaklaşırken.

"Baba!" Amora ona bağırıyor ve Titus kıkırdayarak başını sallıyor.

"Bunu gitmem için bir işaret olarak kabul ediyorum," diyerek gülümsüyorum ve uzanıp elbisemin kravatını çözerek odanın köşesindeki çöp kutusuna atıyorum.

"Günışığı," babam bana şaşkın şaşkın bakıyor, Amora da bana bakıyor, mükemmel kaşları çatılmış. "Gitmek zorunda değilsin."

"Biliyorum," diye gülümsüyorum, kendi yumrumu ovuşturarak, "ama biraz sonra görüşürüz, tamam mı? Beni Twyla ile tanıştırdığın için teşekk rl r."

Babam ayağa kalkıyor ve bana doğru yürüyor, beni kucaklamak için kendine çekiyor, bir iki dakika oyalanıyor.

"Seni seviyorum bebeğim," diyerek başımın üstünü öpüyor ve ben de onu sıkıyorum.

"Sen de," diyerek geri çekiliyorum ve Amora'nın yanağına bir öpücük konduruyorum. Xavier ve Royal'e el sallayarak odadan çıkıyorum ve tam o sırada Keaton'ı görüyorum.

Yüzünde  arpık bir gülümsemeyle koridorun sonunda duruyor ve her zamanki gibi yakışıklı görünüyor. Birbirimize doğru yürüyoruz, dudakları dudaklarımın üzerine eğilirken kollarım boynuna dolanıyor.

"Beni eve götür," diye fısıldadım.

"Her zaman, Blossom," beni bir kez daha öpüyor, "her zaman."

ŞAFTÖR EİEtY-ONE

KEvTON

MASAMDA OTURURKEN, KALEB KAPIYI ÇALDIĞINDA HESAP TABLOMDA KAYBOLMUŞTUM.

Kapıda.

"Bir dakikan var mı?" diye soruyor ve ben de başımı sallayarak ekranımı kilitleyip sandalyeme geri oturuyorum.

"Ne oldu?"

"Wolfe ile ilgili bir gelişme var; herkesi öğle yemeğinde bir toplantıya çağırıyorum. Seninle çalışabilir miyim?"

Saate bakıyorum ve iç çekiyorum.

"Tamam, olur. Saat üçte doktor randevumuz var, o zamana kadar işimizi bitirmiş oluruz."

"Evet, bu iyi olacak." Başımı salladım. "Harika, on ikide görüşürüz. Öğle yemeği yakında sipariş edilecek."

"Mükemmel," diye başımı sallıyorum o odadan çıkıp kapıyı arkasından kapatırken.

Döngüde tutulmam gerektiğini anlıyorum, ancak tüm bunlarla ilgisiz olduğumu hissediyorum. Elbette, adam tam bir amcık. Kabul ediyorum. O tepede ölecek, mutlu bir şekilde. Ama ben ve Arizona bu işe dahil değiliz. Ben sadece şu anda içinde bulunduğumuz balonun içinde kalmak istiyorum. İç çekerek, gözlerim masamın üzerinde duran, Vegas'ta evlendiğimiz geceye ait fotoğrafa kaydı ve bir anlığına o geceye geri dönmek istedim.

Kalbim güm güm atıyor, birkaç kez atlamasını görmezden geliyorum ve çağrılana kadar başımı bilgisayarıma gömüyorum.

vR\ONv

Küçük kafenin kapısından içeri girerken, kahve çekirdekleriyle karışan tatlı hamur işi kokusu midemi bulandırıyor. Neden acıktım ki? Bu sabah yemek yemeyi hiç bırakmadım. Sage, kalabalık dükkânda ben onu fark etmeden önce beni arıyor. Eliyle beni işaret ediyor ve kalabalığın arasından yoluma devam ediyorum. Dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor ve ayağa kalkıp beni yanağımdan öpüyor.

"Nasıl bu kadar iyi görünüyorsun?" İnledim. Yumruları küçük ve yuvarlak, vücudu kıvrımlı ve kalın. Baş döndürücü. Ölü gibi. Bir de ben varım. Ellerim, ayaklarım şişmiş, karnım iki kat büyümüş gibi.

"Yok, sadece siyah bir elbise giyiyorum. Tüm şişliklerimi ve yumrularımı gizliyor," diyerek gülüyor ve ben Sage'in bana aldığı sıcak çikolatayı ellerimle yudumluyorum.

"Ben bir muffin alacağım, sen de ister misin?" Kendimi masadan uzaklaştırarak soruyorum ama o başını iki yana sallıyor. Çikolata parçacıklı bir muffin seçiyorum ve ağzım sulanmaya başlıyor. Koltuğuma geri dönerken gülümsüyorum. "Ee," diyorum içimden, "ne var ne yok?" Muffinimi elime alıp dudaklarımdan arasından geçiriyorum.

"Çok değil," diye sırtıyor, "seni özledim. Ama artık bu bebeği doğurmaya hazırım, ya sen?" diyerek sıcak çikolatasını yudumluyor.

"Sayılır," diye omuz silkiyorum, "biraz korktum," diye itiraf ediyorum.

"Öyle olmasaydın insan olmazdın," diyerek masanın öbür ucuna uzanıyor ve elini benimkinin üzerine koyuyor.

"Çok çabuk geçti, değil mi?"

Başını sallıyor.

"İşler nasıl?" Soruyorum ve suçluluk duygusu beni tüketiyor. Beni müdür yaptı ve ben de istifamı verdim. Artık bununla yüzleşemedim. Hamile olmak ve vücudumu açgözlü gözler ve eller için sergilemek.

"Meşgulüm, şimdi geri çekildim ve sorumluluğu Dex'e bıraktım," diye sırtıyor, "bundan zevk alıyor."

"Bu iyi, kızlar nasıl?"

Sadece birini önemsiyorum. Artık önemsemek doğru kelime mi emin değilim. Keaton'a attığı mesajı öğrendikten sonra Lucy ile aramız açıldı. Ona mesaj atıp evli olduğumuzu ve onu rahat bırakmasını söylemiş. O bırakmadı. Sonra beni taciz etmeye başladı. Onu engelledim ve hayatımdan çıkardım. Snip snip.

TallDarkandHandsome'dan gelen mesajlarla yeterince uğraşıyorum. Keaton'a gerçekten söylemem gerekiyor ama şu anda yapılacak doğru şey gibi gelmiyor.

"Evet iyiler, hepsi meşgul. Sensiz aynı değil..." duraklıyor ve kupasını masaya koyuyor. "Geri dönecek misin?"

Cevap vermem biraz zaman alıyor ama ne diyeceğimi bilemediğimden değil, kendimi suçlu hissettiğimden. Başımı iki yana sallıyorum, parmaklarımın çöreği yiyişini izlerken gözlerimi kaçırıyorum.

"Bu adil" ve sesindeki hüznü kaçırmıyorum, "ama yine de arkadaş kalacağız, değil mi?"

"Elbette," gözlerimi kaldırıp ona bakıyorum, başımı yana eğiyorum ve şimdi elini tutma sırası bende, başparmağımı dövmeli teninde ileri geri gezdiriyorum. "Artık bana bağlısın, ayrıca çocuklarımız çok iyi arkadaş olacaklar."

"Umarım öyledir," diye dudaklarını birbirine sürtüyor, "Dex'in üvey kardeşi var ama bebek doğduğunda onunla ilgilenmeyecek. Altı yaşında, futbolla daha çok ilgileniyor," diye alay ediyor. "Ayrıca, Dex'in babası Rhaegar hâlâ karısı Shay ile İngiltere'de yaşıyor." Bakışlarını aşağıya çeviriyor, bir bacağını diğerinin üzerinden geçirirken uzun siyah saçlarını omzunun üzerinden atıyor.

"Bizimki çok iyi arkadaş olacak," derken ciddiydim.

"Gerçekten öyle umuyorum."

İkimizin de gülümsemesi gözlerimize ulaşıyor ve ben Keaton'la tarama için buluşmaya gitmeden önce rahat bir sohbete dalıyoruz. Önceden hep heyecanlıydım ama ikizlerin iyi büyüdüğünden emin olmak ve diğer birçok kontrol için her iki haftada bir yaptırmak zorundaydık.

Kaldırıma adımımı attığımda Keaton söz verdiği gibi arabayı durdurdu. İleri doğru yürüyorum, kapıyı açıyorum ve bana en yakışıklı gülümsemesini veriyor.

"Hey bebeğim," diye alçak sesle konuşuyor ben yanına geçerken, "Sage nasıldı?" diye soruyor ben kemerimi bağlarken ve o yola çıkarken.

"Evet iyi, onu görmek güzeldi. Onu çok özledim." İkiz A'nın vuruşuyla elimi yumruğumun üzerine koyuyorum, diğer elimle şakağımı ovuyorum, başım zonkluyor. "Günün nasıl geçti?"

"Sıkıcı," diye sırtarak yüzüme döndü, "ama bebekleri göreceğim için heyecanlıyım, ya sen?"

"Evet," diye nefes alıyorum, kalbim hızla çarpıyor, "öyleyim." "İyi misin?" diye soruyor.

"Evet, iyiyim, sadece d n geceden beri başım ağrıyor ve bir türlü kurtulamıyorum," diye iç geçirdim, karnımı ovuşturarak. Gerçek şu ki, preeklampsi konusunda endişeliydim. şişlik, baş ağrıları... Yani, *sadece* hamilelik de olabilirdi ama belirtilerini biliyordum.

"İşimiz bittiğinde, kanepede film ve atıştırmalıklara ne dersiniz?"

"Buzlu mu?" Yüzüm kızarıyor, başımı araba koltuğuna yaslıyorum.

"Kesinlikle," diyerek elime uzanıyor ve dudaklarını elimin arkasına değdiriyor.

ŞAFTÖR EIEtY-tWO

KEvTON

TOPLANTI UZADI. WOLFE YAKLAŞIYOR, TITUS VE Xavier gerginleşiyor. Amora'ya nasıl davrandığını biliyorum ve onun kanını istediklerini anlıyorum ama bunun doğru bir şey olduğundan emin değilim. O bir tehdit mi? Evet. Arizona için geleceğini düşünüyor muyum? Hayır ve tek umursadığım da bu.

Arizona ve bebekler.

Onlar benim dünyam. Tek önemsedğim.

Titus, Amora ve Twyla'yı anne ve babasının Yukarı Doğu Yakası'ndaki evine taşımak gibi önlemler almaya çalışıyor. Böylece izlerini avcı Wolfe'tan saklayabilecekler. Adamın kıza karşı bir takıntısı var, belki evlenecekleri için, belki de kız bir alışverişin parçası olduğu için. Xavier çuvalladı. Hem de çok fena. Hikayeyi bildiğinize eminim, o yüzden sizi tekrar sıkmayacağım.

Birkaç blok ötede bir park yeri buluyorum ve parkmetreye birkaç çeyreklik atıyorum. El ele Dr. Kyra'nın ofisine doğru yürüyoruz ve Ari'nin adımlarındaki küçük sıçramayı kaçırmıyorum.

"Keyfin yerinde," diyerek onu kaldırımın iç tarafına doğru itiyorum, böylece yol kenarında oluyorum. Yola yakın olma düşüncesi hoşuma gitmiyor.

"Bebekleri görmek için sabırsızlanıyorum," diye itiraf ediyor, buz mavisi gözlerinde bir şey parlıyor. Kendimi onların içinde kaybedebilir, tamamen boğulabilirdim. Bir daha asla yüzeye çıkmak istemezdim, bu son nefesimi vermem gerektiği anlamına gelse bile. Onun için yapardım. Her seferinde.

Doktorlara giden merdivenleri tırmanıp vızıldayarak geçiyoruz ve resepsiyon görevlisine giriş yapıyoruz. Temiz ofiste oturup bekliyoruz ve nedense içimde sinirler uçuşuyor, mideme kramplar giriyor ve o bunu hemen hissediyor. Tabii ki anlıyor. Bacağım aşağı yukarı zıplıyor, ama o

Avuç içi kalçama bastırıyor ve kuma vuran bir dalga gibi üzerime bir sakinlik çöküyor.

Kapı açılıyor ve kusursuz giyimli Dr. Kyra sessiz bekleme odasına girip Arizona'nın adını söylüyor. Önce o ayağa kalktı, sonra ben. Parmakları benimkilere değiyor ve ben de parmaklarımı onunkilere geçiriyorum. Onun dokunuşundaki heyecanı hissetmek, derimin başımdan ayak parmaklarıma kadar karıncalanışını hissetmek için yanıp tutuşuyorum.

"İkiniz de nasılsınız?" Kyra soruyor ama ben sessiz kalıyorum. Ben iyiyim. Benimle ilgili değil. Ari'yle ilgili.

"Evet, tamam, ağrıyor. Karnım çok ağırlaştı."

"Bu anlaşılabilir bir şey. Kaç haftalıksın, otuz bir mi?" "Otuz, artı beş," diye düzeltiyorum ve Ari'ye yavaşça göz kırpyorum.

Kyra bana gülümsüyor ve bilgisayarına dokunmaya başlıyor. "Ama bahsettiğin şey dışında kendini iyi hissediyor musun?" Ari başını sallıyor.

"Tamam, kan basıncınızı ve numunenizi kontrol edelim."

Kyra'nın yoluna çıkmak istemediğim için ayak sürüyerek yoldan çekiliyorum. Zihnimi meşgul etmek için parmaklarımı kot kaplı kalçama hafifçe vuruyorum. Buradayken neden endişelendiğimi bilmiyorum. Hep endişeleniyorum.

"Tansiyonun oldukça yüksek, tekrar yapmamın sakıncası var mı?" Kyra'nın sözleriyle kulaklarım diken diken oluyor. Ari'ye dönüp yüzünde bir şey arıyorum ama ne olduğundan emin değilim.

Kyra düğmeye bastığında ve bant şişmeye başladığında Ari yumuşak bir sesle "Hayır," diyor.

Kyra'nın rakamlara bakıp kaşlarını çatmasını izliyorum.

"Tamam, bir dakika verelim."

"Her şey yolunda mı?" Ben soruyorum, Ari sessiz kalıyor.

"Arizona'nın tansiyonu 145/90, çok yüksek. Preeklampsi olmasından endişe ediyorum. Numunesinde protein olup olmadığını görmek istiyorum, sonra tekrar kan basıncını ölçeceğim."

Başımı sallıyorum. Sakin kalmaya çalışıyorum, gerçekten. Cebimden telefonumu çıkarıp Ari'ye bakıyorum ve ona güven verici bir gülümseme veriyorum. O da gülümsüyor ama zoraki. Endişeli.

Kyra ofisten çıkarken usulca "Her şey yoluna girecek," diyorum. "Olacak mı?" Bana göz kırpyor, ona evet dememi bekliyor.

"Evet bebeğim," elim kalçasındaydı ve onu nazikçe ve güven verici bir şekilde sıktım. Şimdi onu sakinleştirme sırası bendeydi.

Ona yalan söylediğim için nefret ediyorum.
Başka tarafa baktı ve ben de hızlı bir Google araması yaptım. Bunu yapmamalıydım.
Kesinlikle bunu yapmamalıydım.

*Erken teslimat.
Yüksek komplikasyon riski. Ölü
doğum.*

Telefonumu kilitliyorum; korku göğsümde bir şimşek gibi çakıyor.
Kapı tıklanır ve Kyra tekrar odaya girip masasına doğru yürümeye başlar.

"Tamam, yüksek tansiyonun yanı sıra idrarında da protein var..." Bir an duraksadı, "Preeklampsisi olup olmadığını anlamak için bir kan testi yapmak istiyorum."

Elimi onun elinin üzerine koyuyorum, parmakları benimkilerin arasından geçiyor ve elini sıkıca kavıyordum. Başını sallıyor ve gözlerindeki akmamış yaşların parıltısını görebiliyorum.

"Her şey yoluna girecek bebeğim," diyorum tekrar ama kendimi berbat hissediyorum çünkü her şeyin yoluna girip girmeyeceği konusunda hiçbir fikrim yok.

"Eğer preeklampsisi ise, bunu izleyeceğiz. Müdahale etmemiz gerekirse bebekleriniz daha erken doğacak. Bunu yapmak bizim için çok daha güvenlidir, o zaman potansiyel olarak tam döneme kadar taşımanıza ve kendinizi ve ikizleri risklere maruz bırakmanıza izin veririz."

Hiçbir şey söylemiyor. Sadece önüne bakıyor.

Kyra hemşire için vızıldar ve aynı kadın el arabası, tepsiler ve iğneyle dışarı çıkar.

"Merhaba Ari, nasılsın?" yaşlı kadının sesi odayı dolduruyor. Ari başını kaldırıp ona bakıyor ve dökülmek üzere olan gözyaşlarının arasından gülümsüyor.

Hemşire iğneyi derisine batırıp iki tüp kan alırken "Ben iyiyim, sen iyi misin?" diye soruyor.

"Harikayım, teşekkür ederim," diyerek başını sallıyor ve iğneyi yere bıraktıktan sonra Ari'nin dirseğindeki kırıskılığın üzerine bir yara bandı koyuyor.

"Güzel, bunu duyduğuma sevindim," diye başını sallıyor ve hemşire odadan çıkmadan önce veda ediyor.

"Lütfen endişelenmemeye çalışın, eğer öyle olursa sizi çok yakından izleyeceğiz. Söylemesi yapmaktan kolay biliyorum ama şimdi yakalamak

daha iyi,

sonra da birkaç hafta sonra yakalamak için." Kalbim göğsümde ağrıyor.

"Sonuçlar için biraz beklememiz gerekecek, o yüzden sizi taramadan geçirelim, böylece bebeklerinizi görebilirsiniz, tamam mı?" Kyra Ari'nin iyiliği için ses tonunu neşeli tutmaya çalışıyor ama işe yaramıyor. Ayağa kalkıyorum, Ari'yi yatağa doğru götürürken elini tekrar elime alıyorum. Uyuşmuş görünüyor. Tamamen uyuşmuş. Kyra'nın söylediği her şeyi anlamaya çalıştığını görebiliyorum ama dürüst olmak gerekirse, sanırım bir kulağından girip diğerinden çıkıyor.

Arizona uzanıyor, büyük boy tişörtünü göğsünün altına kadar kaldırıyor. Kyra jeli karnına fişkirtiyor ve odayı rahatsız edici bir sessizlik kaplıyor. Gerginlik artıyor ve Ari için bundan nefret ediyorum. Bugün beklediği şey bu değildi. Ama saniyeler içinde bu sessizlik kayboluyor ve odayı dört nala atan iki kalp atışı dolduruyor. Öne doğru eğildim, elim hala onunkiyle bağlıyken ekrana bakıyorum ve bebeklerimizin kıpırdanıp hareket ettiğini görüyorum, bu da Ari'nin karnının hareket etmesine ve nabzının atmasına neden oluyor.

"Çok büyüdüler," diye fısıldıyor, gözleri ekrana yapışmış, ama benim gözlerim ona yapışmış. Yüzündeki endişe bir anda siliniyor, dudakları aralanıyor ve tüm dişlerini gösteren güzel bir gülümseme oluşuyor. En mükemmel gülümsemeye sahip. Yüzünün kenarından akan bir damla gözyaşını başparmağımla siliyorum ve göğsüm sıkışıyor.

"Her şey harika görünüyor Ari, bebekler güzelce büyüyor. Tahmin edecek olursam, muhtemelen iki kilo civarındalar. İkiz B biraz daha küçük ama ikizlerde bu normaldir" diyerek sondayı yuvasına geri yerleştiriyor ve Ari'nin karnını siliyor.

"Sonuçlarım preeklampsi olduğumu gösterirse onları ne kadar süreyle içeride tutacaksınız?"

"İdeal olan birkaç hafta. Ama haftalık kontroller olacak ve işler kötüye giderse bebekleri doğurtacağız." Arizona'ya tatlı tatlı gülümsüyor ve ben de oturmasına yardım ediyorum.

"Peki iyi olacaklar mı? Erken doğmak zorunda kalsalardı?" diye sordüğümüzda nefesini tutarak cevap vermesini bekliyoruz.

"Hiçbir şey için söz veremeyiz, ancak erken doğmuş olmalarının gayet iyi olacağını umuyoruz."

Ve işte o zaman kırılıyor. Tek yapabildiğim onu kendime çekmek ve rahatlatmak.

Onu.

vR\IONv

Beklemek bir ömür gibi geliyor. Muhtemelen otuz dakika olduğunu biliyorum, ama yine de şu anda otuz dakika bir ömür gibi geliyor.

Preeklampsisi olduğunu biliyordum. Kan basıncımdan bahsettiği anda tüm belirtilerim anlam kazandı.

"Çok cesur davranıyorsun," diye fısıldıyor Keaton, bana olabildiğince yakın oturup elini elime doluyor. Normalde böyle bir yorumu küçümseyici bulurdum ama şimdi değil. Keaton'la birlikte olduğumdan beri değil çünkü onun beni genelde önemseydiğini biliyorum.

Ona bakmak için yüzümü çeviriyorum, dudaklarımda zayıf bir gülümseme beliriyor. Cesur hissetmiyorum. Korkmuş küçük bir kız gibi hissediyorum.

Gözlerimi kaldırıyorum ve elinde not dosyamla odaya giren Kyra'yı görüyorum.

"Yani?" Keaton soruyu benim yerime soruyor ve elimi sıkıyor.

"Arizona, sende preeklampsisi var." Yüzünün buruştuğunu görüyorum. ve kalbim sıkışıyor. "Biz müdahale etmeye karar verene kadar yatak istirahatine geçmeniz gerekecek. Seni bu gece yatırmak istiyorum."

"Onu yarın getirebilir miyim? Sadece evde son bir gece geçirmesine izin ver. Ona göz kulak olacağıma söz veriyorum," diye yalvarıyor ve

kalbim göğsümde çarpıyor. "Yarın derken sabah tam sekizden bahsediyorsan, evet, ikiniz için... Buna izin vereceğim," kirpiklerinin arasından Keaton'a bakıyor ve o da

parmağını *kalbinin* üzerine koyarak '*haç çıkarma*'

hareketi yaptı. "Bir sözün var."

"Güzel," diye başını salladı ve sonra bana döndü, gözleri yumuşamıştı ve dudaklarında hayalet bir gülümseme vardı. "Ve Ari, kulağa korkutucu geldiğini biliyorum ama ikizlerin mümkün olduğunca doğum tarihine yakın bir zamanda içeride kalabilmelerini umuyorum. Seni her gün izleyeceğiz, kan tahlilleri, idrar örnekleri, tansiyon testleri ve tabii ki daha fazla tarama yapacağız." Notlarımı kapatıyor. "Ve eğer bebekleri çıkarmamız gereken bir noktaya gelirse, onları güvenli bir şekilde çıkarmak için sezaryen yapacağız."

"Sezaryen mi?" Kanım kulaklarımda yüksek sesle pompalanıyor. Paniklemeye başlıyorum, göğsüm sıkışıyor, Kyra'ya sabitlenmiş gözlerim açılıyor. Sigortam var ama ya karşılamazlarsa?

"Evet, en güvenli yol bu, preeklampsiniz olmasaydı bile ikizlerin doğumu için elektif sezaryen için bastırırdım."

Tek yapabildiğim başımı sallamak.

Keaton bana "Bebekleri düşün," diye hatırlatıyor ve ben titrek bir nefes alıyorum.

Tekrar başımı salladım.

"Herhangi bir sorunuz var mı?" Dikkatini bilgisayarına vererek soruyor.

Milyonlarca.

"Hayır," sesim sessiz.

"Tamam, numaram sende var," bana bakıp gülümsedi ve bakışlarını Keaton'a çevirdi, "Arizona'yla yarın sabah sekizde görüşürüz, olur mu?"

"Orada olacağız, New York-Presbyterian?"

Başını iki yana sallıyor.

"Hayır, onu Ancien St. Clair'e götürebilir misiniz? Orada izlenmesini istiyorum."

"Tabii ki."

"Harika," diyerek ayağa kalkıyor, Keaton'ın parmakları Kyra bize çıkışı gösterirken benimkilerle birleşiyor. "Akşamın tadını çıkarın ve yarın görüşürüz."

Doktorun muayenehanesinden çıkıp kaldırıma doğru yürürken başımı eğerek "Teşekkür ederim," diyorum. Bir an duraksıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve ciğerlerimi soğuk, temiz havayla doldururken derin derin nefes alıyorum. Kış güneşi yüzümde ve dürüst olmak gerekirse, hiç şimdiki kadar iyi hissetmemiştim.

"İyi misin?" Keaton

soruyor. "Mükemmel,"

diye homurdanıyorum.

"Bu gece seninle çıkmama izin ver, daha önce hiç çıkmadık. Biz evliyiz, yani... en azından öyle olduğumuzu düşünüyorum," Keaton'ın sözleri içimden geçerek beni bir gümbürtüyle gerçekliğe geri döndürdü.

"Öyleyiz... sadece biraz..." Durakladım.

"Biliyorum."

Gözlerim göğsüne düşüyor ve boynunda benim evlilik yüzüğümün olduğunu bilmek kalbimi sızlatıyor.

"Seninle gerçekten çıkmak için hiç zaman harcamadığım için üzgünüm, o kısmı atlادık sayılır," elini ensesinde gezdiriyor, dudakları bir yandan kalkıyor.

"Yaptık, değil mi?" Ona odaklanırken burnumu kıvrıyorum. Yeşil gözleri yumuşak, saçları dalgalı ve şekilli, kahverengi kirli sakalı tuz ve karabiber gibi dağılmış gri parçacıklarıyla, yüksek elmacık kemikleri ve her zamanki gibi şeytani yakışıklılığıyla.

"Ari," beni kendine doğru çekti.

"Mmhm," diye mırıldanıyorum tam da parmakları parmaklarımın arasından geçerken, vücudu benimkine bastırıyor.

"Benim olmak mı? Her şekilde, *lütfe*," son kelime dilinden bir yalvarış gibi dökülüyor, "Kız arkadaşım, karım, ruh eşim, en iyi arkadaşım ol."

Gözlerim onunla dans ediyor, kalbim onunla aynı ritimde atıyor.

on

un. "Her zaman," diye fısıldayarak gülümsüyorum.

Ve tam orada, 6. Cadde'nin kaldırımında, Keaton Mills, babamın en iyi arkadaşım sonunda onun olmamı istedi. İkimizin de zaten yasal olarak bağlı olmamızın bir önemi yoktu. Bu anın anlamı çok daha büyüktü.

Ben onundum. O da

benimdi. Her zaman.

Sonsuz. Sonsuza kadar.

ÜÇÜNCÜ ŞEF

KEATON

ARI ÇOK ŞIK GIYINMIŞ. HER YERİ SARAN SIYAH ORTA BOY ELBİSE tek bir kıvrım ve beni ağlatmaya yetecek yüksek siyah stilettolar.

Yedinci basamağın kenarına tünüyor ve ben de en altta diz çöküyorum. Zihnim merdivenlerdeki gecemize geri dönüyor, bana taşınacağını söylediği geceye, bana sürünmemi söylediği ve benim de yaptığım geceye. Utanmadım bile. Şimdi bile. Benden istediği her yere sürünerek giderdim.

Ayağı göğsüme bastırıyor, beyaz gömleği tenimle ayakkabısı arasında kalıyor. Parmaklarım ayak bileğini saran narin kayışı karıştırıyor ve bir kez bağladıktan sonra eğilip açıkta kalan ayak bileğine yumuşak bir öpücük konduruyorum. Bunu diğer ayağıyla da tekrarlıyorum. Kalkmasına yardım ederek merdivenlerden inmesine rehberlik ediyorum ama en alttakinden inmesini engelliyorum.

Bir kez daha diz çöküyorum, ağzım yumruğuna dayanıyor.

"İkinizi de çok seviyorum," diyerek elimi hafifçe ovuyorum ve ikizlerimden birinin elimi tekmelediğini hissediyorum.

"Onlar da seni seviyor," diyerek bana gülümsüyor ve ben ayağa kalkıyorum, bir kolum sırtına dolanıyor, diğeri yüzünü kavırıyor, "ve ben de seni seviyorum."

"Seni seviyorum," diye gülümsüyor bana, tam dudaklarım onunkilere değerken ve bir anlığına dünya altımızdan kayıp giderken.

COLUMBUS CIRCLE'A DOĞRU BİR TAKSİYE BİNİYORUZ VE AKŞAM Meşgulüm. Panayırı ödedikten sonra kapıyı açtım ve kaldırıma çıktığımda eğildim.

ve tutması için elimi uzatıyorum. Yavaşça kaldırıma adım atıyor ve iki topuğu da yere sağlamca bastığında onu sabitliyorum.

Zavallı ayakları zaten şişmişti ama topuklu ayakkabılarını giymeye ve randevu gecesi için güzel giyinmeye kararlıydı.

Parmaklarımızı birleştirerek Sanat ve Tasarım Müzesi'ne doğru ilerliyoruz. "Nereye gidiyoruz?" diye soruyor sessizce ben kapıyı açarken.

"Yemek için," diye gülümsüyorum ona, kaşlarını oynatarak bariz olanı söylüyorum.

Onu asansöre götürürken "Duh," diye bana vuruyor ve müzenin tepesine kadar sessizce çıkıyoruz. Loş ışıklı ama zevkli restorana adım attığımızda, Central Park'ın en güzel manzarasına sahip koltuklarımıza oturuyoruz. Bize içki menüleri veriliyor ve garson etrafta dolanırken biz de göz gezdiriyoruz.

"İkinize de bir içki getireyim mi?"

"Bir kadeh Two Rows cabernet sauvignon alayım lütfen," dikkatini Arizona'ya çevirmeden önce ona menüyü geri veriyorum. Ve bu anı sadece ona bakmak için değerlendiriyorum. Daha önce hiç şu anda hissettiğim kadar aşkla dolup taşmış hissettiğimi sanmıyorum. Öğleden sonra yaşadığım tüm endişeler yavaş yavaş üzerimden kayıp gidiyor. O anın tadını çıkarıyorum. O kelimenin tam anlamıyla nefes kesici ama nasıl parladığını görmek, iki bebek taşırken vücudunun gerçekten nefes kesici bir şeye dönüşmesi çok güzel. O çok güzel. Gerçekten.

"Ben bir kızıl buzlu çay alayım lütfen," dedi ve menüyü ona geri uzattı.

"Elbette, birazdan içkilerinizle birlikte döneceğim," diyor uzaklaşmadan önce. Elimizi uzatıp onun elini kendi elime alıyorum.

"Bunun için teşekkür ederim, bir randevu gecesine ne kadar ihtiyacım olduğunu hiç fark etmemiştim," diye sırtıyor, gözleri parlıyor.

"Bana teşekkür etmene gerek yok, bunu daha önce yapmadığım için kendime kızıyorum." İtiraf ediyorum ve suçluluk duygusu içimi burkuyor. "Bunu sana daha önce vermediğim için de özür dilerim," diye törpülüyorum, elimi cebimin içine sokup uzun zamandır dolabımda duran küçük kutuyu çıkarırken bir an için arkama yaslanıyorum.

Gözleri bana gelmeden önce kurdeleyle sarılmış kutuya takılıyor. "Bu ne?" diye fısıldıyor, parmakları kurdeleyle oynarken. "Açıp öğrenmen gerekecek," diye takılıyorum, yanak diliyle.

Kurdeleyi hafifçe çekip çözülmesine izin verirken yanakları alev alev yanıyor. Siyah ambalaj kâğıdını biraz fazla dikkatle karıştırıyor ve siyah kadife bir kutu ortaya çıkıyor.

Umarım hoşuna gider. Yani, seviyor.

Connie ve Reese ona doğum taşı güzel bir yüzük ve zarif bir tılsımlı bileklik hediye ettiler ve birdenbire benim hediyeimin yetersiz kalacağını hissettim.

Kapağı yavaşça, acı verici bir şekilde yavaşça açıyor ve gözlerindeki yaşların nasıl biriktiğini görüyorum.

"Keaton," diye fısıldıyor, mavi gözleri benimkileri buluyor ve tek yapabildiğim gülümsemek oluyor. Ondan başka hiçbir şeye odaklanmadığım için kalbim göğsümde hızla çarpıyor. Etrafımızdaki diğer her şeyi bir milisaniye için bulanıklaştırıyorum.

"Evlen benimle," diye sırtıyorum ve o da gülüyor, "Tamam, evet, evli olduğumuzu biliyorum ama bunu kışımızdan yaptık. En azından sana bir nişan yüzüğü verebilmek istedim."

Başını sallıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. Kutuya uzandım ve nişan yüzüğünü çıkardım. Gözyaşı damlası şeklinde üç karatlık bir pırlanta, ince altın bir bandın üzerinde duruyor. İçindeki işlemeyi görebilmesi için hafifçe çeviriyorum.

"10.22.2023 - zamanın durduğu tarih."

"Keaton," titreyen sol elini uzatırken boğuk bir sesle "Keaton," diyor ve ben de elini bir süre daha tutup başparmağımı parmaklarının arkasında gezdiriyorum.

"Ve hazır olduğunda, alyansın senin olacak." Başını yana eğiyor ve gülümsüyor.

"İşte içkileriniz." Garson geri dönüyor ve içkilerimizi masaya koyarken ellerimiz birbirinden ayrılıyor, siparişimizi almak için defterini çıkarıyor ama ben artık aç değilim.

Ona kafayı takmış durumdayım. Tamamen.

Karım. Ruh eşim. En iyi arkadaşım.

ŞAFTÖR EİEtY-EOUR

vRI\ONv

DÜN GECE ÇOK İYİ UYUDUĞUMU SÖYLEMEK İSTERDİM AMA
Yalan söylüyorsun. Şok.

Çok kötü uyudum ama bunun büyük bir kısmının sinirlerle ilgili olduğunu düşünüyorum. Beni gözetim altında tutabilmeleri için birkaç haftalığına hastaneye yatmak zorunda kaldım ve herkesten uzak kalma fikrinden nefret ettim. Herkesten derken Keaton'dan bahsediyorum.

Babama ve kızlara söylemem gerekiyordu ama açıkçası o anda söylemek istemedim. Babam yeni doğan balonunun içindeydi ve ben de ismimin geçtiği her şeyin bir dram olduğunu hissediyordum.

"Hazır mısınız?" Keaton çantamı arabanın bagajına yüklerken bana soruyor ve ben de başımı sallıyorum.

Ben değilim. Ama kendim ve bebeklerim için en iyi olanı yapmalıyım. Bir an için bencil olmayı bırakmalıyım.

Kyra, Keaton'ın benimle aynı odada kalabileceğini söyledi ama ben ona bunu yapmamasını söyledim. Ara sıra yatıya kalabilir, evet, ama işiyle çok meşgul ve benim yüzümden daha da geri kalmasını istemiyorum.

Cipe tırmanırken Keaton eğilip beni bağladı ve emniyet kemerinin tümseğimin altına oturduğundan emin oldu.

"Her şeyimiz var mı?" Yola çıkarken soruyorum. "Evet
bebeğim, çantayı üç kez kontrol ettik."

"Bebeklerin eşyaları ne olacak?"

"Her şey hazır, hatırladın mı? Sadece sana odaklanalım, evet. Gerisi gerektiği zaman halledilir." Eli kalçalarımın arasına kayıyor ve haklı olduğunu anlıyorum.

Pencerenin önünden geçen ağaçları izlerken iç çekiyorum ve karnımda endişe birikiyor, bizi hastaneye yaklaştıran her kilometrede kalbim daha da hızlı çarpıyor.

Hastanenin dışındaki bir alana girdiğimizde Keaton "Her şey yoluna girecek," diyor. Kalacağım yerin hastaneye pek benzemediğini görünce biraz rahatlıyorum. Arabayı park ederken Keaton saniyeler içinde arabadan inip yanıma geliyor ve bana yardım ediyor.

"Açım," diye gözlerini deviren Keaton başını iki yana sallarken hafifçe gülüyor.

"Bütün sabah ne istediğini sordum ve bana hiçbir şey söylemedin çünkü aç değildin ve buraya gelir gelmez şimdi aç olmayı mı seçiyorsun?"

"Benim suçum değil, bebeklerin suçu," diye omuzlarımı silkiyorum.

"Seni yerleştirelim, sonra gidip sana ne istiyorsan getireceğim," diyerek bana doğru yaklaşıyor, alnıma yumuşak bir öpücük konduruyor ve her seferinde bana hissettirdiği kelekleri dizginliyorum.

El ele beni hastaneye götürdü.

"TAMAM, KONTROLLER YAPILDI, HEMŞİRELERİMDEN BİRİ BIRAZDAN DÖNECEK. Seni kontrol etmek için birkaç saatliğine geldim." Kyra dosyayı yatağın ayak ucuna geri koyarken gülümsüyor.

"Ben dışarı çıkıp Arizona'dan yiyecek ve atıştırmalık bir şeyler alacağım, sorun olur mu?"

"Elbette," diyerek bedenini bana doğru çeviriyor ve gülümsüyor, "elbette, Ari de burada yemek yeme seçeneğine sahip olacak ve yemin ederim, yemekler gerçekten çok güzel. Artı, çikolatalı puding için ölünür," bana göz kırpmıyor, "Yakında görüşürüz," ve sonra gitti.

"İyi misin?" Keaton yatağımın kenarına oturuyor ve gevşek bir saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

Başımı salladım.

"Babanı aramamı ister misin?"

"Hayır, şimdilik bırak. Evde yeni doğmuş bir bebekle yeterince uğraşıyor. Ona söylersen paniğe kapılır ve buraya gelir. Onu strese sokmak istemiyorum."

"Tamam," diye eğiliyor ve beni usulca öpüyor. "Ne yemek istersin?"
Midem homurdanmaya başlıyor.
"Kafeinsiz yulaf lattes, domates çorbası ve ızgara peynir." Düşüncesi bile ağzımı sulandırıyor.
"Elbette Blossom," diye ayağa kalkıyor ve ben onu şimdiden özlüyorum.
"Ve atıştırmalıklar. Çikolata, meyve, cips ve mısır gevreği. Lütfen mısır gevreğini unutma."
"Asla yapmam," diye göz kırptıyor, "bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, tamam mı?" "Tamam," gözlerim dalgalanıyor, o gülümsüyor ve kalbim göğsümde eriyor. O
kapıya doğru yürüyor, ellerini dudaklarına bastırarak bir öpücük konduruyor. Uzanıp onu yakalıyorum ve kalbime bastırıyorum.
"Bu yüzük parmağında çok güzel duruyor, karıcığım."
Kıkırdıyorum, başımı sallıyorum ve o odadan çıktıktan sonra ona bakıyorum. "Gerçekten öyle," diye iç geçiriyorum.

UZUN ZAMANDIR YALNIZ DEĞİLDİM KI, DINLERKEN HİSSETTİĞİM SAKINLIK
bebeklerin kalp atışlarının sesi kısa sürede paniğe dönüşür.

Evde hiçbir şey yapmadık. Eşyalar sipariş edildi. Beşikler iki hafta daha gelmeyecek. Çocuk odası boyanmadı. Kıyafetlerinin hiçbirini yıkanmadı. Lanet olsun.

Ne yazık ki Keaton kapıdan içeri girdiğinde tam bir panik moduna girmiştim. Kalp atışlarım tavan yaptı, gözlerim doldu ve burnumdan sümükler akmaya başladı. Gerçekten en iyi ya da en çekici anım değil ama gerçek.

"Bebeğim, ne oldu?" önce poşetleri, sonra da kahve ve kartonları yatak masasının üzerine bırakıp bana doğru koşuyor. İri elleri yüzümü kavlıyor, ona bir ipucu verecek bir şey ararken gözleri ileri geri gidip geliyor. "İyi misin?" diye soruyor, nefesim içimde titrerken ve başımı sallıyorum, ama kısa süre sonra baş sallamaktan titremeye geçiyorum.

"Konuş benimle Blossom, bana anlatmazsan sana yardım edemem." Burnumu çekiyorum, başımı eğmeye çalışıyorum ama izin vermiyor.

"Gözlerini benden ayırma, nefes al bebeğim" diye fısıldıyor ve ben de saatler sonra ilk kez nefes alıyorum.

"İşte iyi bir kız, benim için yavaş nefes alıp ver."

"Panikledim."

Kısık bir kahkaha attı, "Bunu tahmin etmiştim." Bir elini yüzümden çekip yumruğumun üzerine koyuyor, "Ama bu ne senin ne de bebekler için iyi, neden panikliyordun?"

Kalınlığı yutuyorum.

"Hiçbir şeyimiz hazır değil; çocuk odası kutularla dolu ve dekore edilmedi, beşikler haftalarca gelmeyecek, kıyafetlerinin hiçbiri yıkanmadı..." ve alt dudağım titriyor. Başparmağı alt dudağıma sürtünüyor, başını yana eğiyor ama bakışlarını bir kez olsun benimkinden ayırmıyor. "Bebeğim, söz veriyorum eve geldiklerinde her şey hazır olacak," dediğinde ne dediğini anlamam bir anımı alıyor.

Sonra beni yere serdi.

Hemen bizimle birlikte eve gelmeyecekler. İkizler erken doğarsa, kendi başlarına nefes alabilene kadar yenidoğanda kalmaları gerekecek.

"Eve gelmeyecekler," diye fısıldıyorum çünkü kelimeleri yüksek sesle söylemek çok çığ kalıyor.

"Gelecekler, sadece hemen bizimle eve gelmeyecekler," diye beni düzeltiyor ve ben başımı sallıyorum, başım öne eğiliyor ve bu sefer o bana izin veriyor. Keaton beni kendine çekiyor ve bu kucaklaşmada ne kadar kaldığımız hakkında hiçbir fikrim yok, ama sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor.

DÖRT GÜNDÜR BURADAYDIM VE ŞİMDİDEN AKLIMI KAÇIRMAYA BAŞLAMIŞTİM. Keaton kahve almak için aşağı inmişti ve onu özlemiştim. İkiz A'nın tekmesini hissettiğimde yüzümü bir gülümseme kaplıyor ve tekrar hissetmek için elimi oraya koyuyorum.

"Hey," diye başımı kaldırıyorum ve Keaton elinde sıcak içecekler ve keklerle köşeyi dönüyor.

"Hey," diye başımı eğiyorum ve bebeğin tekmelerini hissetmeye devam ediyorum. Keaton çantayı ve kahve fincanlarını yatağımın üzerindeki masaya koyuyor ve ellerini karnıma yerleştiriyor, tekmeleri ve ellerinin altındaki kıpırdanmaları hissettiğinde yüzü aydınlanıyor.

"Bunu asla atlatamayacağım," diyor, gülümsüyor ve sanırım ona biraz daha aşık olmuş olabilirim.

"Ben de öyle," diye itiraf ediyorum. Sessiz kalıyoruz, ikizlerin kalp atışlarının ve bize verdikleri hareketlerin tadını çıkarıyoruz ve şu anda her şey mükemmel hissettiriyor.

Ebemiz Becca'nın koridora doğru seslendiğini duyuyoruz: "Efendim, oraya öylece giremezsiniz." Keaton yataktan kalkıp kapıya doğru koşarken ben yatağımda doğruluyorum, gözlerim iri ve çılgın, kalbim derimin altında hızla çarpıyor.

"Evet, yapabilirim" ve kanım donuyor. Hay sikeyim.

Babam kapıdan içeri dalıyor ve öfkeden kuduruyor. Burun delikleri şişmiş, gözleri kan çanağına dönmüş ve yumruklarını sıkmış.

"Ne oluyor lan?" Keaton öne doğru bir adım atarak babam olan kasırgayı uzaklaştırmaya çalışıyor ama nafile. Babam onu yoldan çekerek Keaton'ın tökezlemesine ve kanepeye düşmesine neden oluyor.

"Sen benim için öldün," diye çenesini sıkıyor, parmağıyla öfkeyle kocamı işaret ederken sesi gergin ve zehirli.

"Ne?" Keaton kendini toparlayarak babamla burun buruna geldi.

"Güvenliği çağırabilir miyiz lütfen, doğum koğuşu." Becca kapı aralığında duruyor ve kan kulaklarıma sert bir şekilde pompalanıyor.

"Kızımın tıp fakültesini bırakıp striptizci olduğunu söylemekte acele ediyorsun ama hastanede olduğunu söylemek aklına gelmedi mi?" Babam Keaton'ı göğsünden kuvvetle itiyor ve kalbim midemin çukuruna düşüyor, mide asidim kırık ve ağlayan kalbimden geriye kalan her şeyi yakarken hiçbir şeye dönüşmüyor.

"Sana söylemek istemedi," diyor Keaton, babam onunla göğüs göğüse geldiğinde yerinden kıpırdamadan.

"Bana söylemeliydin."

"Ona söyledin mi?" sesim fısıltıya dönüşüyor, ciğerlerim yanıyor, hava almak için can atıyor ama nefes alamıyorum. Monitörün bip sesi hızlanıyor ve tek duyabildiğim çığlık ve bağırışlar. Kargaşa var, eşyalar yere çarpıyor ama hiçbirini göremiyorum. Her şey bulanık.

"Çekin lan ellerinizi üzerimden," diye bağırdığını duyuyorum babamın, yüksek bir zil sesi onları bir anlığına susturuyor, sonra gözlerim yeniden odaklanıyor. Babam iki güvenlik görevlisi tarafından sürüklenerek dışarı çıkarılıyor ama o var gücüyle onlara karşı koyuyor. Keaton ayakta, nefes nefese, elleri kalçalarında ama başı bana dönük. Saçları dağılmış, gözleri pişmanlıkla dolu, dudağı ve burnu patlamış. Kanı silmiyor; sadece damlamasına izin veriyor.

"Ona söyledin mi?" Sesimdeki çatlak belirgin, gözyaşlarım düşmelerini istemesem de yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor. Bir gül gibi solmuşum,

İçimde kalan tüm umudu ve iradeyi kaybederek yavaş yavaş benden alındı. Umutsuzca ihtiyaç duyduğum güneş oydu ama umursamadı. Kendini gizledi ve ona ihtiyacım olduğunda beni terk etti.

"Ari... bebeğim," bana doğru bir adım attı.

"Yapma," diye bağırırken sesim boğuk çıkıyor. "Bırak beni," bir adım daha atıyor.

"Çık dışarı," yüzümü ondan çeviriyorum ve kapıyı işaret ediyorum.

"Lütfen," sesi çatlıyor, ben de ona bakmak zorunda kalmamak için gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Çünkü ben zayıfım. Sıcak gözyaşları kaçıyor ve yüzümün kenarından aşağı akıyor.

"Sadece git," diye boğuldum, burnumu çeke çeke onun için ağlıyordum.

Odayı boğan gerilimi birkaç saniyeliğine sessizlik dolduruyor, sonra ayak seslerinin fayansların üzerinde kaydığını duyuyorum ve ardından kapalı kapı geliyor ve ancak o zaman az önce bulunduğu yere doğru dönmeme izin veriyorum.

Kahveler döküldü; masa devrildi, beş dakika gibi kısa bir sürede tam bir yıkım yaşandı.

Güvenimi kırdı, aramızdaki bağı bir saniyede kopardı.

Ona söyledi.

ŞAFTÖR EİEtY-EIVE

KEATON

HER ŞEY ÇOK ÇABUK OLDU.

Bir şey söylememem gerektiğini biliyordum ama haftalar önce o anda doğru zaman gibi gelmişti. Aptal. Lanet bir aptaldım.

Hastanenin çıkışına doğru yürüyorum, başım düşmüş, dudaklarım zonkluyor, burnum kırılmış gibi hissediyorum. Muhtemelen öyle. Titus'un sağlam bir sağ kroşesi var. Bana gitmemi söyledi. Beni orada istemedi. Berbat ettim.

Titrek bir nefes vererek hastanenin önünden dışarı adımımı atar atmaz serin hava yüzüme çarpıyor ve işte o zaman Titus'u görüyorum. Güvenlik görevlileri onu biraz hırpalamış ve kaldırımında oturmuş, başını ellerinin arasına almış.

Ellerimi ceplerime sokuyorum ve ona doğru yürüyüp yanına tünüyorum. Yavaşça, çok yavaşça başını ellerinden kaldırıp bana bakıyor. Gözleri birkaç saniye içinde kararıyor.

"Ne istiyorsun?" diye tıslıyor, sessiz yola bakarken yüzü benden uzaklaşıyor.

"Hiçbir şey," diye itiraf ediyorum. Ve bu gerçek. Bilmiyorum. "O zaman neden buradasın?"

"Beni orada istemedi," diyerek omuzlarımı silkiyorum, dizlerimi göğsüme çekip kollarımı dinlendiriyorum.

Gülüyor.

"Ona söylemedim." Dudağımı yalıyorum, sonra acı kendini gösterince irkiliyorum. "Bunu anladım," diyor alaycı bir şekilde. İkimiz de tek kelime etmiyoruz.

Yoldan geçen biri bize garip bir şekilde bakıyor ve ben de elimi kaldırıp küçük bir gülümseme atarak onların biraz daha hızlı yürümesini sağlıyorum.

"Yapmalıydın."

"Neyi almalıyım?"

"Ona söyledim."

Alay ediyorum. Koroya vaaz veriyorsun.

"Birçok şey yapmalıydım," diye başımı sallıyorum, başımı eğiyorum, gözlerim yola sabitleniyor.

"Kızıma aşık olmak da bunlardan biri değil mi?"

"Bir saniye bile. Arizona'yı her zaman seveceğim." Omuzlarımı geriye atıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Bu asla değişmeyecek. Ama bil diye söylüyorum," burnumu çekiyor, işaret parmağımın ucuyla sol burun deliğime dokunuyor ve biraz kan siliyorum, "benden ona göz kulak olmamı istediğinde planladığım şey bu değildi. Bir süre hiçbir şey olmadı, iş yerinde ona rastlayana kadar gece geçen gemiler gibiydik."

Yüzündeki dehşet ifadesini gördüm.

"Hayır, öyle değil." Onun ne düşündüğünü çok iyi bildiğimden başımı iki yana sallıyorum.

Sessizlik aramızda çatırdıyor ve ağır bir şekilde iç çekiyorum. "Sana kızgınlım," diyor ve ben gözlerimi deviriyorum. "Evet, anlıyorum."

"Hayır, yok." Titus ayağa kalktı ve hâlâ kaldırımında oturan bana baktı. "Sen benim en iyi arkadaşımydın. Kızıma göz kulak olman için sana güvenmiştim. Bu şehirdeki onca kadın varken neden onu seçmek zorunda kaldın anlamıyorum."

"Onu ben seçmedim," derken ses tonum düz, ileriye bakıyorum. "O seni mi seçti?"

Bir kahkaha beni terk ediyor.

"Bir anda oldu. Doğru an, doğru zaman." "O benim kızım."

"Evet, biliyorum," ses tonum biraz küçümseyiciydi, kabul ediyorum. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez Titus," ve işte o zaman eli gömleğimin yakasından tutup beni ayağa kaldırıyor.

"Ondan sıkılıp çapkınlık hayatına geri dönmeye karar verdiğinde ne olacak?" Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor.

"Playboy yolları mı?" Kaşlarımı çatıyorum, burnumu yukarı doğru kıvrıyorum ve yüzümde zonklayan zonklamayı görmezden geliyorum.

"Evet, çünkü dürüst olalım Keaton. Sen koca olacak biri değilsin, bırak da..." ve cümlesini bitirmeye bile fırsat bulamadı. Kendimi ona doğru fırlattım. Ben onu iterken elim aptal suratında, Titus'un elleri beni geri itmeye çalışırken omuzlarımda. Dirseğimi geriye doğru kaydırduğımda yumruğum öne doğru fırlıyor ve çenesine iniyor.

bir an için. Attığım her yumrukla birlikte içimden öfke fışkırıyor ama o her birini engelliyor. Başımı sallarken nefes nefese geri çekiliyorum.

"Bunu bana söyleme hakkını sana kim veriyor?"

"Arizona'ya göz kulak oluyorum, onu her zaman koruyacağım..." bana doğru bir adım attı, "bu senden bile olsa."

"Sen, seni koca, uzun, aptal, azgın bir boğa gibi hastane odasına girene kadar onu bir kez bile incitmedim ya da üzmedim." Biraz güldüm, "yani belki de onu senden korumam gerekiyordur?"

Bu da onu
sinirlendiriyor. "Ne?"

"Evet, sen içeri sinirli bir şekilde girene kadar iyiydik." O bana doğru adım atarken ben dik duruyorum.

Gözleri gözlerimin içine bakıyor ama beni korkutmuyor. Hiç korkutmadı. Yumruk atabiliyor ama o kadar.

"Onu asla terk etmeyeceğim, terk edeceğim tek zaman bana gitmemi söylediği zamandır. Ama sen? Nate? Kaleb? Killian?" Gülüyorum, "Hayır, o *benim* karım, çocuklarımla annesi. Onu her şeyimle seviyorum ve bu, bunca zaman sonra seni bir arkadaş olarak kaybetmek anlamına geliyorsa?" Bir an duraksıyorum ve Titus'un gözlerini dolduran öfkeyi görebiliyorum. "O zaman tamam."

İşte o zaman bana öfkesini kusuyor. Ama bu sefer kabul etmiyorum. Hayır, bu sefer ikimiz de morarana, kanlar içinde kalana ve iki yaramaz okul çocuğu gibi kaldırımda oturana kadar karşılık veriyorum.

"Daha iyi hissediyor musun?" Ayıyı dürterek soruyorum. "Uzaktan değil."

"Çok yazık," diye başımı salladım.

Titus ayağa kalkarken, "Bununla, bizimle işim bitti," diye inliyor. "Öyle mi?" Ona bakarak soruyorum.

"Evet," diye başını salladıktan sonra arkasını dönüp uzaklaştı. Yalan söylemeyeceğim, kalbim kırıldı.

ŞAFTÖR EİEtY-SIX

vRI\ONv

ONA SÖYLEDI.

Yaşadığımız onca şeyden sonra babama sırrımı söyledi. Ona ait olmayan bir sırrı ama yine de kendi çıkarı için yaptığına şüphe yok. Daha birkaç dakika önce kalbimin sadece onun duyabileceği güzel bir şarkıya eşlik ettiği göğsüm şimdi boştu. Sadece onun için çalan bir şarkı. Ve şimdi hiçbir şey yoktu. Göğsüm ağrıyordu. Bir zamanlar onun doldurduğu boşluk çöküyor ve çatlıyordu. Hayatımda sevdiğim herkes gidiyor. Bu benim ya da onların hatası olsun, her zaman giderler ve acı çeken tek kişi benim.

Annem.

Babam.

Lucy.

Keaton.

Eninde sonunda babamla her şey normale dönecek ama yaralarımız sadece yara bantlarıyla sarıldı. Ama yine de. Beni terk etti, yerime başkasını buldu ve şimdi sadece ben ve bebeklerim varız.

Tek başına. Tekrar.

Nişan yüzüğümün parıltısını yakalıyorum ve yüzümün önünde tutuyorum, dudaklarımda zayıf bir gülümseme titriyor.

Her şey nasıl bu kadar çabuk dağıldı?

Elimi yavaşça yorganın içine bırakıyorum ve yorganın altına girip ağlayarak uyuyorum. Çünkü dürüst olmak gerekirse, o beni ne kadar incittiye, ben de ona gitmesini söyleyerek kendimi o kadar incittim.

Uyanıyorum, gözlerim bulanık ve şişmiş hissediyorum. Odamda bir hareket duyuyorum ve yavaşça doğrulup yatağımın kenarında bir figür görüyorum.

Monitörler. Dönüp saate bakıyorum, saat onu on geçiyor. Geç değil ama Becca'nın her zamanki geliş saati de değil.

"Alo?" Yüzünün alt kısmı bir maskenin ardına gizlenmiş olan giysili figüre sesleniyorum.

"Merhaba Arizona," koyu renk gözleri tedirginlikle parıldıyor ve kanım donuyor. Bu adamın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama daha önce tanıştığım biri değil.

Zile uzanırken panik boğazımı tırmalıyor ama eli bileğimde, beni durduruyor.

"Bırak beni," diye bağıriyorum, çılgılık atmadan önce ama işe yaramıyor. Eliyle ağzıma bir tokat atıyor ve maskesini çıkarmadan önce beni kendisine bakmam için çeviriyor.

İşte o zaman gözlerini tanıdım.

Yüzünü.

Onunla ilgili her şeyi.

"Sakın ses çıkarma, beni anlıyor musun?" Gözleri böcek gibiydi, çenesi cam gibi keskin ve elmacık kemikleri çukurlaşmıştı.

Başımı sallıyorum, gözlerim sulanıyor ve onun önünde ağlamamak için elimden geleni yapıyorum. "Aferin kızım a," diyen ürpertici sesi tüylerimi diken diken ediyor.

"Şimdi elimi kaldıracağım... gıkını çıkarmayacaksın, değil mi?" diye soruyor ve başımı hızla sallıyorum.

Elini ağzımdan çekti ve dudaklarımı yuvarladım. Acıdılar. Çok güçlüydü. Parmaklarım telefonumu aramak için yorganın üstüne yayılıyor ama orada değil.

"Bunu mu arıyorsun?" diye beni yakalıyor ve telefonum onun elinde.

Bir inilti beni terk ediyor ve tam bana vuracağını ya da beni öldüreceğini düşündüğüm anda ağzımı bir tülbentle kapatıyor ve ne kadar karşı koymaya çalışsam da işe yaramıyor. Bedenim ağırlaşıyor, ciğerlerim yanıyor, gözlerim kapanıyor ve dünyam kararmadan önce hatırladığım tek şey bu. Sessiz. Bomboş.

YEDİNCİ ŞEF

vRI\ONv

SÜREKLİ DENEKTEN SONRA NİHAYET GÖZLERİM AÇILDI, AMA BAŞIM Halsizim. Midem bulanıyor ve nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Birkaç kez göz kırpıyorum ve beyaz, steril bir odada olduğumu görüyorum. Ama sessizdi. Ne makineler ötüyor, ne bebeklerin kalp atışları, hiçbir şey yok.

Otmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Ayak bileklerimden ve el bileklerimden yatağa bağlandım. Panik içimi kaplıyor, kalbim çılgınca çarpıyor.

"Yardım edin!" Çığlık atıyorum, sesim boğazımın kuruduğu yerde çatlıyor. "Lütfen," diye bağıyorum, "biri bana yardım etsin."

Kapının açıldığını görüyorum, kalbim küt küt atıyor ve tam o sırada uzun boylu, sıska, siyah saçlı bir adam içeri giriyor. Kahverengi gözleri benimkileri arıyor, yüzünde şeytani bir sırıtma.

"Günaydın Arizona," diyor yanımda, beni kendisine bakmam için çevirirken parmakları yanaklarıma batıyor. Neden beni seçtiği hakkında hiçbir fikrim yok. Onunla tek bağlantım Dex ve Sage.

"Benden uzak dur," diye bağıyorum ama tek yaptığı daha da sıkmak oluyor. "Bunu yapamazsın *Vixen*."

Ve bir zamanlar sıcak olan kanımın anında buza dönüştüğünü, iliklerime kadar üşüdüğümü hissediyorum.

"Kendimi tanıtmama izin verin," diyerek bana doğru eğildi, "Ben Wolfe, ya da sizin bildiğiniz gibi Uzun Boylu Esmer ve Yakışıklı."

Gülüyorum. Histerik bir şekilde gülüyorum, bu da onun elini yanaklarımdan çekmesine neden oluyor.

"Üzgünüm ama sohbet isminize hiç yakışmıyorsunuz; birincisi, hiç yakışıklı değilsiniz. En ufak bir şekilde."

Ve ben bunu hissediyorum. Elinin tersiyle yanağıma şiddetli bir darbe indirirken tenimin tene temasını.

Gözlerim yaşlarla doluyor, boğazım düğümleniyor ve nefesimi tutmaya çalışıyorum.

"Sakın cüret etme, sürtük."

Birden fazla kez duyduğum bir isim, artık eskisi gibi acıtmıyor.

"Seni nasıl çalıştığını bilecek kadar uzun süre izledim, dış görünüşün çoğu zaman sert, ama için tüyden başka bir şey değil. Seni lime lime edeceğim ve içini dışına çıkaracağım. Bana yanlış yapanlara acı çektirmeye hazırım."

Kafa karışıklığı üzerime çöktü.

"Döktüğün bu saçmalıklarla benim ne alakam var?" Nefesimi içime çekiyorum, elmacık kemiğim ve çenem temas yüzünden zonkluyor.

"Öncelikle, bebeklerimi taşıyorsun," diye sırtıyor, yanaklarında gamzeler beliriyor ve midem bulanıyor. "Bana saflığını verdiğin için teşekkür ederim..." ellerini birbirine sürtüyor, "bakire olacağına söz verip bir fahişe verdikten sonra, benden alınanı senden almak en doğrusuydu."

"Bilmece gibi konuşuyorsun," derken sesim titriyor ama içten içe bu konuşmanın nereye gittiğini biliyorum.

"Öyle miyim Arizona?" Yatağın ayak ucuna doğru yürürken başını eğiyor. "Sınıfının çok ilerisinde olan biri için oldukça kalınsın," bakışlarını üzerime dikeyyor ve dilini dişlerinin önünde gezdiriyor.

Onu görmezden gelmeyi ve onun yerine kışkırtmayı seçiyorum. Ağzından çıkacak kelimeleri duymak istiyorum.

"Boynunda güzel bir yara var, ne yazık ki biraz daha derinden kesmemişler. Iskalamazdım. Ayaklarımın dibinde kan kaybından ölmeni izlerdim ve hiç pişmanlık duymazdım." Sırtıyorum ve ne kadar sinirlendiğini görüyorum. Yavaşça yatağın etrafından dolaşüyor ve yüzünü bana birkaç santim yaklaştıracak şekilde üzerime eğiliyor. Eli tekrar yanaklarıma dolanıyor ve beni ona bakmaya zorluyor. Bakırın tadı ağzımı dolduruyor ama görmezden geliyorum. Bu korkağın gözlerinin içine bakmaya odaklandım.

"Beni hangi sebeple kaçırdınız? Bir şey kanıtlamak için mi? Boğazını kesen kişiyi buraya getirip ondan her şeyi alabilmek için mi?"

Dudaklarının köşesinde yavaşça mide bulandırıcı bir gülümseme beliriyor ve midem bulanıyor.

"Görüyorum ki çözmüşsün." Yukarı çıkmakla tehdit eden safrayı yutuyorum.

"Baban senin ne kadar zeki olduğunu söylemişti." İşte o zaman tüm bunların babama ve Amora'ya nasıl geri döndüğünü fark ediyorum.

Bir bakireye söz verdim.

Düğün sabahı boğazı kesildi ve ölüme terk edildi. Ama işte burada. Önümde ve kanında intikamla.

Yüzüne tükürüyorum, hırlıyor ve bir tokat daha tenime çarpmadan önce yüzündeki tükürüğü siliyor.

"O kıymetli bebeklerinle geçirdiğin son birkaç saatin tadını çıkar, çünkü yakında onları senden kesip alacağım," diyerek yüzümü yastığıma doğru itiyor ve ben ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. "Ve babanın seni kurtarmaya geleceğini sanma, nerede olduğun hakkında hiçbir fikri yok."

Yatak odasının kapısı çarparak kapandığında irkiliyorum ve farkına varıyorum. Burada öleceğim.

ŞAFTÖR EİEtY-EILHt

KEATON

DÜN GECE TITUS VE ARI İLE OLANLARDAN SONRA EVE GITTİM. I

Ona alan tanımam gerekiyordu ve açıkçası biraz düşünmeye ihtiyacım vardı, bu yüzden çocuk odasına başladım. Odayı kutulardan temizledim ve onları boş odaya yerleştirdim. Duvar kağıdını söktüm ve duvarları kirli beyaz bir boyayla boyadım. Ari'nin nasıl dekore etmek istediğine dair hiçbir fikrim yoktu ama boş bir tuvalimiz olursa onun için daha kolay olacağını düşündüm. Gece boyunca çalıştım ve vücudumun uyku için ağlamasını görmezden geldim. Pes etmeyecektim. Pes edemezdin. Beni rahatsız eden çok fazla duygu vardı. Ve şimdi, Ari'nin en sevdiği kahve ve hamur işiyle hastaneye gidiyordum. Gerginim ama heyecanlıyım. Kolay kolay affetmeyecektir, ne de olsa babasının kızı.

Bir boşluğa çekip güneşliği indiriyorum, küçük kapağı kaydırıyorum ve yüzümü gördüğümde irkiliyorum. Bir gözüm morarmış, dudaklarım şişmiş, burnum morarmış ve eğrilmişti. Kesinlikle kırmış. İç çekerek kahveyi aldım ve arabanın kapısını kapattım. Taksimetreyi ödeyerek yavaşça hastaneye giriyorum ve insanların bana bakışlarını görmezden geliyorum. Dünden sonra beni koğuşa alıp almayacakları konusunda hiçbir fikrim yok, yani ben almazdım. Ben ve Titus ele geçirilmiştik. Öfke fazla geldi ve patladık. Bu olacaktı. Tabii ki olacaktı. Ama beni bırakıp gideceğini hiç düşünmemiştim; arkadaşlığımızın bu kadar çabuk biteceğini hiç düşünmemiştim ama işte buradayız.

Koğuşa girip odasına yöneldim. Kimseye bakmıyorum, kimseyle konuşmuyorum, sadece başımı eğiyorum ama ben yaklaşırken odasının önünde insanlar duruyor. Bu insanlardan ikisi Kyra ve Becca. Ben yaklaştıkça sesleri kesiliyor ve Kyra'nın yüzüne kazınmış endişeyi görüyorum.

Bir şeylerin ters gittiğine dair içimdeki hissi bastırarak görmezden geliyorum ve boş odaya giriyorum.

"Karım nerede lan?" Odadan çıkıyorum ve gözlerim Kyra'da.

"Hiçbir fikrimiz yok, dünden sonra sizin ya da babasının onu götürmüş olabileceğini düşündüm."

"Burada olması gerektiğini bildiğimiz halde neden onu hastaneden çıkaralım ki?" Hiç mantıklı değil.

Ama sonra olur.

Siktiğimin

Titus'u.

Kyra'ya çarparak önünden çekiliyorum, koğuştan çıkarken elimdeki kahve ve poğaçayı çöpe atıyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Kyra arkamdan sesleniyor. "Lanet karımı bulmaya."

Titus'un evine kadar arabamı tekmeledim. Hiçbir sikim verilmedi. Kaldırım kenarına çekip aceleyle dışarı çıktım ve kapıya vurdum.

Bang. Bang. Bang. Bang. Bang.

Endişeden çıldırmış durumdayım ama aynı zamanda çok kızgınım. Cevap vermiyor.

Bang. Bang. Bang. Bang. Bang. Yumruğumu kapıya vuruyorum. Amora kapıyı açtı, geniş gözleri şokla doluydu.

"Keaton, ne oldu?"

"Beni içeri alın." Dilim sert ve öyle olmasını istemem, aslında isterim ama Amora'ya karşı değil.

"Sakin ol, beni korkutuyorsun." Sesi sessiz. "Yoldan çekil Amora yoksa ben..."

"Yoksa ne yaparsın?" Titus karısının arkasından kükreyerek onu yolundan çeker ve arkasına sıkıştırır. "Söyleyeceğin şeyi bitir."

Nasıl tepki vereceğime dikkat etmek isteyerek öfkemin bir an kaynamasına izin verdim.

"Karım nerede?" Çaresizim, bunu sesimden anlayabilirsiniz. Titus'un beton cephesi kısa sürede yumuşuyor, kaşları çatılıyor.

Bu uzadıkça ben daha da çılgına dönüyorum. "Ne?"

Titus'un sesi hafifçe yumuşuyor.

"Arizona. Nerede o?" Panik boğazımı tırmalıyor ve bana bakışından neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri olmadığını anlayabiliyorum.

"Hastanede mi?"

Başımı iki yana sallıyorum, kalbim göğsümün altında hızla çarpıyor.

"Ne?" ve farkına vardı. Anahtarlarını alıyor ve beni geri itiyor ama Amora'ya bir öpücük vermeden önce değil.

"Orada değil." Dökülmek üzere olan safrayı yutuyorum. "Benim güneş ışığım değil, lanet olsun," diye bağıyor.

Titus ön kapıyı arkasından kapatıyor ve biz de park halindeki cipine doğru koşarak merdivenlerden iniyoruz. Titus'un telefonu kulağında ve Kaleb'le konuştuğunu biliyorum.

"Bir sorunumuz var, Arizona kayıp, ofiste buluşalım. Nate'i çağır." Arabanın kapısını çarparak kapatırken telefonu kapatıyor. Yolcu tarafına tırmanıyorum ve lanet kalbim çok sert çarpıyor.

Telefonum çalıyor ve Kaleb'in adını görüyorum.

Kaleb

Her şey yoluna girecek,
kardeşim.

Telefonumu kilitliyorum ve birkaç hafta önce mutfakta çektiğim fotoğrafı gördüğümde boğazım düğümleniyor. Büyük pencerenin önünde durmuş, krem rengi kırpılmış bir tişört ve karnının altına oturan siyah bir tayt giymişti. Elinde bir kase mısır gevreği tutuyor ve kameraya gülümsüyor; gözyaşlarımın akmasını istemediğim için kendimi tutuyorum. Özellikle de Titus'un önünde. Benim kafamda kendi sorunlarım var, onun kafasında neler olduğunu bilmek istemem.

Xavier'in adını çevirirken parmağını arabasının ekranına vuruyor.

"Ne?" İngiliz aksanındaki ısırik beni koltuğumda sertleştiriyor.

Titus, "Arizona gitti," demeyi başarıyor. Boğazı düğümleniyor, yumruğunu sıkıp dudaklarına bastırıyor.

"O amcık," diye

homurdanıyor Xavier,

"Ofiste buluşuyoruz."

"Hemen geliyorum," dediğini duyabiliyorum, "Killian'ı da alacağım," ve sonra telefon kesiliyor.

Yol kısa ve sessizdi. İkimizin de zihni aşırı hızda çalışıyor ve Titus'u bilmem ama ben dehşete düşmüş durumdayım.

Titus arabayı yerinde bırakıyor ve buraya ilk gelen biz oluyoruz. Titus'u asansöre kadar takip ediyorum ve sessizce yukarı çıkıyoruz. Söylemek istediğim çok şey var ama söylemiyorum. Sessiz kalıyorum ve düşüncelerimi Arizona'da tutuyorum.

O iyi olacak. İyi olmak zorunda.

Ellerim cebimde ofise giriyorum ve Titus bilgisayarının başına koşuyor. Kendimi yedek parça gibi hissediyorum. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Operasyonlarına pek karışmıyorum. Gerektiğinde yardım ederim ama sayıları hesaplarım. Bir kaçırma olayını çözmek için aynı şey değil. Bunlar Titus ve Kaleb. Nate de sanırım. Bu işin arkasındaki beyin o. Giriş ve çıkışları bilir.

"Wolfe denen adam olduğundan ne kadar eminiz?" Kelimeleri boğazımı sıkarak çıkarıyorum. Keşke kalbim yavaşlasa. Nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum.

Titus masasının üzerine eğilmiş, parmakları klavyesinin üzerindeyken yüzünü çevirip bana bakıyor.

"Yüzde yüz lanet olası."

Yerdeki çöp kutusunu aldım ve midemdekileri boşalttım.

"Kahretsin," diye homurdanıyor Titus, buzdolabından bir şişe su almak için yanımdan geçerken. Şişeyi bana uzatıyor ve sırtımı sertçe sıvazlıyor ve yemin ederim bir ciğerini kaydırıyor.

"Teşekkürler," diye homurdanıyorum, şişenin kapağını açıp yarısını içiyorum.

Böyle davrandığım için kendimi aptal gibi hissediyorum. O Titus'un kanı ve Titus soğukkanlı ve sakin biri. Yoksa öyle mi? Alnında boncuk boncuk terler belirliyor, boynundaki damar hızla atıyor ve kalbinin tıpkı benimki gibi hızla çarptığını kanıtlıyor. Tedirgin ve kıpır kıpır. Parmakları sürekli tıkırıyor, ayaklarını sürüyüp duruyor ve sonunda oturduğunda bacağı bir aşağı bir yukarı sallanıyor.

Kaleb asansörden fırlayıp dört uzun adımla yanıma geliyor ve kollarını omuzlarıma doluyor.

"Onu geri alacağız," diye sözünü kesiyor, elleri yanaklarımda, gözleri gözlerimin içine bakıyor ve tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor. Derin bir nefes alıyorum ve Reese'in kaçırıldığı an aklıma geliyor. Göğsümün içi boş. Şu anda beni tüketen boşluk gibi bir boşluğu hiç hissetmemiştim.

Titus'a doğru ilerliyor ve omzunu sıkıyor ve ancak o zaman yüzünün kaydığını, gözlerinden yaşlar döküldüğünü ve kardeşim onu teselli ettiğinde kırıldığını görüyorum.

Xavier, Killian'la birlikte, "Haydi çocuklar," dedi, "bu lanet olası bir cenaze töreni değil, değil mi? O çakal herifi bulacağız ve Arizona'ya elini bile süremeden işini bitireceğiz."

"Ona zarar verir mi?" Killian omzumu sıvazlarken soruyorum.

Titus ve Xavi gözlerini bana dikmeden önce birbirlerine bakıyorlar. Bir şey söylemelerine bile gerek yok. Titus'un onunla yaşamak zorunda olduğunu unutmuşum.

Amora'ya nasıl davrandığına şahit olun. Adam geldikleri kadar kötü biriydi.

Nate'in içeri girdiğini fark etmemiştim bile. Çoktan bilgisayarına dalmıştı.

Titus tekrar yerine oturur ve birdenbire harap olmuş gibi görünür.

"Ari'yi en son ne zaman gördün?" Nate bana soruyor ve Titus'tan nefes nefese bir iç çekiş duyuyorum.

"Dün gece, ben ve Titus..."

"Bana Ari'nin hastanede olduğunu söylemedi, ben de Amora'nın Dr. Kyra ile randevusu olduğu için öğrendim. Konuşmalar yapıldı ve kızımın hastanede yatak istirahatinde olduğunu bu şekilde öğrendim."

"Bekle," diye kekeliyor Killian, "hastanede mi? O iyi mi?"

"O..." ve sözüm Xavier tarafından kesildi.

"Bu kadar hoşbeş yeter, Nate, soruna cevap olarak dün geceydi."

"Zaman?" Nate yüzünü ovalıyor.

"Dört mü? Belki de? Bilmiyorum." Duvardan aşağı kayıyorum ve başımı eğiyorum. "Bu çok zekice. Nate, 4. kattaki kamera kayıtlarını getir."

ileriye doğru. Kaleb, Kyra'yı ara."

Killian, "Ben yaparım, numarası zaten kayıtlı," der ve telefonu kulağına götürmüştür bile.

Kaleb sadece bakıyor ve Xavier omzunu silkiyor.

"Tamam, yani evet, hem Tweedle Dee hem de Tweedle Dumb saat dört buçukta hastanedeydi," diyor Nate ve Xavier ile Kaleb ekrana doğru yürüyor. Ben ve Titus hareket etmiyoruz. Ne kadar da bok çuvalıyız.

Xavier başını sallayarak, "Lanet olsun," diye gülüyor.

Kaleb dilini yanağına bastırarak, "Ne yumruk ama," dedi, "karşılık vermediğin için aferin kardeşim, iyi adam."

Titus'a yan gözle bakarak gözlerimi deviriyorum.

"Gözünün nasıl morardığını merak ediyordum Keaton," Xavier yüzünde duygusal bir sırıtişla masanın üzerinden bakıyor.

Onu tersledim.

"Hızlı ileri sar," diyor Kaleb, ekrana daha yakından bakabilmek için eğilerek. "Tamam, o zaman bunun Kyra olduğunu varsayıyorum?" ve ayağa kalkıp bakmak için odanın karşısına geçiyorum.

"Evet," diye iç geçiriyorum ve tüm dikkatimi Arizona'sına veriyorum.

Çok üzgün görünüyor.

"Tamam, Kyra ayrılır ve bu sekiz civarı olur. Sonra Arizona uyumaya devam eder."

Kaleb bana teker teker yorum yapıyor ve iyi niyetli olduğunu biliyorum, ancak bu beni zaten hissettiğimden daha da aptal hissettiriyor.

"Durun," diye bağıyor Xavier ve hepimiz donup kalıyoruz. "Nate, bir saniyeliğine koridor kamerasına geç."

Nate onun dediğini yapar ve kaydı tekrar başlatır. Bizim ufaklığın bilgisayarlara ve CCTV'ye nasıl girdiğini nasıl bildiği hakkında hiçbir fikrim yok. Dürüst olmak gerekirse beni korkutuyor.

"Ari'nin Wolfe'la daha önce farkında olmadan karşılaşp karşılaşmadığını biliyor muyuz?" Kaleb çenesini ovuşturarak soruyor, tam o sırada amcığın Ari'nin odasının bulunduğu koridorda yürüdüğünü görüyoruz.

Ve bu sözler ağızımdan çıkar çıkmaz tekrar dayak yiyeceğimi biliyorum.

"O bir kamera kızıydı."

Doğru zamanda yanıma gelen Killian ile birlikte tüm gözler üzerimde.

"Ne?" Titus sandalyesinden kalktı ve öfkelendi.

Güzel.

"O bir kamera kızıydı." Bunu neden tekrarladığımdan emin değilim.

Eminim tekrar söylememe gerek duymamışlardır.

"Lanet olsun," diye tükürüyor Titus bana doğru gelirken, Kaleb önüme geçip ellerini Titus'un göğsüne bastırıyor.

Titus'a "Şimdi olmaz," diye bağıır ama Titus çoktan gitmiştir. Gözlerini Ben.

"Onunla orada hiç etkileşime girmedim, cazip geldi ama yapmadım." ve Kaleb dönüp *ne halt ediyorsun* der gibi bana bakıyor. "Ama eskiden ona göz kulak olmak için kaydoldurdum. İki takipçisi vardı. Ben ve *TallDarkandHandsome* adında biri."

Her şeyi döktüğüme göre, çöküşüme devam edebilirim. "Prestij'de onunla karşılaştığımda ikisini birbirine bağlamadım." Üç. İki. Bir.

"Prestij mi?" Killian soruyor, Kaleb'in gözleri açılıyor. "Tıp fakültesinde olduğunu sanıyordum?"

Xavier sorar.

"Ben de öyle," Kaleb yavaşça Titus'u bırakıyor ama bırakır bırakmaz Titus tekrar bana doğru koşmaya çalışıyor. Bu sefer Killian ve Kaleb onu tutuyor.

"Görmeyene kadar ben de öyle düşünüyordum." Dudaklarımı birbirine sürtüyorum ve göğsüm ağrıyor. "Hiçbir fikrim yoktu, bir gece uğramaya karar verdim ve onu o zaman gördüm. Çok kızmıştım ve şok olmuşum. Onu özel odalardan birine sürükledim ve orada her şeyi anlattı. Hiçbir şey söylememem için bana söz verdirdi..." Durakladım.

Gözlerimi Titus'unakilere dikiyorum ama onunkiler hâlâ öfke dolu. Çok fazla öfke, nefret ve zehir var ve hepsi bana yönelik. Onu suçlayamam. Bundan sonra benden nefret edecek, ama dürüst olmak gerekirse, onun yerinde olsaydım ben de kendimden nefret ederdim.

Kendimden nefret ederdim.

Ona ihanet ettim. İkimiz de ihanet ettik.

"Haftalar geçti ve bir gece eve geldiğinde keyfi yerinde değildi. Hatta belki de ürkmüştü." Bana her şeyini verdiği geceyi düşündüğümde elimi başımın arkasında gezdiriyorum. Her şeyin değiştiği geceyi. "Bir yorum yaptı..." ve duraklıyorum, bu benim hesabım için bile çok ileri.

"Ne dedi?" Killian soruyor.

Odaya bakıyorum, hepsi bana bakıyor, onlara söylememi bekliyorlar ama söyleyebileceğimden emin değilim. Benim ya da Titus'un iyiliği için bile değil, onun iyiliği için.

"Onun ve Titus'un hepinizin bilmesini isteyeceğini düşündüğüm bir şey değil."

"Anlat bize," diye homurdanıyor Titus, çenesi sıkılı ve lanet çenesi onu öldürüyor olmalı.

Benim için geldiğinden beri açmadı.

"İşten eve işaretli geldi; çılgına döndüm. Birinin ona el sürmüş olmasından nefret ettim ama o bana bir şey olmadığına dair güvence verdi. Kendini unutana kadar içmek istedi. Birine ihtiyacı olursa her zaman yanında olacağımı söyledim. Bir şey olursa benimle konuşacağına dair söz verdirdim. Kabul etti," midem düğümlendi, "sonunda içmeye başladık, sanırım aptalca bir doğruluk mu cesaret mi oyunu oynadık."

"Nesin sen, on iki yaşında mı?" Xavier patladı ama onu görmezden geldim.

"Bana onu kaybettiğini söyledi..." ve Titus'un gözlerinin kapanışını izliyorum ve bunu oturup dinlemenin onun için korkunç olduğunu biliyorum.

"Geriye dönüp baktığımda, kısa bir süre sonra internete girmeyi bıraktı ve Vegas'tan sonra hesabını sildi."

"Özel müşterinin Wolfe olduğunu mu düşünüyorsun?" Kaleb sorar ve o da Killian da Titus'un gitmesine izin verir.

"Sanırım öyleydi." Boğazımda oluşan büyük yumruyu yutuyorum ve bunu fark ettiğimde midem bulanıyor.

"İşte!" Nate ekranı durdurarak bağırır.

Ve ekranda Wolfe, Arizona'yı tekerlekli sandalyeyle dışarı itiyor. En ürpertici şey ise bunu izleyeceğimizi biliyor olması. Çünkü CCTV kamerasının merceğine doğru bakıyor, en uğursuz ve

Eşim ve çocuklarımın annesi bayginken hayatımda gördüğüm en kötü sırtı.

Kendimi korkutarak çığlık attım. Ciğerlerim yanıyordu. Üzüntü zehirli bir öfkeye dönüştü ve onu geri almak için dünyayı yakıp kül etmeye hazırdım. Ve bu adamların her adımımda arkamda olacağını, yolumuza çıkan her şeyi yok etmeye hazır olduklarını biliyordum.

Hayatının aşkını kaybetmek üzere olan bir adam kadar cehennemde öfke yoktur.

DOKUZUNCU ŞEF

vRI\ONv

SABAH MI AKŞAM MI? KİM BİLİR. BURASI HER ZAMAN AYDINLIKTIR.

Küçük bir oda. Klinik ve minimalist. Pencere yok. Oda boğucu.

Günler kayboldu ve bebeklerin kontrol edilmediğini bilmek içimde endişeyi daha da derinleştiriyor. Hala tekmelediklerini hissedebildiğim için rahatladım.

Acaba Keaton gittiğimi fark etti mi? Fark etmediyse onu suçlayamam. Ona gitmesini söyledim. Gitmek istemedi. Nefret ettim. Ama çok kızgındım. Babama ve odaya girip Keaton'a vurma şekline kızgındım. Sevdığım adama bunu yapmaya hakkı olduğunu düşünüyor. Nefes alırken göğsüm titriyor, sonra Keaton babama Prestige'de çalıştığımı söylüyor. Bu onun görevi değildi. Onunla bu konu hakkında konuştuğumda, bunu benim için yaptığını söyleyeceğini biliyorum. Keaton'ın olayı bu. Son derece sadıktır. Sevdği herkes için her şeyi yapar. Onu tanımadan önce hiç böyle düşünmezdim. Her zaman çok ukala ve kendini beğenmiş biriymiş ama sonra değişti. Kimsede olmayan bir şeyin parıltısını gördüm ve umutsuzca aşık oldum.

Yüzümü çevirerek gözlerimde biriken yaşları görmezden gelmeye çalışıyorum. Akşam yemeğim yanımdaki masada duruyor, bu da Wolfe'un beni kaşıkla beslemek için her an gelebileceği anlamına geliyor ve bu düşünce öğürmemi neden oluyor.

Babamdan ne istediği ve neden benim piyon olmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok ama sanırım Amora'da başarısız oldu ve şimdi bir sonraki en iyi şeyi alacak. Mecbur kalırsam, kendimi onun için feda ederim. Ve bunu gözümü kırpmadan yapardım. Eğer bu sevdiklerimi kurtarmak anlamına geliyorsa. Ailemi.

Onlar için kendimi feda ederdim. Çünkü sevdiğin insanlar için bunu yaparsın, değil mi? Ölecek olan sen olsan bile.

Gözlerimi kırıştırarak gözyaşlarım yanağımdan aşağı yuvarlanıyor ve onları avuçlarımla uzaklaştırmak için çaresiz kalıyorum, ama yapamıyorum, bu yüzden çenemden yastığa damlıyorlar ve yastık onları emiyor. Tıpkı buraya geldiğimden beri olduğu gibi.

Kapının kilidi açılıyor ve nabzımın hızlandığını hissediyorum. Geçen her günle birlikte beni bulma umutlarım daha da azalıyor. Ama eğer bu pislik düşündüğüm kadar zekiyse, onları buraya getiren ekmek kırıntılarını takip etmeleri için her şeyi planlamış olacak. İşte o zaman saldıracak. İçlerinden biri kaybedecek. Ama kim kaybedecek?

"İşte burada," diye gülümsüyor Wolfe, kapıyı arkasından kapatıp kilitliyor, elleri cebinde bana doğru yürüyor. "Bu sabah nasılsınız?" diye soruyor yatağın kenarına otururken ve ben kaskatı kesiliyorum. Elini kaldırıp yanağıma okşamaya çalışıyor ama ben başımı çeviriyorum. Ne kadar aptalım. Yüzümü tutup beni zorla kendisine doğru çeviriyor ve gözlerim doluyor. "Benimle savaşmanın bir anlamı yok *Mostriciattola*," ve kelimelerin dilinden dökülüşü midemi bulandırıyor. "Seninle ne istersem yaparım, sana bir kez sahip oldum, yine sahip olabilirim. Ne de olsa bekaretini almama izin vermiştin."

Buna itiraz edemem.

Ben ettim.

Beni zorlamadı.

Ama nedenini bilmek ister misin? Nedense, *TallDarkandHandome'u* Keaton sandım. Ne kadar aptalım. Kendimi bu adama isteyerek verdim, en mahrem anlarımı paylaştım ve başından beri Wolfe'du. Babamı öldürmeye çalışan, Amora ve Twyla'ya zarar vermeye çalışan kişi. Alt dudağım titriyor. Hiç şansım yoktu.

"Bana boyun eğeceksin, istediğin kadar savaşabilirsin ama yatağa bağlı olmak sana çok az şans veriyor ya da hiç vermiyor," diye gülüyor ve elini yüzüme bastırarak başımın arkasının yastığa daha da gömülmesini sağlıyor.

Uzun boylu oturuyor, yemek tabağına ve kaşığa uzanmadan önce elini siyah, kaygan saçlarının kenarlarında gezdiriyor.

Dudaklarımı zorla kapatıyorum, dişlerimin altında yuvarlıyorum ve onunla savaşabilmem için dua ediyorum.

Kaşığa püre ve bezelye koyup dudaklarımın önünde gezdiriyor.

"Arizona, eğer ağzını açmazsan, zorla açtıracam," parmağını alnında gezdirirken sesi keskin, "ve sen boğulana kadar bunu yapmaya devam edeceğim."

Burnumdan ağır ağır nefes alıyorum.

"Seni öldüreğim Arizona, öldürmeyeceğimi sanma. Baban ortaya çıktığında ve sen yatakta ölü yatarken bu bana büyük bir zevk verecek."

Gözlerimin arkasından yaşlar
süzülüyor. "Beni kışkırtma
Mostriciattola."

Dudaklarım hâlâ sımsıkı kıvrılmış durumda, peki amcık ne yapıyor? Burnumu sıkıyor, sıkıca tutuyor, böylece ağzımı açmaktan başka seçeneğim kalmıyor ve kendimden nefret ediyorum.

Beni besliyor, beni övüyor ve ben kendimi hiç bu kadar aşağılanmış hissetmemiştim.

"Bundan sonra seni yıkayacağım. Vücudunun her santimini yıkayacağım ve sonra seni becermeme ve doldurmama izin vereceksin." Ağzıma bir kaşık dolusu yemek daha tıkıştırırken öğürüyorum. Kaşığın tabağa çarpma sesi odanın içinde yankılanıyor.

"O zaman, belki, seni yalnız bırakırım. Her şey değişir." Eli başımın arkasına uzanıyor, ensemdeki saçları kavırıyor, başımı geriye doğru sürüklüyor ve ağzı tenime değişiyor, iğreniyorum. Ne kadar sıkı kavradığı için kafa derim yanıyor ve ölmek istiyorum. Dili boğazımın sütununda kayıyor ve ürperiyorum. Hırıltısı boğazında titreşiyor ve ben gözlerimi sıkarak her şeyin kararmasını istiyorum. Ama hiç şansım yok. Yataktaki bağları çözmeden önce beni tiksintiyle kendisinden uzaklaştırıyor ama ellerim ve ayaklarım hâlâ bağlı. Beni yataktan sürüklüyor, sonra ayak bileklerime vuruyor ve bir yığın halinde yere düşüyorum. Her yerim ağrıyor. Beni öldürecek. Saçlarımı kökünden tutarak beni beton zemin boyunca banyoya doğru sürüklemeye devam ediyor ve kapıyı arkamızdan çarpıyor.

Beni bir çöpmüşüm gibi duşa atıyor, suyu açıyor ve buz gibi soğuk. Beni soyuyor ve tek yapmak istediğim bir topun içine kıvrılıp kendimi saklamak ama yapamıyorum.

Bu yüzden gözlerimi kapatıp her şeyi
karartıyorum. Bunu atlatabilmemin tek yolu
bu.

Derimi kemiklerimden ayırıp yakmak istemediğim tek yol.
Ben lekелendim ve hepsi onun yüzünden.

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

KEATON

BEŞİNCİ GÜN

BEŞ GÜN.

Beş gün uykusuzluk.

Beş gün yemek yok.

Beş gündür Wolfe'un karımı nereye götürdüğüne dair bir ipucu yok.

Onsuz beş gün.

Ve her geçen gün endişemiz daha da artıyor.

Çılgına döndüm. Midem paramparça oldu ve sinirlerim bozuldu.

Bizimkiler de aynı. Hepimiz kafalarımızı birleştirip onun nerede olduğunu bulmaya çalışıyoruz.

Xavier mücadele ediyor. Zaten çabuk sinirleniyor.

"Neyi kaçırıyoruz?" Xavier adım atıyor. Yukarı ve aşağı. İleri geri. "Onu bulmamızı istiyor, intikam almak istiyor."

Titus başını iki yana sallıyor.

Xavier parmağını Titus'a doğru uzatarak, "Bu senin hatan," deyince Kaleb ona doğru bir adım attı.

"Yapma."

"Kızım ile evlenmek için kaçmadan önce gerçekten ölüp ölmediğini kontrol etseydi, bu durumda olmazdık" derken sesi sertti.

"Siktir git Xavier," diye kükrüyor Titus ve işte o zaman ben devreye giriyorum. Xavier'i iterek ayağa kalktım.

"Sakın buna cüret etme. Ya suçlamayı bırak ve bize yardım et ya da siktir git. Çünkü biz kavga edip didişirken Wolfe karıma ve Titus'un kızına kim bilir neler yapıyor. Sen parmak sallamakla meşgulsen bunu kendi başıma da yapabilirim." Ellerimi havaya kaldırıp Nate'e doğru ilerliyorum. Ağır göz torbaları, kısık gözler, kuru dudaklar. Hepimiz boku yedik.

Parmaklarımı alnımda gezdiriyorum ve Nate kamera kayıtlarını tarıyor.

"Hiç mantıklı değil, sanki birden ortadan kayboldu." Nate iç geçiriyor, sandalyesinde geriye yaslanıyor ve başını arkaya eğiyor.

Yere düşüyorum, bacaklarım altımda kalıyor ve parçalanıyorum.

Kaleb üzerimde, yanıma çömeliyor ve kolunu omuzlarıma doluyor.

"Onu bulacağız, söz veriyorum."

ALTMİŞ BİR ŞAFT

vRI\ONv

UYUŞMUŞ DURUMDAYIM.

Kırıldım.

Mahvoldum.

Ve aklıma yerleşen, göğsümde iç karartıcı bir boşluğa neden olan son düşünceler; onlar gelmiyor.

ALTI-İKİ ŞAFT

WOLFE

ONU BULMALARININ BIRAZ ZAMAN ALACAĞINI BILİYORDUM AMA BU

Dalga

geçiyorum.

Sıkıldım.

Biraz daha hızlanmalıyım.

Ayaklarım kulübün masasında, elimde burbon, uzun parmaklarım kristal bardağa vururken, gözlerim kulübün ve Arizona'nın odasının güvenlik kameralarına odaklanmış bir şekilde oturuyorum.

Belki de yeterince ipucu bırakmamışımdır? Belki de dedikleri kadar zeki değildir.

Tek istediğim Xavier Archibald ve Titus King'in gözlerinin arasına bir kurşun sıkmak ama belki de onları Arizona ile tehdit etmem gerekiyordur.

İçkimin geri kalanını devirip masaya çarparken dudaklarımda bir sırıtma beliriyor.

Elimde telefon, ofisimden fırlayarak onun odasına doğru ilerliyorum. Cebimden anahtarı çıkarıp kapısını açıyorum ve içeri giriyorum.

Anında geri çekiliyor ve biliyorum ki az önce olanlar yüzünden canı acıyacak. Ama umurumda değil. Keaton ve Titus onu avuçlarının içine almadan önce, sevilmediğini hissedene kadar onu parçalayacağım ve önümde hiçbir şey onu düzeltmeyecek kadar kırılacak.

Farkında olmadığı şey, onu sonsuza dek yok etmek için o piçleri midesinden kesip çıkaracağım.

"Merhaba Arizona," yatağına doğru yürürken ses tonum soğuk, kendini korumaya çalışıyor ama nafile. Yeni bir hastane önlüğüne sarınmıştı; diğeri yok edilmişti. Hatıralarımı canlandırırken dudaklarım seğiriyor ve sikimin pantolonumun içinde kıpırdadığını hissediyorum.

"Benden uzak dur," diye tükürüyor ve tükürük gözüme geliyor. Öfkem yükseliyor ama kendimi sakinleştiriyorum ve parmaklarımı gözümün üzerinde gezdirip silerek uzaklaştırıyorum.

"Oh, *Mostriciattola*, bunu asla yapmayacağım." Yatağın üzerine diz çöküyorum ve yanaklarını tutarak dudaklarımı dudaklarına indiriyorum. "Sana ne istersem yapacağım, beni anlıyor musun?" Fısıldıyorum ve gözlerindeki korkuyu izliyorum. Buna bayılıyorum. Onu yavaş yavaş kırıyorum.

Geri çekiliyorum, telefonumu cebimden çıkarırken yatağın üzerinde diz çöküyorum. Onlara kanlarını kaynatacak bir şey göndermem gerekiyor ve tam olarak ne olduğunu biliyorum.

Bağlarını çözerek onu yere çektim. Önümde diz çöktü ve ne kadar da güzel görünüyordu. Gözleri yaşlı ve ellerim ve ağzım yüzünden morarmış. O bir resim.

Eğildim, parmaklarımı yanaklarına bastırdım.

"Sevgili babama göndermek için bir fotoğrafını çekeceğim, umarım seni bulmak istemesini sağlar çünkü dürüst olmak gerekirse, onun istediğini sanmıyorum."

İnliyor, bu da beni gülümsetiyor.

Benden korkmasını seviyorum. Bundan besleniyorum. Onu kendimden uzaklaştırıyorum, o geriye düşüyor, ben de tutuyorum. Eğilip onu dizlerinin üzerinden kaldırıyorum.

Elimin tersi yanağına çarpıyor ve zaten morarmış olan yüzünde güzel bir iz bırakıyor.

Çenesini tutuyorum, başparmağımı çatlamış ve yarılmış alt dudağına sürterken yüzünü bana bakması için eğiyorum, ona sırtıırken başımı yana eğiyorum. Başparmağımı dudaklarının arasından sıcak ağzına doğru itiyorum, tam dişlerini başparmağıma geçirip sertçe ısırırken dudaklarımı yalıyorum.

Kükrüyorum, ağzından koparıyorum ve onu saçlarından sürüklüyorum, bu da ağlamasına neden oluyor.

"Ne yazık ki senin sakin değildi," diye gülümsüyor, yarılan dudağından akan kan dişlerini kaplıyor ve öfke beni tüketiyor.

"Seni küçük sürtük," diye yüzüne bir tokat daha attım. "Bunu sonraya saklayacaktım ama biliyor musun, fikrimi değiştirdim."

Onu yatağa fırlatıyorum ve kanım kaynıyor. Hışımınla odadan çıktım ve evrakları bulmak için masamın çekmecesini karıştırdım. Kanımı akıttı. Küçük orospu. Bunun bedelini sonra ödeyecek. Kağıt yığını kaptığım gibi kapısına doğru ilerledim ve arkamdan kapıyı çarptım. Kâğıtları yan masaya bırakıp uzandım ve parmaklarımı boynuna doladım.

"Seni boğarak öldürmemek için kendimi ne kadar zor tutuyorum." Bana sırtıyor, bu da beni daha çok kızdırıyor.

Onu boğazından tutup kaldırıyorum ve Keaton'ın imzasını görmüş olmasını umarak yüzünü kâğıtların üzerine çarpıyorum.

"Şimdi, seni küçük fahişe, bu boşanma kâğıtlarını imzalayacaksın, ama Keaton'ı arayıp onu terk ettiğini söylemeden önce değil. Onu artık sevmediğini düşünmesini istiyorum. Sonra seni en kötü şekilde aşağılayacak ve babanı çok kızdıracak bir fotoğrafını çekeceğim.

Elimin altında kıpırdanıyor ama bu beni daha çok bastırmaya itiyor.

"Beni anlıyor musun?" Evet diye inliyor. "Çok zayıfsın amına koyayım," diye gülüyorum onu saçlarından çekerken. "Ve bil diye söylüyorum, eğer bebeklerin hâlâ hayattaysa, o küçük piçleri senden kesip atacağım. Ne de olsa yarısı benim, yani benim de bir seçim hakkım var."

Gözleri açılıyor.

"Onlar Keaton'ın" diye beni kışkırtıyor.

"Öyle mi? Çünkü DNA sonuçları farklı diyor" dediğimde yüzünün nasıl solduğunu görüyorum.

Ona bir kalem fırlatıyorum, sonra Keaton'ın numarasını çeviriyorum - elbette bilinmeyen bir numara - ve hoparlörü açıyorum. Telefonu kulağına dayıyorum ve gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzülüşünü izliyorum.

"Alo?"

Gözyaşlarına boğuluyor, nefesi boğazında düğümleniyor. Ağladığında çok güzel görünüyor.

"Merhaba," diye nefes alıyor.

"Oh, bebeğim," sesindeki rahatlamayı duyabiliyorsunuz.

"Çıkar ağzındaki baklayı." Homurdanıyorum, şimdiden sinirlenmeye başladım.

"İyi misin? Neredesin? Sana zarar verdi mi?" Ve sessiz gözyaşları döküyor. Keşke onun için üzülseydim. Ama üzülmedim. Bir gram bile. Kalbim olmadığına hep yemin ettim. Annemi öldürdüğümde ve gözlerinden hayatın süzülüşünü izlediğimde bile. Ağlamadım. Pişmanlık hissetmedim. Babamı öldürmek için Xavier'ı aradığımda bile. Kendim de yapabilirdim ama birinin bana bir şey borçlu olmasını istedim ve o mükemmeldi. Aptal yaşlı amcık.

"Senden boşanıyorum." Ağlama sesinin telefon hattını doldurmasını engellemek için eliyle ağzını kapattı.

"Ari..."

"Benden bu kadar. Bana ihanet ettiğin için seni affedemem."

İlginç.

"Öyle demek istemedim, bunu senin için yaptım, senin ve babanın ilişkisi için." "Umurumda değil."

Yalancı.

"Blossom, lütfen, her şeyi yaparım, ne istiyorsun?"

Blossom. Mide bulandırıcı.

"Beni yalnız bırakman için kağıtlar imzalandı. Her şey bitti."

"Ari," ama telefonu elinden kaptım.

"Tamamdır," dedim ve telefonu kapattım. "Şimdi şu lanet kağıtları imzala."

Ve işi bittiğinde, onu dizlerinin üzerine sürüklüyorum ve babasının kalbini kıracak o lanet fotoğrafı çekiyorum.

ALTMİŞ ÜÇÜNCÜ ŞAFT

KEATON

TELEFONUM BİLİNMEYEN BİR NUMARA İLE ÇALIYOR VE ilk zil. Hoparlöre basıyorum ve aramayı takip etmeye başlamak için parmağımı Nate'e doğru çeviriyorum.

"Alo?"

Hat bir an için sessizleşiyor ve bir hırıltı duyuyorum.

Bu o.

"Merhaba," keskin nefes alışını duyuyorum, nefesini içine çekerken nasıl titrediğini ve göğsümün nasıl çöktüğünü.

"Ah bebeğim," bir anda içimi bir rahatlama kaplıyor ve sonra arka planda onun sesini duyuyorum.

"Tükür onu." Ve kanım

kaynıyor.

"İyi misin? Neredesin? Sana zarar verdi mi?" Titus ayağa kalkmış, gözlerinde ateş, Nate'in bir şey almasını bekliyor. Bana konuşmaya devam etmemi söyledi.

Kalbim göğsümde hızla çarpıyor.

"Senden boşanıyorum." Ses tonu sert ama sesindeki hüznü duyabiliyorum ve sonra hoparlör boğuklaşıyor. Ağlıyor.

"Ari..." Fısıldıyorum, çünkü ona inanmıyorum.

"Benden bu kadar. Bana ihanet ettiğin için seni affedemem," diye burnunu çekiyor ve kalbim parçalanıyor.

"Öyle demek istemedim, bunu senin için, senin ve babanın ilişkisi için yaptım." Gerçek bu, Titus'un ve onun da bilmesini istedim.

"Umurumda değil."

Önemsiyorsun. Umursadığını biliyorum.

"Blossom, lütfen, her şeyi yaparım, ne istiyorsun?" Güm.

Güm. Güm.

"Beni yalnız bırakman için kağıtlar imzalandı. Her şey bitti."

"Ari..."

"Wolfe'un sesi telefona sızıyor, kanım donuyor ve telefon kapanıyor.

Nate'e dönüyorum ve o da başını iki yana sallıyor.

"Siktir!" Telefonumu duvara fırlatıyorum ve ekranın yerde titremesini izliyorum.

Düşman odasını bir bip sesi dolduruyor ve Titus telefonuna bakarken gözleri açılıyor.

"Ne oldu?" Hemen yanına koştum ve daha önce hiç böyle bir öfke hissetmemiştim, bu kendimi bildim bileli içimde sakladığım bir öfke ama sonunda telefonunda Arizona'nın görüntüsünü görünce patladı. Bağlanmış. Dizlerinin üzerinde. Kanlar içinde, morarmış ve kimsenin tanık olmaması gereken bir şeyi yapmaya zorlanıyor.

"Onu öldüreceğim," diye kükrer Titus.

Xavier, arkasında Killian, Nate ve Kaleb dururken, "Bizden önce davranmanız gerekecek," diyor.

ALTMİŞ DÖRT ŞAFT

WOLFE

ÖN KAPI ÇALIYOR VE TELSİZLE GÜVENLİĞE HABER VERİYORUM.
içinde.

Dexter Rutherford.

İnsanları yakın tutmak güzel. Dex aracılığıyla Arizona'yı takip etmek kolaydı. Gerçi o bilmezdi. Clueless piç.

Kapının çalınması beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor ve yerimde doğruluyorum. "İçeri gel," diye seslendim ve Dex ile küçük striptizci fahişesi içeri girdiler.

Kapıda. Güzel bir yüz, pervasız bir vücut. Onu yok ederdi.

"Dexter, Sage, sizi tekrar görmek çok güzel," diyerek ayağa kalkıyorum ve masanın üzerinden eğilip elini sıkıyorum.

Sage'i gördüğümde çok zorlanacaktım ama toplantımdan önce Arizona'dan ihtiyacımı karşıladım, bu yüzden şimdilik iyiyim.

"Dex, lütfen," sert İngiliz aksanı beni rahatsız ediyor.

"Elbette," diyerek oturuyorum ve CCTV ekranını küçültüyorum. Arizona'yı bulmalarına ihtiyacım yok, değil mi?

"Görüşmemizin iyi geçtiğini varsayıyorum. Sözleşmeyi incelediniz ve kulübü satın almak istiyor musunuz?" Gözlerim ikisi arasında geziniyor, ellerim kenetli ve işaret parmaklarım birbirine basılı. Noktalı bir yere imza atmıştı ama birkaç şartı değiştirdim ve bir imzaya daha ihtiyacım vardı.

"Evet, sanırım öyle. Sizinle konuşmak istediğim birkaç küçük şey var ama bizi bu kulüpten uzaklaştıracak hiçbir şey yok."

"Bence bu bir kutlama gerektiriyor, öyle değil mi?" Ayağa kalkıp burbon dolu kristal sürahiyi elime alarak söylüyorum.

"Kesinlikle öyle," diye gülümsüyor Dex oturduğu yerden kalkan fahişesine.

"Ben tuvalete gidiyorum, siz ikiniz iş konuşun."

"Soldan altıncı kapı," diyorum ona, burnunu sokmaya
çalışmayacağından emin olmak için.

"Teşekkür ederim," diye eğilip Dex'i yanağından öpüyor ve ben de
açgözlü gözlerimin onun üzerinde dolaşmasına izin verme fırsatını
kaçırmıyorum.

Sikimi ona sokmayı çok isterdim. Belki de Dex'in onun için çalışmasını
s a ğ l a r ı m . Dudaklar seğiriyor, sık kıpırdıyor.

"İşte başlıyoruz," diyerek Dex'e kristal bir bardak uzatıyorum ve
ikisini tokuşturuyorum. "Yeni işimize,"

"Yeni bir işe," diye tekrarlıyor Dex, tam Sage kapıdan çıkarken, o
gözden kaybolana kadar gözlerim onun kıkında.

Bir dahaki sefere kesinlikle onu alacağım.

ALTMİŞ BEŞLİ ŞAFT

SAGE

DAR KORIDORDA ALTINCI KAPIYA DOĞRU YÜRÜDÜM.

Wolfe'un dediği gibi sola. Yakında bizim olacak olan kulübün etrafına bakarken, midemin alt kısmında sinir bozucu bir his hissediyorum. Wolfe'ta güvenmediğim bir şeyler var. Bir odaya girdiğimde gözlerinin vücudumda bir aşağı bir yukarı gezinmesi. Tüylerimi diken diken ediyor. Sol tarafımdaki kapıyı açıp beyaz, klinik gibi temiz bir odaya girdiğimde dikkatim dağılıyor. Turumuzda bunu gördüğümü hatırlamıyorum.

İşte o zaman onu gördüm.

Yatağa yatırılmış, bağlanmış ve zaptedilmiş. Kanlı ve morarmış.

Kalbim göğsümde sıkışıyor, iyi olduğundan emin olmak için elimden geldiğince hızlı bir şekilde ona doğru koşarken içimde panik dolaşıyor.

"Aman Tanrım Arizona, iyi misin?"

Onu hafifçe sarsarak uykusundan uyandırmaya çalışıyorum. "Ari, lütfen uyan," sesim çatlıyor ve dehşete kapılıyorum.

Bakıyor ve gözlerini açıp yanında durduğumu fark etmesi biraz zaman alıyor. Birkaç kez gözlerini kırıştırıyor ve işte o zaman yüzünün ne kadar morarmış olduğunu görüyorum. Her iki gözü de morarmış, burnu şiş ve kanlı, dudakları çatlamış, yarılmış ve kuru kanla kaplanmış.

"Sage?"

Saçlarını alnından nazikçe tarıyorum, onu incitmemeye dikkat ediyorum, kafasında bir yara bandı var ve bunun şimdi mi yoksa buraya gelmeden önce mi olduğundan emin değilim.

Ama neden burada olduğunu anlamıyorum.

Neden kimse onu bulmaya
gelmedi? Neden bize haber
verilmedi?

Görünüşe göre birkaç günden daha uzun süredir burada ve bu beni daha
da endişelendiriyor.

"Gerçekten sen misin? Yoksa rüya mı
görüyorum?" "Gerçekten benim".

Kelimeler boğazımda düğümleniyor.

"Beni nasıl buldun?" Sesi boğuk, gözleri panik içinde odanın içinde
geziniyor ve sanırım Wolfe'u arıyor.

"Ben ve Dex, Wolfe ile bir toplantı yaptık. Vegas'tayken baktığımız
kulübü hatırlıyor musun?"

Başını sallıyor.

"İşte buradasınız. Kulübün evraklarını imzalamak için Vegas'a uçtuk.
Tuvalete gitmem gerekiyordu, bu yüzden toplantıdan çıktım ve Wolfe bana
nereye gideceğimi söyledi." Bir an durup ona bakıyorum. Kendisinin bir
kabuğu gibi. "Ama yürürken dikkatim o kadar dağıldı ki, altıncı kapıyı değil
de beşinci kapıyı açmış olmalıyım."

Sakin ve uyuşuk. Ona ilaç mı veriyordu? Korku omurgamın tepesine
diken diken oluyor ve endişeli gözlerim vücudunu, yumrularını tarıyor,
sonra tekrar gözlerine dönüyorum.

"Burada olduğunu bilen var mı Arizona?"

Başını iki yana sallıyor ve alt dudağının titrediğini, çenesinin
sallandığını ve gözlerinin dökülmemiş yaşlarla dolduğunu gözden
kaçırmıyorum.

"Sorun değil, seni buradan çıkarabilirim, Dex'in Wolfe'un dikkatini
dağıtmasını sağlarım ve sonra seni gizlice çıkarabilirim."

"Bunu yapamazsın, her yerde gözleri var." Nefesini içine çekiyor ve ben
de iç çekişindeki ürpertiye kaçırıyorum. Arkamı döndüm ve yanıp sönen
kamerayı gördüm. Kahretsın.

"Eğer bağlarımı gevşetmeme yardım etmek ve Wolfe'a saldırabileceğim
bir şey vermek istersen," diye nefesini içine çekiyor, "ama bunu belli etme,"
gözleri odanın köşesine kayıyor, sonra tekrar benimkilere dönüyor.

Onu burada bırakma fikrinden hoşlanmıyorum ama haklı, eğer bu işe
karışırsam Wolfe'un bana, Dex'e ya da daha kötüsü Arizona'ya neler
yapabileceğini hiç bilmiyorum.

"Wolfe'la olan toplantına geri dön, bunlar olmamış gibi davran ve Dex'e
Keaton'ı ya da babamı aramasını söyle." Sesi titriyor, elleri titriyor. "Bana
söz ver Sage, istediğimi yapacağına söz ver ve

Buradan çıkıp gideceğinizi ve beni gördüğünüzü unutacağınızı sanmıyorum ama lütfen mesajı iletin."

Ona onaylayan bir baş selamı verdim.

Bağlarını gevşeterek hâlâ yatağa bağlıymış gibi görünmesini sağlıyoruz ama değil. Yatağının başucundaki ünitenin alt çekmecesini açıyorum ve bir dizi gümüş ameliyat aleti buluyorum. Orada ne için bulunduklarını düşününce kanım donuyor ve düşünmeye bile değmiyor. Bisturiyi eline tutuşturuyorum, o da önlüğünün koluna sokuyor.

"İyi olacağına emin misin?"

"Öyleyim," diye cevap veriyor ve gözlerindeki ateşi görebiliyorum. Karnında açlık var ve onun kazanmasına izin vermeyeceğini biliyorum.

O odadan çıkmak hayatımda yaptığım en zor şeydi. Onu bırakmak zorunda kaldığım için nefret ediyordum ama o haklıydı. Toplantıma geri dönmem gerekiyordu. Zaten gideli çok olmuştu ve eminim Wolfe şimdiye kadar şüphelenmeye başlamıştır. Kapıdan çıkmadan önce Arizona'ya son bir kez baktım. Kadınlar tuvaleti için doğru olan kapıya girdim. Aceleyle girip çıktım, ellerimi yıkadım ve Wolfe ile Dex'in beklediği yere geri döndüm.

"Kayboldun mu?" Wolfe bana soruyor ve ben onun alaycı ses tonunu hiç kaçırmıyorum. Ona nazik bir gülümseme veriyorum.

Şerefsizi nezaketle öldürün.

"Hayır, kaybolmadım, sadece beklediğimden biraz daha uzun sürdü." Dex'in yanındaki koltuğuma geri oturdum ve konuşmalarını bitirmelerini bekledim. Evraklar imzalandı ve önümüzdeki üç hafta içinde kulübü devralmak üzere randevulaşarak kulüpten el ele çıktık. Wolfe bizi takip ediyor ve kapıda Dex'in elini sıkarak vedalaşıyor ve eğilip beni yanağımdan öpüyor. Dudakları tenimle buluşur buluşmaz kaskatı kesiliyorum, bana hissettirdikleri tarif edilemez. Olması gerekenden biraz daha uzun süre oyalanıyor ve dudaklarının kulağıma değme şeklini kaçırmıyorum ve yarı yarıya orada sadece benim duyabileceğim bir şey fısıldamasını bekliyorum ama yapmıyor. Dex elimi sıkıca kavırıyor ve beni usulca çekiştiriyor. Wolfe geri adım atıp benden uzaklaşıyor, Dex'in sessiz uyarısını açıkça okuyor, gözleri bir kez daha vücudumda aşağı yukarı geziniyor ve midemin derinliklerindeki o rahatsızlık hissi yeniden başlıyor. Arizona'yı onunla birlikte o cehennem çukurunda bırakacağımı bildiğim için oradan uzaklaşmaktan nefret ediyordum. Ama ona söz vermiştim. Keaton'a ya da babasına bir mesaj ileteceğime söz verdim.

Dex aracılığıyla. Kulüpten çıkar çıkmaz, Dex'i havasız binanın dışına ve Las Vegas'ın sıcak havasına götürüyorum.

"Dex," park ettiğimiz yere doğru yürümeye devam ederken sesim aceleciydi. Ondan yeterince uzaklaşmam gerekiyordu.

"Ne oldu bebeğim?" Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor.

Wolfe tarafından takip edilmediğimden emin olmak için omzumun üzerinden bakmaktan kendimi alamıyorum ve etrafın temiz olduğunu anladığımda olduğum yerde durup ellerimi Dex'in göğsüne koyuyorum.

"Keaton'a bir mesaj iletmeliyiz." Panik içimi yakıyor, boğazımı tırmalıyor, kalbim derimin altında hızla çarpıyor, göğsümün derinliklerinde çırpınıyor.

"Temptress, beni korkutuyorsun, ne oldu?" Endişe Dex'in yakışıklı yüzüne kazınmış durumda ama kelimeleri çıkarmakta zorlanıyorum. Ne söylemek istediğimi biliyorum ama onu o canavarın ellerine bırakma korkusu beni felç etmeye yetiyor.

"Sage biz oradayken bir şey mi oldu?"

Başımı iki yana sallıyorum ve bunun bir yalan olduğunu biliyorum ama biz oradayken bana hiçbir şey olmadı.

"Keaton'a mesaj atmanı istiyorum ve lütfen bunu söylediğimde paniğe kapılma." Kanın kulaklarımda gümürdediğini duyabiliyorum, ses midemi bulandırıyor ve ağzımdan çıkmak üzere olan kelimelerin düşüncesiyle midem endişeyle dönüyor.

"Keaton'a ne mesajı?"

"Tuvalete doğru yürürken yanlış kapıya girdim, kapıyı ittiğimde, içinde bir yatak olan tertemiz beyaz bir oda vardı ve yatakta birinin olduğunu fark etmem bir anımı aldı." Bir an için gözlerim Dex'inkilerle benimkiler arasında gidip geliyor, "Arizona yataktaydı."

Dex'in yüzünü maskeleyen şoku görüyorum, saniyeler geçtikçe gözleri açılıyor ve bir anlığına sessizlik bizi ele geçiriyor. Kaşları çatılıyor ve sanki ona yalan söylüyormuşum gibi bana bakışını kaçırmıyorum.

"Emin misin?" Dex'in elleri yüzümün yan tarafında, beni kendisine bakmam için eğiyor. Sessiz gözyaşlarım yüzümün kenarından ve onun ellerinden aşağı yuvarlanıyor.

"Yemin ederim," boğazımı tehdit eden safrayı yuttum, bir yandan da orada oluşan yumruyu geri itmeye çalışıyordum. "Yatakta yatan Arizona'ydı ama pek kendinde görünmüyordu. Çürükleri ve kanı vardı ve sanki ilaç verilmiş gibi görünüyordu. Uykuya girip çıkıyordu ve

Keaton'a bir mesaj ileteceğime dair ona söz verdim. Ne kadar zamandır orada olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Kayıp olduğunu bilip bilmediklerini bile bilmiyorum. Yani," diye gülüyorum ama sanırım bu histeriden çok korkudan kaynaklanıyor. "Tabii ki kayıp olduğunu biliyorlar, değil mi? Özellikle Keaton, Ama onu nasıl hala bulamadıklarını anlamıyorum..." göğsüm kabarıyor, "biliyorlar değil mi?"

Dex beni kendine çekiyor, başım göğsüne yaslanıyor ve derisinin altında hızla atan düzensiz kalp atışlarının sesini duyuyorum.

"Onu dışarı çıkarmayı teklif ettim ve bana tek yapmam gerekenin bağlarını gevşetmek olduğunu söyledi." Nefes alıyorum, "Onu bir yatağa bağlamış, bacaklarını ve bileklerini metal bir karyola çerçevesine bağlamış. İstese bile hareket edemezdi." Gözlerim doluyor, zihnim Arizona'nın o yatakta yattığı anıya geri dönüyor.

"Benden tek istediği Keaton'a bir mesaj iletmemiz ve Wolfe odasına girdiğinde ona saldırabilmesi için eline bir şey tutuşturmamdı." Kelimeleri fısıldıyorum, çünkü yüksek sesle söylemek çok sert geliyor. Bu her şeyi gerçek kılıyor.

"Ona ne verdin?" Dudaklarını başımın tepesine bastırırken sesini endişeyle doldurarak sordu.

"Sadece bir neşter bulabildim..." Duraksıyorum ve nefes borumu yakan asidi yutuyorum. "Orada ne işi olduğunu düşünmek bile istemiyorum ama korkuyorum Dex. Onun için endişeleniyorum. Onu oradan çıkarmalıyız. Lütfen, lütfen Keaton'a mesaj atıp nerede olduğunu söyler misin? Ve eğer herhangi bir nedenle gelmezlerse, o zaman onu oradan çıkarmalıyız."

Dex çoktan telefonunu arka cebinden çıkarıp mesajlarını açıyor ve bir mesaj yazıyor. Elbette geleceklerdi, özellikle Keaton, yani tüm kalabalık Arizona için gelecekti, sadece bunun '*onu bulmak istemedim*' durumundan çok '*onu bulamadık*' durumu olmasını umuyorum. Bu adamların bencilce nedenlerle nasıl anlaşmalar yapabildiklerini biliyorum ve umarım Arizona bu anlaşmalardan birinin merkezinde değildir.

"Mesaj gönderildi." Dex telefonunu cebine geri koyuyor ve kollarını bana dolayarak beni sarıyor. "Birinin yardımımıza ihtiyacı olması ihtimaline karşı Vegas'ta kalacağız ve eğer herhangi bir nedenle gelmezlerse, onu oradan çıkaracağız."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, gözlerim süzülmemiş yaşlarla parlıyor ve o anda kendimi çaresiz hissediyorum. "Bana söz veriyor musun?"

"Sana söz veriyorum." Ve biliyorum ki Dex Rutherford asla sözünden
d ö n m e z .

ALTMİŞ ALTI ŞAFT

vRI\ONv

SAGE'IN EVDEN ÇIKMASINDAN BU YANA NE KADAR ZAMAN GEÇTİĞİNİ BILMIYORUM. ama Wolfe yakınımnda ya da yanımda değil ve bu beni daha da panikletiyor. Ya öğrendiyse? Ya kameralarda Sage'in burada olduğunu ve bileklerimi ve ayak bileklerimi sıkıca saran kelepçeleri gevşetmeme yardım ettiğini gördüyse? Ya onun bana alt çekmecedan neşteri uzattığını fark ettiyse ve sonra neşteri elbisemin koluna soktuğumu izlediye.

Korku başımın dibinde karıncalanıyor, boynuma doğru ilerliyor ve hassaslaşmış tenimde tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. Başımın bir anlığına geriye düşmesine izin veriyorum, tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülürken gözlerim kapanıyor. Tıpkı diğerleri gibi başımın altındaki yastıkta eriyip gidiyor. İkiz A'nın ince tekmesini hissettiğimde dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor, hala burada olduklarına ve yalnız olmadığımı dair beni rahatlatmaya çalışıyorlar. Bu bebekler için her şeyi yaparım ve Wolfe'un onların yanına yaklaşmasına izin vermem. Deneyebilir ve demek istediğim iyi bir deneme yapacak, ama ancak o kadar ileri gidebilir.

WOLFE

Dex'in imzaladığı ve bu kulübü artık onun yapan evrakları masamın çekmecesine koyup kapatıyorum ve arkamdan kilitliyorum. Ayağa kalkıp takım elbise ceketimin içinden bir düğmeye basıyorum ve en sevdiğim kızın odasına gidiyorum. Tamam, belki en sevdiğim kız değil ama şu anda en sevdiğim o.

Dar koridorlarda yürürken, birkaç dakika içinde onunla birlikte olacağımı bildiğim için kalbim heyecanla çarpıyor. Keaton ve Titus'un, hatta Xavier'in neden onu henüz bulamadıkları hakkında hiçbir fikrim yok. İzlerime bakıp ekmek kırıntılarını fark etselerdi şimdiye kadar en azından bir ipucu bulmuş olurlardı ama muhtemelen bilgisayarlarının başında oturup beni bu şekilde takip etmeye çalışmakla meşguller çünkü bildikleri tek yol bu.

Beni bu şekilde bulacağını düşünen küçük bilgisayar uzmanları var.

Aptal, aptal, çocuklar.

Kapının kilidini açmaya gittiğimde çoktan açılmış olduğunu gördüm. Daha önce dikkatim o kadar dağılmış olmalı ki çıkarken kilitlemeyi unuttuğum. Kaşlarımı çimdikledim ve kolu aşağı ittim. Odaya girdiğimde biraz daha dik duruyorum ve onu uyanık ve beni beklerken buluyorum. Kırılmış ve morarmış. Tam da sevdiğim gibi.

"Merhaba, küçük Vixen. Beni özledin mi?"

Hiçbir şey söylemiyor, sadece yüzünde dalgın bir ifadeyle bana bakıyor. Ona doğru yaklaşıyorum, tüm bu süre boyunca gözlerim onunkilere sabitlenmiş durumda. Ve sadece ona yaklaştığımda gözleri bana odaklanıyor.

"Bu yüzden, bugünün o piçleri senden kesip atma günü olduğuna karar verdim. Görünüşe göre kimse seni kurtarmaya gelmiyor ve dürüst olmak gerekirse, varis sahibi olma düşüncesinden bıktım."

Vücudu sertleşiyor ve vücudunun bağlara karşı nasıl çekildiğini görüyorum.

"Benimle savaşmanın anlamı yok küçük canavar, istesen de istemesen de bebekler senden çıkacak." Parmağımı yanağında gezdiriyorum ve sanki dokunuşumdan tamamen iğrenmiş gibi başını benden çeviriyor. Benimle kavga etmesi beni daha da tahrik ediyor.

Yatağın üzerine diz çöküyorum, sikim sertleşiyor ve serbest kalmaya hazırım ve ancak onu doldurduğumda, o lanet olası çocukları ondan kesip çıkaracağım ve dürüst olmak gerekirse, kanaması umurumda bile değil.

Sıkıldım.

Dokuz gün oldu ve hiçbir şey yok. Denediklerine dair tek bir işaret bile yok.

Benim nefretim ona değil. Onun amcık babası ve Xavier'e. Ama dökülen kan yine de dökülür.

Kimden geldiğini umursamadığım bir noktadayım.

Çılgılık atmaya çalışıyor ama elimle ağzını kapatıyorum.

"Şimdi, şimdi, küçük Vixen, sessiz olmanı istiyorum." Ona bakarken
sırıttıyorum ve o da bana karşı var gücüyle savaşıyor ama asla
kazanamayacak.

Hiç.

ALTMİŞ YEDİ ŞAFT

KEATON

AKLIMI KAÇIRMAK ÜZEREYİM. DOKUZ GÜN OLDU. DOKUZ UZUN, KORKUNÇ, yorucu, işkenceli günler. Wolfe'tan başka bir şey duymadık ve nedense bu beni daha çok korkutuyor. Nate kayıp parçayı bulmak için gece gündüz çalışıyor. Wolfe'un Arizona'yı nereye götürdüğünü bulmalıyız. Adımlarını tekrar oynattık, hastane odasında bıraktığı dizüstü bilgisayarını bile kontrol ettik ve eskiden bir kamera kızıyken Arizona ile yaptığı sohbetler dışında hiçbir şey yok.

Özensiz ipuçları bırakmış ama yine de onu nerede sakladığını gösterecek bir şey yok.

Xavier elinde taze kahveler ve yiyeceklerle odaya girdi ve onları büyük konferans salonundaki masanın üzerine koydu. Ama yemek yeme düşüncesi midemi bulandırıyor. Arizona'yı bulmaktan başka bir şey düşünemiyorum. Uyuyamıyorum, yemek yiyemiyorum, onsuz nefes alabileceğimi bile hissetmiyorum. Keskin bir nefes alıyorum ve göğsümün derinliklerinde, Arizona'nın kaçırılmasından bu yana ne kadar boş olduğunu hatırlatan bir çığırarak hissediyorum. Doğmamış bebeklerimin hayatından korkuyorum ama Arizona'nınkinden daha çok korkuyorum.

Artık burada olmaya dayanamıyorum. Asansöre doğru ilerliyorum ve Kaleb de peşimden geliyor.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor, sesine endişe karışıyor ve ben derin bir iç çekiyorum.

Asansörün düğmesine basıp bizim kata çağırırken, "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var," diye itiraf ediyorum.

"Seninle gelmeme izin ver, orada yalnız olman fikri hoşuma gitmiyor."

Onu protesto etmek ve ona karşı savaşmak istiyorum ama bu anlamsız. Yapma desem bile Kaleb yine de beni takip eder. Her zaman öyleydi ve günün sonunda da öyle olacak. O benim ağabeyim.

"Başka seçeneğim yok, değil mi?" Yumuşak bir kıkırdama çıkarıyor ve dünyam sona eriyormuş gibi hissettiğim, kalbimin göğsümde yok olduğunu ve çatlaklardan ufalanan tozdan başka bir şey olmadığını hissettiğim böyle bir zamanda nasıl gülebildiğimiz hakkında hiçbir fikrim yok. Bir zamanlar tam ve güçlü atan bir kalp vardı, şimdi ise bir zamanlar olanın birkaç kalıntısından başka bir şey kalmadı. Kalbimin bu şekilde atmasının sebebi Arizona'ydı. Kalbimin göğsümün içinde bu kadar şiddetli atmasının, bana daha önce hiç hissetmediğim şeyleri hissettirmesinin nedeni oydu, ama şimdi onsuz boştum, hissizdim, kendimin bir gölgesiydim. Gözlerimin içi boştu. Onların ardında ölüydüm, hiçbir şey kalmamıştı ve o kaybolduğundan beri ruhumun yaptığı tek şey ağlamaktı. Onsuz, ben ölüydüm.

Sadece onunla nefes alabiliyorum, sadece onunla yaşayabiliyorum, sadece onunla hayatımda var olabiliyorum çünkü o olmadan ben bir hiçim.

Sonsuza kadar yürüyecekmişiz gibi geliyor. Yorgun ve ağır ayaklarım kaldırıma çarpıyor. şiddetli yağmur tenime çarpıyor ve acıtıyor. Ama umurumda değil. Parçalayıcı bir acıdan başka bir şey hissetmenin güzel olduğunu söylemek isterdim ama hiçbir şey hissetmiyorum, uyuşmuş durumdayım.

Beni şu anda hissettiğimden daha kötü hissettirebilecek hiçbir şey yok. Tüm dünyam etrafımda parçalandı ve parçaları ne kadar toplamaya ve yapıştırmaya çalışsam da asla eskisi gibi olmayacaklar. Bir daha asla bütün olamayacaktım.

Kırık bir dünya, kırık bir kalp ve paramparça bir ruhla yaşamayı öğrenmek zorundaydım.

Dokuz gün boyunca bir ofiste kaldıktan, sürekli olarak ne olmuş olabileceği, nerede olabileceği ve daha da kötüsü ona ne yaptığı hakkında konuşan sesleri dinledikten sonra sessizlik rahatlatıcıydı. Zihnimin kavrayamayacağı kadar çok şey vardı. Biraz sessizlik olması güzeldi, böylece düşüncelerimi toparlayabilirdim, ama kimi kandırıyordum? Düşüncelerim karanlık ve kasvetliydi, üzerimde gök gürültülü bir bulut vardı ama artık buna alışmıştım. Nasıl hissettiğıme alıştım. O benim ışık kaynağımdı ve onsuz dünyam griydi.

New York'ta o kadar yer varken bacaklarımın beni neden Arizona'yı bıraktığım hastaneye götürdüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Burada olmak istemiyordum, yaptıığımız son konuşmayı hatırlamak istemiyordum.

güvenini ve şüphesiz kalbini kırdı ama işte buradayız. Dışarıda duruyorum, yağmur üzerime yağıyor ve her şeyi içime çekiyorum. Yağmurun hissettiğim her suçluluk duygusunu yıkamasına izin veriyorum.

"İçeri girmek ister misin?" Kaleb bana soruyor ve yüzündeki endişeyi görebiliyorum. Benim için endişeleniyor. Burada olduğunu biliyorum; kalbimi yakan tarifsiz acıyı hissedeceğini biliyorum ama nasıl hissettiği umurumda değil. Bunu yaşamış olması umurumda değil. Titus'un bile bunu Amora ile yaşamış olması umurumda değil. Dürüst olalım, onun durumu benimkinden tamamen farklıydı. Hâlâ onunla birlikteydi. Hala ona göz kulak olmak zorundaydı. Güvende olduğundan emin olmalıydı çünkü onun yanından hiç ayrılmaması gerekiyordu ama ya ben? Onun yanından ayrıldım, tekrar uzaklaştım. Bununla yüzleşmek yerine, bir korkak gibi kaçıp yaralarımı sarmaya çalıştım, oysa sarılması gereken benim yaralarım bile değildi. Ona odaklanmam gerekiyordu ama bunu bile yapamayacak kadar çocuksuydum.

Ona cevap vermeden önce merdivenlerden çıkıp hastaneye giriyorum. Kimseyle konuşmak için durmadım, sadece odasına yöneldim.

On gün önce onu bıraktığım yere yaklaşırken korku beni felç ediyor.

Kyra'ya polise gitmeyeceğine dair söz verdirdim çünkü onu bulmak için özel olarak çalışıyorduk. Umarım buna sadık kalır.

Odasına doğru yürürken koğuştaki fısıltılar yankılanıyor, göğsüm ağrıyor ve kabarıyorum.

Odasına girerken Kaleb elini omzuma koyuyor. Her şey olduğu yerde bırakılmış. Odaya hiç dokunulmamış ve bu beni korkutuyor.

Yavaşça yatağına doğru yürüyorum, parmak uçlarım pamuklu yastık kılıfının üzerinde geziniyor. Her şey hala onun kokuyor ve ben parçalanıyorum. Dizlerimin üzerine çökerek yastığa uzanıyorum ve onu göğsüme doğru çekerek sıkıca tutuyorum.

İşte ben bu hale geldim.

Kırık bir adam.

Kaleb'in ayak seslerini duyuyorum ama kafamı kaldırıp ona bakamıyorum.

"Keaton..." sesi odanın içinde gürlüyor ama onu duymazdan geliyorum.

"Arizona'nın yatağında neden bir poker fişi var?"

Telefonumun bip sesiyle kafamı kaldırıyorum.

Kaleb çipi parmağıyla başparmağı arasında tutuyor ve gözlerim açılıyor, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi oluyor.

"Bunun nereden geldiğini biliyorum..." diye kekeliyor kalbim. Cebimden telefonumu çıkarırken Dex'ten gelen ve sadece 'Arizona' yazan bir mesaj görüyorum.

"Siktir!" Bağıryorum, ayağa kalkarken kendi kendime yaptığım tüm yutkunmalar bir anda yok oluyor.

"Nedir bu?" Kaleb bakışlarını çipe dikerek soruyor.

"Çocuklara Vegas'a gittiğimizi söyle."

D A L G A GEÇMİYORUZ. İNDİK VE ÇOKTAN İKİ ARABAYA BINDIK.

Strip'e doğru gidiyoruz. İndiğimizden beri kalbim küt küt atıyor ve ona ulaşmak için yanıp tutuşuyorum. Umarım çok geç kalmamışızdır.

Nate bilgisayarında otelin güvenlik kameralarını inceliyor. Dex'i aramaya çalışıyorum ama cevap vermiyor.

Bir sesli mesaj daha bırakıyorum.

"Dex, lütfen ara beni. Vegas'tayım." Telefonum elimde çığlık atarken sözünü kestim. Arayan oydu. "Alo," diye nefes alıyorum, kalbim boğazıma kaçmış gibi hissediyorum ve nefes alamıyorum.

"Çok üzgünüm dostum, seni görmezden gelmek istememiştim ve seni geri aramaya çalıştığımda telefonun telesekretere düşüyordu ve şimdi anlaşılıyor, sen zaten gökyüzündeydin."

"Evet." Tek yapabildiğim bu. Kendimi hasta hissediyorum.

"Vegas'ı nasıl buldun?" Dex soruyor.

"En son görüldüğü hastaneye gittiğimizde Kaleb yastığının altında bir kumarhane fişi buldu." Kalınlığı yutuyorum, yumru boğazıma öyle bir yerleşmiş ki biraz olsun hafifletmek için kusmak istiyorum.

"Siktir," diye ıslık çalıyor Dex.

"Bakın, sizi telefonda acele ettirmek istemem ama o neredeydi? Onu bulan sen miydin?" Daha milyonlarca sorum var ama zamanım yok. Nate şu anda içinde bulunduğumuz Escalade'in ön koltuğundan bana bakıyor.

"Onu görmedim, Sage'di."

"Neden onu almadı? Neden onu bıraktı?"

"Arizona öyle yapmasını söyledi. Sage'i riske atmak istemedi."

Keskin bir nefes alıyorum, elimle ağzımı kapatıyorum ve tüm bu cehennemde bile hala başkalarını kendinden önce tutuyor.

Benim özverili, güzel Arizona'm.

"Nerede o?"

"*Laced Promises.*"

"Her şey için teşekkürler Dex."

"Bak, gitmeden önce. Ben ve Sage hala Vegas'tayız. Onun güvende olduğunu bilene kadar burada kalacağımıza dair birbirimize söz verdik. Sage senin gelmeyeceğinden endişelendi, Sage bir art niyetin olabileceğini düşündü" dediğinde sırtımda bir bıçak varmış gibi hissettim ama anlıyorum. Bak Xavier Amora'ya ne yaptı.

"Anlıyorum," diye iç geçiriyorum ve duygularımı kontrol altında tutmakta zorlanıyorum. "Bize ihtiyacın olursa burada olacağız."

Telefonu kapatmadan önce "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Nate'e kulübün adını söylüyorum ve şoför oraya gidiyor, ikinci yürüyen merdiven de arkamızdan geliyor.

Bebeğimi kurtarma vakti geldi.

OTELİN SÜİTİNDE OTURUYORUZ, TAM DA OLMAMIZ GEREKEN YERDEYİZ.

Şeridi geçtikten sonra gözlerimiz binanın girişine takılıyor. Nate geride kalıp Kaleb'le birlikte hareketlerimizi izleyecek. Killian New York'taki evinde kaldı, böylece Amora'nın ihtiyacı olduğunda yanında biri olacaktı, en azından bu şekilde Connie, Reese ve Royal'e sahip olacaktı. Başımın dibinde bir migren oluşmaya başladığını ve şakaklarımın zonkladığını hissettiğimde burnumun kenarını sıkarak iç çekiyorum. Çok yorgunum ama onun benimle güvende olduğunu bilene kadar uyuyamayacağım. Connie ve Reese hastanede olduğunu onlara söylemediğim için bana kızgınlar, anlıyorum. Ama yaygara istemedi. İsteddiğini yaptım ama yine de kötü adam ben oldum. Kaleb güven verici bir şekilde omzumu okşuyor ve dudaklarımda küçük bir gülümseme oluşuyor.

Arizona'yı benim, Titus'un ve Xavier'in bulacağı konusunda anlaşmıştık. Midem bulanıyordu, ya ona kötü bir şey olduysa? Ya ona zarar verdiyse? Göğsümdeki ağrıyı ovuşturarak avucumu boynumda asılı duran alyansa bastırdım. Gözlerim kapanıyor ve zihnim telefon görüşmesine geri dönüyor. Çok korkmuştu, bana boşandığımı söylediğinde sesindeki korkuyu duyabiliyordum. Ona kağıtları imzalattı. Bunu neden yaptığını çözemedik, ama olayların büyük planında neden olduğu önemli değil. Yine de ona bunu yaptırdı.

Nate'in bize yeşil ışık yakmasını bekleyerek odada volta atıyorum. Kulübün bulunduğu otelin güvenliğine sızmayı başarmış ve son bir saatini *Laced Promises* için duvarları yıkmaya çalışarak geçirmiş ama nafile.

"Hava çok kararmadan harekete geçmeliyiz," diye gürliyor Xavier odanın öbür ucundan, pencerenin önünde röntgenci gibi dikilerek.

"Xavier haklı Nate, körlemesine gidip şansın bizden yana olmasını ummamız gerekecek," diye iç geçiren Titus yatağın ucundan kalkıp Xavier'in durduğu yere doğru yürüdü.

Nate'in iniltisini duyuyorum ve tedirgin olduğunu anlıyorum. Nate bir işi bitirememekten nefret eder, bu yüzden bu durum onu çok kızdıracak. "Peki," diyerek masasından kalkıyor ve odanın diğer ucundaki dolaba doğru yürüyor.

İki siyah evrak çantası alır ve yatağın üzerine koyar. Kemerlerini çözerek kapağını açıyor ve namlusunda susturucu bulunan üç tabancayı ortaya çıkarıyor.

"Sence bunlara ihtiyaç var mı?" Xavier'den derin bir kahkaha duyduğumda kaşlarımı çatarak soruyorum.

"Ah, biliyoruz, Wolfe'un nasıl biri olduğunu bilemezsiniz," diyerek başını iki yana sallar.

"O bir canavar," diye yutkunuyor Titus, boğazı düğümleniyor ve korktuğunu biliyorum. Sonunda onu bulduğumuzda ne bulacağımızdan dehşete düşüyorum. Umarım Wolfe, Sage'in Arizona'yı bulacağını ve böylece Wolfe'un onu bir kez daha elimizden kaçıracağını bilerek kapıyı kasten açık bırakmamıştır.

"Hayatım boyunca bazı iğrenç pisliklerle karşılaştım..." Xavier dönüp ellerini ceplerine sokarak çantadaki silahların bulunduğu yere doğru yürürken, "hiçbiri Wolfe ile kıyaslanamaz."

Dehşet içime gömülüyor.

"Artık gidebilir miyiz; onu almam gerek. Onun güvende olduğunu bilmem gerek." Gözlerim Titus, Nate, Kaleb ve Xavier arasında gidip geliyor. Nate çok yumuşak ama sert bir şekilde başını sallıyor. Silahlarımızı düzeltiyor ve biz de onları takım elbise pantolonlarımızın kemerine yerleştiriyoruz.

"Kaleb güvenlik görevlisinin dikkatini dağıtacak..." Nate başlıyor ve ben şaşkınlığın Kaleb'i boğuşunu izliyorum.

"Pardon? Burada seninle kalacağımı sanıyordum."

Nate ona sadece gülümsüyor, burnu kıvrıyor ve dudaklarından hafif bir kıkırdama geçiyor. "Senin dikkat dağıtıcı olman gerekiyor." Ciddiyet odayı kaplıyor ve Nate dalga geçmiyor.

"Harika," diye gözlerini devirdi Kaleb, "peki bunu nasıl yapacağım?"

"Eminim bunu halledebilirsin, sen sadece güzel bir yüz değilsin." Nate kıkırdar ve sonra otelin kapısını açar. "Şimdi git, seni izliyor olacağım ve eğer bir şeyler ters giderse sana haber vereceğim."

Anksiyete beni sakat bırakıyor ama oyunun sonuna odaklanmam gerekiyor ve bu da Arizona'ya gitmek. Ölü ya da diri.

Kardeşıme özel olarak eğer ölürsem üzülmemesini söyledim. Çünkü onun için ölmek son nefesimi vermek ve onun yaşaması anlamına geliyorsa o zaman seve seve giderdim. Onun için kendimi tekrar tekrar feda ederdim.

Başımı sallayarak Xavier ve Titus'un arkasından kapıdan çıkıyorum. Kaleb birkaç adım geriden takip ediyor ve caddeye çıkar çıkmaz yollarımız ayrılıyor. Ben geride duruyorum, Kaleb yürümeye devam ediyor ve Xavier ile Titus sağa doğru ilerliyor.

Hepimizin Wolfe'un kafasına bir kurşun sıkmak için sebebi var. Umarım tetiği ilk çeken ben olurum.

Strip zaten kalabalık ve saat daha akşamın beşi. Vegas asla uyumaz. Kaleb'in kulüpte kaybolmasını bekliyoruz ve sonra kulağımızda Nate'in sesini duyuyoruz.

"Yolunuza devam edin, ayrı durmaya çalışın. Dikkatleri üzerinize çekmek istemezsiniz."

Hepimiz birbirimize baktık ve ben başımı salladım.

"Kaleb, *Laced Promises*'a doğru yürüyor, sadece bir güvenlik görevlisi var," diye devam ediyor Nate ve ben onu biraz susturmaya çalışıyorum. Kafamı oyunda tutmaya ve paniğe kapılmamaya çalışıyorum.

Başımıza bir şey gelirse diye paniklemiyorum.

Çok geç kaldığımız için panikliyorum.

"Kaleb muhafızlara yaklaşıyor. Geri çekilin," diye emrediyor Nate ve biz de öyle yapıyoruz. Kulübün hemen önünde geri çekildik, üçümüz kalabalığın arasına yayıldık.

Sessizlik kulaklarımızı dolduruyor ve kalbim göğsümde hızla çarpıyor.

Beş dakika sonra kulağımda parazit, Nate'in ağır nefes alışının sesini duyuyorum. Nefesimizi tutmuş onun emrini bekliyoruz.

"Çekil."

Binaya girip Nate'in talimatlarını takip ederken Kaleb'i ve soğukkanlı güvenlik görevlisini görüyoruz.

"Dikkat dağıtmaya ne oldu?" diye tıslıyorum, yerde yatan gardiyanın etrafını sararken omzumun üzerinden bakıyorum.

"İşe yaramıyordu, şimdi polisler gelmeden içeri gir." Nate, üniforma giymiş üç adam içeri girerken, "Zaten hallettim," diyor. cesedi sürükleyerek bize doğru yürüyordu.

Xavier kırmızı kapıyı iterken, "Gidelim," diye homurdanıyor. "Peki ya ben?" Kaleb soruyor, sesinde umut var.

"Restoranın karşısına geç ve kendine buzlu bir kahve al prenses," diye mırıldanıyor Nate kulağımıza.

"Ciddi misin sen? Beni yine mi dışlıyorsun? Tıpkı Connie'ye yaptığın gibi. Alakalıyım!" diye bağıyor ve ben gülmek için dudaklarımı büküp yanağımın içini ısırıyorum.

Gözleri üçümüz arasında gidip geliyor ama hiçbirimiz bir şey söylemiyoruz.

"Bunun için vaktimiz yok," diye homurdanıyorum, dişlerim sıkılı ve çenem gergin.

"Siktir git," diye somurtuyor Kaleb ve arkasını dönüp uzaklaşıyor. Xavier'in alçak sesle kıkırdaması içimde titreşiyor.

"Hep böyle midir?" İç çekiyorum.

Titus, Xavier'i takip ederek, "Oldukça fazla," diyor ve ancak kulübün içine girdiğimde korku tekrar tenime batıyor. Durumu daha da kötüleştiren şey ise hiç şüphesiz sansar Wolfe'un her hareketimizi izliyor olması.

"Üst kata çık, üçüncü ve dördüncü odaların arasına sıkışmış koridora girmen gerekiyor. Koridor dar ama aşağıya indiğinde soldaki sekizinci kapıyı kullanmalısın."

Üçümüz de sessiz kalıyoruz. Xavier ve Titus'un yaptığı gibi ben de silahımı takım elbisemin arkasından çıkarıyorum. Emniyet mandalını çekiyorum ve gerektiğinde ateş etmeye hazır olduğundan emin oluyorum.

Titus odaların arasına süzülüyor ve tedirginlik tenimi kaplıyor. Xavier, Titus'un arkasından gelmem için başıyla işaret ediyor, sonra da arkamda kalıyor.

"Mükemmel," diyor Nate kulağımıza sessizce. Nereye gittiğimizi görebilmesi için küçük vücut kameralarımız var. "Soldaki altıncı kapı," diye hatırlatıyor bize.

Hepimiz kapının önünde duruyoruz, gözlerimiz birbirimize kilitleniyor ve ben derin bir nefes alıyorum. Titus son bir kez başını sallayarak kapı koluna uzanıyor ve yavaşça çeviriyor. Kapıyı iterek açıyor ve Arizona'yı karşımda kanlar içinde görünce çenem gevşiyor. Kalbim göğsümde sıkışıyor, dizlerimin bağı çözülüyor ve bacaklarım her an kopacakmış gibi hissediyorum. İleri atılıyorum ama her şey çok hızlı gelişince olduğum

yerde kalıyorum.

Çünkü bir sonraki duyduğum şey, odanın içinde yankılanan bir silah sesiydi.

ŞAFTÖR ALTI-YIL

ARİ\ONA

YIRMI DAKIKA ÖNCE

WOLFE ÜSTÜME ÇIKTI, BEN ÇIĞLIK ATARKEN ELİYLE AĞZIMI KAPATTI. BEN Dövüşmeye hazırdı, ikizlere zarar vermeyeceğinden emin olmalıydım.

"Şimdi, şimdi küçük Vixen, sessiz olmanı istiyorum." Bana gülümsüyor ve midem bulanıyor.

Şimdi ya da asla.

Savaş ya da kaç
modu.

Eğer bu anın geçmesine izin verirsem, birkaç saat içinde ölmüş olacağım. Bebeklerimi keserse hayatta kalmamın imkanı yok.

Sol elimi nazikçe gevşetiyorum, sonra parmaklarımı kullanarak neşteri önlüğümünden çıkarıyorum.

Wolfe pantolonunun kemerini çözüyor ve ben onun ellerine karşı koyuyorum. Sert ve acımasız. Beni aşağıladı ve asla yapmaması gereken şekilde kıldı ama hâlâ nefes alıyorum. Ve şimdilik önemli olan tek şey bu.

Açlıktan ölüyor olmam, susuzluktan ölüyor olmam umurumda değil, sadece buna bir son vermem gerekiyordu.

Keaton ve babam benim için geliyorlar, biliyorum. Sage bana bu konuda söz verdi ve beni ayakta tutan da bu oldu.

"Benimle dövüşme, her seferinde kaybedeceksin," diyerek parmaklarını boğazıma doluyor ve beni sıkmaya başlıyor. Nefes almaya çalışıyorum, parmakları sıkılaştıkça gözlerim açılıyor.

İşte o zaman hamlemi yapıyorum.

Elinin arkasından gülümserken gözlerimin kenarları kalkıyor ve bana bakarken onu hazırlıksız yakalıyorum, kaşları çatılıyor ve kolumu yukarı doğru savurarak neşteri boynuna saplayıp şah damarını kesiyorum.

Gözleri açılıyor, eli boğazımdan kayıyor ve ciğerlerim yanarak nefes nefese kalıyorum. Boğazındaki kanamayı durdurmaya çalışmasını izliyorum ama yapamıyor. Koyu ve şeytani kahverengi gözlerindeki yaşamın yavaşça tükenişini izliyorum, üstüme yığılmadan önce son bir onsluk nefes kaçarken ölüm çingirakları yükseliyor ve tek yaptığım hareketsiz yatmak oluyor.

Neredeyse donmuş.

Ben bir doktorem. İnsan vücudunda ne kadar kan pompalandığını biliyorum, ancak her zerresinden boşaltılmış bir vücudu fiziksel olarak görene kadar, bu sayıları tam olarak anlayamazsınız.

Wolfe çok çabuk kan kaybından öldü ve bunu fark ettiğimde çılgına döndüm. Sahip olduğum son güçle cesedini üzerimden itiyorum ve karo zemine çarptığını duyuyorum. Yataktan düşüyorum, dizlerim yere çarpıyor ve cesedini benden uzaklaştırıyorum, kanı bir iz bırakıyor. Üzerini aradım ve takım elbise ceketinin içine yerleştirilmiş bir silah buldum. Burada kimin olduğuna dair hiçbir fikrim yok ve hazırlıklı olmamak istemiyorum. Silahı aldım, sonra yüzümdeki saçları sildim. Başımı geriye atıp gözlerimi kapatıyorum, Tanrı'ya hiç inanmamıştım ama şu anda ona dua etmekten başka bir şey yapmıyorum.

Birazdan olacaklar için kendimi hazırlıyordum. Ama beklediğim şey elime geçen şey değildi.

Hayır.

Kapı yavaşça açılıyor ve silahı ateşliyorum.

Kapı tamamen açıldığında vücudum kaskatı kesiliyor ve karşımda gözleri kocaman, çeneleri gevşemiş Keaton, babam ve Xavier duruyor. Kurşun omzuna isabet ettiğinde babam bağılıyor ve ben şok içinde silahı fırlatıyorum.

"Kimin aklına gelirdi ki?" Xavier gürleri ve Titus'a yan gözle bakar, "Kızın bile onun öldüğünden emin olması gerektiğini biliyordu."

Babam kanayan omzunu kapatırken "Siktir git" diye inliyor. Ben de sadece bir sıyrık olmasını umuyorum.

Keaton bana doğru koşup titreyen bacaklarımın üzerinde beni kucağına alırken "Arizona," diye boğuluyor ve ben onun kollarına girer girmez her şey kararıyor.

ALTMİŞ DOKUZUNCU ŞAFT

KEATON

NEDEN HÂLÂ UYUYOR?" ARIZONA'YA BAKARKEN ENDİŞE BENİ TÜKETİYOR.

Benim Blossom'ıma hiç benzemiyor. Çürük, kanlı ve yetersiz beslenmiş.

"Başından çok şey geçti. Aç bırakılmış ve ciddi şekilde susuz kalmış. Elmacık kemiği kırılmış ve bilekleri bağlandığı için morarmış ve kesilmiş." Doktor yanıma oturuyor, yüzündeki endişeyi görebiliyorum. Dönüp Arizona'ya bakıyorum. Bebek yumrusu olmadan çok küçük görünüyor.

"Biraz kan aldım ve iç muayenesini yaptım..." duraklıyor ve gözlerim onunkilere kayıyor. Ne bulduğunu söylemesine gerek yok. Yüzündeki ifadeden anlayabiliyorum.

Öfke içimde kaynıyor, yumruklarım yanımda.

"Kan tahlilleri temiz çıktı. İyileşecek Keaton, bunu atlatacaktır."

"Öyle mi?" Başımı öne eğip gözlerimden süzülen yaşları saklamaya çalışıyorum.

Onun yüzünden bebeklerini kaybettiğini ona nasıl söylerim?

Başımı iki yana sallıyorum.

Kyra'nın eli omzumda ve yanımda olması beni rahatlatıyor.

Birinin boğazını temizlerken çıkardığı ses başımı kaldırıp arkama bakmamı sağlıyor. Kaleb kapıda duruyor ve yüz ifadesine kazınmış kalp kırıklığını görebiliyorum.

"Seni biraz yalnız bırakayım, birkaç saate dönerim," Kyra ayağa kalkıyor, Arizona'ya bakarken dudakları bükülüyor, sonra kardeşimin yanından geçip gidiyor.

Ayağa kalkıp kendimi ağabeyimin kollarına atarken Kaleb, "Çok üzgünüm," diye mani oluyor. Planladığımız hayat bu değildi. Olması gereken bu değildi. Ama hayat acımasız bir metres, kimseyi esirgemiyor. Boğuluyorum, beni kayıp küçük bir çocuk gibi teselli ederken elini başımın arkasına koyuyor ve ancak o zaman savaştığım gözyaşlarımın düşmesine izin veriyorum.

YETMİŞİNCİ BÖLÜM

vRI\ONv

YUTKUNUYORUM, YUTKUNURKEN BOĞAZIM SIKILIYOR. NEFES NEFESE KALDIM. CİĞERLERİM

Derin bir nefes aldığımda yanıyor, başımda duran erkek doktoru gördüğümde gözlerim irkilerek açılıyor. Elim tutuluyor, başparmağım ileri geri sürtülüyor. Zonklayan yüzümü yavaşça çevirip Keaton'ı görüyorum, gözleri cam gibi ve kalbim göğsümde taklalar atıyor.

"Arizona," erkeğin sesi odanın içinde süzülüyor ve gözlerimi tembelce ona doğru sürüklüyorum. "Beni duyabiliyor musun?"

Başımı sallıyorum. Vücuduma yayılan acı yatakta kaskatı kesilmeme neden oluyor.

"Sadece birkaç kontrol yapacağım," diyor, karşıma geçip eğiliyor ve katıksız panik beni boğarken göğsüm sıkışıyor. Gözlerim doluyor ve başımı iki yana sallıyorum.

Keaton yanımdan, "Ona dokunma," diye homurdanıyor ve Kyra'nın erkek doktoru nazikçe yolundan çektiğini görüyorum.

"Merhaba Arizona," Kyra'nın sesi yumuşak ve paniğin yavaşça içimden sızdığını hissediyorum. "Seni bir kontrol edebilir miyim?"

Sesimi bulmakta zorlanıyorum.

Tekrar başımı sallıyorum.

Karşıma geçip elindeki feneri yüzüme tutuyor ve erkek doktor omzunun üzerinden başını sallayarak onu selamlarken gözlerimi aydınlatıyor.

Odaya giren genç hemşireye dönüyor ve ondan biraz su ve biraz tatsız yiyecek getirmesini istiyor.

Midem sıkışıyor ve içimde bir yanma hissediyorum.

"Bebekler," diye mırıldanmayı başarıyorum ve Kyra'nın gözlerinin Keaton'a kaydığını görüyorum. Yavaşça başımı çevirip ona doğru bakıyorum ve o da

yumuşak bir şekilde başını sallıyor. Kyra odadan çıkıyor ve gözlerimin onu takip etmesine izin verene kadar karnımda sadece küçük bir şişlik olduğunu fark ediyorum. Yuvarlak bir bebek şişliği yok.

Keaton yatağın kenarına otururken gözlerim yaşıyor.

"Bebeğim," sesi yumuşak, gözleri gözlerime yerleşiyor. Kırılmış görünüyor.

Elleri ellerimi koza gibi sarıyor ve midem bulanıyor.

Gözlerimi kapatıp dudaklarından dökülecek sözlerle kendimi hazırlarken tek bir damla gözyaşı yanağımdan süzülüyor.

"Dr. Kyra denedi... o sadece... o..." sözlerini kekeleyerek söylüyor ve kalbim parçalanıyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, hâlâ ona bakacak gücü kendimde bulamıyorum.

"Onları kurtaramadım" ve tüm dünyam başıma yıkıldı. Benden her şeyimi aldı, saflığımı, haysiyetimi, gururumu, ruhumu ve bebeklerimi. Beni paramparça etti, bir hiç haline getirdi ve beni en kötü şekilde yok etti.

"Çok çabaladım," diye fısıldıyorum, umutsuzca sevdiğim adama bakarken gözlerimin açılmasına izin veriyorum.

"Biliyorum bebeğim, biliyorum," diye nazikçe bana doğru eğiliyor ve alnıma yumuşak bir öpücük kondurup bir anlığına öylece kalıyor.

"Babam nasıl?" Kendimi başka bir darbeye hazırlarken sesim çatlıyor. "İyileşiyor."

Nisan yağmurları gibi rahatladım.

Yüzümü başka yöne çeviriyorum ve göğsüm boşalana, kalbim parçalanana ve gözlerim kuruyana kadar onun sözlerini döngüde oynatıyorum.

Onları kaybettim.

Ben bile onları kurtaramadım.

ALTI AY SONRA

Dr Combes'a veda ettim ve kaldırıma doğru yürüdüm. Dr. Kyra önerdiğinde terapiye gitme konusunda isteksizdim, ancak hastaneden çıkıp eve döndüğümde kaybettiğim hayatı yaşamaya başladığımda, keder beni gerçekten etkisi altına aldı ve ilk randevumu o zaman aldım. Son altı ay bir bulanıklık içinde geçti ve dürüst olmak gerekirse çoğunu hatırlayamıyorum. Kaybettim

Bu süreçte kendimi. Günler haftalara, haftalar aylara dönüştü ve işte buradayız.

Bulunduğum günden bu yana altı ay geçti ve hala her nefesi almak daha kolay değil. Keder komik şekillerde işliyor, bazı günler kendimi en iyi versiyonum gibi hissediyorum. Yüzümde sürekli bir gülümseme var, kendimi biraz daha güçlü hissediyorum ve bebeklerimin kalbimde olduğunu biliyorum, diğer günlerde ise işlevimi yerine getiremiyorum. Yataktan çıkamıyorum, o yüzden çıkmıyorum. Kederin yanı sıra Wolfe'un gerçekleştirdiği saldırının TSSB'sini yaşıyorum. Keaton'ın bana haberi verdiği gün benim dünyam durdu ama diğer herkes için dünya dönmeye devam etti. Hayat devam etmek zorunda. Hayatımın en kötü anında donup kalamam. Geçmişe dönmek, sonucu değiştirmeye çalışmak için her şeyi yapardım ama bunların hepsi planlanmıştı. Eğer o zaman olmasaydı, yine de olurdu.

Parmaklarım, boynumda gururla taşıdığım kızımın parmak izlerinin bulunduğu kolyeyi sıkıyor. Primrose ve Posie.

Her yönden mükemmeldiler, bu acımasız, zalim dünya için fazla mükemmeldiler.

Bugün güzel bir gündü. Güneş parlıyordu, kuşlar şarkı söylüyordu ve kiraz çiçekleri açmıştı. Keaton ve ben bu akşam arkadaşlarımız ve ailemiz için bir akşam yemeği düzenliyorduk. Keaton bunun çok erken olabileceğini düşünüyor ama ben gerçek dünyaya geri dönmeye hazırım. Günden güne o kadar uzaklaşmıştım ki artık dünyaya geri dönme vakti gelmişti.

Telefonum çantamda bip sesi çıkarıyor ve Keaton'dan gelen bir mesaj görüyorum. Mesajı okuduğumda dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Keaton

Yukarı bak, güzelim.

Kiraz çiçeklerinin yaprakları dökülürken, gözlerim yolun karşısında, kaldırımında dururken onu buluyor. Kalbim küt küt atıyor. Hiç kimseyi Keaton Mills'i sevdiğim kadar şiddetle sevmemiştim.

Elini bana doğru uzatıyor ve kalbim göğsümde şarkı söylüyor. Kaldırımın kenarına doğru yürüyorum, başını iki yana salladığında karşıya geçmeye hazırlanıyorum. Yola adımını atıyor ve önüme gelmeden önce hafif bir koşu yapıyor. Elleri yüzümün yanında, başını eğip dudaklarını dudaklarıma değdirirken gözleri gözlerimin içine bakıyor.

"Tanrım, seni özledim," diye fısıldıyor dudaklarıma, beni geri çekip yoldan uzaklaştırarak.

"Ben de seni özledim," diye itiraf ediyorum, beni tekrar öptükten sonra çömelip şişmiş karnıma bir öpücük konduruyor.

"Ben de ikinizi özledim," diyerek yumruğuma gülümsüyor ve onu öpüyor. Ayağa kalkıp parmaklarını benimkilerle birleştirdiğinde içimden bir kıkırdama fokurduyor ve çiçeklerle kaplı kaldırımdan eve doğru el ele yürüyoruz.

Masa hazır, Keaton akşam yemeğini bitiriyor ve içimde sinirler kabarıyor. Bu *sadece* bir akşam yemeği değil. Burası babama, eşine, arkadaşlarıma ve kayınbiraderime seçtiğim hastaneye yeniden kabul edildiğimi söyleyeceğim yer. Burası babama, eşine, arkadaşlarıma ve Keaton'ın kardeşine ikiz erkek çocuk beklediğimizi söylediğimiz yer. Burası ailelerimize önümüzdeki birkaç ayın neler getireceğini anlattığımız yer. Bu, yıkıcı altı ayı geride bıraktığımız ve Primrose ve Posie'nin kalbimizde sıkışıp kaldığı, son nefesime kadar benimle güvende oldukları geleceğe baktığımız yerdir.

Keaton'ın kolları beni sarıyor ve yüzünü boynuma gömüp tenime doğru fısıldarken gülümsüyorum.

"Otuz dakikamız var," dediğinde sırtışıını tenimde hissediyorum, nabzım hızla atıyor.

"Otuz dakika içinde çok şey yapabiliriz..." İtiraf ediyorum, dönüyorum ve ellerimi göğsüne koyuyorum.

"Bana ne kadar çok olduğunu kanıtlamak ister misin?" dediğinde nefesimi tutmaya bile fırsatım olmadı. Beni kaldırıyor ve kollarım boynuna dolanıyor, bacaklarımı beline dolayarak beni merdivenlerden yukarı taşıyor ve yatağa yerleştiriyor.

Ona sırtıyorum, parmaklarım gömleğinin düğmelerini karıştırıyor. Gömleğini omuzlarından itip parmak uçlarımin teninde gezinmesine izin verdiğimde bacaklarımin arasında, dudaklarımin üzerinde. Beni itiyor, bana bakarken aç gözleri ateşle parlıyor ve yanaklarımin yanıyor. Beni nazikçe yukarı çekiyor ve leylak rengi yazlık elbisemi başımın üzerinden kaldırıp yere bırakıyor.

"Tanrım, çok güzelsin," diye mırıldanıyor, dolgun göğüslerimi avucunun içine alıyor, sert ve hassas meme uçlarıımı sıcak ağzına alırken ağzını indiriyor. Dudaklarımin göğsümde gezdirdikten sonra aynı ilgiyi diğerine de gösteriyor.

"Fazla vaktimiz yok," diye fısıldıyorum, başım geriye düşüyor.

"Biliyorum bebeğim," diye inliyor, dizlerinin üzerine çökerken dudaklarımin tenimde gezdiriyor. "Ama sadece bir tada ihtiyacım var," parmakları açıklığımda dönüyor, onun

Dilim klitorisimde geziniyor ve bir inilti kopuyor, vücudum tüylerim diken diken oluyor. Bu adam beni milyonlarca parçaya ayırdı ve son altı ayımı beni parça parça bir araya getirerek geçirdi. Mükemmel olmaktan çok uzaktım ama onun için öyleydim.

Dudakları kasıklarıma, kalçalarım, yumrularıma bastırıyor. Ayağa kalkıp üzerimde yükselirken parmakları kalçalarımı kazıyor.

"Senden asla bıkmayacağım bebeğim," diye mırıldanıyor, dudaklarını kendime çekerken ellerim yüzünü kavırıyor. Beni döndürüp dizlerime hafifçe vurduğunda nefesim kesiliyor, böylece öne doğru düşüyorum, ellerim düşüşümü engelliyor.

Kemerinin çözülme sesini duyuyorum ve amımı sıkıyorum.

"Başlığa tutun, bu sert ve hızlı olacak bebeğim."

İstedigini yaptığımda nefesim titriyor, parmaklarım yatak başlığının üstünü sarıyor. Sırtım kemerli, bacaklarım ayırık. Arkamda diz çöküyor, parmakları kalçalarımın etrafında kıvrılırken yumuşak öpücükleri omuzlarımdan omurgama doğru iniyor. Aletinin sırlıslıkla olmuş açıklığını dürttüğünü hissediyorum ve kalçalarını bir kez döndürerek aleti kolaylıkla içime giriyor, beni geriyor ve dolduruyor.

"Siktir," diye fısıldıyorum, gözlerim başımın arkasında yuvarlanıyor ve içimde derinlerdeyken ne kadar iyi hissettirdiğini asla yorulmayacağım.

İçime girip çıkıyor, hızı yavaş ve ben buna bayılıyorum. Omzumun üzerinden ona bakmak için yüzümü çeviriyorum, narin kalbimi ellerinde tutan adama, beni itiraf etmek istediğimden daha fazla kez tekrar bir araya getiren adama, varlığımın her zerresiyle sevdiğim adama. Zevk beni tüketirken gözlerim bulanıklaşıyor, boğucu bir sırtıma yapıyorum.

"Bana sert ve hızlı söz verdin," diye inleyerek alay ediyorum ve o da homurdanıyor, tam da bunu yaparken parmakları biraz daha sert giriyor.

İkimiz de boşalana kadar beni sert ve hızlı bir şekilde sikiyor, orgazmlarımız çarpışırken inlemelerimiz odayı dolduruyor.

TEMİZLENİP AŞAĞI İNERKEN KAPI ÇALDI.

"Ucuz atlattık," diye fısıldıyor kulağıma, yanağımdan öpüyor ve yanımdan geçip babama, Amora'ya ve Twyla'ya kapıyı açıyor.

"Günüşğim," diyerek evimize adım atan babam beni kucaklıyor.

"Selam baba," diye gülümsüyorum, Amora ben ayrılırken bana tatlı bir tebessüm ediyor. Ona doğru yürüyüp yanağına bir öpücük kondurduktan sonra odağımı küçük kız kardeşim Twyla'ya çeviriyorum. Altı aylık ve güzel, kıvılcı saçlı ve buz mavisi

Gözleri. Eğildim, onu arabasının koltuğundan indirdim ve kollarımın arasına aldım.

"Selam bebeğim, seni özledim." Başının tepesine bir öpücük konduruyorum ve mutfağa doğru yürüyorum. Keaton ve Titus'un konuşmalarını duyuyorum ve kalbim ısınıyor. Hâlâ eskisi gibi değiller ama o noktaya geliyorlar ve tek umabildiğim de bu.

Amora doğruca içeri giriyor ve Twyla'nın mamasını biberonuyla birlikte buzdolabına koyduktan sonra su ısıtıcısını çalıştırıyor.

"Çay?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum, bir yandan da kız kardeşimi izliyorum.

Çok geçmeden evimiz herkesle doldu ve kendimi hiç şu anki kadar mutlu hissetmemiştim. Hepimiz rahat bir sohbe dalıyoruz, Celeste etrafta dolanıyor, Twyla her şeyi içine çekiyor ve bebek Dexter seyahat karyolasında mışıl mışıl uyuyor. O Sage'in ikizi. Simsiyah saçları, soluk teni ve büyüleyici yeşil gözleri var. Büyüdüğünde tam bir kalp kırıcı olacak.

Xavier odanın diğer tarafından homurdanıyor ve babam gözlerini deviriyor ve işte o zaman Keaton'ı bana bakarken buluyorum, öyle taparcasına ve sanki hayatıma girdiği andan itibaren beni koyduğu kaidenin üzerinde oturuyormuşum gibi. Nazikçe başını sallıyor ve bunun bizim işaretimiz olduğunu biliyorum.

Bıçağımı bardağıma vurarak ayağa kalkıyorum ve herkesin dikkatini üzerime çekiyorum. Keaton yanımda duruyor, bir kolunu sırtıma dolamış, diğerini de yumruğumun üzerine koymuş.

"Biraz konuşabilir miyiz?" Gözlerimi tehditkâr gözyaşlarımın arasından kırıştırıyorum, gülümsemem o kadar geniş ki.

Konuşmalar kısa sürede kayboluyor ve ben de bu fırsattan yararlanarak odanın içinde aileme bakıyorum.

Babam, Amora ve Twyla. Kaleb ve Connie. Nate. Killian, Reese ve Celeste. Sage, Dex ve Dexter. Xavier ve Royal. Bu içine doğduğum aile değil, benim için yaratılmış bir aileydi.

"Sadece birkaç kelime söylemek ve geçen yıl boyunca bizim için yaptığınız her şey için her birinize teşekkür etmek istedik." Burnumu çekiyorum, gözlerim bir an için babamın kilitleniyor. "Son altı ayı siz olmasaydınız atlatamazdık," diye yutkunuyorum ve şakağında beni gülümseten bir öpücük hissediyorum. "Tatlıyı yemeden önce sana birkaç şey söylemek istedik." Karnımda sinirler uçuşuyor, göğsüm sıkışıyor ve kalbim hızla çarpıyor. "Birkaç gün önce güzel gökkuşağı bebeklerimizin erkek olduğunu öğrendik," gözyaşlarımı geri kırıyorum ve oda alkışlıyor. "Oğullarımız olacak ve babamız," tek bir gözyaşı kaçıyor

"Torunların olacak," diye burnumu çekiyorum ve Keaton beni kendine doğru çekiyor. "Ayrıca," diyorum konuşmalar ve tezahüratlar arasında biraz daha yüksek sesle, "gelecek yıl tıp fakültesine geri dönüyorum," babamın gözleri bana yapışmış durumda ve gözlerinden akan yaşları görebiliyorum. "Sınavlarımı geçtim ve stajıma yeniden başlayacağım," diye bir kahkaha atıyorum ve Keaton'ın kolunun benden uzaklaştığını hissediyorum. Ona bakmak için dönüyorum ve işte orada, tek dizinin üzerinde, ona fırlattığım andan beri boynunda asılı duran alyansımı tutuyor.

"Benimle evlenmeye hazır mısınız?" diye sırtıyor ve ben gözyaşlarına boğuluyorum, başımı sallarken gülüyorum.

Kaleb mutfağın öbür ucundan "Hep benim şimşeğimi çalıyorsun," diye bağıyor ve oda sağır bir sessizliğe gömülüyor.

"Ne?" Keaton ayağa kalkıyor ve ellerimi ellerinin arasına alıyor.

Kaleb Connie'yi ayağa kaldırıyor, sonra tek dizinin üzerine çöküyor ve odanın alkışladığını duyuyorum.

"Ne oluyor lan?" Killian homurdanır ve Reese ona vurur.

"Connie..." sesi çatlıyor, "sevgilim," ve kadın ağlıyor. "Kocan olmama izin ver, lütfen." Kadın başını evet anlamında sallıyor ve adam rahat bir nefes alıyor.

"Babanın iznini istemek artık yapılan bir şey değil mi?" Killian öfkeleniyor ama hepimiz onu görmezden geliyoruz. Kaleb onun parmağına güzel bir platin yüzük, kocaman bir tektaş pırlanta takarken ona odaklanmış durumdayız. Sade ve şık.

"Merak etme ihtiyar," diye alay ediyor Reese onunla.

"Bana da hiç teklif edilmedi," diye gözlerini deviriyor Xavier, sesi derin ve ciddi. "Sadece koridorun sonunda durdu, planlanan düğünü pusuya düşürdü."

"Siktir git," diye gürültülü bir kahkaha atıyor babam ve odadakiler de onunla birlikte gülüyor.

Gecenin geri kalanı sevgi ve kahkahadan başka bir şeyle dolu değildi, oh, ve erkekler için eşleşen tişörtler. Hepsi Keaton ve benim tarafımdan seçildi ve bizce oldukça yerinde oldular.

KILLIAN - BAY KIZINIZIN EN İYİ ARKADAŞINI ÇALIN.

Titus - İşle evlenir. Kaleb -

Pussywhipped.

Keaton - Bay En iyi arkadaşının kızını çal.

Xavier - Bay Stockholm Sendromu.

Dex - Stalker.

Nate - Secretly Kinky.

Ve evet, Nate'inki tamamen bir şanstı ama bu karanlık atta bir şeyler var. Kartlarını göğsüne yakın tutmasının bir nedeni var ve eminim zamanla hepimiz bunu öğreneceğiz. Ama o zamana kadar, o sadece Nate.

Hepimiz oturma odasında oturuyoruz, hafif bir müzik çalıyor ve ben kendimi tamamlanmış hissediyorum. Bir an için kendimi hastaneden eve döndüğüm zamanki düşüncelerimin derinliklerinde kaybediyorum. Kelimenin tam anlamıyla yıkılmıştım. Keaton bir paket bulup bana uzattı ve parmaklarım kutuya dokunur dokunmaz ne olduğunu anladım.

"NE O L D U ?" KEATON SORDU VE BEN GÖZYAŞLARIMI YUTTUM.

"Bazı kitaplar..." Durakladım, boğazımdaki yumru yanıyordu.

"Oh," diye cevap veriyor sadece. Titreyen parmaklarım tırnağı çekiyor ve iki kitabı çıkarıp atıyorum.

Nefesim tıkanıyor, iki ebeveynlik kitabını elimde tutarken sıcak gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

"Nasıl anne olacağımı bilemeyeceğimden korkuyordum," diye burnumu çektim ve gözyaşlarımı avuçlarımla sildim, "Elimden gelenin en iyisini yapmak istiyordum ama annesiz büyümek başarısız olacağımı düşündürüyordu. Bir anneye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmezken nasıl anne olabilirdim ki?" Keaton'a baktım, karşımda duruyordu, eliyle yanağımı kavrarken başparmağıyla bir damla gözyaşımı yakaladı.

"Senin bir anneye ihtiyacın yoktu, çünkü Ari, sen dünyadaki en iyi anne olabilirdin. Çok mücadele ettin, o kızları güvende tutmak için elinden gelen her şeyi yaptın. Ve başardın da." Önümde çömeldi, "Hiç şüphem yok bebeğim, sen bir annesin. Hamilelik testinde o iki çizgiyi gördüğün andan itibaren bir anneydin, bu yüzden bunun nasıl bir şey olduğunu bilmediğinden asla korkma. Annen bir korkaktı ve sen, aşkım, korkak değilsin."

EVET, ANNEM OLMAYABİLİR VE BEKÂR BİR BABA TARAFINDAN
BÜYÜTÜLDÜM,

Ama şimdi burada oturup herkese baktığımda, onların benim ailem olduğunu fark ettim. Kan bağı değil ama yine de ailem.

Kaybolduğumu bilmediğim bir anda beni buldular.

Keaton yanımda oturuyor, eli yumruğumda ve başım omzunda ve şu anda her şey mükemmel.

"Seni seviyorum çiçeğim, beni karanlıktan çıkardığın için teşekkür ederim." Ona bakarken başımı kaldırıyorum, akmayan yaşlar gözlerimi dolduruyor.

"Ve babanın İngiltere'deki işi kabul etmesine çok sevindim."

"Ben de bebeğim, ben de," dudakları dudaklarımın üzerine iniyor ve kalbim göğsümde fırlıyor. "Seni seviyorum Keaton Mills, zamanın sonuna kadar, sonsuza dek ve daima."

"Sonsuza dek ve daima, Blossom, sonsuza dek ve daima."

EPİLOG

VRİ\ONV

KALBİMİN ŞİMDİKİ KADAR DOLU OLACAĞINI HİÇ DÜŞÜNMEMİŞTİM.

İki oğlu var.

Smith ve Sebastian.

İki küçük dehşet ama tanrım, harikalar.

Geçen yıl vızır vızır geçti ve ben her bir dakikasını çok sevdim. Ama işe geri dönmeye hazır mıyım? Acı tatlı.

Bugün farklı bir hastanede stajyer olarak ilk günüm ve travmadan pediatriye geçtim. Yapılması gereken doğru şey bu y d u ve teşekkür etmem gereken kişinin koruyucu meleklerim olduğunu biliyorum.

"Hazır mısın?" Kocamın sesinin koridorda yankılandığını duyuyorum, her iki kolunda bir çocuk ve kalbim eriyor. Hiç bu kadar yakışıklı görünmemişti.

"Sanırım," diye başımı salladım ve saate baktım.

"Öyle misin?" Diye soruyorum ve bana çok tatlı bir gülümseme veriyor.

"Sana rastladığım andan itibaren hayallerini yeniden canlandırman için hazırdım," diyerek bana yaklaştı ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Seni hak etmiyorum."

"Tabii ki öyle," diyerek beni tekrar öpüyor ve Seb yüzümü tutarak yanağıma özensiz bir öpücük konduruyor.

"Ah, bebeğim," diyerek onu Keaton'ın elinden alıyorum ve kolunun altına girmeden önce bir anlığına sarılıyorum ve kapı çalındığında bu şekilde duruyoruz. Ona bakıyorum, gözlerimiz endişeyle dolu.

"Doğru şeyi yapıyoruz, değil mi?" Fısıldıyorum ve Keaton başını sallıyor.

"Evet bebeğim, öyleyiz." Kenara çekilip ön kapıyı açmadan önce alnıma bir öpücük konduruyor.

"James," diye gülümsüyor ve omzunun üzerinden yeni dadımıza bakıyorum.

Yirmi üç yaşında, üniversiteden yeni mezun olmuş ve iki haşarı oğlanla mücadele etmeye hazır.

Evin içine adımını atar ve çocuklar kollarını ona doğru uzatmaya başlamışlardır bile; yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ikisini de kucağına alır.

Keaton kolunu bana dolayıp beni kendine çekerken, "Özleneceğimizi hiç sanmıyorum," diye iç geçiriyorum, başım göğsüne yaslanıyor, ellerim gömleğine değiyor.

"Evet, yapacağız," diye başımın üstünü öpüyor ve kalbim göğsümde tekliyor.

Bir iki dakika sonra Keaton'dan ayrılıp çantamı alıyorum. "Tamam, herhangi bir sorun olursa birkaç numara bıraktım, ama bana ulaşabilirsin ve Keaton iş başında."

"İyi olacağız," diye gülümseyerek bana güven veriyor.

"Biliyorum," diye ağlamayacağıma dair kendime söz verdim. Yalancı. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor.

"Gün boyunca güncellemeleri göndereceğim, söz veriyorum," diye tatlı tatlı gülümsüyor.

O bir melek.

"Tamam," diye burnumu çekiyorum, çocuklara doğru bir adım atıyorum ve kahverengi saçlarının tepesine bir öpücük konduruyorum, her öpücükte biraz daha oyalanarak kokularını içime çekiyorum. "Hoşça kalın bebeklerim," diye boğuluyorum, sonra parmak uçlarıma basıp Keaton'ı dudaklarından öpüyorum. Hızla dönüp kapıya yöneldiğimde Nate'le karşılaşıyorum.

"Oh, Nate, selam," yanından geçerken elimi omzuna koyuyorum, "arayı kapatmak istedim ama geç kalmak istemiyorum."

Başını sallıyor ve bana gülümsüyor, "İlk günün harika geçsin," diye sesleniyor eve girerken.

"Keat?" diye sesleniyor ve çocuklara son bir el sallamak için döndüğümde Nate'in James'e nasıl baktığını fark ediyorum.

Kaşlarım bir anlığına çatılıyor ve Keaton yüzünde kocaman bir gülümsemeyle lobiye giriyor.

"Nate, bu James, dadımız; James, bu da Nate. Çocuğun amcası ve benim en iyi arkadaşım."

"Tanıştığımıza memnun oldum Nate, elini sıkardım ama..." James omuzlarını silkiyor, kolları Smith ve Seb ile dolu ve Nate sadece başını sallıyor,

Topuklarının üzerinde döndü ve bana doğru yürüdü, omzunu bana çarptı. Özür dilemedi, arabasına binene kadar yoluna devam etti.

Keaton James'e, bana ve sonra tekrar Nate'e bakıyor. Omuzlarımı kaldırarak başımı sallıyorum ve Keaton da bizim kadar şaşkın görünen James'e bakıyor.

"Pekala, tamam," diye iç geçirdi, "herhangi bir sorun..."

"Arayacağım," diye gülümsüyor ve yüzündeki sürekli gülümsemeden dolayı yanakları acıyor olmalı.

"Rutinleri ve diğer her şey mutfakta listelenmiş durumda."

"Anladım!" diyor kapıyı kapatırken ve iyi ki de kapatmış, yoksa gitmezdim.

Kaldırıma doğru yürürken Keaton yanıma geliyor.

"Bu da neydi böyle?" Nate'in arabasına gittiğimizde fısıldadım.

"Hiçbir fikrim yok," diye mırıldanıyor ve eğilip bana son bir öpücük veriyor. "Yine de öğreneceğim."

Burnumu kıvırdım ve gülümsedim.

"İyi günler," diye fısıldıyor dudaklarıma.

"Sen de," diyerek öne doğru eğildim ve onu gerçekten son kez öptüm. "Dikkatli ol, seni seviyorum."

"Seni daha çok seviyorum," diye gülümsüyorum, gözlerim biraz sulu. Ayağa kalkıp onun Nate'in arabasına binişini izliyorum ve o arabaya bindikten sonra ben de kendi arabama binıyorum.

Yola çıkmadan önce onun uzaklaşmasını bekledim. Yeni maceram için hazırdım. Sonunda olmak istediğim yerdeydim.

Ve en önemlisi, mutluydum. Son derece.

NvTE

En sessiz olanların en büyük sırlara sahip olduğunu söylerler.

Benimkiler de dökülmek üzere.

SON

Yasak Aşk Serisi'nin dördüncü kitabı olan İntikam, Nate'i takip edecek. Evet, kitabını daha çok sır olarak saklıyorum. Zaten Nate de şimdiye kadar böyle değil miydi? Gizemli.

Keaton, Arizona, Titus, Amora, Kaleb, Killian, Connie, Reese, Royal, Xavier, Dex ve Sage The Illicit'in son bölümünde geri dönecek Aşk serisi.

Killian ve Reese hakkında daha fazla bilgi edinmek ister misiniz? Mybook.to/DHYSM

Kaleb ve Connie hakkında daha fazla bilgi edinmek için: Mybook.to/TheResIL

Titus ve Amora hakkında daha fazla bilgi edinmek ister misiniz? Mybook.to/TLo

Dex ve Sage hakkında daha fazla bilgi edinmek için: Mybook.to/SomethingWS

TEŞEKKÜRLER

Dan. En iyi arkadaşım. Kocam. Benim dünyam. Beni bu çılgın yolculuğa başlamaya ittiğin için teşekkür ederim. Seni ölesiye seviyorum. Sen olmasaydın, bu hayalim asla gerçekleşmezdi.

Robyn, her şey için teşekkür ederim. Sensiz kaybolurdum.

Leanne, her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim. Sen ömürlük bir arkadaşsın. Dünyama girdiğin için sana minnettarım.

Lea Joan, İhanet'in editörlüğünü yaptığın için teşekkür ederim, birlikte çalışabilmemizi seviyorum.

BETA ekibim, teşekkür ederim.

Ve son olarak, okuyucularım... Siz olmasaydınız bunların hiçbirisi mümkün olmazdı.

Sadık hayranlarım, her şeyi size borçluyum.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>